STAR WARS™

VOLUMUL I

CAPCANA PARADISULUI



TRILOGIA *HAN SOLO*

A. C. CRISPIN

A.C. CRISPIN

STAR WARS

CAPCANA PARADISULUI

V.1.0



A.C. Crispin
The Paradise Snare
1997



A.C. CRISPIN

Ann Carol Crispin (nascută în 1950) este o scriitoare americană de science fiction, având publicate douăzeci şi trei romane.

A scris mai multe romane din ciclul Star Trek, si a creat propria ei serie science fiction numită Starbridge.

Cartea aceasta se dedică prietenei mele, Thia Rose.

Când aveam doisprezece ani, ne-am jurat că vom rămâne cele mai bune tovarăşe…

Şi, după mai mulţi ani decât ne-ar plăcea să le ţinem socoteală, continuăm să fim prietene.



ASOLIZARE FORŢATĂ

Se aflau acum la numai un kilometru deasupra planetei şi coborau rapid. Prea rapid! Han deceleră, acţionând cu brutalitate jeturile de frânare. Apăsarea produsă de decelerare îl făcu să simtă ca şi cum cineva i ar fi comprimat pieptul într-o menghină uriaşă. De acum gâfâia încontinuu şi îndrăzni să-şi coboare ochii spre afişajul rezervorului de aer.

Gol! Acul indicator se afla la jumătatea zonei roşii.

Ţine-ţi cumpătul, Han, se încurajă el. Continuă să respiri. În costum trebuie să existe destul aer ca să-ţi mai ajungă

două minute... cel puţin.

Scutură din cap, simţindu-se ameţit. Fiecare respiraţie părea acum să-i ardă plămânii.

Deceleră din nou, uşor, şi nava se cutremură pe neaşteptate.

Am pierdut stabilizatorul frontal.

NOROCUL NEGUSTORULUI

Vechea navă pentru transport de trupe, o relicvă din vremea Războiului Clonelor, se afla pe orbita planetei Corellia, tăcută şi aparent în derivă. Aparenţele erau însă înşelătoare. Numită cândva Păzitorul Republicii, nava din clasa Liberator cunoştea acum o viaţă nouă sub numele Norocul negustorului. Interiorul fusese complet demontat şi reechipat cu un asortiment pestriţ de ambiente, iar în prezent adăpostea aproape o sută de fiinţe inteligente, multe dintre ele umanoide. În clipa aceasta însă numai puţine erau treze, deoarece era mijlocul ciclului de somn.

Pe punte cartul se derula desigur în mod obişnuit. Norocul negustorului petrecea mult timp pe orbită, totuşi continua să fie capabilă de călătorii hiperspaţiale, deşi era lentă, după standardele moderne. Garris Shrike, şeful clanului comercial care trăia la bordul Norocului, era un conducător strict şi respecta protocoalele oficiale ale navei. De aceea, pe punte exista mereu un cart.

Ordinele lui Shrike erau ascultate fără excepţie, fiindcă

nu era un individ pe care să-l contrazici fără să fi avut un motiv foarte întemeiat şi un blaster cu încărcătura plină. Garris, un bărbat zvelt, de înălţime mijlocie şi arătos într-un fel aspru conducea clanul de negustori ca un despot prea puţin binevoitor. Şuviţele alb-argintii de la tâmple îi reliefau culoarea neagră a părului şi albastrul de gheaţă al ochilor. Gura lui avea buze subţiri, surâdea arar şi niciodată nu părea cu adevărat veselă. Garris Shrike era un ochitor de elită şi-şi petrecuse prima parte a vieţii ca vânător de recompense profesionist. Renunţase însă la meseria aceea din cauza ghinionului – mai precis, lipsa lui de răbdare îl făcuse să piardă recompensele cele mai mari, rezervate capturilor vii. În majoritatea cazurilor, cadavrele valorau considerabil mai puţin.

Shrike avea un simţ deformat al umorului, mai ales dacă era implicată suferinţa altor persoane. Atunci când participa la jocuri de noroc şi câştiga, se manifesta prin accese de voioşie nebunească, mai ales dacă era şi ameţit de băutură.

Aşa cum se întâmpla acum. Aşezat la masa din fostul careu al ofiţerilor, Shrike juca sabacc şi dădea pe gât halbă după halbă de bere alderaană tare, băutura sa favorită.

Căpitanul examină cipurile-cărţi de joc şi calculă în minte. Trebuia oare să stea cuminte şi să spere că va completa un sabacc curat? în orice clipă, dealerul putea să apese un buton şi valorile de pe toate cipurile s-ar fi modificat. Dacă s-ar fi întâmplat asta, ar fi încurcat-o rău şi ar fi trebuit să mai tragă două cărţi, abandonându-şi majoritatea mâinii în câmpul de interferenţă din centrul mesei.

Unul dintre jucători, un elomin mătăhălos, îşi întoarse brusc capul cu colţi ca de rinocer şi privi înapoia sa. Pe unul dintre panourile auxiliare de stare clipea o luminiţă. Elominul uriaş cu blană lăţoasă mârâi, apoi vorbi într-o bazică gutturală:

— Căpitane, ceva e-n neregulă cu senzorul de blocare al seifului cu armament.

Shrike insista asupra respectării protocolului corect şi a

ierarhiei de comandă, mai ales în legătură cu persoana sa. Cu excepţia cazurilor când participa la activităţi planetare, purta mereu uniformă militară la bordul Norocului – una pe care o concepuse el însuşi, inspirată de ţinuta de gală a unui Moffde rang înalt. Era împodobită cu medalii şi decoraţii pe care Shrike le culesese de la cămătari din toată galaxia.

Acum, auzind avertismentul elominului, ridică privirea uşor împăienjenită, se frecă la ochi, apoi îşi îndreptă spatele şi aruncă cipurile-cărţi pe masă.

— Care-i treaba, Brafid?

Gigantul îşi încreţi râtul cu colţi.

— Nu-s sigur, căpitane. Acum arată normal, dar a pâlpâit ceva, ca şi cum încuietoarea ar fi fost scurtcircuitată pentru o secundă. Probabil c-a fost doar o oscilaţie temporară de tensiune.

Mişcându-se cu o graţie neobişnuită şi o coordonare pe care nici uniforma de filfizon n-o putea diminua, căpitanul se sculă şi ocoli masa, pentru a examina el însuşi afişajele. Orice urmă de ameţeală alcoolică dispăruse.

— Nu-i o oscilaţie de tensiune, decise el, ci altceva.

Întoarse capul şi se adresă omului înalt şi voinic din stânga sa:

— Larrad, vezi despre ce-i vorba. Cineva a scurtcircuitat încuietoarea şi rulează un program de simulare, ca să ne păcălească să credem că-i o oscilaţie de tensiune. Avem un hoţ la bord. Toată lumea-i înarmată?

Larrad, care era chiar fratele său, încuviinţă din cap şi bătu cu palma pe tocul ce-i atârna pe coapsă. Elominul Brafid îşi pipăi pişcătorul – harponul electric care-i slujea ca armă, deşi extraterestrul lăţos era îndeajuns de voinic pentru a înşfăca majoritatea umanoizilor şi a-i rupe în două pe genunchi.

Ultima persoană prezentă, femela sullustan care pilota Norocul, se sculă, pipăindu-şi blasterul miniatural.

— Gata de acţiune, căpitane! cârâi ea.

În ciuda staturii mărunte, a guşilor ce-i fluturau ca nişte

aripi sub maxilare şi a ochilor mari şi fascinant de luminoşi, Nooni Dalvo părea aproape la fel de periculoasă ca şi giganticul elomin care era prietenul ei cel mai bun de la bordul navei.

— Bun, mormăi Shrike. Nooni, pune un paznic la seif, în caz că hoţul se va întoarce. Larrad, activează biosenzorii şi vezi dacă poţi identifica hoţul şi direcţia în care a plecat.

Fratele lui încuviinţă din cap şi se aplecă peste consola de comandă auxiliară.

— Om corellian, anunţă el după o clipă. Mascul... Tânăr... înălţime – 1,80 metri... Păr şi ochi negri... Constituţie zveltă... Bioscanerul afirmă că-l recunoaşte. Se îndreaptă spre pupa, spre bucătărie.

Expresia lui Shrike se înăspri, până ce ochii îi deveniră la fel de reci şi albaştri ca gheţarii de pe Hoth.

— Puştiul Solo, rosti el. E singurul destul de încrezut ca să-ncerce aşa ceva.

Îşi flexă degetele, apoi le strânse în pumni. Inelul de la o mână, tăiat dintr-o singură nestemată de veninul-sângelui devaronian, sclipi argintiu mai în luminile murale.

— Ei bine, pân-acum l-am lăsat în pace, fiindcă-i un pilot de swoop bun şi n-am pierdut niciodată când am mizat pe el, dar totul are o limită. În noaptea asta o să-l învăţ să respecte autoritatea şi o să regrete că s-a născut.

Dinţii lui Shrike sclipiră, mult mai scânteietor decât inelul.

Sau că eu l-am găsit acum şaptesprezece ani şi l-am adus în Noroc, pe când era un mucos care-şi uda pantalonii. Sunt o persoană răbdătoare şi tolerantă, suspină teatral căpitanul, aşa cum o ştie toată galaxia, dar am şi eu limitele mele.

Privi spre fratele său, care părea destul de stingherit, şi se întrebă dacă Larrad îşi reamintea ultima corecţie aplicată puştiului Solo, cu un an în urmă. Timp de două zile acesta nu putuse să mai umble.

Buzele lui Shrike se subţiară. Nu intenţiona să tolereze moliciunea printre subordonaţii săi.

— Aşa-i, Larrad? întrebă el foarte încet.

— Aşa-i, căpitane!

Han Solo strânse puternic în mână blasterul furat şi se furişă pe coridorul metalic îngust. Când conectase simulatorul şi spărsese încuietoarea seifului de armament, avusese la dispoziţie doar o secundă pentru a vârî braţul şi a înhăţa prima armă pe care o găsise. Nu avusese timp să compare şi să aleagă.

Cu un gest nervos, îşi dădu peste cap şuviţele umede de păr castaniu ce-i căzuseră pe frunte şi de abia atunci îşi dădu seama că transpirase. Examină blasterul, pe care-l simţea greu şi incomod în mână. Până acum Han ţinuse rareori o asemenea armă şi, din ceea ce citise, ştia doar cum să verifice încărcătura. De fapt nu trăsese niciodată cu o armă. Garris Shrike nu le permitea decât ofiţerilor să umble înarmaţi. Mijind ochii în lumina slabă, tânărul pilot de swoop glisă plăcuţa din partea cea mai lată a ţevii şi examină afişajul de dedesubt. Bun! Încărcătură completă. Poate că Shrike o fi tiran şi prost, dar conduce o navă bine pusă la punct.

Tânărul n-ar fi recunoscut nici în ruptul capului cât de mult se temea şi-l ura pe căpitanul Norocului negustorului. Cu mult timp în urmă învăţase că trădarea spaimei, de orice fel, garanta încasarea rapidă a unei bătăi... sau mai rău. Singurul lucru pe care tiranii şi proştii îl respectau era curajul – sau cel puţin fanfaronada bravurii şi de aceea Han Solo se deprinsese să nu îngăduie niciodată fricii să iasă la suprafaţa minţii sau inimii sale. Existau momente când era vag conştient că aceasta exista, în adânc, îngropată sub straturile de duritate câştigată pe stradă, însă, ori de câte ori o recunoştea, Han o afunda cu hotărâre, mai adânc.

Cu titlu de încercare, ridică blasterul şi închise stângaci un ochi căprui, ţintind în direcţia ţevii. Capătul acesteia oscilă uşor şi Han blestemă în barbă, dându-şi seama că-i tremura mâna. Haide, se autoîncurajă, dovedeşte caracter, Solo! Merită să rişti niţel ca s-o ştergi din nava asta şi să scapi de Shrike.

Privi instinctiv peste umăr, apoi reveni cu ochii spre

înainte, la timp ca să se aplece pe sub un cuplaj energetic care atârna foarte jos. Alesese traseul acela fiindcă evita toate cabinele şi zonele de destindere, însă era atât de îngust şi cu plafonul atât de jos, încât începea să sufere de claustrofobie, în vreme ce înainta în vârful picioarelor, împotrivindu-se imboldului de a se întoarce ca să se uite peste umăr.

În faţă, tunelul se lăţi şi Han îşi dădu seama că ajunsese aproape de ţintă. Numai câteva minute, îşi spuse, continuând să avanseze cu o graţie furişă care-l făcea la fel de silenţios ca pernuţele îmblănite ale labelor unui wonat. Ocoli modulele propulsiei hiperspaţiale, apoi ajunse la intersecţia cu un coridor mai lat. Coti la dreapta, uşurat că de acum putea să nu mai meargă gârbovit.

Se apropie tiptil de uşa bucătăriei uriaşe şi ezită, ascultând şi adulmecând atent. Se auzeau sunete, da, însă erau cele la care se aşteptase. Zăngănitul uşor al tigăilor de metal, bufnetul aluatului, apoi zgomotele mai stinse ale frământării acestuia.

Acum putea simţi şi mirosul aluatului. Era pâine wastril, favorita lui. Han strânse puternic din buze. Cu niţel noroc nu va mai fi aici, ca să mai mănânce din lotul acela.

Vârî blasterul la centură, deschise uşa şi păşi în bucătărie.

— Dewlanna...; rosti el încet. Eu sunt. Am venit să-mi iau rămas bun.

Fiinţa înaltă şi îmblănită care frământase cu vigoare aluatul de wastril se răsuci, întorcându-se spre el cu un mârâit încet şi întrebător.

Numele adevărat al Dewlannei era Dewlanna Mapia şi de aproape zece ani, de când sosise la bordul Norocului negustorului, pe când Han avea nouă ani, era prietena cea mai bună a tânărului. Han habar nu avea unde se născuse el însuşi sau cine îi fuseseră părinţii. Dacă n-ar fi fost Dewlanna, n-ar fi ştiut nici măcar că numele lui de familie era Solo.

Han nu putea vorbi limba wookiee – îl durea gâtul

încercând să reproducă mârâielile, lătrăturile, răgetele şi mormăiturile, şi în plus ştia că suna ridicol –, dar o înţelegea foarte bine. Pe de altă parte, Dewlanna nu putea articula în bazică, însă o pricepea ca pe propriul ei grai şi de aceea comunicarea între om şi mai vârstnica văduvă wookiee era fluentă, totuşi... diferită.

De ani buni, Han se obişnuise cu stilul acela de a discuta şi nici nu-l mai conştientiza. El şi Dewlanna pur şi simplu... vorbeau. Se înţelegeau perfect unul pe celălalt. Scoase blasterul furat şi-l cântări în palmă, atent să nu-l îndrepte spre prietena sa.

— Da, răspunse comentariului Dewlannei, în noaptea asta va fi clipa cea mare. O şterg din Norocul negustorului şi nu mă mai întorc niciodată.

Dewlanna mormăi îngrijorată şi reluă în mod automat frământatul aluatului. Han clătină din cap, rânjind strâmb.

— Îţi faci prea multe griji. Sigur c-am plănuit totul. Am un costum spaţial pitit într-un dulap de lângă docurile cargoboturilor robot, iar acolo este andocată o navă care va pleca imediat ce va fi descărcată şi realimentată. Un cargobot automat care se îndreaptă spre destinaţia dorită de mine.

Dewlanna lovi apăsat aluatul şi mârâi o întrebare.

— Spre Ylesia, răspunse Han. Nu ţii minte ce ţi-am povestit? Este o colonie religioasă în apropiere de spaţiul hutt, care oferă sanctuar pelerinilor de oriunde. Acolo voi fi în siguranţă, departe de Shrike. Uite ce am aici! Ridică un holodisc micuţ, arătându-l bucătăresei wookiee. Doreau un pilot! Am folosit creditele de la ultima misiune şi le-am expediat un mesaj în care i-am anunţat că mă voi prezenta pentru interviu.

Dewlanna mugi încetişor.

— Hei, nu te pot lăsa să faci aşa ceva! protestă Han privind-o pe bucătăreasă, care aşeză pâinile în forme şi le glisă în grila termică pentru coacere. O să mă descurc. O să şterpelesc nişte credite în drum spre nava robot. Nu-ţi face griji!

Wookiee îl ignoră şi traversă iute bucătăria, cu silueta ei lăţoasă şi uşor gârbovită mişcându-se rapid în ciuda vârstei avansate. Han ştia că Dewlanna avea aproape şase sute de ani. Era bătrână chiar şi pentru o wookiee.

Dispăru pe uşa cabinei ei şi reapăru după câteva clipe, ţinând în mână o punguliţă ţesută dintr-un material mătăsos care, după cum arăta, putea fi chiar blană de wookiee.

O întinse spre tânăr cu un scâncet slab şi insistent.

Han clătină iarăşi din cap şi-şi duse mâinile la spate cu un gest copilăresc.

Nu, rosti el apăsat. Nu-ţi iau economiile. Vei avea nevoie de creditele astea ca să mi te alături.

Dewlanna lăsă capul pe un umăr şi emise un sunet scurt, întrebător.

— Sigur c-o să mi te alături! făcu Han. Doar nu crezi c-o să te las aici, să putrezeşti în temniţa asta spaţială? Shrike înnebuneşte tot mai mult pe an ce trece. Nimeni nu mai este în siguranţă la bordul Norocului. După ce ajung pe Ylesia şi mă aranjez, o să te chem să mi te alături. Planeta este un refugiu religios şi oferă sanctuar pelerinilor. Shrike n-o să ne poată atinge acolo.

Dewlanna vârî mâna în pungă, scotocind prin creditele dinăuntru cu degetele ei lăţoase şi surprinzător de îndemânatice. Întinse câteva prietenului mai tânăr. Oftând, Han cedă şi le luă.

— Mă rog... bine. Dar nu-i decât un împrumut, ai înţeles? O să ţi le restitui. Preoţii ylesiani oferă un salariu bun.

Wookiee mormăi aprobator, apoi, pe neaşteptate, se întinse şi-i ciufuli părul cu laba ei masivă, lăsându-l zbârlit în toate direcţiile.

— Hei! strigă Han. Mângâierile wookiee pe cap nu erau chiar uşor de suportat. De abia m-am pieptănat!

Dewlanna mârâi amuzată şi Han se îndreptă indignat.

— Nu arăt mai bine când sunt ciufulit. Ţi-am spus de nu ştiu câte ori – termenul ciufulit nu-i un compliment printre oameni.

O privi şi indignarea i se risipi când îşi dădu seama că nu avea să mai vadă pentru mult timp chipul miţos, drag, şi ochii albaştri blânzi. De multă vreme, Dewlanna fusese prietena lui cea mai apropiată şi, adesea, singura. Îi venea foarte, foarte greu s-o părăsească.

Cu un gest impulsiv, se repezi spre statura ei masivă şi caldă şi o îmbrăţişă cu putere. Capul îi ajungea abia la jumătatea pieptului de wookiee. Han îşi putea reaminti vremea când nu ajungea nici la talia ei.

— O să-mi lipseşti, murmură el cu faţa îngropată în blană şi simţi că ochii îl usturau de lacrimi. Ai grijă de tine.

Dewlanna mugi încetişor, iar braţele ei lungi şi lăţoase îl cuprinseră, întorcându-i îmbrăţişarea.

— Ce spectacol înduioşător! se auzi un glas rece şi foarte familiar.

Han şi Dewlanna îngheţară amândoi, apoi se întoarseră şi dădură ochii cu bărbatul care pătrunsese prin cabina wookiee. Garris Shrike rămăsese în prag, cu trăsăturile sale frumoase încremenite într-un surâs care-i coagula lui Han sângele în vene. Alături o simţi pe Dewlanna cutremurându-se, fie de teamă, fie de ură.

Înapoia căpitanului se vedeau alţi doi membri ai echipajului – Larrad Shrike şi elominul Brafid. Han încleştă pumnii frustrat. Dacă ar fi fost numai Shrike, ar fi cutezat să sară asupra lui. Ajutat de Dewlanna, l-ar fi putut doborî pe Garris, dar nu aveau nici o şansă să facă faţă şi lui Larrad şi elominului.

Han era extrem de conştient de blasterul furat pe care-l îndesase la brâu. Pentru o clipă se gândi să-l folosească, apoi abandonă ideea. Shrike era cunoscut pentru iuţeala cu care scotea arma. Nu l-ar fi putut întrece în nici un caz, ba s-ar fi putut ca atât el cât şi Dewlanna să fie ucişi. În mod vădit, Shrike clocotea de furie.

Tânărul îşi umezi buzele şi rosti:

— Uite ce-i, căpitane, îţi pot explica…

Shrike îşi îndreptă ţinuta şi miji ochii.

— Ce anume poţi să-mi explici, trădător laş? Că ai furat

de la propria ta familie? Că i-ai trădat pe cei care au avut încredere în tine? Că ţi-ai înjunghiat binefăcătorul pe la spate, hoţ mucos!

— Dar...

— M-am săturat de tine, Solo! Până acum am închis ochii, fiindcă eşti un pilot de swoop al naibii de bun şi banii ăia din curse erau bineveniţi, dar răbdarea mea a ajuns la capăt!

Shrike îşi ridică cu gesturi ceremonioase mânecile uniformei înzorzonate, apoi strânse mâinile în pumni. În lumina din bucătărie, inelul cu nestemata devaroniană scânteie argintiu mai.

— Ia să vedem în ce fel îţi vor schimba atitudinea câteva zile de suferinţă datorată veninului-sângelui devaronian... plus poate câteva oase rupte. Fac asta pentru binele tău, băiete. Într-o bună zi, îmi vei mulţumi.

Han înghiţi un nod, terorizat, când Shrike porni spre el. Cu doi ani în urmă, după ce câştigase concursul oppen de gladiatori de pe Jubilar, se simţise puternic, îl atacase pe căpitan... şi regretase imediat. Iuţeala şi forţa loviturii cu care-i răspunsese Garris îi proiectaseră capul spre spate şi-i spărseseră ambele buze atât de rău, încât Dewlanna fusese nevoită să-l hrănească timp de o săptămână numai cu terci.

Bucătăreasa avansă mârâind şi Shrike duse mâna la blaster.

— Nu te băga, babă wookiee! se răsti el, cu un ton aproape la fel de aspru ca al Dewlannei. Nu găteşti chiar atât de bine ca să-mi fie milă de tine.

Han prinsese deja braţul îmblănit al prietenei sale şi o trăgea din răsputeri înapoi.

— Nu, Dewlanna!

Ea îl scutură cu uşurinţa cu care un om ar fi alungat o insectă şi mugi spre Shrike. Căpitanul scoase blasterul şi haosul irupse.

— Nu-u-u-u! răcni Han şi în aceeaşi clipă sări înainte, destinzând piciorul într-o figură învăţată în bătăile de pe stradă.

Talpa cizmei sale lovi în plin sternul lui Shrike. Plămânii

căpitanului se goliră instantaneu cu un şuierat sonor şi bărbatul se prăvăli pe spate. Han căzu pe podea şi se rostogoli. O salvă de pişcător îi sfârâi pe lângă ureche.

— Larrad! şuieră căpitanul şi Dewlanna porni spre el.

Fratele lui Shrike scoase blasterul şi-l aţinti spre wookiee.

— Opreşte-te, Dewlanna!

Cuvintele sale nu avură un efect mai mare decât cele ale lui Han. Complet cuprinsă de furia de luptă wookiee, sângele îi vuia Dewlannei în urechi. Cu un urlet care-i asurzi pe combatanţi, înhăţă încheietura lui Larrad şi o trase, rotindu-l pe bărbat şi smucindu-l, ca o parodie teribilă a unui copil care pocneşte din bici. Han auzi un scârţâit suprapus câtorva pocnete, când tendoanele şi ligamentele încheieturii cedară. Larrad Shrike zbieră, ascuţit şi pătrunzător, cu atâta durere încât corellianul simţi că-l doare propriul braţ prin empatie.

Smulgându-şi blasterul de la centură, Han trase spre elomin, care sărise cu pişcătorul îndreptat către mijlocul Dewlannei. Brafid scoase un urlet şi-şi scăpă arma. Han fu uluit că reuşise să-l nimerească, dar nu avu la dispoziţie mult timp pentru a se minuna de precizia ochirii sale.

Shrike se ridicase, clătinându-se, şi aţinti blasterul drept spre capul lui Han.

— Larrad? urlă el spre fratele său care se zvârcolea în agonie.

Acesta nu-i răspunse.

Shrike armă blasterul şi se apropie şi mai mult de tânăr.

— Termină, Dewlanna, lătră el spre wookiee, altfel amicul tău Solo moare!

Han dădu drumul armei şi ridică braţele în semn de predare.

Dewlanna încremeni instantaneu, mârâind încet.

Shrike coborî uşor blasterul şi degetul i se încordă pe trăgaci. Pe chipul său era gravată duşmănie pură şi rea, apoi zâmbi şi ochii albastru-deschis sclipiră cu o satisfacţie nemiloasă.

— Pentru nesubordonare şi lovirea căpitanului, anunţă el,

te condamn la moarte, Solo. Să putrezeşti în toate iadurile care au existat vreodată!

Han îngheţă, aşteptând ca salva să-l pârjolească dintr-o clipă în alta, dar în aceeaşi clipă Dewlanna mugi, îl îmbrânci pe tânăr în lături şi sări spre Shrike. Fasciculul de energie al blasterului o lovi drept în piept şi ea se prăbuşi într-un morman de blană arsă şi carne carbonizată.

— Dewlanna! răcni Han îndurerat.

Cu o iuţeală pe care nu ştiuse că o deţinea, plonjă spre căpitan, placându-l la genunchi. Shrike căzu din nou pe spate, iar de data aceasta capul său se izbi violent de podea. Se înmuie şi-şi pierdu cunoştinţa.

Han se târî înapoi la wookiee şi o întoarse cu blândeţe, văzând gaura mare pe care salva de blaster i-o deschisese în piept. Ştiu imediat că era mortală. Nici un droid medical construit vreodată n-ar fi putut vindeca aşa ceva. Dewlanna gemu, icni şi se strădui din răsputeri să respire. Han îşi strecură braţele sub umeri ei, străduindu-se să-i aline eforturile. Ochii albaştri ai bucătăresei se deschiseră şi, după o clipă, se fixară pe ai săi. Luciditatea îi reveni şi ea mârâi fără putere.

— Nu, n-o să te abandonez! replică Han, strângând-o şi mai tare.

Lacrimile îi înceţoşară vederea şi imaginea Dewlannei se defocaliză într-o suprafaţă de blană castanie.

— Nu-mi pasă dacă nu mai plec! Dewlanna…

Chinuindu-se din răsputeri, ea ridică o labă uriaşă şi îmblănită şi-l prinse de braţ. Han încercă să-i înţeleagă spusele.

— Ştiu, rosti tânărul tare ca să fie auzit deşi plânsul îl îneca. Ştiu că ai ţinut la mine… — ea mârâi din nou – ca la copiii tăi.

înghiţi un nod şi-şi simţi gâtlejul încordat şi dureros.

— Eu… şi eu simt la fel, Dewlanna. Eşti fiinţa cea mai apropiată de o mamă pe care am avut-o.

Un geamăt lung de durere o cutremură pe wookiee, care hurui din nou.

— Nu, insistă Han. Nu te părăsesc. O să stau cu tine până... până...

Nu-şi putu încheia propoziţia.

Dewlanna îl prinse de braţ cu o urmă a vechilor ei puteri şi mârâi insistent.

— Dacă eu... se strădui Han să-i înţeleagă vorbirea împleticită, dacă eu mor... este zadarnic? Ah, vrei să spui că dacă eu nu supravieţuiesc, tu ai murit zadarnic?

Dewlanna încuviinţă din cap şi ochii ei pierduţi în mijlocul blănii îl fixară cu toată intensitatea pe care o putea mobiliza. Han clătină încăpăţânat din cap. Cum s-o abandoneze, ca să moară singură?

Bucătăreasa mârâi încet, abia audibil.

— Da. Sunt sigur că vei fi în siguranţă, totuna cu puterea vieţii, spuse tânărul căutând să sune sincer.

Ştia că unii wookiee credeau într-o putere unificată, care lega laolaltă toate existenţele. El considera că puterea aceea – nu putuse niciodată să traducă termenul cu exactitate, deoarece cuvântul wookiee însemna atât tărie cât şi forţă – în care credea cu atâta străşnicie Dewlanna nu era decât o simplă superstiţie.

Dacă însă credinţa respectivă îi alina ultimele clipe de viaţă, Han nu intenţiona s-o contrazică. Îşi aminti ce-i spusese Dewlanna de câteva ori.

— Puterea vieţii să fie cu tine...

Pentru câteva clipe îşi dori să poată crede şi el asta.

Dewlanna gemu de durere şi Han văzu că se sfârşea rapid. Apoi wookiee hurui slab şi el traduse automat:

— Ultima ta dorinţă...

Se înecă, de abia reuşind să mai pronunţe cuvintele:

— Vrei... să plec... ca să trăiesc. Şi să fiu... fericit.

Se strădui din răsputeri să nu izbucnească în lacrimi.

— Bine, o să plec. Mai am timp să ajung la nava robot înainte să decoleze.

Dewlanna scâncii stins.

— Îţi promit, spuse Han răguşit. Plec imediat şi-ţi promit că nu te voi uita niciodată.

Ea nu mai putea vorbi de acum, dar era sigur că-l auzise. O lăsă cu blândeţe pe podea, apoi se ridică şi luă blasterul. După aceea, aruncând o ultimă privire în urmă, Han se întoarse şi o luă la fugă.

De data aceasta tropăiturile sale răsunară prin coridoarele Norocului negustorului, însă nu mai avea timp de discreţie. Trebuia să ajungă la cala de andocare şi la cargobotul ylesian! Habar nu avea când urma să decoleze, dar orarul de încărcare afişat pentru hamali anunţa că va pleca imediat ce droizii terminau alimentarea. Când el şterpelise costumul spaţial şi-l pitise, droizii de abia începuseră.

Visul ylesian putea să decoleze în orice clipă!

Gâfâind, Han sprintă spre ecluză, cu tălpile bubuind pe punţile ce fuseseră terenul lui dejoacă de când fusese suficient de mare ca să aibă amintiri. În depărtare auzea glasuri somnoroase, amestecate cu strigăte şi ordine.

Nu-i pot lăsa să mă prindă. Shrike mă va ucide. Siguranţa gândului acela dădu aripi picioarelor sale iuţi.

Derapă după ultimul colţ şi înhăţă costumul spaţial pe care-l ascunsese înapoia unui echipament de alimentare. Casca îi atârna peste braţ, lovindu-l în mijloc, în timp ce tastă grăbit pe uşa ecluzei codul pe care-l furase.

Trecură câteva secunde. Zgomotele urmăritorilor sporeau în intensitate. Cu siguranţă însă aveau să creadă că pornise spre docul navetelor, sau chiar spre cel al capsulelor de salvare. Nimeni n-ar fi bănuit că era îndeajuns de nebun ca să încerce să se îmbarce clandestin la bordul unui cargobot robot – cel puţin pe asta se bizuise tânărul...

Ecluza şuieră, deschizându-se. Han sări înăuntru, închise trapa şi începu să tragă de costum. Verifică nivelul aerului. Plin. Perfect Iniţial plănuise să aducă şi câteva butelii suplimentare de oxigen, dar acum nu mai cuteza să se aventureze afară. Rezervorul costumului ajungea pentru două zile, ceea ce ar fi trebuit să fie suficient, dacă nu cumva Visul era o navă cu adevărat lentă. Fiind de tip robot, nu putea să afle ce curs va urma sau cât de rapid

fusese programată să călătorească.

Tânărul făcu o grimasă. Numai un om disperat ar fi recurs la această metodă de evadare, dar el era, într-adevăr, disperat. Spera doar că nu va ajunge mort pe Ylesia, pentru că i se terminase oxigenul.

Ia să vedem... rezerva de tablete alimentare... completă. Rezervorul de apă... plin. Perfect Se simţea din nou mâna căpitanului Shrike, care insista ca tot echipamentul din navă să fie menţinut în stare perfectă de funcţionare.

Han îşi trase costumul în sus, peste braţele salopetei cenuşii pe care o purta în interiorul navei, şi-l etanşă frontal. Luă casca, cu stângăcie din cauza mănuşilor, şi o aşeză pe cap. Era făcută aproape integral din sticlină şi putea să vadă în toate direcţiile, mai puţin la ceafă. În partea inferioară a căştii rula o serie de holograme, care-i prezentau parametrii vitali ai corpului, volumul de oxigen disponibil şi alte datte necesare supravieţuirii. În mod limitat, Han putea vorbi cu costumul său, apăsând cu bărbia pe maneta pentru comunicaţii şi dându-i instrucţiuni privind temperatura, amestecul de gaze din aer şi aşa mai departe.

Deci asta-i, gândi tânărul călcând greoi spre trapa de legătură cu cargobotul şi tastând codul final pentru egalizarea presiunilor între ecluză şi Visul ylesian. Auzi un şuier vag şi aerul fu evacuat din sas. Fiind o navă robot, Visul nu avea nevoie de aer pentru funcţionare. Interiorul ei conţinea acelaşi vid ca şi spaţiul cosmic.

În cele din urmă trapa se deschise şi Han păşi înăuntru.

Cargobotul era ticsit cu echipamente şi marfă, iar coridoarele erau foarte înguste. Visul nu fusese construită pentru a fi locuită de un echipaj uman, ci doar ca să asigure întreţinerile de rutină, şi Han era nevoit să avanseze pieziş. Pentru o clipă, mulţumi în gând că toate echipamentele fuseseră proiectate să funcţioneze în condiţii de gravitaţie. În caz contrar, ar fi trebuit să se descurce în imponderabilitate şi atunci nu i-ar fi fost deloc uşor.

De când fusese considerat suficient de matur pentru

misiunile cu grad de risc, corellianul ieşise de câteva ori din Norocul negustorului, purtând costum spaţial, alături de echipa de sudori, şi atârnase în spaţiu legat de navă numai printr-un cordon cu aspect fragil. În primele două rânduri fusese incitant, totuşi nu se dădea în vânt după imponderabilitate şi în scurt timp învăţase să nu privească niciodată în jos. Îl cuprindea instantaneu ameţeala, când vedea sub tălpi doar vid care se întindea pe nenumăraţi ani-lumină.

Acum avansă greoi spre punte, gândindu-se că acolo va exista spaţiu maxim. Ajunse în câteva clipe – Visul era într-adevăr o navă micuţă. Dacă lista mărfurilor fusese corectă, cargobotul adusese mirodenii sclipstim de mâna întâi şi decola cu componente electronice corelliene de înaltă calitate, destinate întreţinerii fabricilor.

Pentru o clipă Han se întrebă pe cine mituise Garris Shrike ca să poată primi mirodenii, deoarece acestea erau supuse unui control strict, exercitat de majoritatea guvernelor planetare şi de comisia comercială imperială.

Se răsuci cu un umăr înainte, ca să pătrundă în cabina de comandă... şi îngheţă.

În numele tuturor Fiilor lui Barab, ce caută aici un droid astromec? Era bine ştiut că droizii nu puteau pilota singuri navele, prin urmare acesta nu putea fi pilot. Îndărătul căştii de sticlină, Han făcu o grimasă. Droidul se afla acolo ca un soi de dispozitiv antifurt, un echipament de comunicare sofisticat care să ajute la oprirea hoţilor sau piraţilor spaţiali nepricepuţi. Han ştia că unul dintre motivele pentru care preoţii ylesiani doreau să angajeze un pilot – preferabil corellian, specificase anunţul – îl constituia pierderile de nave robot în urma atacurilor piraţilor.

Rămânând nemişcat şi sperând că droidul nu-i detectase prezenţa, tânărul simţi Visul vibrând. Ieşim din andocare! Trebuie să mă fixez pentru accelerarea de desprindere!

Se îndepărtă iute de punte, revenind spre zona încărcăturii. În cele din urmă, găsi ceea ce căuta... şi la timp. Un spaţiu îngust în care se putea aşeza, exact de

mărimea cuvenită pentru a-i permite să se proptească în braţe şi picioare.

Visul vibră iarăşi, apoi încă o dată. Mintal, Han îşi imagină clemele de andocare, căzând una câte una. Încă una, apoi...

Nava se mai cutremură o dată, după care se zgâlţâi violent. Deoarece nu avea oameni la bord, Visul putea recurge la succesiuni de manevre mult mai dure decât cele utilizate într-o navă cu echipaj.

Bum! Trupul lui Han fu scuturat, apoi tânărul se propti, împotrivindu-se apăsării acceleraţiei. Visul părăsise andocarea şi se îndepărta!

Han se închipui distanţându-se de Norocul negustorului şi ieşind din îmbrăţişarea câmpului gravitaţional al Corelliei. Închizând ochii, îşi imagină planeta sa natală rotindu-se lent pe fundalul stelelor. Corellia era o planetă frumoasă, cu mări albastre şi înguste, păduri verde-cafenii, deşerturi arse de soare şi oraşe întinse. Pe emisfera întunecată, scânteia aidoma unui cuirasat îndepărtat, înţesat de lumini...

Şocul cel mai puternic al acceleraţiei îl izbi în clipa aceea şi Han fu pironit, neconfortabil, de containerul din cală. Am trecut la viteza luminii, înţelese el.

Peste câteva clipe, când viteza navei devenise constantă, putu să se mişte din nou. Îşi flexionă braţele şi picioarele, şi se strâmbă, simţind zone dureroase pe tot trupul. De la lupta din bucătărie, îşi dădu seama. Gândul i-o reaminti pe Dewlanna cu o tristeţe bruscă şi viscerală. Lacrimile îl înţepară sub pleoape şi li se împotrivi cu îndârjire. Plânsul într-o cască de costum spaţial nu era o idee prea grozavă, deoarece nu te puteai şterge la ochi.

Han inspiră adânc, străduindu-se să-şi stăvilească lacrimile. Dewlanna... gândi el. Prietena sa îşi sacrificase viaţa pentru a-i acorda şansa aceasta.

Stăpâneşte-te, Solo îşi porunci cu severitate. Gâtlejul îl durea, dar înghiţi cu greu nodul de acolo, apoi îşi muşcă buza, până ce dorinţa de a plânge dispăru. Nu-şi putea aminti ultima dată când lăcrimase, şi la ce bun s-o facă? N-

o putea învia pe Dewlanna…

Ştia că wookiee crezuse în viaţa de apoi a spiritului. Dacă avea dreptate în privinţa aceea, atunci poate că acum îl putea auzi.

— Hei, Dewlanna, şopti tânărul, am reuşit! Am pornit. Merg spre Ylesia şi voi deveni pilotul cel mai bun din Sector. O să învăţ destule… şi o să câştig destul, ca să mă înscriu la Academie, aşa cum am visat mereu noi doi. Sunt liber, Dewlanna.

Glasul i se frânse. Suntem în siguranţă, Dewlanna. Shrike nu mai poate pune mâna pe nici unul dintre noi…

Înghesuit în spaţiul său strâmt, Han surâse cu o hotărâre înverşunată. Sunt liber şi ţi-o datorez numai ţie. Nu voi uita nici asta, niciodată! Dacă voi avea vreodată ocazia să mă revanşez, ajutând un wookiee, jur în faţa a orice ar exista – a oricărui zeu, putere de viaţă sau forţă – că nu voi ezita s-o fac.

Trase adânc în piept aerul stătut din costumul spaţial.

— Îţi mulţumesc, Dewlanna, şopti el.

Oriunde s-ar fi aflat ea acum, speră că-l putuse auzi.

VISE YLESIANE

Când se trezi din somnul care-l doborâse, Han fu la început complet dezorientat. Unde sunt? se întrebă ameţit. Amintirile reveniră în imagini iuţi şi violente: propria sa mână, ţinând un blaster… chipul lui Shrike, deformat de ură şi mânie… Dewlanna, horcăind, murind singură…

Înghiţi cu greu un nod şi simţi durerea din gâtlej. Dewlanna făcuse parte din viaţa lui de când era un pici de opt, poate nouă ani. Îşi amintea ziua în care ea venise la bord însoţită de perechea ei, Isshaddik. Acesta fusese exilat de pe planeta natală a wookieelor pentru un delict la care Dewlanna nu se referise niciodată. Ea îl urmase în exil, abandonând tot ce avusese vreodată – căminul şi puii ei aflaţi în creştere.

După vreun an, Isshaddik fusese ucis în timpul unei operaţiuni de contrabandă pe Nar Hekka, o planetă din Sectorul hutt, iar Shrike o anunţase pe Dewlanna că putea rămâne la bordul Norocului negustorului, ca bucătăreasă, deoarece începuse să-i placă felul în care gătea. Dewlanna ar fi putut reveni pe Kashyyyk – la urma urmelor, ea nu comisese nici un delict dar alesese să rămână pe Noroc.

Din cauza mea, se gândi Han, localizând duza alimentatorului cu apă al căştii şi aspirând puţin lichid. După aceea extrase cu limba două tablete alimentare şi le înghiţi cu altă sorbitură de apă. Nu erau mâncare adevărată, dar aveau să-i ofere necesarul pentru o zi... A rămas din cauza mea. Voia să mă protejeze de Shrike...

Suspină, ştiind că era adevărat. Wookiee se numărau printre camarazii cei mai statornici şi mai loiali din galaxie, sau cel puţin aşa auzise. Prietenia şi devotamentul lor nu se acordau cu uşurinţă, însă, o dată dăruite, nu mai puteau fi clintite.

Han se lăsă pe spate în nişa sa, controlând rezervorul de oxigen. Era trei sferturi plin. Se întrebă cât de mult se îndepărtase Visul pe durata somnului său. În scurt timp, avea să meargă în cabina de comandă, pentru a vedea dacă putea să descifreze aparatura autopilotului.

Mintea îi pluti în trecut, reamintindu-şi cu tristeţe de Dewlanna, apoi se destinse, când gândurile îi poposiră la episoade şi mai îndepărtate. Cea mai veche amintire reală a sa – toate celelalte erau doar fragmente fără înţeles, bucăţele de imagini prea vechi şi prea distorsionate ca să aibă vreun înţeles – era ziua în care Garris Shrike îl adusese

acasă, pe Norocul negustorului.

Copilul se ghemuise în intrarea fundăturii murdare şi ude, străduindu-se să nu plângă. Era prea mare ca să plângă, nu? Chiar dacă îi era frig şi foame, şi chiar dacă era singur. Pentru o clipă, copilul se întrebă de ce era singur, dar o uşă metalică gigantică se trânti peste gândul acela, închizând totul îndărătul ei. Înapoia uşii se afla primejdia, înapoia uşii se aflau... lucruri rele. Durere şi... şi...

Băieţelul scutură din cap şi părul lins şi slinos îi căzu în şuviţe pe faţă. Îl dădu peste cap cu o mână atât de murdară încât culoarea naturală a pielii de abia se mai distingea. Purta numai o pereche de pantaloni zdrenţuiţi şi o tunică ruptă, fără mâneci, care îi era prea mică. Era desculţ. Avusese vreodată încălţăminte?

Se gândi că parcă îşi amintea de pantofi. Pantofi buni, frumoşi, cu care cineva îl încălţase şi apoi îl ajutase să le lege şireturile. Cineva blând, care zâmbea şi nu se încrunta, care era curat şi mirosea frumos, care purta haine frumoase... BUM!!

Uşa se închise din nou şi micul Han ştia că acela era numele lui, dar nu ştia să aibă şi alt nume se înfiora sub durerea din minte. Ştia prea bine că nu trebuia să lase gândurile acelea să-i umple mintea. Asemenea gânduri şi amintiri erau rele şi răneau... mai bine să nu se gândească la ele.

Smiorcăi iarăşi şi-şi şterse zadarnic nasul care-i curgea. Îşi dădu seama că stătea într-o baltă de murdărie şi că picioarele îi erau atât de reci, încât de abia le mai putea simţi. Noaptea se lăsase de acum şi promitea să fie geroasă.

Foamea se zvârcoli în stomacul lui Han ca o creatură vie, o fiinţă care muşca dureros. Nu-şi mai amintea când mâncase ultima dată. Oare în dimineaţa aceasta găsise într-o ladă de gunoi fructul kavasa copt şi zemos, doar pe jumătate mâncat? Sau asta se întâmplase în seara trecută?

Decise că nu mai putea sta locului. Trebuia să se mişte. Han ieşi din fundătură, pe trotuar. Ştia cum să cerşească...

cine îl învăţase s-o facă?

BUM!

Nu conta cine-l învăţase, dar îl învăţase bine. Adoptând expresia sa cea mai jalnică, băieţelul îşi târşâi picioarele spre trecătorul cel mai apropiat.

— Vă rog... doamnă, scâncii el. Mi-e foame, mi-e aşa foame...

Întinse mâna cu palma în sus. Femeia căreia i se adresase încetini doar puţin, apoi îi privi palma murdară şi tresări brusc, trăgându-şi fusta ca să nu se atingă de el.

— Doamnă... murmură stins Han şi se întoarse s-o privească nu doar cu interes profesional.

Avea haine frumoase, moi şi strălucitoare... luminând cumva sub razele puternice ale lămpilor stradale din portul corellian.

Îi reamintea de cineva, cu ochii ei mari şi negri, cu pielea catifelată, cu părul...

BUM!!

Începu să scâncească, deznădăjduit, cu trupuşorul zgâlţâit de frig, foame, mâhnire şi singurătate.

— Hei! Han!

Glasul tăios, dar nu neprietenos, străpunse zidul său de suferinţă. Smiorcăind şi icnind, Han ridică ochiii şi văzu o siluetă înaltă aplecându-se deasupra lui. Avea păr negru şi ochi albaştri. Duhnea a bere alderaană şi a fum ce provenea de la cel puţin şase droguri ilegale, totuşi nu se clătina, spre deosebire de mulţi alţi trecători.

Văzând că Han înălţase privirea spre el, bărbatul se lăsă pe vine, ajungând cu faţa doar cu puţin deasupra ochilor puştiului.

— Eşti prea mare ca să plângi pe stradă, ştii asta, nu-i aşa?

Han încuviinţă din cap, continuând să smiorcăie, totuşi se strădui să se autocontroleze.

— Da, s-stiu... ştiu.

La început sâsâise puţin, aşa cum făcuse atunci când începuse să vorbească. Asta fusese cu mult, mult timp în

urmă, gândi el. Începuse să vorbească o dată cu venirea iernii, şi iarna avea să revină în curând. Începuse să vorbească de când...

BUM!!

Piciul se cutremură iarăşi, când mintea sa alungă cu fermitate toate amintirile din vremea aceea. La suprafaţă ieşi altceva, ceva ce ignorase la început, în jalea lui, şi ochii i se holbară. Bărbatul acesta îl strigase pe nume! De unde îmi ştie numele?

— Cine... cine eşti? şopti el. De unde ştii cum mă cheamă?

Bărbatul rânjii, dezvelindu-şi dinţii. Han îşi dădea seama că dorea să fie o expresie prietenoasă, însă ceva din persoana necunoscutului îl înfiora. Îi reamintea de haitele de canide care îşi vânau prada prin fundături.

— Eu ştiu multe, puştiule, replică bărbatul. Spune-mi căpitanul Shrike. Poţi repeta numele ăsta?

— Da, că-pi-ta-nul S-shrike, repetă Han nesigur.

Scâncetele i se opriseră şi sughiţă.

— Dar... dar de unde îmi ştii numele?

Bărbatul întinse braţul, ca şi cum ar fi vrut să-i ciufulească părul, apoi zări murdăria şi păduchii din părul puştiului şi se răzgândi.

— Poate că te surprinde, Han, dar eu ştiu aproape tot ce se petrece aici, pe Corellia. Ştiu cine s-a pierdut şi cine a fost găsit, cine-i de vânzare şi cine a fost vândut, şi cunosc toate secretele. De fapt, sunt de mai mult timp cu ochii pe tine. Îmi pari un puşti isteţ. Eşti isteţ?

Han îşi îndreptă ţinuta şi-l privi drept în ochi.

— Da, căpitane, rosti el străduindu-se să nu-i tremure glasul. Sunt isteţ.

Ştia că era. Cineva care n-ar fi fost isteţ n-ar fi rezistat atâtea luni pe stradă.

— Bravo, asta-mi place, puştiule! Ei bine, aş avea nevoie de un puşti isteţ. De ce nu vii cu mine? Îţi pot da o masă zdravănă şi un pat cald. Rânjii din nou. Şi fac prinsoare că ţi-ar plăcea să-mi vezi nava.

Ridică un deget spre cerul care se întuneca.

Han încuviinţă energic. Mâncare? Un pat? Şi mai ales…

— O navă spaţială? Da, căpitane! Când o să fiu mare, vreau să fiu pilot!

Bărbatul râse şi întinse mâna.

— Haide, atunci!

Han îşi lăsă mânuţa să fie cuprinsă de palma mare a lui Shrike şi împreună porniră spre astroport…

Han se foi şi scutură din cap. N-ar fi trebuit să merg cu el atunci, se gândi. Dacă n-aş fi făcut-o, Dewlanna ar fi încă în viaţă…

Dar dacă n-ar fi plecat cu Shrike, probabil că într-o noapte s-ar fi trezit şi ar fi constatat că vreltii îi ronţăiseră urechile şi nasul, aşa cum păţise alt ştrengar al străzilor care fusese salvat de Garris Shrike.

Surâse amar. Căpitanul Shrike nu avea nici un firicel de altruism. El recruta copii şi-i folosea, pentru a obţine un profit. Aproape pe fiecare planetă pe unde trecea Norocul, Shrike încărca un grup de salvaţi şi-i cobora cu naveta pe străzi, unde îi lăsa sub conducerea unui droid pe care-l programase personal, F8GN. Optgene, cum îi spuneau ei, le aloca teritorii şi le urmărea acţiunile, în timp ce copiii bântuiau străzile, cerşind şi furând.

Pentru cerşit, îi folosea pe cei mai mici, pe cei slabi sau deformaţi. Fetiţa atacată de vrelti, Clanalis, se descurcase mereu bine. Shrike o pusese să lucreze din greu ani buni, promiţându-i că atunci când va câştiga suficient pentru el, îi va aranja faţa, astfel încât să arate din nou a om.

N-o făcuse însă niciodată. Pe la paisprezece ani, Clanalis îşi dăduse evident seama că Shrike nu se va ţine de cuvânt şi într-o noapte intrase în ecluza Norocului şi pornise ciclul de evacuare a aerului… fără să îmbrace un costum.

Han făcuse parte din echipa care curăţase ecluza şi se înfiora când îşi reamintea.

Biata Clanalis… şi-o reamintea, predând lui Optgene sumele obţinute după o zi de cerşit. Droidul era înalt şi subţire, construit din metal roşiatic-arămiu. Fusese reparat

de atâtea ori încât avea petice peste tot, de parcă ar fi purtat un veşmânt recondiţionat. Petice arămii, aurii, oţelii... şi un petic rotund şi argintiu în vârful capului.

Han putea încă să-i audă glasul în minte. Optgene avea difuzoarele dereglate şi vocea lui alterna între un bas mieros şi o piţigăială ascuţită, evident sintetizată. Indiferent însă cum s-ar fi auzit, toţi erau numai ochi şi urechi la spusele sale...

— Ia, dragii mei copii, a primit fiecare teritoriul?

Scârţâind, droidul de culoarea bronzului îşi răsuci capul pe gâtul ca o ţeavă, privindu-i pe cei opt copii din Norocul negustorului care se înşirui seră în faţa lui.

Toţi, inclusiv Han, care avea numai cinci ani, răspunseră afirmativ.

Bine, dragi copii, continuă droidul cu un ton grav care se preschimbă brusc într-un chiţăit, atunci să vă anunţ misiunile. Padra – privi spre un băieţel cu un an mai mare ca Han azi îţi vom oferi cea dintâi ocazie să ne arăţi cât de util poţi să fii pentru aceşti bieţi cetăţeni împovăraţi cu credite, bijuterii şi comunicatoare individuale scumpe.

Ochiii droidului sclipiră sinistru. Aveau culori diferite – unul se arsese cu mult timp în urmă şi Shrike îl înlocuise cu o lentilă recuperată de la un droid aruncat la fier vechi, astfel că Opt gene avea un ochi roşu şi celălalt verde.

— Padra, doreşti să-i ajuţi pe aceşti sărmani cetăţeni pe care noaptea i-a prins pe drum? întrebă Optgene, lăsându-şi capul pe un umăr şi strecurând în glas un ton de camaraderie artificială.

— Sigur că da! strigă băiatul, privindu-l triumfător pe Han şi pe ceilalţi. S-a terminat cu cerşitul de copilaş! murmură el aţâţat.

Han, care de abia începuse să înveţe talentele necesare golirii buzunarelor altora cu iuţeală şi discreţie, simţi o undă de invidie. Furtişagul era simplu, o dată ce îi deprindeai tainele. Ca hoţ de buzunare, era mult mai uşor să îndeplineşti cota lui Optgene pentru o zi de lucru, decât în calitate de cerşetor. Cerşitul necesita acostarea a cel puţin

trei ţinte, pentru o singură reuşită.

Însă furtişagurile erau modul cel mai bun prin care să câştigi bani serioşi! Dacă alegeai bine ţinta, puteai câştiga dintr-o singură operaţiune destul pentru a-i da lui Optgene cota înainte de amiază, iar după aceea erai liber să te joci. Han se întrebă dacă Optgene avea să-i acorde timp pentru antrenament, dacă se grăbea şi-şi cerşea cota zilnică înainte să termine ceilalţi.

Îi plăcea să se antreneze cu droidul subţire şi roşcat, deoarece Optgene arăta teribil de caraghios în haine! Se înveşmânta în straie specifice planetei pe care se aflau şi fie stătea nemişcat, fie trecea pe lângă ucenicul său. Han învăţase să-i subtilizeze ceasul, creditele şi chiar unele bijuterii, fără ca droidul să-i fi detectat degetele.

Cu toate acestea, nu reuşea s-o facă în sută la sută din cazuri. Han se strâmbă puţin, când se îndepărtă, pentru a începe cerşitul. Optgene cerea perfecţiunea de la mica sa bandă, mai ales de la hoţii de buzunare. Nu l-ar fi lăsat pe Han să înceapă să fure, până n-ar fii fost sigur că o putea face perfect, de fiecare dată.

Absent, Han ridică o mână de noroi şi şi-o frecă între palme, apoi se mânji pe faţa deja transpirată. De fapt, pe ce planetă se afla? Nu-şi amintea să-i fi auzit numele. Băştinaşii aveau piele verde, urechi mici pivotante şi ochi imenşi purpuriu-închis. Han învăţase doar câteva cuvinte în limba lor, dar prindea repede graiurile străine şi ştia că până ce Norocul negustorului avea să plece, o va putea înţelege bine şi o va vorbi – cel puţin, argoul străzii – acceptabil.

Indiferent ce planetă ar fi fost, era toridă. Arşiţă şi umezeală. Băiatul ridică ochii spre cerul albastru-verzui decolorat pe care ardea un soare portocaliu-lăptos. Nu-l atrăgea deloc gândul de a petrece câteva ore pe strada ce-i fusese alocată, scâncind, cerşind şi convingându-i pe trecători. Detest să cerşesc, gândi el cu amărăciune. Când voi creşte, o să-i conving să mă lase să fur, nu să cerşesc. Sunt sigur că voi fi un hoţ bun şi că nu sunt un cerşetor

chiar aşa priceput.

Ştia că aspectul său exterior corespundea – în ultimii doi ani, se mai înălţase, totuşi era îndeajuns de slăbuţ ca să fie numit costeliv. Ştia de asemenea cum să-şi facă vocea servilă şi comportamentul linguşitor şi umil, de parcă numai disperarea l-ar fi împins să solicite atât cât să-şi ducă zilele.

Se gândea că poate un rol important îl aveau ochii săi. Poate că resentimentul şi ruşinea secrete pe care le simţea fiindcă trebuia să cerşească i se citeau în ochi şi ţintele potenţiale le puteau distinge acolo. Nimeni nu respecta un cerşetor, iar Han, mai mult ca aproape orice, nutrea dorinţa nedeclarată de a fi respectat.

Nu dorea să fie doar respectat, ci şi respectabil. Nu-şi putea aminti multe din viaţa pe care o dusese înainte ca Garris Shrike să-l fi descoperit cerşind pe Corellia, dar ştia cumva că, odată, lucrurile stătuseră altfel.

Cu mult timp în urmă, fusese învăţat că cerşetoria era o ruşine. Iar furtul… furtul era şi mai rău. Han îşi muşcă furios buza. Ştia că cineva, poate părinţii pe care nu şi-i putea aminti, îi spuseseră lucrurile acelea. Cândva, cu mult timp în urmă, el fusese învăţat alte căi… alte valori.

Dar acum… ce putea face? La bordul Norocului negustorului, exista o singură regulă esenţială. Dacă nu munceai – cerşeai sau furai. Dacă refuzai să munceşti, să cerşeşti sau să furi – nu mâncai. Han nu avea alte talente pe care să le poată oferi. Era prea mic ca să piloteze şi nu era îndeajuns de voinic ca să încarce marfa de contrabandă.

Dar nu voi fi mereu aşa! îşi reaminti el. Cresc în fiecare zi! În curând voi fi mare, în numai cinci ani voi avea zece ani şi atunci, poate, voi fi destul de mare ca să pilotez!

Han descoperise că, atunci când era decis să reuşească ceva, avea succes şi era sigur că pilotajul nu va reprezenta o excepţie.

Iar când voi putea pilota, am şters-o din Norocul negustorului, gândi el, cu mintea lunecându-i automat într-un vis vechi despre care nu povestise niciodată nimănui.

Odată îl destăinuise unuia dintre ceilalţi copii, dar micul vrelt îl spusese tuturor. Shrike şi ceilalţi râseseră de Han săptămâni la rând, numindu-l Căpitanul Han din Flota Imperială, până ce băiatul simţea că-i vine să se ascundă undeva cu palmele peste urechi. Avusese nevoie de tot controlul posibil ca să ridice din umeri şi să pretindă că nu-i păsa...

Da, şi când voi fi cel mai bun pilot şi voi câştiga o grămadă de credite, mă voi înscrie la Academia Imperială. Voi deveni ofiţer al Flotei. Apoi mă voi întoarce şi voi pune mâna pe Shrike, îl voi aresta şi va fi deportat în minele de mirodenii de pe Kessel. O să moară acolo... Gândul acela îi făcea colţurile gurii să se ridice în sus, în rânjetul unui prădător.

La capătul cel mai îndepărtat al visului său, Han se închipuia încununat de succes şi respectat, cel mai bun pilot din galaxie, având propria sa navă, o mulţime de prieteni devotaţi şi o grămadă de credite. Şi... o familie. Da, propria lui familie. O soţie frumoasă care să-l adore, cu care să împartă aventurile, şi copii, poate. Va fi un tată bun, nu-şi va abandona copiii, aşa cum el însuşi fusese abandonat...

Han presupunea că fusese abandonat, deşi nu-şi putea reaminti absolut nimic în privinţa aceea. Nu-şi ştia nici măcar numele de familie, aşa că nu ar fi putut încerca să-şi caute familia. Sau poate... poate că părinţii lui nu îl abandonaseră...

Poate că fuseseră ucişi, sau poate că el fusese răpit. Han decisese că prefera scenariul acela. Dacă se gândea că părinţii săi muriseră, nu mai era aşa de furios pe ei, deoarece nu-l puteau ajuta dacă erau morţi, nu?

Hotărâse că pe viitor îşi va considera mama şi tatăl morţi. Aşa era mai uşor...

Ştia că probabil nu va afla niciodată adevărul. Singura persoană care cunoştea ceva despre trecutul lui era Garris Shrike. Căpitanul îi repeta mereu lui Han că dacă va fi capabil, dacă va muncii şi cerşii cu succes, dacă va câştiga suficiente credite, într-o bună zi îi va destăinui secretul

felului în care ajunsese să bântuie pe străzile Corelliei în ziua aceea.

Buzele băiatului se strânseră. Cum să nu, căpitane, gândi el. La fel cum doreai să-i repari şi chipul lui Clanalis…

Han ridică ochii spre semnele de pe stradă. Nu le putea citi pe cele în limba locală, dar sub fiecare exista şi traducerea în bazică. Da, acesta era teritoriul ce-i fusese alocat.

Inspiră adânc, apoi îşi recompuse trăsăturile. O femelă cu piele verde, îmbrăcată într-o robă scurtă, venea spre el.

— Doamnă… scâncii şi se ghemui spre ea, cu o mânuţă întinsă rugător, vă rog, doamnă frumoasă. Ajutaţi-mă, vă rog… pâinea cea de toate zilele, doar un bănuţ. Mi-e foameeeee…

Urechiuşele ca nişte cupe verzi pivotară spre el, apoi femela întoarse capul şi trecu mai departe.

Băiatul mormăi în barbă un termen vulgar din argoul contrabandiştilor şi se pregăti să aştepte următoarea ţintă…

Han scutură din cap şi se sili să se smulgă din vise. Era momentul să meargă şi să vadă unde ajunsese Visul ylesian.

Ridicându-se din nişa improvizată, se strecură prin pasajele strâmte, până ajunse la cabina de comandă. Droidul astromec era tot acolo, cu luminiţele clipind, ca şi cum ar fi fost cufundat în gânduri. Era un model R2 relativ nou, încă strălucind argintiu şi verzui şi cu cupola perfect curată. În interiorul acesteia, Han zărea ledurile ce pâlpâiau în timpul funcţionării. Era cuplat la comenzile navei prin intermediul unui cablu.

Probabil că droidul fusese echipat cu un senzor de mişcare, deoarece îşi roti capul cupolă spre Han, care intră plin de îndrăzneală în cabină.

Luminile droidului clipiră energic în timp ce vorbi, dar, desigur, undele sonore nu se transmiteau prin vid. Han îşi activă unitatea de comunicaţii a costumului şi, brusc, casca îi fu copleşită de piuituri, ţiuituri şi şuierături alarmate.

— Ţiu... bip-ţiu... ţiu-piu-ţin! anunţă evident surprins astromecul.
Han privi în jur, căutându-i droidul pereche şi nu zări nici unul.
Oftă. Comunicatorul costumului său avea să-i transmită cuvintele droidului, dar cum putea discuta realmente cu R2 fără un translator? Cum vorbea cu acesta programatorul său?
Îşi activă comunicatorul.
— Hei, tu!
— Ţiu... bip, piu-bip! replică serviabil droidul.
Han se strâmbă şi-l înjură în rodiană, în argoul negustorilor, apoi în bazică.
— Ce să fac? mârâi el. Dac-ai fi avut măcar un modul de bazică...
— Am un modul de bazică, domnule, anunţă R2 cu glas indiferent.
Cuvintele îi sunau sec şi mecanic, dar perfect inteligibil.
Han se holbă o clipă la maşinărie, apoi rânjii.
— Hei! Asta chiar e o surpriză! Cum de poţi vorbii?
— Deoarece la bordul acestei nave nu era loc atât pentru o unitate astromec, cât şi pentru unitatea ei pereche, stăpânii mei m-au programat cu un modul de transmisiuni în limbaj bazic, ca să pot comunica mai uşor.
— Perfect! strigă Han, simţind un val de uşurare.
Nu se dădea în vânt după droizi, dar cel puţin avea cu cine să mai schimbe o vorbă şi se putea chiar dovedi necesar ca ei doi să comunice. De obicei, călătoriile spaţiale erau rutiniere şi sigure... dar întotdeauna existau şi excepţii.
— Regret, domnule, adăugă R2, dar vă faceţi vinovat de intrare neautorizată. Nu ar trebui să vă găsiţi aici.
— Ştiu, încuviinţă Han. Am făcut autostopul cu nava asta.
— Îmi cer scuze, domnule, dar unitatea aceasta nu înţelege termenul utilizat.
Han îi adresă un nume nepoliticos.
— Îmi cer scuze, domnule, dar unitatea aceasta nu

înţelege…

— Gura! răcni tânărul.

R2 amuţi.

Han inspiră adânc şi începu:

— R2, eu sunt un pasager clandestin. Cuvântul ăsta există în memoria ta?

— Da, domnule.

— Bine. Am suit clandestin la bordul acestei nave, deoarece trebuie să ajung pe Ylesia. Ştii, mă angajez ca pilot pentru preoţii ylesiani.

— Am înţeles, domnule. Cu toate acestea, trebuie să vă informez că în calitate de droid-supraveghetor, având misiunea de a păzi această navă şi încărcătura ei, trebuie să sigilez toate ieşirile când ajungem pe Ylesia, apoi să-mi anunţ stăpânii asupra prezenţei dumneavoastră la bord, lăsând astfel reţinerea dumneavoastră în seama corpului de securitate.

— Auzi, amice, făcu Han generos, când ajungem pe Ylesia să faci exact aşa. Când preoţii vor vedea cum corespund tuturor cerinţelor lor, n-o să dea nici un rahat de vrelt pe felul în care am ajuns la ei.

— Îmi cer scuze, domnule, dar unitatea aceasta nu înţelege…

— Gura!

Han îşi examină afişajul rezervorului de oxigen, apoi spuse:

— Haide, R2, vreau să văd cursul de zbor, viteza şi timpul estimat de sosire pe Ylesia. Afişează, te rog, datele respective.

— Regret, domnule, dar nu sunt autorizat să vă ofer aceste informaţii.

Încetişor, Han începea să dea în clocot; de abia se stăpânea să nu tragă un şut în droidul recalcitrant cu bocancul greu al costumului spaţial.

— R2, explică el cu o răbdare exagerată, trebuie să văd cursul de zbor, viteza şi timpul, deoarece trebuie să calculez de cât oxigen mai dispun.

— Îmi cer scuze, domnule, dar unitatea aceasta...
— GURA!
Han începuse să transpire şi modulul de refrigerare al costumului îşi mări consumul energetic. Străduindu-se să rămână calm, corellianul continuă:
— Ascultă-mă cu atenţie, R2. Nu ai un sistem de operare care te instruieşte să încerci să păstrezi în viaţă fiinţele inteligente, ori de câte ori este posibil?
— Da, domnule, programul acesta de operare este indus în toţi droizii astromec. Pentru ca un droid să pricinuiască vreun rău deliberat unei fiinţe inteligente sau să îngăduie prin neintervenţie să i se întâmple ceva rău, trebuie să-i fie modificat modulul sistemului de operare.
— Perfect, încuviinţă Han. Corespundea cu ceea ce ştia despre programarea astromecilor. Ascultă-mă, R2: dacă nu-mi arăţi cursul de zbor, viteza şi timpul, s-ar putea să fii răspunzător pentru moartea mea, cauzată de lipsa de oxigen. Acum ai înţeles?
— Vă rog să detaliaţi, domnule.
Han îşi explică situaţia, plin de răbdare. Când termină, droidul tăcu o clipă, reflectând în mod evident. În cele din urmă bâzâi o dată şi spuse:
— Mă voi conforma solicitării dumneavoastră, domnule, şi voi afişa datele cerute pe ecranul interfaţă de diagnoză.
Tânărul oftă prelung şi uşurat. Deoarece nava era în esenţă un robot gigantic, nu avea elemente de comandă vizibile pe console, ci doar nenumărate leduri pâlpâitoare, totuşi, pentru întreţinere şi reparaţii, în consola de comandă exista un ecran încorporat. Han îl ocoli prudent pe R2 şi coborî privirea spre ecran.
Informaţiile se derulară atât de rapid pe display, încât nici un om nu le-ar fi putut citi. Han se întoarse spre droid.
— Afişează datele din nou şi lasă-le acolo, până le pot citi! Ai priceput?
— Da, domnule, încuviinţă R2 cu glas aproape umil.
Tânărul studie câteva minute cifrele şi diagramele de pe ecran, simţind cum neliniştea i se preschimbă în teamă

reală. Nu avea nici un instrument de scris şi nici nu putea accesa navicalculatorul, dar încerca un sentiment neplăcut faţă de ceea ce vedea. Muşcându-şi buza, se strădui să se concentreze şi reluă de câteva ori calculele, mintal.

Visului ylesian îi fusese stabilită o rută foarte ocolită, pentru a evita cele mai periculoase regiuni bântuite de piraţi în spaţiul hutt. De asemenea, viteza cargobotului era mult mai mică decât ar fi fost capabilă nava, mai mică chiar decât cea cu care Norocul negustorului călătorea de obicei prin hiperspaţiu.

Nu era bine. Nu era bine deloc. Han îşi dădu seama că dacă ruta şi viteza nu erau modificate, oxigenul avea să i se termine cu aproximativ cinci ore înainte ca Visul să asolizeze pe Ylesia. Nava avea să coboare cu un cadavru la bord... cadavrul său.

Se răsuci spre droid:

— R2, trebuie să m-ajuţi! Dacă nu modific cursul şi viteza, nu voi avea oxigen suficient ca să închei călătoria. Voi muri şi va fi vina ta.

Ledurile droidului pâlpâiră, în timp ce maşinăria analiza datele receptate. În cele din urmă, vorbi:

— Eu nu am ştiut că sunteţi la bord, domnule. Nu pot fi responsabil pentru moartea dumneavoastră.

— Nu, nu, clătină Han din cap în interiorul căştii. Lucrurile nu stau deloc aşa, R2. Dacă tu ştii despre situaţia aceasta şi nu faci nimic, atunci vei pricinui moartea unei fiinţe inteligente. Asta doreşti?

— Nu, răspunse droidul.

Chiar şi glasul său artificial părea uşor încordat, iar luminiţele îi clipeau rapid şi aleatoriu.

— Prin urmare, continuă Han inexorabil, trebuie să faci tot ce-ţi stă în putinţă ca să-mi împiedici moartea. Aşa este?

— Eu... eu...

Droidul vibra acum agitat.

— Domnule, sunt împiedicat să vă ajut. Programarea mea este în conflict cu echipamentul hardware.

— Ce vrei să spui? făcu Han îngrijorat.

Dacă micul droid se supraîncărca şi se dezactiva, el n-ar mai fi putut accesa comenzile manuale de diagnoză, despre care ştia că trebuiau să se găsească undeva înapoia panourilor acelea. Trebuiau să fie foarte mici, fiind utilizate numai de tehnicienii care testau autopilotul navei robot.

— Programarea mea mă împiedică să vă informez...

Han făcu un pas mare spre droid şi îngenunche în faţa lui.

— Trăsni-te-ar blasterul! Lovi cu pumnul în partea superioară a cupolei transparente a lui R2. O să mori. Spune-mi!

Droidul se legănă agitat şi Han se întrebă dacă avea să se dezactiveze pur şi simplu din cauza tensiunii generate de conflictul programării. Apoi însă vorbi:

— Am fost prevăzut cu un bolţ limitator, domnule, care mă împiedică să vă satisfac solicitarea!

Un bolţ limitator! Han înhăţă prompt fragmentul de informaţie. Ia să vedem, unde poate fii după o clipă, îl zări, în partea de jos a învelişului metalic al droidului. Se aplecă, îl prinse şi trase de el.

Nimic. Bolţul nu se clinti.

Han strânse mai tare şi încercă să răsucească bolţul. Icni de efort, transpirând realmente puternic de data aceasta, şi-şi imagină că putea simţi moleculele de oxigen pierzându-se într-un flux constant. Auzise că hipoxemia nu era chiar cea mai rea modalitate de a muri – prin comparaţie cu decomprimarea explozivă sau cu împuşcarea, de exemplu –, dar nu intenţiona deloc s-o verifice pe propria piele.

Bolţul nu se mişcă. Han încercă mai tare, smucindu-l şi înjurând în şase-şapte limbi extraterestre, totuşi limitatorul încăpăţânat nu ceda.

Trebuie să găsesc ceva cu care să-l lovesc, gândi Han privind disperat prin cabina de comandă. Nu zărea însă nimic – nici măcar o cheie fixă sau hidraulică – absolut nimic!

Brusc îşi aminti de blaster. Îl lăsase în cală, în nişa improvizată în care se adăpostise.

— Stai locului, îl instrui pe R2, apoi porni din nou să se strecoare cu greu prin coridoarele înguste.

Folosirea blasterului în interiorul unei nave spaţiale – chiar dacă nepresurizată – nu era o idee prea grozavă, dar tânărul era disperat.

Reveni cu arma şi-i examină reglajele. Putere minimă, se gândi. Fasciculul cel mai îngust. Din cauza stângăciei cauzate de mănuşile costumului spaţial, avea probleme în reglarea corectă a intensităţii energetice şi lăţimii razei.

Ledurile droidului clipiseră frenetic încă de când Han se întorsese în cabină, iar acum R2 piui plângăreţ:

— Domnule? Domnule, pot să vă întreb ce faceţi? Scap de bolţul limitator, răspunse Han încruntat.

Ţinti, miji ochii şi apăsă uşor pe trăgaci.

Un fulger de energie irupse şi micuţul droid scoase un IIIIIIIUUUUUI atât de ascuţit, încât păruse realmente un ţipăt. Bolţul limitator căzu pe punte, lăsând în urmă o cicatrice neagră de arsură pe metalul altfel strălucitor al lui R2.

— Asta-i! exclamă Han mulţumit. Acum, R2, fii amabil şi condu-mă la interfeţele şi comenzile manuale din nava ta.

Droidul extinse ascultător un picior mobil cu rolă şi se deplasă spre panourile de comenzi, trăgând după el cablul interfaţă. Stângaci în costumul său spaţial, Han îl urmă şi se ghemui în faţa instrumentelor. Acţionând în conformitate cu instrucţiunile droidului, detaşă capacul superior al unuia dintre panourile identice şi lipsite de orice caracteristici exterioare şi studie consola micuţă de comenzi. Blestemând dificultatea de a manipula elementele de control cu mănuşile greoaie, începu să folosească modul interfaţă manuală pentru a decupla hiperpropulsia. Modificarea cursului şi vitezei se putea face doar în spaţiul real.

După ce reveniră în spaţiul real, Han calculă cu grijă alt curs, utilizându-l pe R2 ca să efectueze calculele mai complexe pentru saltul care avea să-i readucă în

hiperspaţiu.

Tânărul avu nevoie de ceva timp pentru a stabili noul curs şi viteza, dar în cele din urmă deplasă iarăşi comutatorul CONECTARE HIPERPROPULSIE. Peste o secundă, simţi zguduitura care anunţa că hiperpropulsia intrase în acţiune. Han se prinse disperat de consola de instrumente, în vreme ce nava se năpusti în hiperspaţiu pe noul curs, cu o viteză mult mai mare.

După ce Visul ylesian opri acceleraţia, menţinând viteza constantă, Han inspiră adânc şi expiră apoi foarte lent. Se lăsă să cadă pe podea şi rămase acolo, cu picioarele întinse în faţa sa. Brrr!

— Cred că vă daţi seama, domnule, vorbi R2, că acum va trebui să asolizaţi manual. Modificarea cursului şi vitezei a invalidat protocoalele de asolizare existente, care erau pre-programate.

— Da, ştiu, încuviinţă Han şi se rezemă, obosit, cu spatele de consolă.

Luă o sorbitură de apă şi mestecă două tablete alimentare.

— Nu exista însă altă cale, continuă el. Sper să pot acţiona comenzile suficient de rapid ca să asolizăm. Privi înjur, prin cabina de comandă. Păcat că tinicheaua asta nu are videoecran.

— Autopilotul nu poate să vadă, domnule, aşa că informaţiile vizuale îi sunt inutile, atrase atenţia îndatoritor R2.

— Nu se poate! exclamă sarcastic Han. Crezusem că droizii pot vedea la fel ca şi noi!

— Nu, domnule, nu putem. Noi identificăm obiectele din jur prin releele vizuale, care traduc în date electronice din…

— Taci, şuieră Han prea obosit ca să mai aibă chef să-l tachineze.

Rezemându-se bine cu spatele de consolă, închise ochii. Făcuse tot ce putuse pentru a-şi salva viaţa, ducând nava spre Ylesia pe o rută mai scurtă şi cu viteză mai mare.

Lunecă apoi în somn şi o visă pe Dewlanna, aşa cum

fusese cu mult timp în urmă, când ei doi se întâlniseră prima dată...

Han era pe jumătate ieşit prin fereastră, când auzi ţipătul dinapoia sa:

— Am fost jefuiţi!

Strângând bine săculeţul cu prada, împinse din picioare, zvârcolindu-se şi străduindu-se să se strecoare prin spaţiul strâmt. În bezna de afară îl aştepta siguranţa. Un zbieret disperat de femeie:

— Bijuteriile mele!

Han icni de efort şi-şi dădu seama că rămăsese înţepenit. Se luptă să-şi stăvilească panica. Trebuia să iasă! Casa aparţinea unor bogătaşi şi cu siguranţă poliţia avea să vină imediat ce era chemată.

Blestemă în gând noua modă din arhitectura corelliană, care făcuse ca locuinţa aceasta luxoasă să fie construită cu ferestre înguste, deşi înalte din podea până în plafon. Publicitatea afirma că asemenea ferestre îi puteau opri pe spărgători. Ei bine, decise el încruntat, s-ar fi putut să aibă dreptate. Han se strecurase înăuntru ceva mai devreme, prin una dintre uşile ce se deschideau spre grădină, apoi rămăsese ascuns până se asigurase că toţi cei din casă adormiseră. După aceea se aventurase să aleagă şi să fure din bogăţiile lor. Fusese perfect încrezător că-şi putea strecura trupuşorul slăbuţ, de nouă ani, prin ferestrele acelea, pentru a dispărea în noapte.

Icni iarăşi de efort, împingându-se disperat cu picioarele. Era posibil să se fi înşelat în privinţa aceea...

Un glas se auzi înapoia sa. Femeia!

— Uite-l! Puneţi mâna pe el!

Han se răsuci şi mai mult pe o parte, se zvârcoli violent şi apoi, brusc, se trezi că ieşise prin fereastră şi cădea. Nu dădu totuşi drumul săculeţului, când se prăbuşi peste răzorul perfect îngrijit de liane dorva înflorite. Plămânii i se goliră instantaneu de aer şi pentru un moment rămase locului, gâfâind, ca un drel scos din apă. Piciorul pe care căzuse îl durea, la fel şi capul.

— Cheamă poliţia!

Strigătul de bărbat se auzise din casă şi Han ştiu că mai dispunea doar de câteva secunde pentru a scăpa. Silindu-se să ignore durerea din picior, se rostogoli pe o parte şi se sculă.

Sub lumina lunii, distingea în faţă nişte arbori mari. Ar fi putut să se piardă cu uşurinţă printre ei.

Pe jumătate şchiopătând, pe jumătate alergând, porni spre adăpostul copacilor. Decisese să nu-i spună lui Optgene ce se întâmplase. Droidul l-ar fi putut acuza că de când se apropia de zece ani începuse să devină mai lent.

Han se strâmbă în timp ce alerga. Nu devenise mai lent, ci pur şi simplu azi nu fusese în apele lui. Încă de când se sculase, simţise o durere surdă de cap şi fusese ispitit să se declare bolnav.

Deoarece nu era aproape niciodată bolnav, probabil că ar fi fost crezut, totuşi lui Han nu-i plăcea să dea dovadă de slăbiciune în faţa altor indivizi din Norocul negustorului. Mai ales în faţa lui Shrike. Căpitanul nu rata nici o ocazie de a-l călca în picioare.

Acum ajunsese la adăpostul copacilor. Cum să procedeze în continuare? Putea auzi zgomote de oameni alergând, aşa că nu dispunea de foarte mult timp ca să decidă. Muşchii hotărâră în numele lui. Brusc, săculeţul fu prins între dinţi, simţi scoarţa copacului sub palme şi tălpile cizmelor sale uzate se cocoţară pe primele ramuri. Han sui, trase cu urechea, apoi sui din nou.

Încetini de abia când ajunsese mai sus de raza vizuală a unei priviri întâmplătoare din partea urmăritorilor. Se aşeză pe o ramură, lipindu-se cu spatele de trunchiul arborelui, gâfâind şi simţind cum i se învârte capul. Se simţea ameţit, îi era greaţă şi, pentru o clipă, se temu că va vomita, trădându-şi ascunzătoarea. Îşi muşcă însă buza, se strădui să rămână nemişcat şi treptat îşi mai reveni.

Judecând după configuraţia stelelor, zorii aveau să apară peste câteva ore. Han îşi dădu seama că va avea probleme să ajungă la timp la naveta Norocului. Shrike avea oare să-l

abandoneze, ori îl va aştepta?

Dedesubtul lui, oamenii scotoceau zona împădurită. Luminile clipeau în noapte şi băiatul se lipi mai tare de trunchiul copacului, cu ochii închişi, strângându-se cu disperare în ciuda ameţelii. Dacă măcar capul nu i-ar mai fi pulsat aşa...

Se întrebă dacă fuseseră aduse bioscanere şi se înfiora. Îşi simţea pielea fierbinte şi parcă prea întinsă, deşi noaptea era răcoroasă şi adia vântul.

întunericul se destrăma, prevestind zorii, iar Han se întrebă ce făcea Dewlanna. Avea să-i simtă lipsa, în cazul în care Norocul părăsea orbita fără el?

În cele din urmă luminile se stinseră şi paşii se pierdură în depărtare. Han aşteptă alte douăzeci de minute, pentru a se asigura că urmăritorii plecaseră cu adevărat, apoi, ţinând săculeţul cu dinţii, coborî cu grijă, mişcându-se exagerat de precaut, deoarece capul îl durea îngrozitor. Fiecare zguduitură, până şi simplul mers, îi dădea ameţeli şi dureri, şi trebuia să încleşteze dinţii pentru a îndura suferinţa.

Merse... şi merse. În câteva rânduri îşi dădu seama că moţăise în timp ce păşea şi de două ori căzu şi fu ispitit să rămână pur şi simplu acolo, pe jos. Totuşi ceva îl împinse mai departe, pe măsură ce zorii luminau străzile şi casele din jur. Dimineţile corelliene erau minunate, observă Han ameţit. Până atunci nu mai sesizase niciodată cât de frumoase erau culorile cerului. Doar dacă lumina nu i-ar fi rănit ochii...

Zorii se preschimbară în zi. Răcoarea lăsă locul căldurii, apoi arşiţei. Han transpira şi vederea îi era înceţoşată. În cele din urmă însă ajunse la astroport. De acum se mişca aidoma unui automat, punând pur şi simplu un picior în faţa celuilalt, dorindu-şi să se poată întinde şi adormi în mijlocul drumului.

În faţa lui, acum... naveta Norocului! Cu un icnet care era aproape un scâncet de plâns, Han se împinse mai departe. Ajunsese aproape la rampă, când prin trapă apăru o siluetă

înaltă. Shrike.

— Unde naiba ai fost?

Gestul cu care căpitanul îl prinsese de braţ nu era defel prietenos. Han ridică săculeţul şi Shrike îl înhaţă.

— Bine cel puţin că nu te-ai întors cu mâna goală, mârâi el.

Examină rapid conţinutul săculeţului, încuviinţând plin de satisfacţie. De abia după ce termină, păru să-şi dea seama că Han se legăna.

— Ce-i cu tine?

Han nu mai putea de acum să vorbească în mod coerent, aşa că se mulţumi să clatine din cap. Cunoştinţa îl părăsea şi-i revenea în valuri, aidoma unei transmisiuni bruiate.

Shrike îl zgâlţâi puţin, apoi îşi puse palma pe fruntea lui. Când îi simţi căldura, trase o înjurătură.

— Ai febră. Să te las aici…? Dacă e ceva contagios?

Se încruntă, străduindu-se evident să ia o decizie. În cele din urmă, cântări din nou în palmă săculeţul cu bijuterii.

— Cred că ţi-ai câştigat o zi de infirmerie, puştiule, murmură el. Haide!

Han încercă să suie pe rampă, apoi se împletici şi totul i se făcu negru în faţa ochilor…

Reveni la o conştienţă parţială mult mai târziu şi auzi glasuri certându-se – unul în wookiee şi celălalt în bazică. Dewlanna şi Shrike.

Wookiee mârâi insistent.

— Îmi dau seama că-i bolnav, încuviinţă Shrike, dar puştii mei nu mor nici dacă tragi cu blasterul în ei. După două zile de repaus, o să-şi revină. N-are nevoie de droid medical şi nu-s de acord cu asta.

Dewlanna mormăi nemulţumită şi Han, traducând în mod reflex, fu surprins de insistenţa ei. Simţi o labă îmblănită aşezând ceva rece pe fruntea sa. Era minunat după pârjolul acela.

— Am spus nu, şi n-am vorbit în vânt! făcu Shrike şi plecă, tropăind şi blestemând-o pe wookiee în toate limbile pe care le ştia.

Han deschise ochii şi o văzu pe Dewlanna aplecându-se peste el. Wookiee îi mormăi uşor şi băiatul se strădui să chiţăie.

— Destul de rău... încuviinţă ca răspuns la întrebarea ei. Mi-e sete...

Dewlanna îl ridică în capul oaselor şi-i dădu apă, în sorbituri mici, fără grabă. Îi spuse că avusese febră mare, atât de mare încât se temuse pentru viaţa lui.

După ce Han termină de băut, se aplecă şi-l ridică în braţe.

— Unde... unde merg...

Ea îi spuse să tacă – îl ducea pe planetă, la un droid medical. Han se simţea plutind de ameţeală, totuşi se strădui să şoptească:

— Nu... căpitanul Shrike... se va supăra rău...

Dewlanna replică scurt şi la obiect. Până atunci, Han n-o mai auzise niciodată înjurând.

El îşi pierdu cunoştinţa în vreme ce străbăteau coridoarele navei şi următoarea sa amintire clară fu momentul când fusese prins cu centuri în scaunul unei navete. Han nu ştiuse că Dewlanna putea să piloteze, dar ea manevra competent comenzile cu labele uriaşe şi blănoase. Naveta se desprinse din instalaţia de andocare, apoi acceleră spre Corellia.

Febra îi producea halucinaţii lui Han, care continua să-şi imagineze că auzea vocea lui Shrike, suduind. Încercă să-i spună Dewlannei despre asta, dar constată că nu avea putere să articuleze cuvintele...

Când îşi reveni în simţiri, se afla în sala de aşteptare a droidului medical. Dewlanna stătea pe un scaun, strângându-i protector trupuşorul slăbănog în braţe.

O uşă se deschise brusc şi droidul apăru. Era mare şi alungit, echipat cu plutitor antigravitaţional, astfel că pluti în jurul pacientului, când Dewlanna îl aşeză pe masa de consult. Han simţi o înţepătură şi droidul îi luă o probă de sânge.

— Înţelegeţi bazica, doamnă? întrebă droidul.

Pentru o clipă, Han fu gata să răspundă că bineînţeles că înţelegea bazica şi cine era doamna, pentru ca apoi Dewlanna să mugească. Ah, da, desigur. Droidul medical vorbea cu ea.

— Tânărul pacient a contractat febră tanamen corelliană, anunţă droidul, şi a făcut o formă destul de severă. Aţi procedat bine că n-aţi mai aşteptat şi că aţi venit imediat. Va trebui să rămână sub observaţie aici, până mâine. Doriţi să rămâneţi şi dumneavoastră?

Dewlanna mormăi afirmativ.

— Perfect, doamnă. Pentru ai-i reface echilibrul metabolic, voi utiliza terapie prin imersiune bacteriană. Aceasta îi va reduce şi febra.

Han aruncă o privire spre cuva bacteriană şi se strădui, fără putere, să o ia la fugă spre uşă. Dewlanna şi droidul îl opriră cu uşurinţă. Băiatul simţi altă înţepătură în braţ, apoi întregul Univers se înclină într-o parte şi alunecă în beznă...

Han deschise ochii, dându-şi seama că reveria i se transformase în somn şi apoi în vise. Scutură din cap, amintindu-şi cât de nesigur pe picioare fusese când Dewlanna şi droidul îl ajutaseră să iasă din cuva bacteriană. După aceea Dewlanna plătise tratamentul din mica ei rezervă de credite şi pilotase înapoi la Norocul negustorului.

Tânărul se strâmbă. Shrike făcuse realmente o criză de nervi şi Han se temuse că-i va azvârli pe amândoi în spaţiu. Dewlanna însă nu dăduse nici cel mai mic semn de teamă, ci se interpusese între căpitan şi Han şi insistase că făcuse ceea ce trebuia, altfel puştiul ar fi murit.

în cele din urmă, Shrike o lăsase mai moale, fiindcă descoperise că una dintre bijuteriile furate de Han în noaptea aceea avea o perlă de dragon krayt autentică. Căpitanul se potolise, când aflase cât valora.

Cu toate acestea, nu-i restituise Dewlannei banii pentru tratamentul medical...

Han oftă şi închise ochii. Pierderea Dewlannei era ca o rană de cuţit – indiferent cât s-ar fi străduit, nu se putea îndepărta de durere şi de amintiri. Îşi coborâse garda şi se

trezi pe neaşteptate gândindu-se la Dewlanna ca fiind încă în viaţă, imaginându-şi-o, vorbind cu ea, povestindu-i despre problemele pe care le avusese cu recalcitrantul R2... doar pentru a fi readus la realitate de o durere aproape la fel de imediată şi pârjolitoare precum cea pe care o simţise cu o zi în urmă, când îi ţinuse în braţe corpul muribund.

Sorbi din nou puţină apă, străduindu-se să-şi îndepărteze nodul din gât. Îi era dator Dewlannei... îi datora foarte multe, îi datora viaţa... ba chiar şi adevărata sa identitate...

Suspină. Până la unsprezece ani, singurul său nume fusese Han. Adesea se întrebase nedumerit dacă nu avea şi un nume de familie, într-un rând îi pomenise Dewlannei despre grija aceea, alături de convingerea că singurul care-i cunoştea adevărata identitate nu putea fi decât Shrike.

La scurt timp după aceea, Dewlanna învăţase să joace sabacc...

Han auzise zgrepţănatul uşor de la uşa cubiculului său şi se deşteptase instantaneu. Ascultând atent, auzi din nou zgrepţănatul, apoi un scâncet încetişor.

— Dewlanna? şopti el şi lunecă jos din pat, strecurându-şi picioarele desculţe în salopeta de navă. Tu eşti?

Ea mârâi uşurel dinapoia uşii. Han îşi trase salopeta, o încheie şi deschise uşa.

— Cum adică – ai veşti importante pentru mine?

Dewlanna intră, fremătând de surescitare din tot trupul uriaş şi îmblănit. Han o lăsă să treacă şi ea se aşeză pe cuşeta îngustă. Fiindcă nu exista nici un scaun, băiatul luă loc alături. Wookiee îl avertiză să vorbească încet şi, privind ceasul, Han văzu că era miezul nopţii.

— Ce faci la ora asta? o întrebă nedumerit. Să nu-mi spui că ai jucat sabacc până acum?!

Ea încuviinţă din cap, iar ochii albaştri îi scânteiară aţâţaţi prin blana lăţoasă, brun-castanie.

— Despre ce-i vorba? De ce trebuia să vorbeşti neapărat cu mine?

Wookiee mormăi în surdină şi Han se îndreptă, brusc

transfigurat.

— Mi-ai aflat numele de familie? Cum?

Răspunsul ei fu un singur nume.

— Shrike, murmură Han. Într-adevăr, dacă-l ştie cineva, numai el poate fi acela. Ce... cum s-a-ntâmplat? Cum mă cheamă?

Numele lui, îi spuse Dewlanna, era Solo. Shrike se îmbătase rău de tot şi începuse să se laude cât de mult valora perla de dragon krayt şi ce afacere bună avea să facă atunci când o va vinde. Perfect inocentă, Dewlanna îl întrebase dacă Han provenea dintr-o descendenţă de hoţi iscusiţi. Shrike explodase în hohote de râs la sugestia aceea.

— Poate că unele ramuri ale familiei da, dar Solo ăsta? bolborosise el, chicotind de încântare şi făcând o pauză pentru a mai trage o duşcă de bere alderaană. Mă tem că nu, Dewlanna. Părinţii puştiului erau...

Se oprise apoi brusc în mijlocul propoziţiei, fixând-o pe wookiee cu o privire suspicioasă.

— De fapt, de ce te interesează pe tine? întrebase el, abandonând buna dispoziţie de moment.

Dewlanna nu-i răspunsese, ci aruncase pe masă miza cerută de Shrike, apoi o ridicase la rândul ei.

— Solo, şopti Han încetişor testând numele. Han Solo... Numele meu întreg este Han Solo.

Ridică ochii spre Dewlanna şi chipul i se lăţi într-un surâs larg.

— Îmi place! Sună grozav!

Dewlanna scâncii uşurel şi, trecând un braţ lung în jurul lui, îl strânse puternic.

El zâmbi, reamintindu-şi, dar era un surâs trist. Dewlanna îi dorise binele, însă descoperirea că se numea Solo dusese la revenirea în memorie a unuia dintre cele mai groaznice episoade din copilăria sa. Când Norocul revenise pe orbita Corelliei, Han îşi făcuse timp de la furturile din buzunare şi spargerile de locuinţe şi se dusese la o arhivă publică, pentru a întreprinde cercetări.

Lui Shrike nu-i plăcea ca salvaţii săi să petreacă timp pentru a-şi spori educaţia. Toţi copiii de la bordul Norocului negustorului căpătau o educaţie la nivel elementar, prin intermediul navicalculatorului, atât cât să ştie să citească şi să poată număra banii. Shrike le tăia copiilor elanul de a învăţa ceva în plus.

Han îşi continuase studiile în secret, pe de o parte fiindcă, în mod reflex, voia să contrazică dorinţa căpitanului, şi, pe de altă parte, mulţumită încurajărilor Dewlannei. Băiatul avea tendinţa să ignore subiectele care nu-i erau pe plac – de exemplu, istoria – şi să-şi petreacă timpul cu cele care-l atrăgeau, aşa cum erau poveştile de aventuri şi rezolvarea ecuaţiilor matematice. Ştia cât de importantă era matematica pentru oricine ar fi dorit să devină pilot, aşa că se străduia din răsputeri s-o stăpânească din ce în ce mai bine.

După ce Dewlanna descoperise ce făcea Han, îi supraveghease programa, silindu-l să studieze subiecte pe care altfel le-ar fi ignorat, rămânând cu pete albe în cunoaştere. Fără chef, el abordase ştiinţele fizice şi istorice.

Fusese surprins să descopere că unele dintre bătăliile reale erau la fel de incitante ca orice altceva citise în saga de aventuri.

în ziua aceea, intrând în arhiva publică de pe Corellia, Han aplicase unele dintre aptitudinile sale de cercetare nou deprinse pentru a afla amănunte despre numele lui de familie. Rezultatele fuseseră surprinzătoare. Când căutase numele Solo în documentele istorice, rămase uluit să descopere că era o familie binecunoscută pe Corellia. Berethron e Solo introdusese democraţia pe planeta natală a lui Han cu trei secole în urmă. Ba chiar, ajunsese conducător – rege!

Exista însă şi un alt Solo, mai recent şi la fel de faimos – dar prin infamii. Cu aproape cincizeci de ani în urmă, un urmaş al lui Berethron, Korol Solo, avusese un fiu pe care-l botezase Dalia Solo. Acesta îşi luase porecla Dalia Suul, pentru a-şi ascunde identitatea, şi ajunsese celebru ca

ucigaş, pirat şi răpitor. Dalia cel Negru devenise un nume cu care copiii erau speriaţi pe coloniile singuratice de la marginea Imperiului sau în cargoboturile rătăcitoare…

Han se întrebase dacă era înrudit cu oamenii aceia. Oare prin vine îi curgea sânge de nobil sau de pirat şi ucigaş? Probabil că n-avea să afle răspunsul niciodată, decât dacă, cumva, l-ar fi putut convinge pe Shrike să divulge ceea ce ştia. Citise despre faptele lui Dalia Suul şi surâsese amar, întrebându-se dacă nu cumva urma un fel de tradiţie în familie.

După aceea pornise să caute prin fişierele de ştiri corelliene mai recente şi prin paginile mondene. Aşa descoperise numele lui Tiion Sal-Solo, o văduvă bogată, dar retrasă, care avea un singur fiu. Thrackan Sal-Solo era cu şase-şapte ani mai vârstnic decât Han.

Dacă sunt rudă cu Tiion Solo, se întrebase Han, sau dacă ea mi-a cunoscut părinţii? Ar putea fi cea mai bună ocazie pentru mine de a părăsi nava.

Când revenise în Norocul negustorului, îi povestise totul Dewlannei. Wookiee fusese de acord că, deşi era riscant, Han trebuia să profite de ocazie şi să contacteze familia Solo.

— Bineînţeles, spusese el rezemându-şi bărbia în pumn şi privind mohorât tăblia mesei, după ce fac asta n-o să te mai pot vedea pe tine, Dewlanna.

Ea mormăise încetişor, spunându-i că va putea s-o vadă în continuare, dar, desigur, nu la bordul Norocului negustorului.

— Ultima dată când am fugit, murmură Han, Shrike m-a bătut atât de rău încât n-am mai putut sta jos câteva zile. Dacă Larrad nu i-ar fi reamintit că avea altceva de făcut, cred că ar fi putut să mă omoare de-a binelea.

Dewlanna mârâi.

— Ai dreptate, încuviinţă Han. Dacă această familie Solo mă va accepta, este îndeajuns de puternică şi de bogată ca să mă apere de Shrike.

Băiatul cunoştea chiar unele lucruri despre regulile şi

eticheta înaltei societăţi corelliene. La răstimpuri, Shrike întreprindea câte o escrocherie de proporţii cu bogătaşi de pe Corellia şi Han făcuse parte din figuraţie în câteva asemenea operaţiuni.

Shrike închiria pe planetă o reşedinţă şi un domeniu bogat şi alcătuia o familie, care să asigure fundalul respectabil pentru înşelătorie. Han şi ceilalţi copii detaşaţi la familie erau trimişi să locuiască pe domeniu, urmau şcoli pentru copiii bogaţi şi una dintre sarcinile lor în escrocherie era să se împrietenească cu alţi copii de bogătaşi şi să-i aducă acasă, pentru a se juca. În câteva rânduri, de aici rezultaseră contacte valoroase, iar părinţii fuseseră amăgiţi să investească în înşelătoria curentă a lui Garris Shrike.

Cu numai câteva săptămâni în urmă, Han urmase o astfel de şcoală – o şcoală atât de binecunoscută încât fusese vizitată de faimosul senator Garm Bel Iblis. Han ridicase mâna şi-i pusese senatorului două întrebări suficient de inteligente şi perspicace pentru ca Bel Iblis să-l remarce cu adevărat. După terminarea orei, el îl oprise pe Han, îi strânsese mâna şi-l întrebase cum se numea. Băiatul privise iute înjur, nu văzuse pe nimeni care l-ar fi putut auzi şi-şi spusese cu mândrie adevăratul său nume. Simţise o satisfacţie deosebită că putuse să facă lucrul acela...

Shrike îl alegea frecvent pe Han pentru operaţiunile de escrocherie, pe de o parte graţie farmecului natural şi surâsului cuceritor, şi pe de alta pentru că studiile clandestine ale lui Han îl făceau să se încadreze în nivelul clasei sale mai bine decât majoritatea celorlalţi copii. Han câştigase de asemenea o oarecare reputaţie ca pilot talentat de swoop şi speeder – sport destinat în principal numai oamenilor bogaţi. Cu ocazia curselor de swoop, întâlnise mulţi copii din familii avute şi de câteva ori Shrike reuşise să-i atragă pe părinţii acestora în afacerea dubioasă curentă.

Peste un an, Han avea să poată participa la campionatul corellian de juniori, iar victoriile ar fi însemnat premii importante în bani.

Băiatul era în acelaşi timp atras şi nemulţumit de asemenea misiuni. Îi plăceau, deoarece putea să trăiască în lux săptămâni întregi, uneori chiar luni. Cursele de swoop şi speeder erau pentru el ca aerul şi avea posibilitatea să se antreneze zilnic.

Pe de altă parte, misiunile nu-i plăceau fiindcă întotdeauna ajungea să-i îndrăgească pe unii dintre copiii cu care i se ordonase să se împrietenească şi în acelaşi timp ştia că ei şi familiile lor vor fi afectaţi irevocabil de şarlatania lui Shrike.

În general, Han reuşea să-şi înăbuşe orice sentimente de vinovăţie pe care le-ar fi simţit. Începuse să devină expert în a se plasa pe sine în fruntea priorităţilor. Alte persoane – cu unica excepţie a Dewlannei – trebuiau să vină pe locul doi, sau erau pur şi simplu ignorate. Acţiona doar instinctul de autoconservare, iar Han era foarte iscusit în privinţa asta.

Încă sunt iscusit, gândi el ridicându-se de pe podeaua Visuluiylesian şi mergând să verifice cursul şi viteza navei. Citi afişajele instrumentelor şi surâse, încuviinţând din cap. La fix, se gândi. O să reuşim.

Îşi controlă rezerva de oxigen şi văzu că se consumase mai mult de jumătate.

Pentru o clipă, fu ispitit să exploreze interiorul Visului, dar rezistă tentaţiei. Dacă umbla, nu făcea altceva decât să consume mai repede oxigenul şi oricum se afla deja la limita de siguranţă.

De aceea se aşeză din nou pe podea şi amintirile reveniră. Mătuşa Tiion... Sărmana femeie... şi dragul verişor Thrackan... Amintindu-şi, buzele i se traseră instinctiv îndărăt, dezvelind dinţii într-un rânjet sălbatic, care aducea mai degrabă cu al unui canid care-şi arăta colţii.

Han sărise de pe zidul înalt de piatră şi aterizase uşor pe vârfurile picioarelor. Printre copaci putea să vadă o clădire mare construită din aceeaşi piatră locală ca şi zidul, aşa că pornise într-acolo, păstrându-se pe cât posibil în umbra arborilor.

Când ajunsese în preajma clădirii, se oprise şi o examinase uluit. Văzuse multe reşedinţe bogate, ba chiar locuise în destule, totuşi nu întâlnise niciodată ceva de felul proprietăţii Sal-Solo.

În cele patru colţuri ale structurii masive de piatră se ridicau tot atâtea turnuri împodobite cu iederă agăţătoare. Un droid grădinar vechi se deplasa încet, parcă bolnav de artrită, curăţind de uscături tufişurile ce creşteau până la marginea unui şanţ lat umplut cu apă. Han se apropiase şi constatase surprins că şanţul înconjura complet reşedinţa. Nu exista decât o singură cale de acces, peste o punte îngustă de lemn care ducea la uşa din faţă.

Încă din copilărie, Han fusese atras de tactica militară şi citise tot ce găsise în domeniul respectiv. Acum studie reşedinţa Sal-Solo, observând că fusese construită după standarde de izolare foarte apropiate de ale fortăreţelor militare. Lucrul acesta se potrivea cu ceea ce aflase despre familia Solo. Membrii ei nu participau la evenimente mondene sau de caritate, ba nu erau văzuţi nici măcar la teatru ori concerte.

În toate ocaziile când jucase rolul de copil bogat, el nu auzise pe nimeni să menţioneze familia Solo... şi din felul în care bogătaşii aceia se bârfeau într-una, ar fi trebuit să audă ceva, dacă ar fi interacţionat cu ei.

Han pornise precaut spre clădire. Abandonase salopeta cenuşie a navei în favoarea unei perechi de pantaloni negri împrumutaţi şi a unei tunici gri-deschis. Nu dorea să se ştie de unde venise.

Când fusese aproape de începutul punţii, rămăsese îndărătul unui tufiş ornamental mare şi privise prudent peste apă, spre reşedinţă. Cum ar fi trebuit să procedeze în continuare? Să se apropie pur şi simplu şi să sune la uşă? îşi muşcase buza, nehotărât. Dacă proprietarii chemau poliţia şi-l raportau ca fugar? Shrike ar fi apărut atât de rapid...

— Te-am prins!

Han icnise şi tresărise, când o mână îl prinse de braţ şi-l

răsuci cu totul.

Persoana care-l surprinsese îl depăşea în înălţime cu mai bine de un cap. Avea părul mai negru decât al lui Han şi era, de asemenea, mai voinică. Totuşi, chipul său fusese cel care-l făcuse pe băiat să încremenească, privindu-l, uluit.

Rămăsese amuţit, cu gura căscată, holbându-se la adolescentul din faţa sa. Dacă se îndoise vreodată că el ar fi fost înrudit cu familia Solo, îndoielile acelea se destrămaseră instantaneu. Chipul celui care-l ţinea de braţ semăna cu o versiune mai matură a feţei pe care Han o zărea în oglindă în fiecare dimineaţă.

Nu se putea afirma că ar fi fost gemeni, totuşi asemănarea dintre trăsăturile lor era prea mare pentru o simplă coincidenţă. Aceeaşi formă a ochilor căprui, acelaşi tip de buze, aceeaşi linie a sprâncenelor... acelaşi nas şi maxilare identice...

Celălalt căscase şi el ochii la Han, observând în mod evident asemănarea.

— Hei! făcuse el şi-l scuturase brutal. Cine eşti?

— Mă numesc Han Solo, răspunsese Han fără ezitare. Tu trebuie să fii Thrackan Sal-Solo.

— Şi ce dacă? mormăi se încruntat adolescentul.

Han începuse să se simtă neliniştit de felul în care-l examina. Văzuse droizi care aveau mai multă căldură în privire.

— Han Solo, da? N-am auzit niciodată de tine. De unde vii? Cine-s părinţii tăi?

— Speram să pot afla asta de la tine, replicase Han sec. Am fugit din locul unde stăteam, pentru că vreau să-mi găsesc familia. Nu ştiu nimic despre mine, doar numele meu.

— Hm... Thrackan continuase să-l privească. Ei bine, cred că trebuie să faci parte din familie...

— Aşa se vede, încuviinţase Han dându-şi abia după aceea seama că făcuse un joc de cuvinte.

Thrackan nu păruse să-l sesizeze însă. Păru vrăjit de Han şi, eliberându-i braţul, îl ocoli, studiindu-l de jur împrejur.

— De unde ai fugit? întrebase în cele din urmă. O să vină cineva să te caute?

— Nu, răspunsese scurt Han neintenţionând să-i destăinuiască nimic care s-ar fi putut întoarce mai târziu împotriva lui. Uite ce-i, noi doi semănăm, aşa că trebuie să fim rude, nu? N-am putea... n-am putea să fim fraţi?

În mod straniu, după ce visase atât de mult la găsirea unei familii care să-l răscumpere din Norocul negustorului, se pomenise acum sperând să nu aibă dreptate.

— Nici o şansă, replicase Thrackan răsfrângându-şi buza inferioară. Tata a murit la un an după ce m-am născut şi mama s-a închis complet de atunci. Este... ca o sihastră.

Corespundea cu cele citite de Han despre familia Sal-Solo. În urmă cu douăzeci de ani, Tiion Solo se măritase cu un bărbat pe nume Randil Sal. În arhiva publică existau necrologurile acestuia.

— Poate că ea ştie ceva despre mine, insistase Han. Aş putea s-o văd?

Inspirase adânc, apoi adăugase:

— Te rog.

Thrackan păruse să cadă pe gânduri.

— Bine, spusese în cele din urmă, dar dacă devine... tulburată, va trebui să pleci, ai înţeles? Mamei nu-i plac oamenii. Seamănă cu bunicul ei – nu vrea servitori umani, ci numai droizi. Zice că oamenii se trădează şi se omoară între ei, pe când droizii n-o fac niciodată.

Han îl urmase pe Thrackan în reşedinţa mare, prin odăi ticsite cu mobile şi cu tablouri acoperite de învelitori împotriva prafului. Adolescentul îi explicase că familia folosea numai câteva încăperi, pentru a economisi timpul şi eforturile droizilor casnici.

Ajunseseră în cele din urmă în salonul mamei lui Thrackan. Tiion Solo era o femeie palidă, cu păr negru, plinuţă şi cu un ten nesănătos, departe de a fi atrăgătoare. Cu toate acestea, privind-o, studiindu-i chipul şi imaginându-şi osatura dinapoia pernuţelor de grăsime, Han îşi spusese că odată, cu mult timp în urmă, ea putuse fi

frumoasă. Văzându-i trăsăturile, o amintire vagă se trezise în el.

Cândva, gândise Han, el zărise trăsături similare. Cu mult, mult timp în urmă. Amintirea, dacă era cu adevărat o amintire, se mişca însă într-una, modificându-se, evazivă ca o pală de fum.

— Mamă, rostise Thrackan, el este Han Solo. Este rudă cu noi, nu-i aşa?

Privirea lui Tiion Sal-Solo se îndreptase spre chipul lui Han şi ochii ei se dilataseră, plini de suferinţă. Se holbase îngrozită la băiat. Buzele i se mişcaseră şi emiseseră un sunet subţire şi ascuţit, ca un miorlăit.

— Nu… nu! strigase ea.

Lacrimile i se adunaseră în ochii căprui şi se prelinseseră pe obrajii cărnoşi.

— Nu, nu-i posibil! El a dispărut! Amândoi au dispărut!

Îngropându-şi faţa în mâini, începuse să hohotească isteric.

Thrackan îl prinsese pe Han de braţ şi-l târâse afară din casă.

— Uite ce-ai făcut, puşti idiot! exclamase el, privind neliniştit spre fereastra mamei sale. Acum, câteva zile va fi într-un hal fără de hal – aşa se întâmplă mereu când o apucă o criză.

— N-am făcut nimic, strânsese Han din umeri. S-a uitat la mine, asta a fost tot. Este bolnavă?

Cu o înjurătură înfundată, Thrackan îl pocnise cu dosul palmei peste faţă atât de violent, încât îi rupsese buza superioară.

— Gura! mârâise el. N-ai nici un drept să vorbeşti despre ea! Nu-i bolnavă, m-ai auzit? N-are absolut nimic!

Lovitura duruse, însă Han fusese lovit adesea, de experţi, şi învăţase cum să primească o lovitură şi să rămână în picioare. Pentru o clipă fusese gata să sară de gâtul celuilalt, dar se sili să se destindă, în ochii lui Thrackan citise o durere autentică atunci când luase apărarea mamei sale şi bănuia că şi el ar fi putut reacţiona la fel, dacă ar fi

avut o mamă. Trebuie să rămân aici, îşi reamintise. Orice este mai bine decât Shrike...

— Iartă-mă, izbutise să şoptească.

Thrackan păruse puţin stânjenit.

— Ai grijă ce spui despre mama, ai înţeles?

Următoarele şase săptămâni reprezentaseră una dintre perioadele cele mai stranii din viaţa lui Han. Thrackan îi îngăduise să stea cu el în camerele sale Tiion nu intra aproape niciodată acolo şi cei doi petrecuseră timpul stând de vorbă şi cunoscându-se unul pe celălalt.

Han îşi dăduse seama repede că Thrackan era o gazdă pretenţioasă. Trebuia să fie complet de acord cu el şi să se grăbească să facă aşa cum dorea, altfel îşi pierdea cumpătul şi-l lovea. Îl silise pe Han să conducă un speeder de teren vechi şi împreună făcuseră câteva incursiuni la reşedinţe pustii cunoscute de Thrackan, ai căror proprietari erau plecaţi în vacanţă. Thrackan îi cerea lui Han să spargă încuietorile şi să dezactiveze sistemele de securitate, după care el fura dinăuntru ceea ce îi plăcea.

Han începuse să se întrebe dacă într-adevăr câştigase ceva fugind din Norocul negustorului. Două lucruri continuau să-l reţină pe domeniul Solo: teama că dacă lar fi nemulţumit pe Thrackan acesta, lar fi predat autorităţilor – permiţându-i astfel lui Shrike să-l localizeze – şi speranţa că, în cele din urmă, Thrackan îi va spune tot ceea ce ştia despre adevărata lui identitate. Tânărul strecura mereu aluzii la faptul că ştia felul în care erau înrudiţi.

— Totul la momentul cuvenit, spunea el când Han încerca să-i smulgă informaţii. Totul la momentul potrivit. Haide să facem nişte curse. Vreau să mă-nveţi să pilotez speederul.

Han încercase, dar Thrackan nu era foarte priceput. În câteva rânduri fusese cât pe aici să se prăbuşească înainte de a stăpâni măcar noţiunile de bază ale pilotării micului vehicul.

„Trebuie s-o şterg de aici”, îşi repetase mereu Han. „O să fug pe altă planetă, unde nu mă vor găsi niciodată. Poate că voi putea fi adoptat, sau să-mi găsesc o slujbă... sau

altceva. Trebuie să existe o modalitate...”

Nu reuşise însă să-şi imagineze nici o cale prin care să scape de Thrackan. Acesta era răzbunător, sadic şi pur şi simplu avea o natură rea. În câteva rânduri Han îl văzuse torturând insecte sau animale şi, când îşi dăduse seama că acţiunile sale îl tulburau pe băiat, o făcuse şi mai frecvent. Han nu avusese niciodată un animal domestic, dar, în general, îi plăceau creaturile îmblănite, deoarece îi aminteau de Dewlanna.

Zilnic îi ducea dorul.

Situaţia devenise tot mai explozivă, până ce, într-o zi, Thrackan îşi pierduse realmente cumpătul cu Han. Înhăţându-l de păr, îl târâse în bucătărie, luase un cuţit şi-l ridicase în faţa ochilor băiatului.

— Îl vezi, şuierase el. Dacă nu-ţi ceri iertare şi nu faci exact ce-ţi spun, o să-ţi tai urechile. Acum, cere-ţi iertare!

Îl zgâlţâi se cu putere.

— Şi-ai face bine să fii cât mai convingător!

Han privise lama sclipitoare a cuţitului şi-şi umezise buzele, încercase să pronunţe cuvinte de iertare, dar un val uriaş de furie orbitoare creştea în el. Toate insultele, toate palmele, loviturile şi bătăile – încasate nu numai de la Thrackan, ci şi de la Shrike – păreau să fi atins punctul critic.

Cu un răget la fel de puternic ca al unui wookiee, Han se dezlănţuise în violenţă. Lovise cu pumnul în braţul lui Thrackan, trimiţând cuţitul cât colo, şi izbise cu cotul celuilalt braţ în stomacul tânărului. Plămânii acestuia se goliseră brusc de aer şi înainte ca Thrackan să-şi poată reveni, Han sărise pe el.

Lovind cu picioarele, muşcând, izbind cu pumnii şi zgâriind ochii, Han folosise toate şmecheriile incorecte învăţate pe stradă pentru a-l bate pe Thrackan. Buimăcit şi bătând în retragere înaintea furiei sale, acesta nu-şi revenise până ce lupta nu se încheiase, cu Han călare pe el şi ţinându-i cuţitul lipit de beregată.

— Hei... Ochii lui Thrackan licăriseră ca ai unui vrelt prins

în capcană. Haide, Han, termină cu prostiile. Nu-i amuzant.

— Nici tăiatul urechilor mele nu-i amuzant, replicase Han. Ascultă – m-am săturat. O să-mi spui tot ce ştii şi o să-mi spui chiar acum, altfel jur că-ţi iau gâtul. Iar după aceea, am plecat. M-am săturat de tine.

Thrackan holbase speriat ochii săi negri. Ceva de pe chipul lui Han îl convinsese probabil că băiatul era atât de furios, încât n-ar fi fost înţelept să-l contrazică.

— Bine, bine!

— Acum, repetase Han. Dă-i drumul!

Bâlbâindu-se de frică, Thrackan începuse.

Cu ani în urmă, bunicul lui Thrackan, Denn Solo, şi bunica sa, Tira Gama Solo, trăiseră pe a cincea planetă locuibilă din sistemul corellian, colonia Tralus. Vremurile erau primejdioase şi bande rătăcitoare de piraţi şi tâlhari ameninţau multe planete periferice. Corsarii nu ajunseseră niciodată la Corellia, dar atacaseră Tralus. O flotă întreagă asolizase pe planetă şi devastase colonia.

— Bunica Solo era însărcinată, gâfâise Thrackan deoarece îi venea greu să respire cu Han aşezat pe pieptul lui, şi a născut chiar în noaptea când oraşul lor a fost atacat. A avut gemeni. Mai târziu, fetiţa a fost numită; Tiion. Bunica Solo a luat-o şi a reuşit să fugă din calea piraţilor şi să se ascundă într-o grotă din dealuri.

— Tiion, repetase Han. Mama ta…

— Exact. Bunica Solo spunea că celălalt prunc a fost băiat şi a fost luat de soţul ei. Nu avuseseră nici măcar timp să le pună nume. Bunica spunea că a fost îngrozitor. Incendii peste tot şi oameni care fugeau şi urlau… Pe când fugeau, ea şi bunicul s-au rătăcit unul de celălalt.

— Şi?

Han flexase uşor mâna şi tăişul se apropiase de gâtul lui Thrackan.

— Aşa cum am zis, bunica Solo şi Tiion au scăpat, dar bunicul Solo şi băieţelul au dispărut şi nu s-a mai auzit niciodată de ei.

— Şi ce legătură ar avea asta cu mine? întrebase Han

complet derutat.

— Păi, dacă ar fi să-mi dau cu presupusul, aş zice că eşti vărul meu. Cumva, bunicul Solo şi fiul lui au scăpat, iar tu eşti fiul fiului său.

— Altcineva nu ştie altceva despre asta? făcuse Han disperat. Era o fundătură absolută şi dezamăgirea îl copleşea. Slujitorii?

— Bunicului Solo nu-i plăceau slujitorii oameni şi nu avea decât droizi. Iar când bunica Solo a revenit la familia de pe Corellia, străbunicul Gama a şters memoriile tuturor droizilor, pentru ca ei să-i fie mai uşor. Voia ca fata lui să se recăsătorească şi să înceapă o viaţă nouă.

Thrackan se foise, căutând să respire adânc.

— Dar n-a făcut-o niciodată.

— Ce s-a întâmplat cu mama ta?

— Nu ştiu. I-a fost dintotdeauna teamă să aibă încredere în oameni şi detestă mulţimile. După moartea tatei, n-a dorit decât să rămână singură. Şi asta a şi făcut.

Han coborâse mâna cu cuţitul şi clătinase din cap.

— Bine, încuviinţase el. Atunci o să...

Ridicându-se brusc, Thrackan îl azvârlise de pe el şi apoi, înainte ca Han să poată contracara mişcarea, poziţiile lor se inversaseră. Băiatul privise în sus spre vărul său, ştiind că avea să fie norocos dacă va scăpa cu viaţă. Ochii negri ai lui Thrackan fulgerau de ură, furie şi plăcere sadică.

— O să-ţi pară foarte, foarte rău. Han, rostise el încetişor.

Aşa se şi întâmplase.

Thrackan îl încuiase trei zile într-o debara goală, dându-i numai pâine şi apă. În după-amiaza celei de-a treia zile, când Han stătea apatic într-un colţ, vărul său descuiase uşa.

— Mă tem că ne despărţim, vere, rostise el voios. A venit cineva să te ducă acasă.

Han privise în jur disperat, când Garris şi Larrad Shrike îl urmaseră pe Thrackan în debara, dar, aşa cum ştiuse deja, nu avea unde să fugă...

Tânărul scutură din cap şi refuză să se mai gândească la

zilele ce urmaseră. Shrike se oprise din corecţia pe care i-o aplicase, numai fiindcă nu voia să-l vatăme irevocabil pe Han, care câştigase o reputaţie tot mai mare ca pilot de speeder şi swoop. Existau însă multe lucruri pe care le putea face şi care nu-i cauzau leziuni permanente, iar căpitanul le pusese în aplicare pe toate…

Singura dată când Han fusese bătut mai rău fusese după dezastrul de la Jubilar, când avea şaptesprezece ani. Tânărul era deja învineţit şi accidentat de la concursul oppen de gladiatori la care fusese silit să participe după ce fusese prins trişând la cărţi. De data aceea, Shrike nu se mai sinchisise să utilizeze cureaua, ci-şi folosise pur şi simplu pumnii – lovind faţa şi trupul lui Han, până ce Larrad şi alţii îl smulseseră de pe tânărul inconştient.

Iar acum a ucis-o pe Dewlanna, îşi spuse Han cu amărăciune. Dacă există cineva care ar trebui ucis, acesta nu poate fi decât Garris Shrike.

Pentru o clipă, se întrebă de ce nu se gândise deloc să-l ucidă, când Shrike fusese inconştient, înainte să se ascundă la bordul Visului ylesian. Le-ar fi făcut un bine celor din Norocul negustorului. De ce nu acţionase? Avusese blasterul în mână…

Scutură din cap. Până în ziua anterioară nu trăsese niciodată în nimeni şi pur şi simplu nu ar fi putut ucide un om lipsit de cunoştinţă.

În acelaşi timp, Han ştia, fără să i-o fi spus cineva, că dacă Garris Shrike va pune vreodată mâna pe el în viitor, se putea considera ca şi mort. Căpitanul nu uita şi nu ierta niciodată. Se specializase în a purta ranchiună împotriva oricui îi făcuse vreodată un rău.

Tânărul se sculă din nou, ca să verifice cursul navei şi rezervorul său de aer. Mai avea oxigen doar pentru câteva ore. Efectuă mintal câteva calcule, în timp ce privea displayul. La limită… Realmente la limită. Ar fi bine să mă pregătesc să deschid trapa calei imediat ce asolizăm… Va fi foarte, foarte strâns…

ASOLIZARE FORŢATĂ

Deşi zburase sute de ore în swooperuri şi speedere, experienţa lui Han în pilotarea navelor mari era limitată la ocaziile în care Garris Shrike îi îngăduise să piloteze naveta Norocului în curse simple de contrabandă. Decolase şi asolizase, totuşi nu încercase niciodată să manevreze ceva de mărimea cargobotului robot. Han spera că va fi în stare s-o facă acum. Avea încredere în capacităţile lui de pilot – la urma urmelor, fusese trei ani la rând campionul de juniori al Corelliei la speedere, iar cu un an în urmă învinsese în campionatul de curse swoop al întregului sistem corellian.

Cu toate acestea, prin comparaţie cu naveta Norocului, cargobotul era uriaş…

Han moţăi din nou, apoi, când se trezi, se plimbă agitat prin cabină, ştiind că ar fi trebuit să-şi conserve energia şi oxigenul, dar neizbutind să se oprească.

— Domnule, învie brusc R2 care tăcuse timp de multe

ore, vă anunţ că am ajuns pe orbita Ylesiei. Trebuie să vă pregătiţi pentru coborâre şi asolizare.

— Mulţumesc, încuviinţă Han.

Se apropie de bateriile de console de comandă, cercetă instrumentele şi calculă în minte traiectoria de coborâre. Nu avea să fie deloc uşor. El nu putea interfaţa cu navicalculatorul decât prin intermediul droidului. Uneori piloţii trebuiau să ia decizii în fracţiuni de secundă şi în astfel de cazuri Han nu avea timp să aştepte răspunsul lui R2.

Nava vibră pe neaşteptate, apoi se legănă uşor.

Han îşi dădu seama că atinseseră straturile superioare ale atmosferei.

Inspiră adânc şi privi afişajul rezervorului său de oxigen, reamintindu-şi că avea să fie la limită... foarte, foarte la limită.

I-am dat drumul, gândi el şi comută pe comanda manuală a Visului ylesian.

— R2... murmură încordat ajustând uşor cursul.

— Da, domnule?

— Urează-mi baftă.

— Îmi cer scuze, domnule, dar unitatea aceasta...

Han trase o înjurătură, iar Visul ylesian porni să coboare spre suprafaţa unei planete pe care nici măcar nu putea s-o distingă. Tot ce putea vedea erau afişajele senzorilor şi scanerelor în infraroşu, care-l anunţau că Ylesia era o planetă cu curenţi de aer violenţi, chiar în partea superioară a atmosferei. Senzorii de cartare creau tabloul general al planetei: oceane puţin adânci, presărate cu insule şi trei continente mici. Unul dintre acestea se afla aproape de Polul Nord, dar celelalte două – cel estic şi cel vestic – se găseau în apropierea ecuatorului, în zonele care ar fi trebuit să fie temperate.

— Grozav, murmură Han descoperind baliza de dirijare a navei.

O putea folosi drept călăuză, pentru a-şi plănui asolizarea.

Astroportul se afla pe continentul estic şi probabil că tot acolo se găsea şi colonia de preoţi şi pelerini religioşi.

Visul se legănă sălbatic, mişcându-se prin curenţii puternici de aer ca un copil care se balansează pe un leagăn. Mănuşile costumului lui Han operau stângaci pe comenzile de diagnoză subdimensionate, când utiliză stabilizatorii pentru a menţine echilibrul coborârii, încercând să se obişnuiască cu comenzile, viră la babord, apoi supracompensă, trimiţând nava mult spre tribord.

Pe imaginea infraroşie, se ivi brusc o pată mare şi roşie. „Asta-i o furtună imensă!” gândi Han, utilizând jeturile laterale pentru a reveni la o poziţie corectă de coborâre. Îngădui Visului o derivă de câteva grade la nord, sperând că va evita furtuna, pentru ca după aceea să revină cu capul compas spre sud, după ce cobora sub vârtejuri.

îşi dădu seama că particulele ionizate ce rămâneau în urma fulgerelor îi dereglau instrumentele. Inspiră adânc, simţi o gheară în piept şi fu nevoit să-şi alunge panica. Piloţii buni nu-şi puteau permite să se lase copleşiţi de emoţii, altfel asta ar fi însemnat sfârşitul rapid al carierei lor… prin moarte.

— R2, rosti Han încordat, vezi dacă-mi poţi carta zonele cu furtună, ca să evit siajele ionice ale fulgerelor. Concentrează-te asupra cursului direct de zbor, dintre locaţia noastră actuală şi pista de asolizare de pe continentul estic.

— Da, domnule.

După câteva clipe, amplasamentul zonelor electrice apăru în faţa tânărului.

— Redu harta la scară şi pune-o în colţul ecranului, ordonă Han.

De obicei, navicalculatorul era cel care contopea cursul de zbor dorit cu caracteristicile geografice ale terenului şi celulele de furtună şi tot el sugera cursul optim, pe care pilotul îl putea implementa şi modifica după dorinţă.

Han nu-şi dorise niciodată atât de mult să aibă la dispoziţie un navicalculator.

Încetini o fracţiune goana nebunească în jos, apoi fu silit să acţioneze propulsoarele pentru a se îndepărta din calea altei rafale de vânt dinspre o celulă de furtună.

Transpiraţia i se prelingea acum pe chip, în timp ce se lupta cu comenzile micuţe, silind Visul ylesian; la manevre posibile doar unui swoop sau unei nave militare de vânătoare. Han îşi dădu seama că gâfâia şi, pentru o clipită, se întrebă dacă o făcea din cauza stresului şi afluxului de adrenalină, sau dacă oxigenul îi era pe terminate.

Nu-şi putea permite să piardă secunda necesară pentru a-şi verifica rezervorul.

Se afla acum la numai un kilometru deasupra planetei şi cobora rapid. Prea rapid! Han deceleră, acţionând cu brutalitate jeturile de frânare. Apăsarea produsă de decelerare îl făcu să simtă ca şi cum o menghină uriaşă i-ar fi comprimat pieptul. De acum gâfâia încontinuu şi îndrăzni să-şi coboare ochii spre afişajul rezervorului de oxigen.

Gol! Acul indicator se afla la jumătatea zonei roşii.

Ţine-ţi cumpătul, Han, se încurajă el. Continuă să respiri. În costum trebuie să existe destul oxigen pentru două minute... cel puţin.

Scutură din cap, simţindu-se ameţit. Fiecare respiraţie părea să-i ardă plămânii.

În acelaşi timp, redusese viteza aproape suficient ca să asolizeze. Deceleră din nou, uşor, şi nava se cutremură pe neaşteptate. Am pierdut stabilizatorul frontal!

Han se strădui să echilibreze nava. Viteza rămânea prea mare, dar în privinţa aceea nu mai putea face nimic. Activă elevatoarele repulsoare şi începu să coboare, simţind vibraţiile navei prin picioare, când îngenunche pe podea.

„Nu te rupe, iubito!” se adresă în gând Visului. „Nu te rupe...”

Cu un bubuit asurzitor, repulsorul babord anterior se scurtcircuită. Visul se aplecă necontrolat spre babord, lovi solul şi ricoşă, ridicându-se. Repulsorul tribord explodă, apoi întregul tribord se izbi de pământ, fiind cât pe aici să răstoarne nava peste cap.

Bum! Cu un trosnet hidos pe care Han îl resimţi în tot corpul, Visul ylesian se ciocni de suprafaţa planetei, vibră o dată, apoi rămase nemişcată.

Han fusese proiectat violent prin cabină. Casca i se lovi de batardou şi tânărul rămase locului, cu braţele şi picioarele răşchirate, buimăcit de şoc. Se strădui cu disperare să nu-şi piardă cunoştinţa. Dacă leşina, n-avea să se mai trezească niciodată. Icni, străduindu-se să se scoale în capul oaselor. Se simţea cuprins de talazuri negre. Activă canalul de comunicaţii al costumului.

— R2… R2… răspunde!

— Da, domnule. Sunt aici, domnule. Glasul sintetizat al droidului părea oarecum şocat. Dacă nu vă supăraţi că v-o spun, domnule, pare să fi fost o asolizare foarte neconvenţională. Mă tem că…

— TACI ŞI DESCHIDE ECLUZA CALEI! şuieră Han.

Reuşise să se ridice în capul oaselor, dar se temea că nu-şi va putea menţine poziţia. Se clătina ca un beţiv în vijelie.

— Domnule, v-am avertizat că în interesul securităţii, toate ecluzele vor fi sigilate pe durata…

Han găsi blasterul pe care-l vârâse în buzunarul exterior al costumului, îl scoase şi-l îndreptă spre droid.

— R2, DESCHIDE ECLUZA ACUM, ALTFEL TE ATOMIZEZ cu TOTUL!

Ledurile droidului clipiră disperat. Degetul lui Han se încordă pe trăgaci, în timp ce tânărul se întreba dacă va avea puterea să se târască până la ecluză. În colţurile ochilor pâlpâiau umbre negre.

— Da, domnule, spuse R2, fac aşa cum mi-aţi cerut.

Peste câteva clipe, Han simţi şocul aerului care năvăli în Vis cu o forţă aproape explozivă. Horcăind, numără până la douăzeci, apoi, cu ultimele puteri, îşi smulse casca şi se lăsă să cadă pe spate, pe podea.

Gâfâi, descoperi că putea să respire şi înghiţi guri uriaşe de aer proaspăt. Aer cald şi umed, încărcat cu arome pe care nu le putea identifica. Era însă bogat în oxigen şi perfect respirabil, şi asta era tot ceea ce-i păsa pe moment.

Închizând ochii, corellianul se concentra asupra miracolului simplu al respiraţiei şi se simţi copleşit de oboseală. Capul îi pulsa şi avea nevoie de o secundă ca să se odihnească. Doar de o secundă...

Când cunoştinţa îi reveni pe deplin şi deschise ochii, Han constată că privea un chip desprins din coşmaruri. Este cea mai hidoasă creatură pe care-am văzut-o! fu primul său gând. Numai anii săi de experienţă alături de non-umani de toate tipurile îl ajutară să-şi controleze reacţia iniţială.

Faţa era lătăreaţă, cu doi ochi bulbucaţi, pedunculari, acoperită cu o piele tăbăcită, cenuşiu-arămie. Nu se zăreau urechi, ci doar fante înguste pe post de nări, deasupra cărora se ridica un corn mare şi teşit, lung aproape cât antebraţul tânărului. Gura era o despicătură largă, fără buze, în capul uriaş.

Han scutură din propriul său cap, care-i pulsa dureros, şi reuşi să se scoale în şezut. Din ceea ce distingea în jur, părea că se află într-o infirmerie. Un droid medical plutea prin încăpere, clipind din leduri.

Tânărul îşi dădu acum seama că gazda sa dacă îi era gazdă era uriaşă, întrecând chiar şi un wookiee. Semăna cumva cu un berrite, prin faptul că se deplasa pe patru picioare de grosimea trunchiurilor de copaci, dar era mult mai mare ca acela. Capul îi continua printr-un gât scurt şi ghebos, legat de corpul masiv. Han aprecie că, dacă s-ar fi ridicat în picioare, umerii săi ar fi fost cam la aceeaşi înălţime cu spinarea creaturii. Pielea cu aspect tăbăcit atârna în pliuri largi, cutate şi ridate, mai cu seamă pe gâtul scurt, aproape inexistent, şi strălucea cu un luciu uleios.

Cele patru picioare scurte se sfârşeau prin labe mari, cu pernuţe, iar o coadă lungă şi elastică era curbată peste spate. Pentru o clipă tânărul se întrebă dacă făptura avea membre pentru manipulare, apoi observă două braţe subdezvoltate, încrucişate peste piept, pe jumătate ascunse sub faldurile pielii care atârna de pe gât. Mâinile fiinţei erau delicate, aproape feminine, având fiecare patru degete lungi şi suple.

Creatura deschise gura şi vorbi într-o bazică inteligibilă în ciuda accentului pronunţat:

— Bun sosit, domnule Draygo. Permite-mi să te salut la venirea pe Ylesia. Eşti pelerin?

— Dar nu sunt... murmură Han simţind că i se roteşte capul.

Pentru o clipă, numele acela nu-i spusese nimic, apoi toate fragmentele reveniră laolaltă. „Sigur că da!” închise imediat gura, gândindu-se că pesemne se lovise la cap mai rău decât crezuse. Vykk Draygo era personajul ale cărui acte le purta în clipa aceea.

Han avea mai multe identităţi, confirmate prin documente corespunzătoare. Ca o ironie a sorţii, nu avea nici un act cu numele său real.

— Îmi cer scuze, mormăi el ducându-şi mâna la cap şi sperând că ezitarea avea să fie pusă pe seama şocului suferit. Cred că sunt încă ameţit. Nu, nu sunt pelerin. Am venit aici în urma unui anunţ de angajare a unui om – preferabil corellian – pe post de pilot.

— Am înţeles. Cum se face însă că te aflai la bordul navei noastre când s-a prăbuşit?

— Doream să ajung cât mai repede cu putinţă pe Ylesia, aşa că am profitat de ocazia de a sui ca pasager clandestin la bordul Visului ylesian. Ar fi trebuit să aştept o săptămână pentru o cursă regulată de pasageri şi anunţul preciza că pilotul era dorit urgent. Aţi primit mesajul meu?

— Da, l-am primit, încuviinţă creatura. Han o privea cu atenţie, sperând că-i va putea descifra expresiile chipului. Te aşteptam... dar nu în Visul ylesian.

— Am adus anunţul cu mine...

Han se întinse spre salopeta ce atârna pe scaunul de lângă pat şi extrase holocubul ce conţinea anunţul ylesian la care răspunsese.

— Se precizează că aveţi nevoie de un om care să poată începe imediat lucrul. Întinse cubul. Aşa că, eu... Vykk Draygo, m-am prezentat şi doresc slujba respectivă. Sunt corellian şi corespund tuturor cerinţelor pe care le-aţi

formulat. Atât doar... în sfârşit, aş vrea să spun că regret prăbuşirea Visului. Nava voastră este un model complet diferit faţă de oricare alta pe care am pilotat-o, dar după două ore petrecute în simulator îi voi putea face faţă. În plus, mă tem că m-au luat prin surprindere curenţii din atmosfera voastră.

Creatura scană cubul, apoi îl aşeză pe masă. Colţurile gurii mari şi fără buze se ridicară uşor.

— Am înţeles. Domnule Draygo, eu sunt Teroenza Preaslăvitul, Marele Preot de pe Ylesia. Bun sosit în colonia noastră. Tinere, sunt impresionat de iniţiativa ta. Călătoria la bordul unei nave robot pentru a răspunde cât mai iute anunţului nostru este o recomandare meritorie.

Han se încruntă, dorindu-şi să nu-l fi durut atât de rău capul.

— Da... mulţumesc.

— Sunt impresionat de faptul că ai izbutit să pilotezi şi să asolizezi un vehicul robot. Puţini piloţi oameni au fost capabili să reacţioneze îndeajuns de rapid pentru a face faţă condiţiilor meteo dificile ale planetei. Avariile suferite de nava noastră nu sunt serioase şi reparaţiile au demarat deja. Din fericire, ai asolizat pe un sol moale.

— Asta înseamnă că voi căpăta slujba? întrebă imediat Han.

Grozav! Nu s-au înfuriat!

— Ai fi de acord cu un contract pe un an?

— Poate că da, făcu Han. Se lăsă pe spate, se relaxă şi încrucişă mâinile la ceafă. Care este salariul?

Marele Preot numi o sumă care-l făcu pe tânăr să surâdă în barbă. Deşi era mai mult decât sperase, el fusese totuşi crescut în spiritul mercantil din Norocul negustorului şi negocia imediat.

— Nu ştiu ce să zic... răspunse şi-şi frecă bărbia gânditor. În vechea slujbă câştigam ceva mai mult...

Era o minciună, dar ylesianii n-o puteau dovedi. Într-adevăr, Vykk Draygo câştigase mai mult – Han plătise bine ca să se asigure că datele despre slujbele deţinute de

alesul său dovedeau că putea solicita plafonul maxim de salariu. Îşi cheltuise toate economiile, plus încasările din două jafuri periculoase despre care Garris Shrike nu ştiuse nimic, pentru a finanţa modificările respective în fişa lui Vykk Draygo, dorind ca acesta să poată obţine un salariu cât mai mare.

Teroenza reflectă asupra informaţiei, apoi spuse:

— Perfect, îţi pot oferi treizeci de mii pentru un an, cu un bonus de zece mii la sfârşitul primelor şase luni, cu condiţia să efectuezi toate zborurile programate.

— Un bonus de cincisprezece mii, replică automat Han. În plus, voi îmi puneţi la dispoziţie simulatoarele de antrenament.

— Douăsprezece mii, contracara Teroenza, iar simulatoarele ţi le plăteşti singur.

— Treisprezece, cu simulatoarele voastre.

— Douăsprezece mii cinci sute cu simulatoarele noastre, încuviinţă Marele Preot, iar oferta este finală.

— De acord, făcu Han, v-aţi ales cu un pilot.

— Excelent! chicoti Teroenza, emiţând un sunet profund, răsunător şi straniu de melodios.

Contractele fură completate rapid, Han le semnă şi apoi permise scanarea retinei ca dovadă a identităţii sale. Sper că şi ei procedează ca toţi ceilalţi, gândi tânărul, şi-mi verifică amprenta retinei doar în sistemul local. Dacă preoţii comandau o căutare amănunţită – şi foarte costisitoare – în toate sistemele planetare, pentru a afla dacă retina lui Vykk Draygo era unică, ar fi avut o surpriză de proporţii. Vykk Draygo, Jenos Iclanian, Tallus Bryne, Janil Andrus şi Keil d'Tana aveau exact aceeaşi configuraţie a retinei... ceea ce nu era surprinzător, deoarece toţi indivizii aceia erau, de fapt, Han Solo.

Înainte de a părăsi Norocul negustorului, Han îşi luase precauţia de a depozita în două seifuri de pe Corellia o sumă apreciabilă în credite plus seturi de documente complete, pentru cazul în care ar fi avut vreodată nevoie de o schimbare rapidă de identitate. Garris Shrike îi dăduse ID-

uri diferite pentru fiecare escrocherie la care Han participase, iar el le păstrase şi le actualizase, după cum fusese nevoie.

Corellianul ştia totuşi că nici unul dintre documentele falsificate n-ar fi rezistat înaintea scanerelor imperiale. Înainte de a putea susţine examenele de admitere în Academie, avea să fie nevoit să plătească o mică avere în mite pe Coruscant pentru a obţine acte autentice, care să reziste verificării securităţii imperiale.

După ce rezolvă detaliile contractuale, Teroenza chemă un preot de rang inferior, Sacredot, şi-l instrui să-i prezinte lui Han complexul. Tânărul fu lăsat singur pentru a-şi îmbrăca salopeta, după ce fusese asigurat că în scurt timp îi va fi adusă şi uniforma cu simbolul ylesian – o gură şi un ochi larg deschise.

Îmbrăcându-se şi încălţându-se, tânărul îşi dădu seama că transpira abundent. Cald şi umed, gândi el. Un climat oribil! însă pentru banii pe care-i primea de la preoţi, era de acord să suporte un an de disconfort. Acceptând slujba aceasta, avea să beneficieze de multă practică în pilotarea navelor mari şi ar fi avut acces la simulatoarele de antrenament, ceea ce ar fi trebuit să fie suficient pentru absolvirea examenelor de intrare în Academie.

Banii îi trebuiau pentru a unge rotiţele necesare astfel încât cererea sa să fie procesată rapid şi să ajungă realmente la ofiţerii care se ocupau de admiteri. Din câte se informase. Han ştia că, fără mită, trecea mai bine de o lună până ce un candidat cadet depunea cererea, absolvea toate examenele relevante, susţinea interviul şi era finalmente admis în Academia Imperială.

Sacredotul apăru şi se prezentă sub numele Veratil. Han îl urmă pe un coridor şi pe lângă un amfiteatru mare şi o sală aparent destinată înregistrării persoanelor sosite pe planetă.

— Centrul de Primire, explică Veratil şi-l conduse afară din clădire.

Han ieşi pe uşă şi, chiar înainte de a putea inspira adânc,

transpiră instantaneu. Căldura umedă îl izbi în faţă cu o forţă aproape materială.

Acrul abunda în izuri – de la parfumul greu al florilor până la duhoarea vegetaţiei intrate în putrefacţie peste care se suprapunea un miros ce-l mai simţise şi altundeva, dar pe care nu-l putea identifica.

Tânărul se opri în capul rampei scurte ce cobora din clădire şi ridică ochii spre cerul albastru-cenuşiu translucid. Soarele avea culoarea roşu-portocaliu şi părea mai mare decât cel cu care se obişnuise. Probabil că steaua aceea era mai apropiată de planeta ei decât era Corel de Corellia. Uitându-se la umbre, Han îşi dădu seama că trecuse mult de amiază şi-şi privi ceasul de la mână.

— Cât durează ziua aici? îl întrebă pe Veratil.

— Zece ore standard, răspunse Sacredotul.

Nu-i de mirare că-i un climat aşa vijelios, gândi Han. Este o planetă fierbinte, cu umiditate mare şi rotaţie rapidă în jurul axei.

Privi după aceea în jur, prin zona defrişată. Permatonul se sfârşea brusc, lăsând loc solului şi vegetaţiei naturale. Băltoace de apă atestau recenta ploaie torenţială. Noroiul roşiatic contrasta puternic cu verde-albăstruiul vegetaţiei luxuriante. Florile ce atârnau din lianele şi arborii junglei înconjurătoare erau uriaşe şi multicolore – stacojii, purpuriu-închis şi galben viu.

— Aceasta este Colonia 1, explică Veratil. Am înfiinţat de asemenea alte două colonii pentru pelerinii noştri. Acum doi ani am fondat Colonia 2, iar astă iarnă am construit Colonia 3, care este deocamdată foarte mică. Colonia 2 se află la aproximativ 150 kilometri spre nord, în timp ce Colonia 3 este cam la 70 kilometri spre sud.

— De cât timp există Colonia 1? se interesă Han.

— De aproape cinci ani standard.

Han examină aşezarea. Imediat în faţa Centrului de Primire se afla pista de asolizare, pe care se găsea un cargobot mic, înclinat pe repulsoare. Asta trebuie să fie Visul, gândi el, dându-şi seama că nu văzuse niciodată nava

din exterior.

Visul ylesian era o navă mică, de forma unei picături largi, şi oarecum neregulată. Pe partea ventrală se afla o turelă pentru tun, dovedind că nu fusese dintotdeauna cargobot. O altă proeminenţă, mai mare, desemna locaţia principalei cale pentru marfă. Era o navă graţioasă, destul de mică pentru a fi agilă şi în mod aproape sigur fusese construită de corellieni.

Han zări şi droizii navali masivi care lucrau la Vis – începuseră de acum să-i repare repulsoarele. Nava, droizii şi totul din jur erau stropite de noroiul roşiatic pe care îl împroşcase asolizarea forţată.

Spre nord-est, ridicându-se mult deasupra giganţilor arbori ai junglei, se distingeau piscuri încununate de nea.

— Ce munţi sunt aceia? întrebă Han.

— Munţii Preaslăviţilor, explică Veratil. În faţa lor se află Altarul Făgăduielilor, unde credincioşii se adună în fiecare seară pentru a fi Exultaţi. Vei vedea totul diseară, când vei asista la serviciul religios.

Grozav, gândi Han. Trebuie să particip şi la slujbe! După aceea îşi aminti cât de mult îl plăteau ylesianii şi aprobă din cap.

— Fac prinsoare că-i interesant de văzut.

În stânga se întindea o mocirlă roşiatică mare. Câteva creaturi din rasa lui Teroenza erau tolănite în băltoace, însoţite de droizi şi servitori din diverse specii. Han recunoscu doi rodiani, câţiva gamorreani şi cel puţin un om.

— Acelea sunt câmpurile de nămol, spuse Veratil indicând graţios cu mâna. Rasei mele îi plac foarte mult băile de nămol.

— Care este rasa ta? se interesă Han. Sunteţi băştinaşi de pe Ylesia?

— Nu, nu suntem băştinaşi... sau cel puţin suntem la fel de băştinaşi pentru Ylesia, pe cât sunt verii noştri îndepărtaţi, hutii, băştinaşi pentru Nai Hutta. Rasa mea este t'landa til.

Han decise să înveţe cât mai repede limba t'landa til.

Adesea putea fi important să cunoşti un grai despre care vorbitorii lui nativi nu aveau habar că-l ştiai.

Sacredotul îl conduse pe tânăr în jurul Centrului de Primire şi ochii lui Han se căscară, zărind suprafaţa uriaşă care fusese curăţată de arbori. Defrişarea unei zone atât de mari de junglă trebuie să fi însemnat o muncă teribilă. Zona curăţată era aproximativ pătrată, cu latura de minimum un kilometru. Munţii se aflau acum în urma tânărului şi în stânga, iar departe în dreapta se putea distinge scânteierea albastru-cenuşie a apei.

— Un lac? arătă el într-acolo.

— Nu, acela este Zoma Gawanga, oceanul de vest, îl informă Veratil.

Han numără clădirile uriaşe care se ridicau în faţa câmpurilor de nămol. Erau nouă. Cinci dintre ele aveau câte trei niveluri, iar celelalte patru doar unul singur. Fiecare avea cel puţin mărimea unui cvartal de blocuri dintr-un oraş corellian.

— Sunt locuinţele pelerinilor? întrebă el.

— Nu, dormitorul pentru pelerinii noştri este acela, răspunse preotul şi-i arătă altă clădire masivă, cu două niveluri, aflată în extremitatea lor stângă. În clădirile cu etaje procesăm ryll, andris şi carsunum.

Clădirile care au numai parter se extind mult în subteran – este absolut necesar pentru procesarea sclipstimului, care trebuie manipulat în întuneric absolut.

Andris, ryll, carsunum şi sclipstim... Han dilată uşor nările. Da, asta explică aromele! Astea sunt fabrici pentru procesarea mirodeniilor! Îşi reaminti că Visul ylesian avusese iniţial o încărcătură de sclipstim de mare puritate, cea mai scumpă şi exotică varietate de mirodenii. De obicei, celelalte tipuri erau mai ieftine... deşi continuau să fie una dintre mărfurile cele mai profitabile pentru contrabandişti.

— De câteva ori pe lună, primim încărcături de materii prime de pe planete ca Ryloth, Kessel şi Nai Hutta, continuă Veratil. La început, cargoboturile robot care ne

aprovizionau asolizau aici, în Colonia 1, dar practica respectivă a trebuit să fie stopată nu după mult timp.

— De ce? făcu Han, întrebându-se dacă dorea realmente să ştie răspunsul.

— Din nefericire, două nave nu s-au putut descurca în atmosfera noastră înşelătoare şi s-au prăbuşit. De aceea am construit o staţie spaţială şi am decis să folosim piloţi adevăraţi, nu roboţi, care să coboare materiile prime la fabricile planetare. Am avut trei piloţi, dar acum ne-a mai rămas unul singur şi nefericitul de el, un sullustan, s-a... îmbolnăvit. De aceea aveam nevoie de tine, pilot Draygo.

„Ce bine mă simt când lumea are nevoie de mine”, gândi Han sarcastic.

— Veratil, întrebă el, ce... ce s-a întâmplat cu ceilalţi piloţi?

— Unul s-a prăbuşit, iar celălalt pur şi simplu... a dispărut. Am pierdut de asemenea mai multe nave robot, ceea ce ne-a redus în mod neplăcut marja de profit, preciză trist Sacredotul. Mirodeniile reprezintă o marfă care aduce credite frumoase la export, totuşi navele sunt foarte scumpe.

— Mda, încuviinţă acru Han. Atâtea prăbuşiri trebuie să vă fi afectat afacerile.

Nu-i de mirare că piloţii nu fac coadă la uşa lor, se gândi. Probabil că piloţii experimentaţi au răspândit deja vestea că Ylesia este o planetă periculoasă pentru meseria asta.

Han ştia câte ceva despre diversele tipuri de mirodenii, în majoritate lucruri auzite de la Shrike şi ceilalţi contrabandişti, care discutaseră despre proprietăţile acestora.

Sclipstimul, extras de pe Kessel, era de departe cea mai valoroasă dintre mirodenii. Când era expus la lumină, apoi ingerat imediat, sclipstimul conferea utilizatorului capacitatea temporară de percepere a gândurilor şi emoţiilor superficiale ale altor oameni. Era utilizat de spioni, de amanţi, ca şi de imperiali, atunci când interogau prizonieri. De fapt, imperialii revendicau tot sclipstimul

extras de pe Kessel ca fiind proprietatea lor de drept, motiv pentru care era atât de rar şi de rentabil pentru contrabandă.

Ryllul provenea de pe planeta twi'lek Ryloth, de unde era extras în mod perfect legal, fiind utilizat în scopuri analgezice. Existau totuşi şi întrebuinţări ilicite, putând fi folosit la producerea de halucinogeni şi narcotice.

Carsunum era o mirodenie de culoare neagră provenită de pe Sevarcos, destul de rară şi foarte valoroasă. Utilizatorii simţeau euforie şi o amplificare a capacităţilor – sub influenţa lui, deveneau mai puternici, mai rapizi şi mai inteligenţi. Exista desigur şi un revers al medaliei. După trecerea efectelor, utilizatorii deveneau, de cele mai multe ori, agitaţi, deprimaţi, ba se înregistraseră chiar şi unele decese, atunci când substanţa avusese un efect toxic asupra metabolismului.

Tot de pe Sevarcos pleca în galaxie şi andrisul, o pulbere albă care se adăuga în mâncăruri pentru sporirea şi conservarea aromelor. Unii utilizatori susţineau că determina o uşoară euforie şi intensificarea senzaţiilor.

Nu le extrag de aici, înţelese Han. Fabricile de pe Ylesia procesează materiile prime, din care obţin produsul final.

— Fabrici? repetă el. Sunt uriaşe…

— Da, iar Ylesia are rate de producţie remarcabile, îngăduindu-ne să concurăm favorabil cu mirodeniile expediate direct de pe Kessel, Ryloth sau Sevarcos. În plus, noi suntem singurii care oferă o gamă aşa variată de produse. În majoritatea cazurilor, cumpărătorii doresc să achiziţioneze câteva tipuri diferite de mirodenii pentru clienţii lor, iar noi putem face asta.

Han zări indivizi intrând şi ieşind din clădirile fabricilor. Mulţi oameni, dar şi non-umani. Recunoscu twi'leki, rodiani, gamorreani, devaronieni, sullustani… şi alţii care nu-i erau cunoscuţi. Toţi oamenii şi extratereştrii bipezi purtau robe cafenii ce coborau mai jos de genunchi şi bonete cafenii, care le acopereau părul.

— Sunt lucrători în fabrică? arătă el.

Sacredotul ezită, apoi răspunse:

— Sunt pelerini care au ales să slujească Unitatea şi Absolutul în fabricile noastre.

— Aha, murmură tânărul, am înţeles.

Cu fiecare clipă vedea multe lucruri şi tot mai limpede. În plus, cele văzute îi trezeau un sentiment neplăcut. Pelerinii au venit aici pentru a dobândi sanctuar religios şi au sfârşit prin a lucra în fabricile de mirodenii. Mi se pare că duhneşte a vrelt mort.

Soarele ylesian coborâse de acum mult, ajungând aproape de orizont. Han văzu că mulţimile de muncitori înveşmântaţi în cafeniu se îndreptau spre nord-est, către munţi. Veratil făcu semn tânărului din mâna sa micuţă.

— Este vremea ca binecuvântaţii pelerini să ia parte la serviciul religios, să fie Exultaţi în Unitate şi să se roage Absolutului. Să pornim pe Poteca Unităţii, pentru a ajunge la Altarul făgăduielilor. Vino, pilot Draygo!

Han îl urmă ascultător pe o cărare ale cărei pietre erau destul de tocite. Deşi înconjuraţi de pelerini, observă că nici unul dintre aceştia nu se apropia prea mult de ei. Toţi se înclinau adânc în faţa lui Veratil, cu palmele alipite în dreptul inimii.

— Oferă mulţumire pentru Exultarea pe care o vor primi, explică Sacredotul.

Pe măsură ce se îndepărtau de clădiri, jungla din jur se îndesea, până ce poteca pe care mergeau fu adumbrită de ramurile uriaşe ce se întrepătrundeau deasupra. Han avea impresia că mergea printr-un tunel.

Trecură printr-o uriaşă zonă deschisă, care era probabil un fel de smârc, deoarece era complet acoperită de flori gigantice, incredibil de frumoase şi de un exotism pe care tânărul nu-l mai întâlnise până atunci.

— Câmpiile înflorate, arătă Veratil jucându-şi în continuare rolul de ghid turistic. Iar aceasta este Pădurea Credinţei.

Han aprobă din cap şi se gândi: Mă întreb cât mai pot înghiţi aiureala asta? Sper că nu se aşteaptă să mă

convertesc, fiindcă nu şi-au găsit omul.

După douăzeci de minute de mers, ajunseră la o suprafaţă mare, pavată; partea ei îndepărtată era protejată de un acoperiş susţinut de trei pilaştri imenşi. Veratil îi spuse lui Han că trebuia să rămână alături de pelerini, iar el porni spre coloane. Han zări sub acoperiş mai mulţi t'landa til, printre care i se păru că-l vede şi pe Teroenza. Erau înşiruiţi în jurul unui altar scund sculptat dintr-o piatră albă translucidă, care părea că luceşte cu o lumină interioară.

Munţii înalţi cu piscuri înzăpezite formau un fundal impresionant pentru scena aceea, ridicându-se impunători deasupra junglei. Han lăsă mult capul pe spate, privind tot mai sus… vârfurile piscurilor celor mai înalte erau ascunse de norii ce treceau lent pe cer, înroşiţi de amurg. Zăpezile de pe versanţii apuseni străluceau purpuriu şi trandafiriu.

Impresionant, fu nevoit să recunoască tânărul. Simplitatea amfiteatrului natural, cu dalele de piatră şi altarul cu pilaştri, îl făceau să semene cumva cu o vastă catedrală naturală.

Credincioşii se aliniau şi rămâneau în aşteptare.

Han îşi păstră o poziţie cât mai retrasă, uşor nerăbdător, sperând că serviciul religios nu avea să dureze mult. Îi era foame, capul îi pulsa dureros, iar căldura îl toropise, îmbiindu-l la somn.

Marele Preot îşi ridică braţele micuţe şi intonă o frază în limba sa. Sacredoţii, inclusiv Veratil, o repetară. După aceea mulţimea Han estimă că erau patru-cinci sute de pelerini o repetă de asemenea. Corellianul se aplecă spre pelerinul cel mai apropiat, un twi'lek, şi-l întrebă:

— Ce spun?

— Unitate înseamnă Absolut, îi traduse twi'lekul care vorbea o bazică excelentă. Doreşti să-ţi traduc tot serviciul?

Fiindcă tot era decis să înceapă să înveţe limba t'landa til, Han încuviinţă din cap.

— Dacă nu-ţi este prea greu…

Marele Preot intonă altceva. Han ascultă frazele rituale repetate de Sacredoţi şi mormăite apoi conştiincios de

pelerini.

— Unitate înseamnă Absolut…

— Noi suntem Unitate. Noi aparţinem Absolutului.

— Slujind Absolutul, fiecare Unitate este Exultată.

— Noi ne sacrificăm să atingem Absolutul. Noi slujim Unitatea.

— Prin muncă şi sacrificiu, noi suntem împliniţi în Absolut. Dacă toate Unităţile au muncit cu sârg, noi suntem Exultaţi în Absolut.

Han îşi înăbuşi un căscat. Era plictisitor de repetitiv.

în cele din urmă, după aproape cincisprezece minute de incantaţii, Teroenza şi toţi preoţii înaintară.

— Aţi muncit bine, declară Marele Preot. Pregătiţi-vă pentru binecuvântarea Exultării!

Mulţimea emise un sunet de anticipare atât de lacomă, încât Han fu luat realmente prin surprindere. Mişcându-se într-un talaz gigantic, de parcă ar fi fost cu adevărat o Unitate, pelerinii se lăsară să cadă pe pavaj şi rămaseră cu braţele şi picioarele ghemuite sub trupuri, într-o atitudine de speranţă şi dorinţă liniştită.

Toţi preoţii ridicară braţele. Han văzu cum faldurile de piele largi şi cutate ce le atârnau sub maxilare se umflară cu aer şi începură să pulseze. Treptat, văzduhul răsună cu un zumzet grav şi unduitor sau era o vibraţie?

Ochii lui Han se holbară surprinşi, când simţi ceva invadându-i mintea şi corpul. Parţial vibraţie, parţial sunet? Nu era sigur. Era empatie sau telepatie, ori vibraţia aceea declanşa ceva din creierul său? Nu-şi putea da seama. Ştia doar că era ceva puternic…

Se rostogolea peste el ca un talaz gigantic. Căldură emoţională, plăcere fizică… toate acestea şi multe altele. Han se clătină, împleticindu-se îndărăt, şi ieşi de pe permaton, până se lovi de trunchiul unui arbore uriaş din junglă. Se lipi de el, simţind cum i se învârteşte capul. Îşi înfipse unghiile în scoarţă, ca şi cum doar în felul acela s-ar fi putut ancora, pentru a nu fi târât de valul de sentimente calde şi plăceri extatice…

Se agăţă de arbore, fizic, cu braţele, dar şi mintal, refuzând să îngăduie să fie absorbit de talaz. Nu era sigur de unde găsise tăria, totuşi se împotrivi, luptându-se mai puternic decât o făcuse vreodată. Toată viaţa fusese singurul stăpân al minţii şi corpului său şi nimic nu avea să modifice asta. El era Han Solo şi nu avea nevoie de extratereştri care să-i invadeze mintea sau trupul, pentru a-l face să se simtă bine.

„Nu!” gândi el. „Sunt om liber, nu un pelerin, nu marioneta voastră! Liber, auziţi?”

Scrâşnind din dinţi, se luptă cu invazia aceea aşa cum s-ar fi luptat cu un oponent real şi apoi, la fel de iute pe cât începuse, senzaţia dispăru – era liber.

Nu acelaşi lucru se putea spune despre pelerini. Corpurile lor se zvârcoleau pe dalele de piatră, iar gemetele înăbuşite de fericire şi plăcere se contopeau într-un murmur general.

Simţindu-se îngreţoşat, Han privi spre preoţi. În mod evident, aceştia nu erau afectaţi la fel ca pelerinii. De aceea rămân aici sărmanii, după ce constată că vor trebui să muncească în fabricile de mirodenii, gândi Han simţind un fior de resentiment amar în numele pelerinilor. Sunt sclavi toată ziua, apoi urcă aici şi capătă un şoc de vibraţii de mulţumire şi satisfacţie faţă de care pălesc până şi cele mai puternice mirodenii.

Tânărul se întrebă dacă din partea lui ar fi fost de aşteptat să participe cu regularitate la aceste slujbe de seară şi speră că nu era cazul. Şi aşa îi fusese destul de greu să respingă revărsarea de căldură şi plăcere. Se temea că dacă avea să-i fie expus seară de seară, n-ar mai fi avut tăria, hotărârea de a refuza tableta fericirii oferită de preoţii ylesiani.

Între timp, pelerinii începuseră să se ridice, unii clătinându-se nesiguri. Toţi aveau ochii sticloşi şi mulţi semănau cu dependenţii pe care Han îi văzuse în localurile de mirodenii şi oobalah de pe Corellia şi de pe alte planete.

— Aşa se face în fiecare seară? murmură spre twi’lek.

Ochii roşiatici ai extraterestrului străluceau de fericire.

— Oh, da! Nu a fost minunat?

— Grozav, ricană Han, dar twi'lekul era atât de extaziat încât nu sesiză sarcasmul. Există şi seri când slujbele nu se ţin?

— Slujba este anulată doar dacă au fost probleme în fabrici. Odată un lucrător a înnebunit, l-a luat ostatic pe şeful de echipă şi a cerut să părăsească planeta. Slujba de seară şi Exultarea au fost anulate – a fost groaznic!

— Şi ce s-a întâmplat cu lucrătorul nebun? întrebă Han, gândindu-se că nebunul i se părea complet sănătos.

— Până dimineaţă, am reuşit să-l doborâm şi l-am predat paznicilor, slavă Unităţii!

Fac prinsoare, îşi spuse Han. N-aţi putea rezista prea mult fără încărcătura de seară.

În mod evident, slujba luase sfârşit.

Veratil i se alătură lui Han pentru a reveni la complexul central. Tânărul nu intenţiona să comenteze şi, fără să mintă, anunţă că se simţea obosit. Sacredotul îi spuse că-l înţelegea perfect şi-l conduse înapoi în infirmerie.

— În noaptea asta poţi să mănânci şi să dormi aici, iar mâine te voi duce la apartamentul tău din clădirea Administraţiei.

— Unde-i asta? se interesă Han, în timp ce mânca o tocană insipidă, dar săţioasă, din carne de bou-de-stuf.

Sacredotul indică vag spre nord-est.

— De aici nu este vizibilă, răspunse el, dar există o potecă printre copaci. Eşti de acord să ne întâlnim tot aici, să zicem peste şase ore standard? Îţi va fi suficient pentru somn?

Han încuviinţă din cap. Putea să mai moţăie şi ulterior.

— Perfect.

După plecarea preotului, tânărul îşi scoase hainele şi cizmele şi-şi dădu seama că pentru a putea să apară în societate a doua zi trebuia să-şi facă rost de îmbrăcăminte curată. Se gândi că poate ar fii fost bine să facă un duş înainte de culcare, dar se simţea prea obosit.

Reuşise dintotdeauna să-şi programeze trezirea la orice

oră ar fi dorit, aşa că-şi stabili mintal să se scoale peste cinci ore şi jumătate. După aceea, cu mintea învolburată de imagini şi impresii, se întinse pe patul îngust din infirmerie şi adormi instantaneu.

În dimineaţa următoare, Han avu nevoie de câteva minute pentru a-şi reaminti cine era Vykk Draygo, nu uita şi ce căuta în locul acela cald şi groaznic de umed. Se aventură în cabina de duş şi fu încântat să descopere toate ustensilele necesare unui om.

Fredonă afon un refren în timp ce se săpunea, dar când ridică un picior pentru a-l spăla, încremeni surprins şi îngrozit. Între degetele de la picioare îi apăruse un puf albastru-verzui, asemănător ciupercilor!

Alarmat, Han îşi inspectă tot corpul şi fu dezgustat să descopere petice de puf la subsuori, pe ceafă şi în alte regiuni, mai intime.

Înjurând de zor, se frecă apăsat, îndepărtând ciuperca dezgustătoare până ce rămase numai pielea înroşită, apoi, dându-şi seama că întârzia, se repezi afară din duş. Ce loc blestemat mai este şi ăsta?

Când reveni în dormitor, îl găsi acolo pe droidul medical care-l aştepta, ţinând pe braţ o uniformă nouă de pilot. Cu braţul celălalt, droidul îi întinse un recipient ce conţinea o substanţă cenuşie, vâscoasă.

— Iertaţi-mă, domnule, spuse droidul. Pot să vă întreb dacă aţi observat vreo… erupţie pe piele?

— Da, mârâi Han. Clima de-aici este mizerabilă. Nimeni n-ar trebui să trăiască în gunoiul ăsta.

— Vă înţeleg, domnule, încuviinţă droidul reuşind realmente să sune compătimitor. Pot să vă ofer unguentul acesta? Aplicarea lui regulată ar trebui să prevină erupţiile micotice.

— Mulţumesc, replică sec Han şi se retrase pentru a se trata în zonele afectate.

Unguentul mirosea oribil, dar îi alină mâncărimile. După aceea se îmbrăcă, admirându-se în prima sa uniformă reală de pilot. Tresele colorate arătau de-a dreptul splendid.

Han refuză să-şi mai facă griji despre pelerinii pe care-i văzuse în seara trecută; nimeni nu-i silise pe proştii aceia fără minte să vină aici, aşa că nu intenţiona să-şi irosească timpul imaginându-şi soarta lor. El avea să se îngrijească de Han Solo... sau, mai exact, avea să se îngrijească de Vykk Draygo.

În plus, îşi zise tânărul, voi pilota pentru ylesiani. O să am acces la o navă. Dacă voi decide că nu-mi place, o să-mi iau banii şi… o să dispar. La urma urmelor, ce-mi pot face ca să mă oprească?

Simţindu-se sigur pe sine, surâse spre imaginea sa din oglindă şi execută un salut băţos.

— Cadetul Han Solo s-a prezentat la ordin, domnule! şopti el ca titlu de încercare.

Visul său privind Academia nu păruse niciodată mai apropiat şi mai tangibil.

Când ieşi din infirmerie, îl zări imediat pe Teroenza.

— Bună dimineaţa, domnule! se adresă Han curtenitor celui care-l angajase.

Marele Preot aprobă scurt din capul său masiv.

— O dimineaţă bună şi pentru tine, pilot Draygo. Permite-mi să ţi-l prezint pe cel cu care vei petrece mult timp cât vei lucra cu noi.

Făcu un semn şi Han auzi pe cineva mişcându-se îndărătul său. Se răsuci imediat şi îi fu imposibil să nu se retragă un pas.

Primul lucru care-l şocă fu înălţimea, iar al doilea ascuţimea colţilor şi ghearelor. Creatura din faţa lui era înaltă de aproape trei metri, depăşind chiar un wookiee. Avea gura plină de colţi ascuţiţi ca vârful de ac şi gheare ce păreau că pot sfâşia duroţelul. Era îmblănit, totuşi purta o pereche de pantaloni scurţi, bufanţi. La centură avea un cuţit curb, iar de coapsă îi era fixat tocul blasterului. Muşchii jucau şi unduiau peste tot.

Nou venitul rânjii, dezvelindu-şi şi mai mult colţii.

— Ssalut… rosti în bazică cu un sâsâit evident.

— El este Muuurgh, făcu Teroenza prezentările. Este

togorian, una dintre cele mai onorabile rase inteligente din galaxie. Reputaţia togorianilor pentru onestitate şi loialitate nu are egal, ştiai asta?

Han privi creatura uriaşă şi înghiţi un nod.

— A-ă-ă... nu, reuşi el să articuleze.

— Am decis ca el să-ţi fie... bodyguard, pilot Draygo. Pe planetă şi în afara ei, Muuurgh te va însoţi peste tot... aşa-i, Muuurgh?

— Muuurgh şi-a dat cuvântul de onoare, încuviinţă togorianul.

Marele Preot îşi încrucişă braţele micuţe peste pieptul trupului masiv şi gura i se ridică în ceea ce părea aproape un surâs batjocoritor.

— Pilot Draygo, Muuurgh se va asigura că indiferent unde te-ai duce, sau ce vei face... vei fi... în siguranţă.

Han privi imensa creatură cu blană neagră, pricepând că, în mod clar, capcana se închisese. Înţelesul cuvintelor lui Teroenza era limpede – dacă faci ceva ce nu trebuie, Muuurgh te va rupe în bucăţi. Privindu-l pe togorian, Han îşi dădu seama că extraterestrului nu i-ar fi fost deloc greu s-o facă.

Izbuti să-şi păstreze cumpătul şi-i zâmbi.

— Încântat de cunoştinţă, Muuurgh. Mă bucur să am un tovarăş în carne şi oase pe durata zborurilor lungi.

— Ssigur, vorbi bodyguardul apropiindu-se.

Han văzu cu groază că vârful capului său de abia ajungea la sternul togorianului. Extraterestrul părea atât de felin, încât tânărul fu surprins să vadă că nu avea coadă.

— Lui Muuurgh îi place să călătorească, urmă bodyguardul în bazica sa puternic accentuată şi sâsâită.

Blana de pe faţă era neagră, dar mustăţile şi blana pieptului erau albe. Avea ochi de un albastru uimitor de deschis, cu pupile verde-strălucitor ca nişte fante.

— Lui Muuurgh îi place să meargă pe multe astroporturi. Cu cât mai multe, cu atât mai bine.

Han avea mici probleme cu înţelegerea bazicii vorbite de togorian, dar desluşea perfect înţelesul general. Se întrebă cât de inteligentă era creatura aceea. Trebuie să-l cunosc mai bine, decise el. Simplul lucru că nu poate vorbi prea bine bazica nu-nseamnă că-i idiot. Dar dacă este...

Surâse.

— Ne-am gândit să-ţi acordăm o zi pentru a te instala, pilot Draygo, spuse Teroenza. Te poţi muta în apartamentul pe care ţi l-am alocat în clădirea Administraţiei. Muuurgh te va conduce acolo. După aceea, de mâine, dorim să începi să transporţi oameni şi echipamente între colonii. Până ce următorul nostru transport de mirodenii va fi livrat staţiei spaţiale, vei fi pregătit să-l aduci de pe orbită. Începând de mâine, îi pot spune lui Jalus Nebl, celălalt pilot al nostru, să-şi ia concediu. A muncit prea mult.

Tânărul încuviinţă. Trebuie neapărat să mă întâlnesc cu sullustanul acela şi să schimbăm impresii.

— Perfect, spuse el cu glas tare. Pot să... cercetez împrejurimile? Aş dori să văd detaliile dispunerii terenului.

Teroenza înclină din capul său masiv.

— Bineînţeles, atâta timp cât eşti însoţit de Muuurgh şi respecţi toate regulile de securitate.

— Bineînţeles, aprobă Han.

Teroenza făcu o plecăciune scurtă.

— Acum te rog să mă scuzi, dar în dimineaţa aceasta aşteptăm un transport de pelerini care va sosi de la staţia spaţială. Trebuie să mă pregătesc pentru sosirea lor şi am multe de făcut.

Han dădu din cap, gândindu-se la ceea ce-i aştepta pe pelerinii respectivi. Ştia că extragerea mirodeniilor era considerată neplăcută şi periculoasă – de fapt, trimiterea în minele de mirodenii de pe Kessel constituia o condamnare uzuală pentru criminali dar cunoştea extrem de puţine despre procedurile la care erau supuse mirodeniile după extracţie.

Asta şi intenţiona să afle. Poate că exista o modalitate în care ar fi putut profita mai mult de pe urma situaţiei. Nu

poţi să ştii niciodată… şi, oricum, dacă nu joci nu poţi să câştigi. În învăţăturile lui Han Solo, cunoaşterea ducea frecvent la putere… sau cel puţin la o evadare mai rapidă…

Muuurgh îl conduse pe o potecă pavată prin junglă, până ce ajunseră la o clădire mare şi modernă.

— Centrul Administrativ, arătă togorianul.

Îl conduse pe Han la o intrare laterală, apoi pe un coridor, până în faţa unei uşi.

Pilotul şi Muuurgh vor dormi aici, spuse el deschizând uşa.

Înăuntru se afla un apartament mic format dintr-un dormitor, baie şi un salonaş. Tânărul fu încântat să vadă că Teroenza nu uitase de termenii contractului. Într-un colţ al dormitorului se afla o unitate simulatoare complet echipată. Muuurgh se apropie de uşa dormitorului şi întinse mâna sa cu gheare.

— Camera unde va dormi pilotul.

— Şi tu unde o să dormi? întrebă Han.

Aşa cum se aşteptase, Muuurgh indică salonul.

— Muuurgh va dormi aici.

Grozav, gândi Han. Preoţii nu se încred în mine mai mult decât mă încred eu în ei. Cu Muuurgh dormind între mine şi uşa de la intrare, aş risca teribil de mult, încercând să mă strecor afară noaptea. Minunat!

— Nu mi se pare foarte confortabil, spuse el pe tonul cel mai inocent şi în acelaşi timp se întrebă dacă Muuurgh dormea profund. Poate că ar trebui să ai dormitorul tău, ca să poţi dormi confortabil.

— Muuurgh se simte confortabil când îşi respectă cuvântul de onoare, zise togorianul.

Han privi spre felinoid. Distinsese oare un licăr de amuzament în ochii albastru-verzui cu pupilele ca nişte fante?

— Muuurgh şi-a dat cuvântul de onoare că-l va păzi pe pilot mereu, aşa că Muuurgh se simte confortabil aici.

— Aşa este, aprobă din cap Han.

Se uită după aceea la blasterul din tocul togorianului.

— Şi eu am avut un blaster când am venit, comentă el, dar acum nu mai ştiu unde este. Cred că va trebui să mă interesez, ca să-l iau înapoi.

— Pilotul nu are nevoie de blaster. Muuurgh flexionă degetele şi ghearele retractabile ţâşniră din teci. Marele Preot a spus că pilotului nu-i trebuie blaster.

— Dar dacă sunt atacat de vreun… animal de pradă? făcu Han indicând jungla omniprezentă în jurul clădirii. Existau probabil zeci de prădători cărora le-ar fi plăcut să vâneze un străin de planetă, fie pentru hrană, fie ca simplu amuzament.

Extraterestrul gigantic clătină din capul cu mustăţi felinoide.

— Nu se va întâmpla asta niciodată. Pilotul îl are pe Muuurgh, care are blaster.

— Mda… e adevărat, zise tânărul şi-şi propuse să-i ceară lui Teroenza o armă de orice fel.

Neînarmat, se simţea vulnerabil, deşi deţinuse prima sa armă doar în urmă cu două zile.

— Aşadar, mergem în explorare? întrebă el. După cum vezi, n-am bagaje pe care să le despachetez.

— Unde să explorăm?

— Aş vrea să vizitez fabricile şi Centrul Administrativ.

— Bine, spuse togorianul. Haide, pilotule.

— Te urmez.

Străbătură coridoarele Centrului Administrativ, priviră în popotă, trecură prin aripa paznicilor şi traseră cu ochiul spre apartamentele preoţilor. Când vizită Arsenalul, Han îşi dădu seama că preoţii ylesiani se temeau probabil de o posibilă revoltă a pelerinilor, deoarece numărul paznicilor era destul de mare comparativ cu al muncitorilor. În Arsenal existau numeroase arme puternice pentru controlul maselor, printre care vergele de forţă şi gaze semiparalizate. Paznicii pe care-i întâlniră proveneau de pe multe planete. În afară de oameni, Han zări rodiani, sullustani, twi’leki şi gamorreani porcini.

— Ia să vedem dacă am înţeles, i se adresă el lui

Muuurgh în timp ce ocoleau o zonă din Centrul Administrativ pe care indicatoare în mai multe limbi o identificau ACCES LIMITAT. În majoritate, paznicii dorm aici? De ce nu dorm lângă dormitoarele pelerinilor, dacă preoţii vor să se asigure că lucrătorii sunt ţinuţi sub control?

— În timpul somnului asta nu-i o problemă, răspunse togorianul în bazica lui ezitantă. După Exultare, pelerinii de abia mai au putere să se întoarcă şi adorm imediat. Ei sunt nervoşi şi furioşi pe şefi numai înainte de Exultare.

Firesc, gândi încruntat Han. Dă-le dependenţilor doza şi apoi vor dormi până a doua zi.

— Atunci, gărzile patrul…

Tânărul se opri în mijlocul cuvântului, întrezărind ceva mare şi cenuşiu care luneca în capătul opus al coridorului, în zona restricţionată. Miji ochii spre penumbră.

— Hei… ce-a fost asta? murmură el. Părea un…

Se opri din nou când silueta dădu colţul, apoi porni după ea în fugă.

Muuurgh încercă să-l prindă, dar Han era mai rapid decât extraterestrul masiv şi-l eschivă. Alergă prin coridorul interzis, ascultând cu atenţie sunete de paşi, însă nu auzi nimic.

Când ajunse la intersecţia coridoarelor, privi prin cel în care întrezărise licărul de mişcare lunecată. Ochii i se holbară.

Un hutt! Ce caută un hutt aici! Era imposibil să confunde identitatea siluetei masive, ca de limax, lăsată pe spate pe sania repulsoare.

Pe când şovăia, Muuurgh îl înhaţă ca pe un vrelt şi-l ridică. Han îşi înghiţi un strigăt de spaimă, când togorianul îl vârî sub un braţ musculos şi porni în fugă pe coridor, până reveniră în secţiunea ACCES NELIMITAT din Centrul Administrativ.

Muuurgh îl lăsă pe Han pe picioarele sale şi flexionă o mână sub nasul corellianului.

— Poporul meu spune că oricine poate greşi O DATA, anunţă el. Pilotul a greşit o dată. De acum înainte, dacă

pilotul mai greşeşte, Muuurgh va trebui să-l înveţe ca pe un pui. Muuurgh şi-a dat cuvântul de onoare, nu uita. Ai înţeles?

Han privi ghearele care sclipeau sub nasul său, ascuţite şi scânteietoare ca bricele.

— Ă-ă-ă... da, reuşi el să articuleze. Am înţeles, Muuurgh. Ştii şi tu, oamenii sunt... curioşi.

— Uneori curioşii mor, mormăi Muuurgh.

— Ţi-am înţeles împunsătura, replică sec Han. Sau mai degrabă, împunsăturile.

Muuurgh privi vârfurile ascuţite şi lucitoare ale ghearelor sale, apoi botul i se căscă, arătând colţii, şi emise un sunet ca un miorlăit încetişor. Han îngheţă, apoi îl privi pe togorian şi-şi dădu seama că aceea era forma de râs a extraterestrului. În mod vădit, Muuurgh înţelesese gluma.

Tânărul chicoti fără putere.

— Amice, ce-ai zice să mâncăm ceva, iar apoi să vizităm şi fabricile? întrebă el.

— Lui Muuurgh îi este foame mereu, încuviinţă togorianul şi porni primul spre popotă. Ce înseamnă amice?

— Ah... amicul este un prieten, cineva apropiat, ştii... Cineva cu care îţi place să petreci timpul.

— Da, încuviinţă togorianul. Pilotul spune tovarăş de haită.

— Exact.

— Este bine. Muuurgh simte lipsa tovarăşilor de haită.

Han îşi reaminti că Teroenza spusese că rasa lui venise de pe Nai Hutta, planeta natală a huttilor, totuşi tânărul nu pricepuse că asta însemna că pe Ylesia trăiau hutti. Când îl întrebă pe Muuurgh, togorianul îi confirmă că văzuse câţiva stăpâni limacşi care călăresc aerul, cum îi numea el.

Există un singur motiv pentru care huttii să fie aici, gândi Han. Ei sunt adevăraţii stăpâni de pe Ylesia. La urma urmelor, ei controlează contrabanda cu mirodenii...

Prânzul fu bun, chiar dacă lipsit de imaginaţie şi pentru gustul lui Han de condimente. Cu toate acestea, bucătarul nu era nepriceput. Pâinea era chiar excelentă, îşi spuse

tânărul mestecând o îmbucătură de lipie alderaană. Brusc îşi dădu seama, cu un fior de durere, că trecuse aproape o zi de când nu se mai gândise la Dewlanna. Gândul îl făcu să se simtă vag neloial, dar apoi îşi reveni. Dewlanna n-ar fi dorit ca el s-o plângă şi s-o jelească mereu. Lui wookiee îi plăcuse viaţa şi nu s-ar fi aşteptat la altceva din partea lui Han, doar pentru că ea încetase să mai existe...

Reveni din gânduri şi văzu că Muuurgh îl privea curios.

— Pilotul se gândeşte la ceva îndepărtat, observă togorianul agitând osul pe care tocmai îl terminase de ronţăit.

Fragmente minuscule de carne crudă mai atârnau încă de el, totuşi Muuurgh îl curăţase în mod impresionant. Han se gândi că bodyguardul său nu-şi permitea să renunţe nici la cea mai mică bucăţică, deoarece avea nevoie de multă carne crudă pentru a-şi pune în mişcare corpul masiv.

— Da, încuviinţă el cu un oftat. Mă gândeam la cineva tare îndepărtat.

— Pilotul are o iubită?

Han clătină din cap.

— Am mai cunoscut nişte fete, ici şi colo, admise el, dar pe nimeni la care să ţin în mod special. Nu... mă gândeam la persoana care, mai mult sau mai puţin, m-a crescut.

Muuurgh bău o duşcă uriaşă de lichid spumos dintr-o carafă.

— Oamenii îşi cresc puii cu totul altfel decât poporul meu, anunţă el.

— Serios? Povesteşte-mi despre planeta ta.

Ascultător, Muuurgh se lansă într-o descriere a Togoriei, o planetă pe care masculii şi femelele, deşi aveau drepturi egale, nu-şi amestecau societăţile. Masculii duceau o existenţă nomadă, dedicată vânătorii, zburând peste şesuri pe mosgothe, uriaşe reptile zburătoare domesticite, şi vânând în haite.

Pe de altă parte, femelele domesticiseră animale pentru carne, astfel că nu trebuiau să vâneze. Ele locuiau în aşezări, şi tot ele dezvoltaseră tehnologia planetei.

— Dar dacă nu trăiţi împreună, cum…

— Han se strădui să găsească un termen politicos – cum… ă-ă-ă… vă întâlniţi ca să… ştii… ca să vă reproduceţi?

— O dată pe an, răspunse Muuurgh, mergem în oraşe la perechile noastre. Între timp, ne gândim mult unii la ceilalţi. Togorianii sunt persoane foarte emotive, capabile de mare iubire. Mai ales, masculii. Muuurgh se află aici din cauza unei mari iubiri. Masculii din neamul meu îşi părăsesc rareori planeta, pilotul ştie asta?

— Am aflat acum. Ce vrei să spui că ai venit pe Ylesia din cauza unei mari iubiri? Ai o pereche?

Togorianul încuviinţă din cap.

— Perechea promisă. Într-o bună zi vom fi pereche pe viaţă, dacă Muuurgh o poate găsi.

Uriaşul extraterestru suspină atât de jalnic, încât Han se simţi cuprins de milă faţă de el.

— Cum o cheamă?

— Mrrow. Mrrow cea minunat de frumoasă. La fel ca toate femelele togoriane, a deciss să călătorească prin galaxie. Muuurgh a rugat-o să nu plece, dar femelele sunt foarte încăpăţânate.

Se uită spre tânăr, care aprobă din cap.

— Da, m-am lovit şi eu de chestia asta.

— Mrrow a plecat de mult timp, de câţiva ani. Când nu s-a întors pentru împerechere, Muuurgh a fost atât de trist încât n-a mai putut sta pe Togoria. Trebuia să descopere ce s-a întâmplat cu ea.

— Şi… ai descoperit? întrebă Han şi sorbi din berea sa polanis.

— Muuurgh a urmărit-o de pe o planetă pe alta.

— Şi? insistă Han când togorianul se opri.

— Muuurgh a pierdut-o. Cineva de pe Ord Mantell a spus că a văzut-o îmbarcându-se în astroport. Muuurgh a verificat plecările şi a descoperit că nava aceea avea mulţi pelerini la bord. Nava făcea însă multe escale. Muuurgh a riscat şi a venit pe Ylesia, deoarece aici vin mulţi pelerini.

Felinoidul oftă adânc şi ciuguli carnea de pe alt os.

— Muuurgh a riscat şi a pierdut. A întrebat, dar preoţii au spus că n-au nici un togorian aici. Muuurgh nu ştie încotro să apuce. Muuurgh are nevoie de credite ca să continue căutarea...

Extraterestrul înghiţi o ultimă îmbucătură şi mustăţile lungi i se pleoştiră.

— De aceea ai hotărât să te angajezi aici ca paznic, până aduni destui bani ca să continui căutarea, zise Han bănuind sfârşitul logic al istoriei.

— Da.

Tânărul clătină din cap.

— E trist, amice. Sper din toată inima că o vei găsi. Nu-i uşor să pierzi persoanele pe care le iubeşti.

Bodyguardul încuviinţă în tăcere.

După prânz porniră spre fabrici şi începură prin a da ocol clădirilor uriaşe. Han adulmecă aerul, simţind amestecul izurilor diferite de mirodenii. Nările îl pişcau uşor şi se întrebă dacă simpla inhalare a mirodeniilor nu-l putea ameţi. Arătă cu braţul spre fabrica de sclipstim.

— Hai să intrăm. Am auzit multe despre felul în care se procesează mirodenia asta şi aş vrea să văd cu ochii mei.

Când pătrunseră în clădirea cavernoasă, un paznic rodian îi opri şi discută cu Muuurgh, care îi explică cine era Han. Paznicul le înmână ecusoane şi ochelari în spectrul infraroşu, apoi le făcu semn să intre.

— Ochelari? întrebă Han în rodiană. O înţelegea perfect, dar pronunţia era ceva mai complicată. Va trebui să-i purtăm?

Ochii purpurii ai paznicului scânteiară auzind un om care-i vorbea graiul.

— Da, pilot Draygo, răspunse el. Sub nivelul parterului nu mai este permisă utilizarea luminii în spectru vizibil. Veţi coborî cu turboliftul şi fiecare nivel coborât va fi o creştere cu un grad a calităţii mirodeniei. Fibrele cele mai lungi şi mai bune sunt procesate foarte adânc în subteran, pentru a elimina orice posibilitate de a fi distruse de lumină.

— Bine, încuviinţă tânărul şi-i făcu semn lui Muuurgh.

Străbătură aleile lăsate între lăzile de piese de schimb şi echipamente şi ajunseră la platforma turbolift din centrul clădirii.

— Eu zic să mergem până jos de tot, se adresă Han togorianului, şi să vedem sclipstimul cel mai bun.

În sinea lui, se întrebă dacă ar fi fost în stare să şterpelească câteva dintre fiolele mici şi negre. Şi-ar fi sporit spectaculos contul, dacă ar fi vândut nişte sclipstim, în mod discret, într-un port spaţial…

Apăsă butonul corespunzător ultimului nivel şi, legănându-se uşor, platforma porni să coboare.

Curenţi de aer rece se ridicară din adâncuri, pe măsură ce turboliftul se afunda în bezna absolută. Răcoarea era minunată după căldura umedă a junglei ylesiane.

După primul nivel, orice lumină dispăru. Han bâjbâi în căutarea ochelarilor şi-i puse pe ochi. Imediat putu să vadă totul, deşi în tonuri alb şi negru. Iluminatul provenea de la lămpi minuscule încastrate în pereţi. Turboliftul cobora mereu şi Han văzu muncitorii aplecaţi deasupra posturilor de lucru. Grămezi de fuioare fibroase neprelucrate, presărate de cristale minuscule, se ridicau în faţa lor.

în cele din urmă, după şase niveluri, turboliftul se opri, iar Han şi Muuurgh păşiră de pe platformă.

— Ai mai fost până acum pe aici? întrebă Han în şoaptă.

Blana de pe ceafa lui Muuurgh era zbârlită, la fel ca mustăţile albe de sub ochii acoperiţi de ochelari.

— Nu, răspunse togorianul tot în şoaptă. Poporul meu trăieşte pe şesuri. Nu ne plac peşterile. Nu ne place bezna. Muuurgh va fi fericit când pilotul va dori să plecăm de aici. Numai cuvântul de onoare al lui Muuurgh îl mai ţine în bezna aceasta groaznică.

— Uşurel, făcu Han. N-o să stăm chiar aşa mult. Vreau doar să arunc o privire.

O luă înainte prin fabrică. Singurele sunete care se auzeau în sala cavernoasă erau fâşâiturile slabe ale echipamentelor de condiţionare a aerului. Pe lângă pereţi

se înşiruiau mese lungi; fiecare reprezenta un post de lucru, iar muncitorii stăteau pe scaune sau în picioare, în funcţie de anatomia fiecăruia. Tânărul observă că mulţi erau oameni, aşezaţi pe taburete înalte, ghemuiţi deasupra meselor.

Puţini ridicară ochii, când Han şi Muuurgh se apropiară de supraveghetorul de nivel, o femelă devaroniană îmblănită, şi se identificară. Supraveghetoarea roti braţul roşcat cu unghii ascuţite, indicând nivelul.

— Lucrătorii mei sunt cei mai iscusiţi, se lăudă ea. Trebuie multă pricepere ca să măsori şi să tai numărul de fibre, astfel ca fiecare doză să conţină cantitatea corectă de mirodenii. Este esenţial – şi foarte greu – ca fibrele să fie aliniate atât de precis încât să se activeze simultan atunci când sunt expuse la lumina din spectrul vizibil.

— Sclipstimul este un mineral? întrebă Han. Ştiu că se extrage din sol.

— Se formează în mod natural, pilotule, dar nu ştim în ce fel. Credem că s-ar putea să aibă origine biologică, totuşi nu suntem siguri. Se găseşte în adâncul tunelurilor de pe Kessel şi trebuie extras în beznă absolută, aşa cum este şi aici.

— Iar fibrele trebuie introduse într-un anumit fel în fiolele lor?

— Exact. Alinierea incorectă poate determina cristalele să se frece între ele. Dacă se întâmplă aşa, ele se sfărâmă într-o pulbere mai puţin potentă… şi mai puţin valoroasă. Un muncitor iscusit are nevoie de o oră ca să alinieze corect doar unul sau două mănunchiuri de sclipstim.

— Înţeleg, făcu Han fascinat. Putem să dăm o raită pe aici? Promit că nu vom atinge nimic.

— Puteţi, dar vă rog să evitaţi să-i distrageţi pe lucrători când aliniază mirodeniile. Aşa cum am spus, o răsucire greşită poate să ruineze o fibră întreagă.

— Înţeleg, încuviinţă Han.

Fibrele de materie primă de sclipstim erau complet negre, dar, din ceea ce auzise despre ele, Han ştia că

aveau să strălucească albastru atunci când se aprindeau în lumina vizibilă. Tânărul se opri îndărătul unui muncitor om şi privi fascinat cum separa fire de culoarea abanosului, aliniindu-le cu cea mai mare grijă. Firele se curbau în jurul degetelor omului – unele dintre ele erau fine ca mătasea, dar extrem de tăioase din cauza cristalelor minuscule.

Lucrătorul poziţionă un mănunchi de fire incredibil de încâlcite în fălcile unei menghine micuţe, apoi începu să separe cu minuţiozitate firele până ce alinie structurile cristaline. Degetele i se mişcau aproape prea rapid pentru a putea fi urmărite şi Han îşi dădu seama că era un meseriaş foarte iscusit... ba nu, o femeie. Îl uimea faptul că pelerinii puteau reuşi o operaţiune care necesita o dexteritate atât de mare. După ce-i văzuse în seara anterioară după încheierea Exultării, bănuise că, mai mult sau mai puţin, erau nişte cretini fără minte. În tot cazul, aşa păruseră...

Lucrătoarea se folosi de o pensetă minusculă pentru a descâlci un ghem realmente complicat. Strecură vârfurile înguste ale pensetei în ghem şi privi cu atenţie, pentru a descoperi locul în care micuţele cristale ascuţite se prinseseră laolaltă. Fibrele de sclipstim se increţeau în jurul mâinilor ei ca nişte tentacule vii, minuscule, iar cristalele tăioase scânteiau. Femeia retrase brusc mâna, trăgând, şi, ca prin minune, ghemul se descâlci, iar toate fibrele se aliniară perfect.

Mai puţin una.

Han privi alarmat cum un fir presărat de muchii ascuţite crestă între degetul mare şi arătătorul femeii. O linie subţire de sânge apăru instantaneu din tăietură şi Han îşi ţinu respiraţia. Câţiva centimetri mai adânc şi ar fi retezat tendonul. Femeia şuieră de durere, apoi murmură ceva în bazică şi, eliberându-şi mâna, apăsă pe rană pentru a opri sângerarea. Tânărul încremeni când îi auzi accentul. Era de pe Corellia!

Până atunci nici măcar nu privise femeia, ascunsă de roba cafenie informă, cu boneta trasă mult pe capul cu ochelari, dar acum îşi dădu seama că era tânără. Corelliana

făcu o grimasă, examinându-şi tăietura. Răsuci palma şi se întoarse pe scaun, ţinând mâna deasupra podelei pentru ca sângele să nu picure pe postul de lucru.

Han ştia că n-ar fi trebuit să i se adreseze, totuşi ea nu lucra în clipa aceea, iar el se simţea îngrijorat. Tânăra sângera abundent.

— Te-ai rănit, îi spuse. Mă duc s-o chem pe supraveghetoare, ca să te bandajeze.

Fata – avea vârsta lui, sau poate era chiar mai tânără – tresări uşor, apoi îl privi. Chipul i se distingea ca o ceaţă alb-verzuie sub ochelari şi bonetă, şi părea palid ca moartea prin lentilele ochelarilor cu infraroşu. Nu-i de mirare, gândi Han, dacă stă toată ziua aici, în subteran, fără să vadă deloc lumina soarelui.

— Nu, te rog, nu, răspunse ea în bazică, cu un accent moale care denota că provenea din continentul sudic al Corelliei. Dacă mă va trimite la infirmerie, voi pierde Exultarea.

Se înfioră la gândul acela, deşi poate că de vină era răcoarea. Han însuşi începuse să simtă frigul, iar el nu stătuse nemişcat de atâtea ore ca fata. Cum rezistau oare pelerinii, lucrând toată ziua în bezna îngheţată?

— Tăietura arată urât, protestă el.

— Sângerarea s-a oprit, ridică fata din umeri.

într-adevăr, se oprise.

— Dar…

Fata clătină din cap, întrerupându-l.

— Îţi mulţumesc pentru grijă, dar este un fleac. Se întâmplă mereu.

Cu un zâmbet silit, ridică mâinile şi Han fu cât pe aici să icnească.

Degetele, încheieturile şi antebraţele îi erau brăzdate de tăieturi minuscule. Unele erau cicatrice albe, dar multe erau răni închise la culoare, recente şi dureroase.

Han văzu de asemenea punctuleţe fosforescente între degetele fetei şi-şi dădu seama că trebuiau să fie fungii pe care-i descoperise pe propriul său trup în cursul dimineţii.

Pe când privea, un firicel fosforescent se extinse brusc spre tăietura dintre degetul mare şi arătător. Fata scoase o exclamaţie înăbuşită şi-l smulse.

— Îi place sângele proaspăt, explică ea remarcând repulsia evidentă a lui Han. Poate să infecteze o tăietură şi să te îmbolnăvească foarte uşor.

— Dezgustător, comentă tânărul. Eşti sigură că nu trebuie să-ţi tratezi rana?

— După câte vezi, scutură ea din cap, se întâmplă mereu. Scuză-mă, dar... eşti corellian, nu-i aşa?

— La fel ca tine. Sunt Vykk Draygo, noul pilot. Pe tine cum te cheamă?

Buzele ei se strânseră uşor.

— Nu... nu ar trebui să stau de vorbă. Trebuie să mă întorc la lucru.

Muuurgh, care privise în tăcere, interveni pe neaşteptate.

— Lucrătoarea are dreptate. Pilotul trebuie s-o lase să se întoarcă la muncă.

— Bine, amice, am înţeles, vorbi Han şi apoi adăugă spre fată: Poate că stăm de vorbă altădată. Cine ştie, poate la cină?

Ea clătină tăcut din cap şi reveni la postul de lucru.

Muuurgh îi făcu semn lui Han să pornească.

Tânărul făcu un pas, totuşi continuă să vorbească:

— Cum vrei, dar... nu se ştie niciodată. Locul ăsta nu-i prea mare, aşa că până la urmă tot o să ne întâlnim. Deci... cum te cheamă?

Fata negă iarăşi din cap, fără un cuvânt. Muuurgh mârâi din fundul gâtlejului, însă Han rămase locului, încăpăţânat.

Corelliana părea tulburată de ameninţarea sugerată a felinoidului. Aplicându-şi un plasture peste tăietură, rosti:

— Am renunţat la numele noastre când am abandonat toate posesiunile lumeşti pentru sanctuarul spiritual al Ylesiei.

Frustrarea lui Han sporea rapid. Fata cunoştea bine locul şi, în plus, era prima persoană de pe planeta sa natală pe care o descoperise aici.

— Te rog, spuse el în timp ce togorianul îl împinse cu blândeţe. Trebuie să existe vreun mod prin care să fii apelată.

Îi arătă surâsul său cel mai fermecător şi mai liniştitor. Muuurgh mârâi încă o dată, mai tare, şi-şi dezgoli colţii.

Ochii fetei se holbară, văzându-i.

— Sunt pelerin 921, spuse ea repede şi Han avu impresia că o făcuse doar pentru a-l salva pe el de furia lui Muuurgh.

Bodyguardul îl prinse pe Han de braţ şi se îndepărtă, trăgându-l fără efort.

— Mulţumesc, pelerin 921, făcu tânărul fluturând vesel din mână, ca şi cum a fi pe jumătate târât de un togorian ar fi fost lucrul cel mai firesc de pe lume. Baftă cu firele acelea! O să te caut!

Ea nu-i răspunse. Când ajunseră la capătul aleii dintre posturile de lucru şi Muuurgh îi eliberă în cele din urmă braţul, Han îl urmă ascultător, aşteptându-se la o mustrare din partea togorianului. Creatura uriaşă părea însă satisfăcută că Han se conforma acum şi revenise la obişnuita sa tăcere precaută.

Pilotul aruncă o privire peste umăr şi văzu că tânăra corelliană era concentrată asupra muncii ei, de parcă îl dăduse deja uitării.

Pelerin 921, gândi el. Mă întreb dacă voi reuşi vreodată s-o recunosc... Din cauza ochelarilor, bonetei şi a vederii în spectrul infraroşu, nu avea habar cum arăta fata, atât doar că era tânără.

Străbătu tot nivelul, privind alţi lucrători care aliniau fire şi cristale pentru a fi complet simetrice. Nu mai încercă să stea de vorbă cu nici unul. În cele din urmă, reveni la supraveghetoarea devaroniană.

— După ce sunt aliniate mănunchiurile, întrebă el, cine introduce firele şi cristalele în fiole?

— Asta se face la nivelul V.

— Atunci mă voi uita şi acolo, zise Han. Mi se pare fascinant.

— Aşa este.

Aşadar procesarea sclipstimului de calitate se încheie aici, gândi Han în timp ce urca împreună cu Muuurgh prin întuneric. Togorianul mugi înăbuşit, protestând, când turboliftul se opri la nivelul imediat superior.

— Uşurel, îi spuse tânărul. Vreau doar să arunc o privire rapidă.

Se plimbă pe alei, străduindu-se cât mai discret să descopere locul în care sclipstimul era introdus în fiolele micuţe şi negre pe care le-ar fi recunoscut orice consumator de mirodenii. Când ajunse însă în locul respectiv, simţi un fior de dezamăgire. Patru paznici înarmaţi stăteau lângă banda rulantă, privind fiolele pe care muncitorii le aduceau în coşuri şi le răsturnau. Han simţi un curent de aer pe obraz şi-şi dădu seama că acolo exista o unitate de încălzire care alunga frigul, evident pentru confortul paznicilor.

Patru paznici? Tânărul miji ochii, sfredelind semiîntunericul. Nu, stai aşa! Zări ceaţa unei mişcări, dar nu putu să discearnă nimic vreme de câteva secunde. După aceea, pe măsură ce privirea i se focaliză, distinse treptat culoarea negru uleios, granulat, de abia vizibilă pe fundalul tot negru al peretelui de piatră. În mijlocul culorii aceleia existau însă ochi – patru mărgele roşu-portocalii. Rămânând nemişcat, Han se chinui din răsputeri să străpungă cu privirea prin beznă. După aceea zări două blastere, fiecare prins de o coapsă neagră, plină de negi.

„Aar'aa”, înţelese el. „Cameleoni!”

Aar'aa erau o specie extraterestră de pe o planetă aflată în partea opusă a galaxiei. Băştinaşii de pe Aar îşi puteau modifica treptat culoarea pentru a corespunde cu cea a fundalului. Capacitatea aceasta îi făcea foarte greu de zărit, mai ales în întuneric.

Han auzise despre ei, dar până atunci nu zărise nici unul. Erau creaturi reptiliene, ceea ce explica motivul pentru care această secţiune a fabricii subterane era încălzită. Multe reptile îşi încetineau mişcările şi gândirea din cauza frigului.

Tânărul continuă să cerceteze întunericul şi, încet-încet,

distinse contururile celor doi paznici aar'aa. Aveau piele cu textură granulată, mâini şi picioare cu gheare şi o creastă mică de piele dură în lungul şirei spinării. Capetele le erau mari, cu proeminenţe supraorbitale sub care ochii păreau de două ori mai mici. Feţele aveau boturi scurte, iar când una dintre creaturi îl deschise, se întrezări o limbă roşie, îngustă şi lipicioasă, şi dinţi albi, ascuţiţi. Altă creastă de piele, mai mare, pornea dintre ochi, suia pe creştet şi se unea cu cea de pe spate.

În ciuda aspectului greoi, păreau dotaţi cu reflexe iuţi şi Han decise că n-ar fi dorit să aibă de a face cu ei. Deşi mai scunzi decât el, aveau umerii laţi şi cu siguranţă îl depăşeau mult în greutate.

Tânărul oftă. La revedere cu Planul A!

Alături de Aar'aa, ceilalţi paznici – doi rodiani, un mascul devoranian şi un twi'lek – păreau la fel de fioroşi şi în mod limpede nu era doar un simplu aspect exterior. Nu erau gamorreani, aşa că nu existau multe şanse de a-i putea zăpăci, deruta, distrage sau duce cu vorba, ca să-i poată înmâna lui Han o avere în mirodenii. Tânărul făcu o grimasă şi porni înapoi spre Muuurgh şi turbolift. Şi nu există nici un Plan B, gândi el fără chef. Cred că voi fi nevoit să-mi câştig creditele în mod cinstit.

Nu se gândise nici măcar o clipă că transportul mirodeniilor prin galaxie era, în sine, o operaţiune extrem de ilegală.

Pelerin 921 ciuguli din pesmetul mucegăit şi se strădui să-l uite pe tânărul corellian pe care-l văzuse mai devreme. La urma urmelor, ea era pelerin, parte din Absolut, totuna cu Unitatea, şi lăsase de-a pururi în urmă preocupările lumeşti de felul tinerilor chipeşi. Se afla aici ca să muncească, pentru a putea fi Exultată şi ca să-şi ofere rugăciunile pentru binecuvântarea Unităţii ca parte din Absolut, iar conversaţiile cu tineri numiţi Vykk nu aveau nici un rol în asta.

Nu putea totuşi să nu se întrebe cum arăta el înapoia ochelarilor. Ce culoare de păr avea? Ce fel de ochi? Surâsul

lui înflorise căldură în ea, în ciuda frigului…

Scuturând din cap, pelerin 921 – mi-e dor de numele meu – încercă să exorcizeze amintirea surâsului pieziş şi ameţitor al lui Vykk Draygo. Trebuia să se roage, să ofere devoţiunea cuvenită.

Trebuia să facă penitenţă fiindcă se separase de Unitate, pentru a nu fi alungată din Absolut.

Însă gândurile nelegiuite continuau să apară nechemate. Gânduri… şi amintiri. El era corellian… la fel ca ea.

Pelerin 921 se gândi la planeta ei natală şi pentru o fracţiune de secundă îşi îngădui să şi-o amintească, să-şi amintească de familia ei. Oare părinţii îi mai trăiau? Dar fratele?

De cât timp se găsea aici? Pelerin 921 încercă să-şi amintească, însă aici toate zilele erau la fel… muncă, nişte bucăţele de mâncare neapetisantă, Exultare şi rugăciuni, apoi somn epuizant. O zi se contopea în alta, iar pe Ylesia aproape că nu existau anotimpuri.

Vreme de o clipă, se întrebă de cât timp se afla aici. De luni? De ani? Ce vârstă avea? Făcuse riduri? încărunţise?

Mâinile ei acoperite de cicatrice se ridicară spre frunte şi obraji. Sub piele simţi oasele proeminente. Mult mai proeminente decât fuseseră vreodată.

Nu găsi însă nici un rid. Nu era bătrână. Poate că sosise doar de câteva luni, nu de ani de zile.

Câţi ani avusese când auzise de Ylesia şi-şi vânduse toate bijuteriile ca să se îmbarce într-o navă cu pelerini? Şaptesprezece… de abia terminase ultima clasă şi aştepta să părăsească planeta pentru a urma universitatea pe Coruscant. Dorea să studieze… arheologia, cu specializarea în arta antică. Da, asta fusese. Petrecuse chiar două veri, lucrând la un sit arheologic şi învăţând să conserve comorile străvechi.

Dorise să devină custode la muzeu.

În copilărie, istoria fusese dintotdeauna subiectul ei preferat. Îi plăcuse să afle despre cavalerii Jedi şi fusese fascinată de aventurile lor. Crescuse în anii de după

Războiul Clonelor, care o interesase de asemenea. Şi naşterea Republicii, petrecută cu mult, mult timp în urmă…
921 suspină şi înghiţi un dumicat din pesmetul înecăcios. Uneori se simţea tulburată – atunci când îşi dădea seama că amintirile i se destrămau, că inteligenţa părea să i se topească, o dată cu capacitatea de a percepe lumea exterioară. Ştia că, în calitate de pelerin, ar fi trebuit să evite tot ceea ce era mirean, să-şi alunge din minte şi corp satisfacţia plăcerilor trupeşti.
În zilele de demult, plăcerile şi distracţia însemnaseră centrul vieţii ei. Pe atunci însă viaţa ei nu avea un ţel, spre deosebire de prezent. În zilele de demult, ea plutise în derivă, de la un loc la altul, de la un subiect la altul, de la o petrecere la alta…
Şi totul fusese atât de lipsit de sens.
Acum viaţa avea sens. Acum ea era Exultată. În fiecare seară, Unitatea o binecuvânta prin intermediul preoţilor. Exultarea era modalitatea de comunicare a Absolutului cu pelerinii. Era o experienţă spirituală profundă… şi atât de satisfăcătoare…
921 aprecie că reuşise cu succes să-şi elimine din minte amintirile despre Vykk Draygo şi zâmbetul său, aşa că reveni cu atenţia asupra grămezii de sclipstim… doar pentru a constata, peste câteva minute, că se întreba dacă tânărul o va căuta realmente, dacă va încerca să vorbească din nou cu ea…
Se înfiora în permanenta răcoare umedă şi se strădui din răsputeri să-l uite pe Vykk Draygo şi tot ceea ce simboliza el…
În seara aceea, Han nu participă la slujbă, ci se antrenă la simulator. Era prima sa ocazie de a câştiga o pâine cinstită şi nu voia să se facă de râs. Ştia că cetăţenii se plângeau că trebuie să muncească din greu şi se gândise că munca din greu era garanţia succesului. Era adevărat că şi cerşetoria, furtişagurile, spargerile şi înşelătoriile necesitau frecvent timp şi eforturi considerabile, totuşi Han ştia cumva că nu se putea face o comparaţie.

Aşezându-se la simconsola din dormitorul său, tânărul începu să treacă în revistă sistemul, accesând ceea ce-i era disponibil. Teroenza se ţinuse de cuvânt şi simulările fuseseră încărcate. Han le scană, le alese pe cele cu care dorea să se antreneze şi comandă sistemului să-i pregătească câteva secvenţe. Avu grijă să specifice includerea de turbulenţe atmosferice în toate exerciţiile.

Ridică apoi ochii spre Muuurgh, care stătea în picioare, privindu-l.

— Va trebui să mă antrenez pentru un timp, îi spuse. Poţi profita şi să faci ce doreşti.

Muuurgh clătină din cap.

— Muuurgh nu-l lasă singur pe pilot. Este împotriva ordinelor.

— Cum vrei, strânse Han din umeri. Eu nu te oblig.

Bodyguardul îl privi neliniştit cum îşi pune vizicasca, întrerupând stimul input din realitatea înconjurătoare şi apoi se cuplează la un zbor de antrenament care era perceput exact ca unul adevărat. Togorianul nu se simţea în largul său în preajma tehnologiei.

Han se afundă în antrenament şi, peste câteva minute, simulatorul îşi atinsese unul dintre scopurile principale – tânărul uitase că era o simulare. Era convins că pilota realmente, că zig-zaga cu viteză mare prin câmpuri de asteroizi, prin atmosfera ylesiană şi asoliza cu adevărat în tot felul de circumstanţe potrivnice.

Părăsi simulatorul după două ore, după ce avusese succes în asolizarea, zborul, decolarea şi efectuarea tuturor manevrelor posibile cu naveta pe care avea s-o piloteze a doua zi spre Coloniile 2 şi 3. De asemenea, revăzuse comenzile navelor de transport pe care avea să le folosească-la Visul ylesian începuse montarea comenzilor manuale – şi ale iahtului privat al lui Teroenza.

Deja, scurta zi ylesiană era pe terminate. Muuurgh moţăia pe scaun, dar se trezi instantaneu în clipa când Han îşi întinse braţele, dezmorţindu-le. Îl privi pe togorian şi regretă că era atât de alert. Avea să fie foarte dificil să

întreprindă raita nocturnă pe care o intenţiona.

Muuurgh păşea alături de pilot, încântat că acesta sugerase să meargă la popotă pentru o cină târzie. Togorianul era mereu flămând. Rasa lui obişnuia să vâneze şi să ucidă, iar apoi să împartă prada, astfel încât carnea proaspătă constituia o componentă permanentă a dietei lor. Aici trebuia să se mulţumească cu carne decongelată.

înainte ca pilotul să intre în viaţa lui, fusese liber să intre la răstimpuri în junglă şi să vâneze, pentru a-şi menţine ghearele – şi reflexele – ascuţite.

Ducea dorul mosgothei sale, ducea dorul zborului prin văzduh pe spinarea ei şi percepţia muşchilor puternici ai aripilor propulsându-i prin cerurile Togoriei.

Muuurgh oftă. Pe Togoria, cerul avea o culoare albastru-verzuie vie, mult diferită de albastru-cenuşiul spălăcit al bolţii ylesiane. Ducea dorul cerului. Avea oare să-l mai revadă vreodată, avea să mai zboare pe mosgotha lui spre amurgul purpuriu, prin firmamentul viu colorat?

Preoţii îl convinseseră să semneze un contract pe şase luni pentru servicii de pază şi el îşi dăduse cuvântul de onoare că-l va respecta. Aveau să treacă multe zeci de zile înainte de a-şi putea relua căutarea lui Mrrow.

Togorianul îşi reaminti în gând blana ei crem cu dungi portocalii şi ochii galben-strălucitor. Frumoasa Mrrow! Făcuse parte din viaţa lui de atâta timp, încât necunoaşterea locului unde se afla îl sfredelea ca o rană. Oare să fi revenit pe Togoria? Să se fi întors pe planeta lor, aşteptându-l pe Muuurgh?

Îşi dori să fi putut expedia un mesaj spre planeta sa natală pentru a întreba dacă Mrrow se întorsese, dar mesajele interstelare erau extrem de scumpe şi preţul unuia ar fi însemnat alte două luni de muncă pe Ylesia.

Totuşi... gândi Muuurgh poate că într-unul dintre transporturile lor de mirodenii spre Nai Hutta, pilotul avea să-i îngăduie să trimită un mesaj. Togorianul nu se încredea îndeajuns în preoţii ylesiani pentru a expedia un mesaj de aici.

Pilotul părea un tip de treabă, pentru un om, reflectă Muuurgh. Glumeţ, iute, mereu în căutarea unei modalităţi de a ocoli legile, dar oamenii erau de cele mai multe ori aşa. Cel puţin acceptase dominarea lui Muuurgh ca şef de haită. Fusese inteligent din partea lui. În felul acela avea să trăiască mai mult...

Muuurgh spera cu adevărat că pilotul va continua să fie inteligent, îi plăcea de el şi n-ar fi dorit să fie nevoit să-i facă vreun rău.

Dacă însă pilotul ar fi încercat să încalce regulile, Muuurgh n-ar fi ezitat să-l rănească, ba chiar să-l ucidă. Teroenza îi dăduse ordine clare şi togorianul avea să le îndeplinească pe cât putea mai bine. Îşi dăduse cuvântul de onoare, iar pentru rasa lui acela era lucrul cel mai important din Univers.

Togorianul îşi netezi absent mustăţile şi blana facială, spunându-şi că dacă pilotul nu făcea vreo prostie, totul avea să fie bine.

RĂZBOAIELE MIRODENIILOR

A doua zi, Han zbură cu naveta ylesianilor la Coloniile 2 şi 3. Descoperi că îi plăcea realmente să piloteze nave mai mari şi că o făcea perfect. Izbuti să câştige câteva minute suplimentare la întoarcerea spre Colonia 1 şi avu astfel timp să practice zborul la altitudine joasă, coborând naveta atât de mult, încât partea ei ventrală aproape că atinse vârfurile arborilor din junglă. Alături, în scaunul copilotului, Muuurgh alterna între încântare şi groază, pe măsură ce avea parte de picaje, tonouri şi chiar lupinguri executate cu viteză maximă. Han se simţea în elementul său, efectuând manevre pe care anterior le încercase numai în simulări. Tânărul se pomeni răcnind de încântare, de-a dreptul surescitat.

Ca ultimă manevră dedicată zborului de precizie, Han execută un picaj într-un canion săpat de un râu, trecând atât de aproape de pereţii din stâncă, încât Muuurgh urlă, închise ochii şi refuză să-i deschidă. Când se înălţară din nou în cerul liber, Han fu nevoit să-i scuture braţul şi să-l asigure în mod repetat că terminase antrenamentul pentru ziua aceea.

— Muuurgh este sigur că pilotul este nebun, rosti extraterestrul deschizând precaut ochii şi îndreptându-se în scaun. Muuurgh zboară pe mosgotha lui acasă, dar nu aşa. Mosgothele au minte şi nu zboară aşa. Şi Muuurgh are minte. Pilotul trebuie să-i promită lui Muuurgh că n-o să mai zboare nebuneşte.

Îl privi rugător.

— Vezi tu, Muuurgh, replică Han coborând lin pe pista de asolizare din Colonia 1, eu trebuie să exersez la fiecare ocazie care mi se iveşte! Ştii... – ezită, apoi decise să-i

spună o parte din adevăr – am exagerat puţin când i-am spus lui Teroenza despre experienţa mea de zbor. Sunt realmente un pilot campion, ăsta-i adevărul, dar... trebuie să exersez cu naveta asta şi cu nave mai mari. Simulatoarele sunt foarte bune, dar nu se pot compara cu realitatea.

Muuurgh îl privi prelung şi direct, apoi încuviinţă din cap.

— Muuurgh înţelege. Pilotul vrea ca Muuurgh să nu-i spună asta lui Teroenza?

— Cam aşa ceva, făcu Han. Pot avea încredere în tine?

Togorianul îşi mângâie gânditor mustăţile felinoide albe.

— Atâta timp cât pilotul nu face accident, Muuurgh nu vorbeşte.

— Mi se pare corect, amice, surâse Han.

Când el şi Muuurgh coborâră pe rampa navei, Veratil îi aştepta sub ploaia torenţială. Han începuse deja să se obişnuiască cu potopul zilnic, deşi căldura umedă continua să-l obosească.

— Marele Preot doreşte să te vadă imediat, pilot Draygo, rosti Veratil.

Sacredotul îi conduse pe tânăr şi bodyguardul acestuia la apartamentul personal al Marelui Preot, care ocupa o porţiune mare din nivelul subteran al Centrului Administrativ. După ce Veratil tastă codurile de acces şi trecură prin uşile duble mari, pătrunzând în sanctuarul Marelui Preot, Han nu-şi putu stăpâni un fluierat încetişor de uimire.

— Frumos loc!

— Aceasta este galeria de artă a Marelui Preot, spuse Veratil. Este un colecţionar pasionat şi foarte mândru de rarităţile lui.

— Are şi motiv, încuviinţă sincer tânărul.

Sala era de peste zece ori mai mare decât apartamentul său de la primul nivel. Pe mese, rafturi şi în vitrine erau expuse comori şi antichităţi din toată galaxia. Sculpturi de pe o duzină de planete, picturi şi alte obiecte de artă se găseau printre arme antice bogat împodobite. Pe pereţi

atârnau tapiţerii. Covoare de o frumuseţe deosebită erau acoperite de câmpuri de forţă protectoare, în care se afundau picioarele.

Pietre semipreţioase ornau colecţiile de flaute şi alte instrumente muzicale. Sticle cu lichioruri dintre cele mai rare în galaxie erau suspendate într-un stelaj cu reliefuri aurii.

Pe Han îl furnicau realmente degetele pe timpul cât traversară galeria. Dacă aş putea rămâne cinci minute singur aici, aş fi aranjat pe viaţă! gândi el visător, încetinind pasul ca să examineze un drreelb sculptat din gheaţă vie. Micuţa statuetă era acoperită cu un strat de praf, care se ridică în aer, stârnit de respiraţia tânărului, şi Han strănută sonor.

Prăfuit sau nu, locul ăsta valorează câteva averi. Dacă aş…

Sever, Han îşi reaminti că începuse o viaţă nouă şi că în ziua de azi era un cetăţean onest, care muncea din greu.

Veratil îi conduse prin altă uşă de securitate în apartamentul personal al Marelui Preot. Vizitatorii fură introduşi în cabinetul acestuia de un bătrân majordom zisian, pe care Teroenza îl numea Ganar Tos. Zisianul era umanoid, dar avea piele verde şi zbârcită, care atârna în falduri flacide sub bărbia teşită. Ochii săi portocalii erau lăcrimoşi şi fornăia constant, de parcă ar fi avut sinusurile infectate. Probabil că-i alergic la praful de aici, gândi Han.

Marele Preot le făcu semn lui Han şi Muuurgh să ia loc.

— Mă bucur că ai venit, pilot Draygo. De la Coloniile 2 şi 3, am auzit lucruri bune despre zborurile tale. Azi droidul medical i-a prescris celuilalt pilot, Jalus Nebl, un concediu medical pe termen nelimitat, aşa că de acum înainte îi vei lua locul pe transporturile interstelare.

Han încuviinţă din cap, străduindu-se să nu-şi trădeze aţâţarea.

— Perfect, domnule. Voi respecta programul. Când trebuie să plec?

— Poimâine, răspunse Teroenza. Desigur, Muuurgh te va

însoţi.

— Care sunt încărcătura şi destinaţia, domnule?

— Vei face joncţiune cu o navă de pe Nai Hutta la coordonatele pe care le vei căpăta în momentul plecării. Securitatea este esenţială, aşa cum sunt sigur că poţi să înţelegi. În trecut am avut probleme cu piraţii.

Teroenza luă o creatură minusculă şi inertă de pe o tavă întinsă de majordom şi făcu o pauză, ca s-o înghită.

— L-ai antrenat pe Muuurgh ca tunar, pilot Draygo?

— A-ă-ă, nu… nu încă, domnule.

— Te rog s-o faci. Un pilot bun trebuie să fie pregătit pentru orice eventualitate, nu?

— Da, domnule. Voi avea grijă de asta. Care va fi încărcătura?

— Vei transporta carsunum procesat şi vei prelua o încărcătură de ryll neprelucrat, adus de pe Ryloth.

— Nava cu care mă întâlnesc este de pe Nai Hutta?

— Exact.

*

Teroenza nu intră în amănunte, aşa că Han abandonă subiectul, hotărând să ţină urechile larg deschise. Simţea că Marele Preot nu-i spusese totul, dar nu se găsea defel într-o poziţie în care să solicite cunoaşterea tuturor detaliilor.

Tlanda til se lăsă pe spate pe masivele sale membre posterioare şi indică din braţele micuţe spre uşa prin care intraseră Han şi Muuurgh.

— Am înţeles că ţi-a plăcut galeria mea de artă?

— Dacă mi-a plăcut? Han putea să vorbească acum cu toată sinceritatea. Este extraordinară, domnule! Atâtea comori laolaltă n-am văzut decât în muzee!

— Specia mea are o durată mare de viaţă, la fel ca verii noştri, huttii. Colecţionez de sute de ani standard… de mai mult timp decât tu, pilotule, îţi poţi imagina la tinereţea ta.

— Mi-ar plăcea realmente s-o vizitez cândva pe îndelete.

— Regret că nu are o stare demnă de a fi vizitată, vorbi Teroenza cu părere de rău. Deşi bucătar excelent şi servitor eficient, Ganar Tos nu deţine instruirea necesară pentru a întreţine o colecţie de artă, cu atât mai puţin de a-i alcătui un catalog şi de a aranja totul aşa cum se cuvine. Iar eu sunt prea ocupat ca să am timp de aşa ceva. Creatura uriaşă făcu un gest scurt din mânuţă. Asta-i tot deocamdată. Ne vedem la întoarcere, pilot Draygo.

— Da, domnule.

Han se sculă şi-i făcu semn lui Muuurgh. Ieşiră, escortaţi de Veratil.

Ajunşi în afara clădirii, Sacredotul plecă într-o misiune proprie, lăsându-i singuri. Han îşi privi ceasul, apoi se uită spre soarele aflat în vest.

— În seara asta, îi spuse togorianului, încep să te antrenez pentru postul de tunar, dar deocamdată cred că merităm o pauză. De fapt, ar fi momentul să vizităm teritoriul cantinelor unde mănâncă pelerinii. Haide!

— De ce? întrebă Muuurgh. Pilotul nu vrea ssă mănânce mâncarea pelerinilor. Pilotul şi Muuurgh mănâncă în popotă... capătă mâncare bună, nu lături.

Han clătină din cap şi porni pe cărarea care trecea prin junglă spre zona rezervată pelerinilor.

— Nu vreau să mănânc cu pelerinii, amice, explică el, ci doar să vorbesc cu unii dintre ei. Bănuiesc că la cină sunt toţi acolo şi o... îi pot găsi mai uşor pe ei.

— Pe ei? repetă Muuurgh. Cât de mulţi înseamnă ei?

— Păi... ei bine, vezi tu... începu Han, apoi se opri rânjind larg şi recunoscu. Numai unul, pelerin 921, cea cu care am vorbit ieri. Aş, vrea să văd cum arată în realitate.

Muuurgh încuviinţă din cap.

— Ah, da... Muuurgh înţelege foarte bine ce doreşte pilotul.

Han simţi că-i ia foc chipul şi fu mulţumit că togorianul nu identifică reacţia aceea ca semn de stânjeneală.

— Ştii, amice, făcu el schimbând deliberat subiectul, tu vorbeşti destul de bine bazica pentru cineva care a învăţat-

o de nici un an. Există totuşi o parte de vorbire pe care încă nu o stăpâneşti, şi anume pronumele. Nu mă gândisem niciodată că voi juca rolul dascălului, dar asta-i situaţia…

Cei doi porniră împreună pe potecă, iar Han începu laborios să explice regulile gramaticale ce guvernau folosirea pronumelor.

După ce ajunseră în refectoriu. Han şi Muuurgh străbătură zona uriaşă dedicată servirii mesei. Pilotul privea de la un chip la altul, întrebându-se dacă ar fi putut-o recunoaşte pe fată fără ochelari, în lumină normală. Părul ei fusese acoperit de bonetă, aşa că nu ştia nici măcar dacă era brunetă sau blondă.

Iuţi pasul, dându-şi seama că cina se apropia de sfârşit şi tot nu o găsise. Poate că nu era aici. Poate că mânca în altă serie, aşa cum auzise că procedau unii pelerini. El însă apreciase că majoritatea umanoizilor mânca în această serie…

Uite-o. Ea este! Han nu era nici măcar sigur cum ştia asta… dar se simţea absolut convins, ca şi cum fata ar fi purtat la gât o placardă pe care scria PELERIN 921.

În lumina normală, putea vedea că era înaltă şi zveltă – de fapt, aproape slabă. Pomeţii obrajilor i se reliefau proeminent, iar ochii păreau şi mai mari decât erau de fapt, din cauza chipului ascuţit şi excesiv de palid.

Slabă sau nu, era drăguţă. Nu era o frumuseţe clasică, deoarece avea maxilarul puţin prea lat şi pătrat, şi nasul puţin prea lung pentru aşa ceva, dar drăguţă… cu siguranţă!

921 avea ochi albastru-verzui mari, gene negre, lungi, şi piele albă fără pori. Câteva şuviţe de păr scurt, cârlionţat, scăpaseră de sub boneta de pelerin şi Han văzu că erau roşu-aurii – culoarea amurgului corellian într-o zi senină.

De obicei, refectoriul era destul de tăcut. Pelerinii nu vorbeau mult, fiind obosiţi de ziua de lucru în fabrici, şi aşteptau Exultarea, în mod uzual însă mâncau în grupuri.

921 era complet singură.

Han o văzu pigulind prin mâncare şi, după o privire aruncată amestecului neapetisant de terci fiert, legume ofilite şi lipie din farfuria ei, n-o învinui. Mâncarea mirosea neplăcut, aproape acru. Han strâmbă din nas, trase scaunul din faţa fetei şi se aşeză, vag conştient de prezenţa lui Muuurgh, care se rezemase de perete fără să-l scape din ochi.

921 – TREBUIE s-o conving să-mi spună numele ei adevărat – ridică fruntea şi ochii ei turcoaz se dilatară brusc când îl recunoscu. Han fu extrem de încântat şi-i zâmbi.

— Salut! Te-am găsit din nou, vezi?

Ea îl fixă cu ochi mari, apoi reveni cu privirea în farfurie. Han se aplecă spre fată.

— Ce aveţi la cină? Recunosc că n-arată prea grozav, totuşi ar fi bine să faci mai mult decât să plimbi mâncarea prin farfurie.

Fata clătină din cap.

— Te rog… pleacă. Glasul era cu puţin mai mult decât o şoaptă. Nu ar trebui să vorbesc cu tine. Nu faci parte din Unitate.

— Ba da, replică Han. Atât doar că ai putea spune că sunt o Unitate ceva mai individuală.

Gura lui 921 zvâcni uşor şi Han se trezi dorindu-şi să o poată face cu adevărat să zâmbească.

— Nu ştii despre ce vorbeşti, pilot Draygo, murmură ea. Mă tem că este evident.

— Atunci converteşte-mă, zise Han. Am mintea deschisă. Poate că mă poţi converti.

Surâse, încântat că o găsise şi că fata cel puţin îi vorbea.

921 scutură iarăşi din cap.

— Pilotule, mă tem că eşti mult prea necredincios.

Han se întinse peste masă şi îi apucă mâna pe care şi-o rănise.

— Spune-mi Vykk, zise el împotrivindu-se impulsului nebunesc de a-şi spune numele adevărat. Ce-ţi face mâna? Vreun efect neplăcut după ziua de ieri?

Când o atinsese, fata se încordase, parcă gata să-şi

retragă braţul, apoi, când o întrebă despre tăietură, se relaxă.

— Se vindecă, îi răspunse confirmând ceea ce văzuse şi el, dar va mai dura.

— Nu-i uşor să munceşti toată ziua acolo, în subteran, în frig şi întuneric. N-ai prefera să faci ceva mai... uşor?

— De pildă?

— Nu ştiu... La ce te pricepi? Ce ai studiat?

— Ei bine, făcu ea sunând uşor visător, cândva doream să fiu custode de muzeu. Intenţionam să studiez arheologia şi ştiu destule în privinţa asta.

— Dar în loc să-ţi urmezi studiile, ai venit aici, ghici Han.

— Da, răspunse 921. Viaţa aceasta mă împlineşte spiritual. Viaţa dinainte era goală şi lipsită de înţeles.

Han şovăi.

— De unde ştii că învăţăturile cu care vă îndoctrinează aici sunt cele corecte? În galaxie există multe religii.

Ea căzu pe gânduri, apoi, în cele din urmă, replică:

— Fiindcă atunci când suntem Exultaţi mă simt foarte aproape de Unitate. Este un moment mistic. Mă simt în Unitate cu Absolutul. Sunt sigură că preoţii trebuie să fie dăruiţi cu har divin, pentru a putea să ofere pelerinilor şansa de a fi Exultaţi.

— Hm, mormăi Han. Pare ca şi cum ar merita să încerc şi eu.

Nici mort, gândi el, dar îşi camuflă cu atenţie adevăratele sentimente.

— Poate că ar trebui s-o faci, spuse fata. Acum este timpul să pornesc spre Altarul Făgăduielilor. Poate că vei fi şi tu binecuvântat, prin primirea Exultării.

— Nu se ştie niciodată, încuviinţă Han. Pot să te conduc până acolo?

Ea surâse uşor, cu privirea plecată.

— Da.

Porniră împreună pe poteca din junglă, unul lângă altul, printre pelerini, cu Muuurgh urmându-i îndeaproape. Han încercă să ducă o conversaţie, dar 921 tăcea. Când

ajunseră la Altar, Han nu se retrase în spate, ci rămase lângă ea, în mijlocul grupului de credincioşi.

— Nu ar trebui să stai aici, şopti fata. Este evident că nu eşti pelerin.

— Dacă se plânge cineva, spune-i că sunt pelerin candidat, făcu Han încercând s-o tachineze cu blândeţe, însă 921 nu intră în joc.

Făcu o grimasă şi-i întoarse spatele, concentrându-se asupra ceremoniei.

Teroenza şi ceilalţi preoţi ţinură mulţimii de credincioşi o slujbă care părea identică cu cea la care Han participase anterior. De data aceasta, tânărul nu avu probleme deosebite în a rezista efectelor exultării, rămânând cu mintea perfect limpede pe toată durata ei. O privi în tot acel timp pe 921, zări extazul de pe faţa ei şi, în sinea lui, clătină nedumerit din cap. Cum poate să cadă pradă aiurelii ăsteia ridicole! se miră el. În mod evident, este inteligentă. De ce nu poate să vadă că, indiferent în ce fel ar proceda preoţii, este o şmecherie, nu un har divin?

Privi tulburat când 921 căzu pe sol pentru a primi Exultarea, apoi se ghemui lângă ea în vreme ce se zvârcolea pe pământ. Este de mirare, se gândi, că nu face vreunul o criză de inimă. După ce momentul Exultării trecu şi preoţii plecaseră, o ajută să se scoale în capul oaselor. Fata îi zâmbi, deşi şters.

— Te simţi bine? o întrebă îngrijorat. Indiferent care ar fi fost celelalte efecte fizice şi emoţionale ale ei, Exultarea părea să-i secătuiască pe pelerini. Nu arăţi prea bine.

— Mă simt perfect, răspunse ea continuând să tremure şi străduindu-se să se ridice.

Han o prinse iute şi-i oferi braţul lui ferm.

— Mulţumesc, murmură fata încă gâfâind. O să-mi revin imediat.

— Te conduc înapoi, la dormitor, zise pilotul. Pentru orice eventualitate. Pari slăbită.

Ea nu se împotrivi când o prinse de braţ şi porniră înapoi pe potecă. Începuse să se întunece de acum, iar Ylesia nu

avea un satelit natural. Han de abia distingea cărarea, însă 921 îşi scoase ochelarii cu vedere în infraroşu dintr-un buzunar al robei şi-i puse pe ochi. Fata îl conduse, dar tânărul o ţinea de mână ca să nu se clatine.

— Duci vreodată dorul Corelliei? o întrebă.

— Nu, replică ea, însă era, evident, o minciună. Dar tu?

— Nu duc dorul oamenilor, răspunse sincer Han, ci al planetei. Corellia este un loc frumos. Dintotdeauna mi-am dorit să merg la ocean, totuşi n-am avut niciodată ocazia. Tu ai fost vreodată la ocean?

— Da… răspunse 921 încet ca şi cum întrebarea i-ar fi readus amintiri la care n-ar mai fi dorit să se gândească.

— Ai familia acolo?

— Da…

Şovăi, apoi adăugă:

— Cel puţin, aşa cred. N-am mai vorbit cu ei de aproape un an.

— De atunci eşti aici?

— Da.

Merseră o vreme tăcuţi prin bezna umedă şi înăbuşitor de fierbinte. Han era perfect conştient de braţul pe care-l simţea sub mâneca largă a robei. Oasele erau cam prea apropiate de piele, totuşi carnea în sine era caldă, moale şi foarte feminină.

— Aşadar intenţionezi să rămâi aici pentru totdeauna? întrebă el după ce un grup mic de pelerini îi depăşi, clătinându-se, în întuneric. Sau este doar ceva temporar?

— Temporar?

Întoarse capul spre el şi tânărul de abia îi putu distinge pata alburie a feţei, acoperită în partea superioară de banda neagră a ochelarilor.

— Cum să fie doar temporar? Doresc să slujesc Unitatea, să fac parte din Absolut, pe vecie.

— Aha, făcu Han. Păi… ştii… mă gândeam la chestii de felul… să iubeşti, să călătoreşti, poate să te stabileşti undeva într-o bună zi şi să ai copii…

— Noi am renunţat la genul acesta de legături în clipa

când am devenit parte din Absolut, răspunse fata, totuşi în vocea ei se simţi o undă de regret.

— Păcat...

Fără nici un avertisment, începu să plouă zdravăn şi, în ciuda căldurii, Han o simţi pe 921 înfiorându-se uşor. Scoase din buzunar un poncho impermeabil şi-l întinse peste amândoi. Merseră mai departe, strânşi sub el, cu trupurile atingându-se. Han era conştient de prezenţa lui Muuurgh care-i urma la o depărtare discretă. Bietul de el. Detestă să se ude...

Ridică puţin glasul, pentru a se face auzit peste răpăitul ploii.

— Ştii, nu pot să-ţi spun mereu 921. Dacă vom fi prieteni, trebuie să-mi spui care îţi este numele.

— Cine a zis că vom fi prieteni?

— Aşa simt eu, zise Han şi-i zâmbi ştiind că ea îl putea vedea în beznă. Sunt irezistibil, când mă străduiesc.

— Eşti trufaş, asta eşti, replică fata sunând pe jumătate iritată, pe jumătate amuzată. Trufaş, încrezut, arogant... nesuferit... se opri şi chicoti.

Han îşi dădu seama că era prima dată că o auzea râzând.

— Te rog, te rog, continuă! protestă el în glumă şi izbucni în râs. Mă topesc după complimentele femeilor. Sunt o muzică pentru urechile mele.

Era încântat s-o audă atât de plină de viaţă.

— Sunt obosită, spuse ea şi veselia de moment i se risipi ca pâclele zorilor. Am ajuns la dormitor. Îţi mulţumesc că m-ai condus... pilot Draygo.

Dinspre ferestrele dormitorului se proiecta un cerc de lumină slabă şi Han se opri la marginea lui, astfel încât s-o poată vedea pe fată, dar fără a fi complet luminaţi pentru eventualii privitori indiscreţi.

— Nu-mi spune pilot, îi reaminti, ci Vykk.

Ea încercă să se retragă un pas, îndepărtându-se, dar tânărul îşi înteţi strânsoarea pe braţ, fără s-o bruscheze, însă nici îngăduindu-i să se desprindă.

— Vykk, da?

— Vykk... bine, încuviinţă fata. Acum, te rog... dă-mi drumul. Şi... nu mai veni. Te rog.

— De ce? se simţi Han rănit.

— Fiindcă... nu eşti bun pentru mine. Nu eşti bun pentru esenţa mea spirituală.

Han surâse în noaptea fierbinte.

— Recunoaşte că mă placi.

— Nu, nu te plac.

— Ba da, mă placi. Recunoaşte.

Se apropie cu încă un pas de ea, privindu-i chipul. Fata era înaltă, cu numai jumătate de cap mai scundă decât el. Cu blândeţe. Han întinse mâinile şi-i ridică ochelarii de pe ochi. Degetele sale întârziară o clipă pe obrajii fetei.

— Aşa-i mai bine, spuse el încet. Nu-i bine... nu-i deloc bine... să acoperi faţa asta... ochii ăştia...

— Eşti... eşti blasfemator, vorbi ea cu răsuflarea întretăiată, dar nu se trase îndărăt.

— Nu, nu sunt. Spune-mi cum te numeşti.

921 clătină cu jale din cap şi ochii îi părură chinuiţi.

— Vykk... nu pot...

— Bine. Pot să mai aştept, gândi Han. Dar ne vom revedea, aşa este?

Fata şovăi atât de mult cu răspunsul, încât el se trezi că-şi ţinea răsuflarea. Apoi lăsă capul în jos şi murmură:

— Da.

Se trase îndărăt şi de data aceasta tânărul îi dădu drumul.

Ea dispăru în fugă în dormitor, fără să privească în urmă.

Han se apleacă în faţă în scaun, examinând cifrele care se derulau pe ecranul navicalculatorului.

— Gata de intrare în spaţiul real, la coordonatele de rendez-vous, rosti el cu glas tare. Trei... doi... unu...

Trase maneta spre sine şi stelele din jurul Visului ylesian se alungiră brusc în linii subţiri de lumină, toate convergând spre punctul central către care se năpusti nava. Motoarele vuiră, apoi îşi diminuară urletele, după care – cu o viteză cu

care nu te puteai obişnui decât treptat – reveniră în spaţiul real.

— Suntem pe curs, Muuurgh, anunţă Han triumfător. De acum, am la degetul mic pilotarea interstelară, nu-i aşa?

— Nu este aşa, îl corectă togorianul. Am citit cartea pe care pilotul i-a dat-o lui Muuurgh – se opri – ă-ă-ă, inie, şi nu aşa se vorbeşte corect bazica.

— Şi nu merit o stea de aur pentru că am ajuns exact în punctul de rendez-vous?

— Mult mai bine decât prima dată, comentă Muuurgh referindu-se la primul lor zbor interstelar care avusese loc cu trei săptămâni în urmă.

Han făcuse o eroare infimă în programarea navicalculatorului şi Visul ieşise din hiperspaţiu la trei parseci de locaţia dorită, fiind nevoit să mai facă un salt hiperspaţial pentru a ajunge în poziţia corectă.

— Hei, protestă el acum, atunci a fost prima mea ieşire! Şi nu eram eu de vină că ecranul i-aşa de vechi încât cifra 8 pare 6.

— Pilotul s-a descurcat mai bine de atunci, încuviinţă Muuurgh. Al doilea şi al treilea zbor au fost bune.

— Cum să nu fie? mormăi Han. Sunt bun, Muuurgh… sunt realmente bun. Fac prinsoare că aş fi în stare să trec examenele de absolvire la Academie, chiar acum. Alte câteva luni de practică şi aş fi realmente gata.

— Lui Muuurgh… Togorianul se opri, apoi reluă: Corecţie, mie îmi va lipsi pilotul când va pleca.

— Şi eu o să-ţi duc dorul, amice, rosti sincer tânărul. Dar nu-ţi face griji, putem…

Visul ylesian se cutremură violent şi un zăngănit puternic reverberă prin carcasa metalică.

— Ce…

Han apăsă fulgerător o serie de butoane, activând videoecranul dorsal.

— Muuurgh, ne-a lovit ceva!

— Asteroid? sugeră togorianul.

Zanggg!

— Nu! răcni Han holbându-se neîncrezător la videoecran. Două nave! Trebuie să fie piraţi! Treci în turelă!

Pe când privea ecranul, nava din dreapta lansă altă salvă.

— Ţin-te bine!

Muuurgh, care îşi scosese centurile de protecţie şi se ridicase pentru a porni spre turela tunarului, urlă când salva zăngăni din nou pe fuzelaj, trimiţându-l înapoi în scaun, cu o violenţă care anunţa destule vânătăi.

Blestemând, Han viră mult Visul la babord. Cine erau indivizii aceia? De obicei, piraţii trăgeau salve de avertizare şi cereau navei atacate să se predea. Obiectivul lor era să fure încărcătura, să preia comanda navei şi să păstreze echipajul în viaţă, pentru a-l vinde pe piaţa de sclavi. Distrugerea sau avarierea navei şi uciderea echipajului nu erau rentabile.

— Muuurgh! Pleacă o dată! O să ne atomizeze! Am pierdut deja un ecran!

Când togorianul se ridică din scaunul de copilot şi se împletici afară din cabină, alte două salve şterseră Visul ylesian. Ţintesc motoarele hiperpropulsiilor! Vor să nu mai putem manevra!

Han efectuă un tonou disperat, răsucind nava pe o parte, la timp pentru a evita altă salvă care aproape îi pârjoli partea ventrală şi i-ar fi detonat miezul energetic Quadex.

Acceleră brusc, încercând să se îndepărteze cât mai mult de piraţii urmăritori, pentru ca după aceea să vireze şi să tragă în ei. Avea puţină încredere în capacitatea lui Muuurgh de a nimeri realmente ceva. Togorianul avea reflexe iuţi şi era dotat, dar nu trăsese niciodată într-o ţintă vie... şi cu atât mai puţin în una mişcătoare.

În vreme ce acceleră nebuneşte, forţând nava la maximum, Han deschise frecvenţa de comunicaţii. Trebuia să anunţe pe cineva despre ceea ce se întâmpla, în cazul în care Visul era avariată şi aveau posibilitatea de a scăpa într-o capsulă de salvare.

— Colonia I de pe Ylesia, aici Visul ylesian! Colonia 1, aici

Visul. Suntem atacaţi, repet, atacaţi. Două nave au deschis focul, imediat ce am ieşit din hiperspaţiu! Vocea i se frânse sub tensiune. Cinstit, n-a fost vina mea! Ne urmăresc şi efectuez manevre de evitare... pilotul Draygo, încheiat!

Privi videoecranul sub care erau afişate indicaţiile senzorilor, văzu că se distanţase de urmăritori – încă nu apucase să privească atent piraţii – şi expedie Visul într-o spirală descendentă pe sub navele care se apropiau. Când acestea fulgerară peste el, sui brusc printr-un viraj strâns.

— Muuurgh! Acum! răcni în intercom.

Urletul togorian şi fasciculul energetic urmară instantaneu comenzii sale... dar Muuurgh rată de departe ţinta. Unul dintre piraţi viră şi redeschise focul...

Visul ylesian se cutremură violent sub impactul major, iar Han simţi un nod în stomac, auzind un scheunat de durere din turelă.

— Muuurgh? Muuurgh? Te-au lovit? strigă tânărul, dar nu primi nici un răspuns.

Scană rapid starea navei şi văzu că suferise o diminuare mică a presiunii interioare, totuşi scurgerea respectivă fusese etanşată automat de sistemele navei.

— Bine, urâţilor... murmură el ţintind cu torpilele de şoc Arkayd şi centrând în reticul piratul din dreapta...ia luaţi-o pe asta!

Visul se zgudui violent, când torpila fu lansată, şi Han făcu o grimasă – piratul reuşi s-o evite în ultima clipă. Încercă iarăşi... dacă l-ar fi putut determina să se apropie mai mult de babord...

— Asta-i! mârâi sălbatic tânărul şi, anticipând manevra evazivă a piratului, lansă altă torpilă pe o traiectorie de întâlnire. Te-am ras!

Peste o secundă, o lumină alb-gălbuie orbitoare se revărsă în toate direcţiile, dilatându-se într-un glob de o frumuseţe incandescentă. Han fu nevoit să-şi ferească privirea, iar când se uită din nou, celălalt pirat gonea cu viteză maximă în direcţia opusă.

— Nu, nu, mormăi el, te prind şi pe tine…

Apăsă cu furie butonul, ţinti şi lansă din nou.

Torpila de şoc îşi urmă ţinta, dar nava pirat dispăru într-o rafală de dungi luminoase, sărind în siguranţa hiperspaţiului. Han înjură încetişor, trecu Visul pe autopilot şi se năpusti spre turela tunului. Ce se întâmplase cu Muuurgh?

Peste câteva clipe, tânărul stătea printre sfărâmăturile afetului mobil, privind spuma etanşatoare sub presiune, a cărei pulverizare fusese declanşată automat de sistemele Visului pentru a repara spărtura prin care se pierdea presiune. Simţi izul pătrunzător de ozon şi văzu urmele de arsuri ale salvei.

Muuurgh rămăsese prins cu centurile în scaunul volant, dar atârna inert, inconştient, şi nu se clinti când Han îi desprinse legăturile şi reuşi pe jumătate să-l târască, pe jumătate să-l poarte în cârcă, în sus pe scară, până în cabina de pilotaj.

Togorianul răsufla, însă avea o arsură pe o parte a capului, imediat sub urechea dreaptă. Han îl examină cu atenţie, trecându-şi degetele prin blana neagră, şi descoperi o umflătură mare înapoia urechii. În mod evident, Muuurgh primise o lovitură serioasă la cap. Tânărul nu era prea sigur cum să procedeze – cunoştea primele măsuri de ajutor pentru oameni şi câteva specii de extratereştri, totuşi rasa lui Muuurgh era rară în galaxie.

Trebuie să-l duc la un spital, gândi el, acoperind extraterestrul inconştient cu o pătură şi apropiindu-se de navicalculator. Rulă sistemul cel mai apropiat. Scană hărţile stelare, apoi degetul lui coborî hotărât.

— Bun, şopti el. Aici mergem.

Întoarse capul şi privi peste umăr spre togorian.

— Ţin-te bine, Muuurgh!

Programă nava pentru scurtul salt hiperspaţial, apoi, înainte de a lansa comanda, merse să verifice motoarele. Izul înţepător de izolaţie şi fire arse îl făcu să strâmbe din nas. Mă-ntreb dacă n-ar fi mai bine să folosesc unitatea

hiperspaţială de rezervă!

Rezerva era însă mult mai lentă şi nu putea şti cât de gravă era starea lui Muuurgh. Han decise să rişte şi să folosească motorul hiperspaţial principal. Îşi ţinu răsuflarea când iniţie saltul în hiperspaţiu. Ezitarea navei şi vuietul prelungit al motorului îl făcură să transpire.

Visul vibra, parcă încordându-se, dar stelele fulgerară brusc spre el în linii convergente şi efectuară saltul.

Han ieşi din hiperspaţiu la scurt timp după aceea, mulţumind norocului său că Visul ylesian rezistase la saltul acela. Era clar că motoarele pentru viteza luminii ale navei trebuiau să intre în revizie...

Tânărul pătrunse în sistemul stelar pe care-l alesese şi se îndreptă spre singura planetă locuită a acestuia. Pe când se afla încă destul de departe, trecu Visul pe autopilot şi se duse să verifice caseta de sclipstim. Ştia că planeta unde voia să asolizeze avea servicii de vamă şi control pentru mirodenii, aşa că deschise compartimentul secret pe care preoţii îl construiseră în podeaua calei şi scoase lăzile de parfum ambră-cenuşie doreeniană pe care le transporta ca încărcătură de acoperire. Icnind de efort, târî lăzile grele cu parfum în cală, apoi introduse containerul cu sclipstim, mult mai mic, în compartimentul secret, asigurându-se că-l închisese perfect. Dacă cineva nu ştia de existenţa lui, era imposibil de descoperit, iar capacul fusese conceput antiscanare.

Până ce Han reveni în scaunul de pilot, planeta crescuse considerabil pe videoecrane. Pe măsură ce se apropia, văzu că era un glob frumos, conturându-se albastru, alb şi cafeniu pe fundalul negru ca noaptea al spaţiului.

Gonind într-acolo, tânărul îşi aminti brusc că decuplase sistemul de comunicaţii după ce expediase mesajul spre Ylesia. Ar fi bine să-l activez, gândi el, să iau legătura cu autoritatea astroportului şi să obţin permisiunea de asolizare. Trase cu ochiul spre Muuurgh, care nici nu se clintise, nici nu scosese vreun sunet. Şi să solicit transport la spitalul cel mai apropiat...

Degetele lui alergară pe consola de comunicaţii şi videoecranul fu acoperit de imaginea unui bărbat cu chip blând, care ţinea în poală o fetiţă cu părul negru. Han tresări surprins, apoi îşi dădu seama că mesajul era preînregistrat şi emis spre toate navele aflate pe vector de apropiere spre planetă.

O voce din exterior îl identifică pe bărbat:

— Maiestatea Sa, Bail Prestor Organa, Vicerege şi Prim-preşedinte.

Bail Prestor Organa surâse larg pe ecran.

— Salut! în numele meu şi al poporului meu, vă urez bun-sosit pe Alderaan.

PE ALDERAAN ŞI ÎNAPOI

Han ascultă doar pe jumătate atent, în timp ce bărbatul – parcă spuseseră că era un fel de rege, nu? – continua mesajul:

— Aşa cum mulţi dintre vizitatorii noştri ştiu deja, Alderaan este o planetă paşnică, pe care ne ferim de arme şi de utilizarea lor. Cât timp veţi fi oaspeţii noştri, vă rugăm să ne respectaţi tradiţiile şi legile, lăsându-vă armele la Autoritatea Portuară pe durata şederii. Veţi constata că Alderaan are multe de oferit vizitatorilor. Nu există aproape deloc delicte...

Cum să nu, gândi Han. Pun prinsoare.

— Şi nici poluare. Lacurile noastre sunt limpezi şi poporul este fericit. Avem muzee minunate şi vă invităm să le vizitaţi. În nici un caz, nu rataţi tablourile erbacee peste care veţi zbura când vă veţi apropia de astroport. Pictorii noştri de erbacee sunt printre cei mai faimoşi artişti din galaxie. Îi întâmpinăm cu drag pe vizitatorii planetei noastre frumoase şi le cerem doar să vină cu gânduri paşnice şi să ne respecte...

Mormăind o înjurătură, Han se întinse, închise sonorul şi făcu un gest vulgar spre ecran. O întreagă planetă plină de

cetăţeni cinstiţi? O să cred asta când o s-o văd cu ochii mei…

Peste alte câteva minute, mesajul preînregistrat al lui Bail Organa fu înlocuit de imaginea unui controlor de trafic de la Autoritatea Portuară. Han redeschise canalul audio.

*

— Sunt căpitan Draygo, pilotând Visul ylesian, raportă el milităros. Solicit permisiune de asolizare. Am fost atacat de piraţi, nava este avariată şi am un artilerist rănit. Pot fi aşteptat la asolizare de o unitate medicală?

— Desigur, căpitane Draygo. Ţi-am alocat un vector de apropiere prioritar. Vei coborî la cala de andocare 422. Urmăreşte baliza de dirijare. Te vor aştepta un droid medical şi un mijloc de transport.

— Mulţumesc.

Vectorul de apropiere al lui Han îl purtă într-adevăr peste tablourile erbacee şi, în ciuda faptului că avea alte preocupări, îi fu imposibil să nu rămână impresionat. Câmpia uriaşă de iarbă unduitoare, mişcată de vânt, prezenta un model abstract cu lăţimea de mulţi kilometri, zugrăvit în flori sălbatice multicolore. Elegantă şmecherie, gândi el. Mă-ntreb cum au făcut-o? Şi de ce s-au obosit? Asemenea opere de artă nu se pot vinde, ca să scoţi ceva bani…

Capitala planetei Alderaan se numea Aldera şi se găsea pe o insulă în mijlocul unui lac, un fost crater meteoritic care se umpluse cu apă din izvoare subterane. Urmele craterului gigantic şi relativ recent cel puţin în termeni geologici înconjurau lacul sub forma unor deluşoare scunde şi neregulate, ale căror versanţi erau acoperiţi de păduri şi pajişti verzi. Apa din craterul vechi de milenii scânteia sclipitor, albastru ca gheaţa, în razele matinale ale soarelui.

Astroportul se afla pe partea opusă a insulei şi Han survolă oraşul, urmând vectorul de apropiere indicat. În câteva minute, asoliză perfect Visul ylesian. Dobândise de

acum atâta experienţă în coborâri pe suprafeţele planetelor în condiţii de furtuni intense şi curenţi violenţi şi neaşteptaţi de aer, încât asolizarea pe o planetă normală părea floare la ureche.

Unitatea medicală îi aştepta, aşa cum i se promisese. Han îi descătărămă grăbit blasterul lui Muuurgh şi-l piti, apoi primi la bord droidul medical cu targa antigravitaţie şi-l ajută să-l ridice pe togorian pe aceasta.

— Crezi că-şi va reveni? îl întrebă pe droid.

— Scanarea preliminară nu indică nici o leziune cu caracter letal în urma loviturii primite la cap, anunţă droidul. Este totuşi necesară derularea unui set complet de teste. Apreciez că va trebui să rămână peste noapte în clinica noastră.

— În regulă, încuviinţă Han.

Trebuie să găsesc o modalitate prin care să achit tratamentul lui Muuurgh, se gândi el privind cum targa cu togorianul dispărea în vehiculul de transport, care decola imediat, pornind spre sud.

Zărind o tehniciană, Han îi făcu semn.

— Am suferit nişte avarii, explică el. Este posibil ca o echipă de mecanici de reparaţie să se apuce imediat de treabă?

— Să vedem mai întâi despre ce-i vorba.

Han o conduse în turelă şi apoi în cala motoarelor pentru a verifica hiperpropulsia.

— Ambele reparaţii vor necesita minimum şase ore, îl anunţă femeia, dar putem începe chiar azi.

— Perfect, zise pilotul.

Atunci când concurase în curse, efectuase el însuşi reparaţii minore la swoop şi speeder, dar nu abordase niciodată o navă atât de mare şi dorea să se asigure că totul se făcea ca la carte.

După ce echipa de mecanici sui la bord, Han se întrebă ce să facă în continuare. Decise că ar fi trebuit să anunţe Ylesia. Preoţii urmau să se îngrijească de achitarea reparaţiei navei şi tratamentului lui Muuurgh.

Se îndreptă spre cabina de pilotaj, cu intenţia de a efectua imediat transmisiunea, ba chiar pusese mâna pe comutator, când încremeni brusc.

Ia stai aşa… gândi el. Ce naiba fac? Am aici o încărcătură de sclipstim, cea mai valoroasă mirodenie dintre toate, şi mă pregătesc s-o duc înapoi pe Ylesia, pentru ca ei s-o poată vinde din nou!

Derulă înregistrările din jurnalul de bord al navei, ascultă ce spusese în timpul transmisiunii, apoi rânjii larg. Floare la ureche! Este suficient să le spun preoţilor că am fost abordat şi că piraţii au luat sclipstimul. Muuurgh îşi pierduse cunoştinţa şi nu ştie ce s-a întâmplat. Pot să vând mirodeniile aici, pe Alderaan, să depozitez, banii într-un cont şi să-i transfer ulterior. Ei nu vor afla niciodată…

Dar dacă intenţiona să-şi păstreze slujba de pilot al preoţilor ylesiani, trebuia să se mişte rapid. Anunţase că ajunsese la coordonatele de rendez-vous şi preoţii nu erau proşti. Puteau să verifice timpul necesar unei nave ca să ajungă la Alderaan din locul unde fusese atacat Han. El ar fi putut justifica nişte ore suplimentare, invocând avariile suferite de Vis şi explicând că zburase încet, fiind obligat să nu forţeze nava…

Bun, îşi spuse Han. Am la dispoziţie aproximativ cinci ore, cât aş putea să bâjbâi pe-aici… nu mai mult. După aceea, ar trebui să-i apelez, să-i anunţ că sunt în viaţă, că nava a fost avariată şi că trebuie să achite costurile. Dacă întârzii mai mult, vor deveni suspicioşi…

Îşi scoase din dulap jacheta cafenie şi uzată din piele de şopârlă şi-şi netezi cât putu mai bine salopeta tocită de pilot. După aceea, se pieptănă. Nu trebuie să arăt ciufulit, gândi el, amintindu-şi cu amărăciune de Dewlanna şi felul în care îi spusese mereu că arăta grozav cu părul răvăşit, ca wookiee.

îmbrăcă jacheta peste salopeta cenuşie şi privi cu regret blasterul lui Muuurgh, dorindu-şi să-l fi putut pune la centură. Planetă idioată! Cine a mai auzit de o planetă pe care să nu fie permis nici un fel de armă? Suspinând şi

clătinând din cap, Han lăsă Visul ylesian în grija echipei de mecanici.

Porni rapid spre ieşirea astroportului, unde sui într-una dintre cursele gratuite care duceau în capitala Aldera. Metropola scânteia alb sub soare, curată şi luxoasă ca un oraş din vise. Han privi pe ferestrele navetei, zărind turnuri ultramoderne, domuri şi clădiri multietajate, ale căror forme albe erau presărate de terase verzi. Insula era deluroasă şi arhitecţii capitalei urmaseră liniile naturale ale deluşoarelor, nu le neteziseră. Rezultatul era plăcut ochiului şi variat, frumos şi modern, fără a părea artificial sau distonant.

Programul automat al navetei indica puncte de interes turistic, pe măsură ce ajungeau în dreptul lor. Han văzu muzee, gigantice galerii acoperite, clădiri de birouri şi guvernamentale şi, în cele din urmă, apropiindu-se de centrul oraşului, văzu turlele semeţe şi cupolele puţin înalte ale palatului regal, sclipind alb şi auriu în soare. Surâse strâmb, întrebându-se dacă mica prinţesă pe care o văzuse în mesajul de bun sosit se afla undeva pe domeniile acelea, trăindu-şi viaţa bogată şi perfectă. Cu niţel noroc, voi fii şi eu bogat, în curând...

Rămase la bordul navetei, care-şi urma ruta, şi continuă să examineze Aldera. Trecuseră de acum de clădirile înalte şi survolau suburbiile rezidenţiale.

Zărind numeroasele piaţete cu fântâni arteziene, curţile interioare, casele bogate, străzile curate şi pietonii bine îmbrăcaţi, fu nevoit să admită că părea un loc frumuşel în care să te stabileşti. Asta nu-i însă zona pe care o doresc eu... ar fi mai bine dacă aş explora pe cont propriu. Ei nu-şi doresc ca turiştii să vadă locurile unde vreau eu să ajung...

După ce coborî din navetă, tânărul ocoli partea centrală a oraşului, examinând cartierele străbătute. Instinctiv, se îndreptă spre zonele cu case mai mici şi nu la fel de bine întreţinute. În cele din urmă.

Într-un cartier care era locuit în mod evident de oameni cu venituri mai reduse şi se fălea cu mai multe taverne şi

prăvălii de amanet, îşi dădu seama că ajunsese unde dorea.

Mergând, scana străzile, căutând un anumit tip de individ. În cele din urmă, îl găsi. Un băiat purtând haine niţel cam mici, zdrenţuite pe alocuri şi nu foarte curate, hoinărea pe stradă, privind aproape nepăsător la trecători. Han îl recunoscu, deşi nu-l mai văzuse niciodată.

Un hoţ de buzunare. Cu zece ani în urmă, el însuşi arătase la fel.

Mări pasul, până îl ajunse din urmă. Aşa cum se aşteptase, puştiul îşi schimbă poziţia centrului de greutate şi direcţia deplasării, astfel că se atinse de Han când acesta trecu pe lângă el. Se aşteptase de asemenea şi la degetele iuţi ca fulgerul, care se afundară adânc în buzunarele jachetei sale. Degetele se retraseră însă goale – ID-ul lui Han şi puţinele sale credite se aflau într-un buzunar interior sigilat al salopetei.

Han lungi pasul până îl depăşi bine pe hoţ, apoi, fără nici un avertisment, se răsuci pe călcâie şi-l privi în ochi.

— Auzi, făcu el surâzând plăcut şi ridicând identidiscul şi banii băiatului, n-ai pierdut ceva?

Gura puştiului se căscă uluită, apoi el îşi reveni şi-l fulgeră pe Han cu ochi negri, pârjolitori.

Pilotul se rezemă nepăsător de o vitrină.

— Cam neglijent din partea ta să pierzi lucrurile astea…

Băiatul se înfoie ca o şopârlă mrelfa veninoasă, după care se lansă într-o descriere furioasă şi detaliată a strămoşilor lui Han, a obiceiurilor sale personale şi a probabilei destinaţii. Corellianul ascultă răbdător până ce derbedeul începu să se bâlbâie şi să se repete, apoi îi făcu semn să tacă.

— Ţi le dau înapoi, spuse binevoitor, în schimbul unor informaţii.

Băiatul îl privi ursuz, îndepărtându-şi din ochi şuviţele lungi de păr.

— Ce fel de informaţii, fiu de pervers bolnav?

Han aruncă în aer una dintre monede şi o prinse fără efort, nesinchisindu-se nici măcar s-o privească.

— Vezi cum vorbeşti, piciule. Vreau doar să ştiu unde anume se fac tranzacţii în oraşul ăsta.

— Ce fel de tranzacţii?

— Ştii bine la ce mă refer. Tranzacţii despre care nu vrei să afle legea. Tranzacţii pentru substanţe ce nu pot fi cumpărate legal.

— Mirodenii? se încruntă băiatul. Din care?

— Sclipstim.

Cutele de pe fruntea puştiului se adânciră.

— Ce-i ăla?

Bafta mea, gândi Han. Am dat peste singurul hoţ de buzunare nătâng din Aldera. Grozav!

— Sclipstimul, spuse el, este... mă rog, este foarte valoros. Chiar mai valoros decât carsunum sau andris.

Băiatul scutură iarăşi din cap.

— Nici de ele n-am auzit.

Nu pot să cred!

— Nici chiar de andris? N-aveţi andris pe-aici? Se foloseşte şi la condimentarea şi conservarea mâncării.

— Aha, încuviinţă băiatul, de andris am auzit. Avem, dar e scump.

— Exact, făcu Han. Când cumperi andris, de unde-l iei?

— Eu nu-l cumpăr, nasolule. Acum dă-mi înapoi banii şi ID-ul.

— O clipă, ai răbdare, zise corellianul ridicând obiectele pentru a nu fi ajunse. Perfect, tu personal nu cumperi andris. Dar dacă tu sau prietenii tăi aţi dori să faceţi rost de el, de unde-l luaţi? De la magazin sau de la o agenţie guvernamentală?

Băiatul scutură din cap, cu o expresie elocventă întipărită pe chip.

— Nu, nenică, îl cumpărăm de la Darak Lyll.

În sfârşit! un nume!

— Asta voiam să ştiu. Darak Lyll... Cum arată.

— E mai înalt ca tine. Are părul lung, barbă şi o burtă mare de tot.

— Bătrân sau tânăr?

— Bătrân. Cu părul cenuşiu.

— Pe unde se-nvârte?

— Crezi că-s dădaca lui? pufni dispreţuitor hoţul.

Han inspiră adânc.

— Spune-mi doar numele unor locuri pe unde merge de obicei. Să nu mă minţi, că altfel o să completez o plângere c-ai încercat să mă jefuieşti.

Băiatul înşiră numele a şase taverne şi-i spuse lui Han că toate se aflau la mai puţin de cinci minute de mers pe jos. Pilotul se îndreptă şi-i azvârli ID-ul şi banii.

— Data viitoare, ţine-le la interiorul hainelor, puştiule, îl sfătui. Lângă piele.

Se bătu cu palma peste propriii săi bani şi-i rânjii superior.

Puştiul se strâmbă la el şi se îndepărtă, înjurând.

După o oră, Han decise că tavernele alderaane erau mult prea curate şi bine iluminate. Intrase în trei dintre cele şase şi nici una nu i se păruse destul de sordidă pentru scopurile lui. De asemenea, nu zărise nici urmă de Darak Lyll.

Într-unul dintre localuri, întrezări un bărbat care, undeva în spate, îi strecurase ceva altuia la adăpostul braţului, primind în schimb un disc de credite ce-i fusese înmânat la fel de discret. Han aşteptă până ce primul bărbat se ridică pentru a se duce la toaletă şi-l urmă. Când acesta ieşi din cabină, pilotul îl aştepta în coridorul semiîntunecos.

— Aş avea o vorbă cu tine, amice, îi spuse.

Dealerul, un individ micuţ, a cărui faţă ascuţită îi amintea lui Han de un ranat, îl privi suspicios, apoi decise în mod evident că nu reprezenta o ameninţare.

— Care-i treaba?

— Te ocupi şi de mirodenii?

Bărbatul şovăi câteva clipe lungi.

— Cât vrei?

— Nu, amice, nu cumpăr, ci vând. Te interesează?

— Ceai?

— Sclipstim. O sută de fiole.

— Sclipstim!

Glasul celuilalt crescu brusc, apoi şi-l diminuă iute şi se apropie de Han.

— De unde ai aşa ceva, fiule?

— Nu-s fiul tău şi nici nu-i treaba ta de unde îl am. Te interesează?

— Crede-mă că m-ar interesa pe oricare planetă în afară de asta, dar... Nu, clătină din cap bărbatul. N-am canale de desfacere. Ar trebui să încerc să-l scot de pe planetă şi asta-i prea riscant. M-ar trimite în minele de pe Kessel ca să sap după chestia asta. Sclipstimul poate fi periculos. Dacă iei, prea mult, te poate orbi. Să ştii că pe bisi îi înnebuneşte.

— Ştiu toate astea, făcu Han nerăbdător. Mersi, amice.

Strâmbându-se, ieşi din tavernă.

În cele din urmă dădu peste Darak Lyll în a cincea tavernă pe care o vizită. Îl recunoscu după descrierea făcută de hoţul de buzunare. Lyll juca sabacc, iar când îl văzu pe Han stând în picioare şi privind jocul, îi făcu semn cordial din mână.

— Vrei să joci o mână?

Han mai jucase sabacc, dar nu pentru asta venise aici. Privi direct spre Darak Lyll şi ridică din sprâncene.

— Depinde ce accepţi ca miză, Lyll.

Expresia celuilalt nu se clinti defel, când înălţă nepăsător ochii.

— Ai ceva bun, pilotule?

— S-ar putea.

— Ei bine, deschiderea este douăzeci de credite.

Han clătină din cap.

— M-am răzgândit. Mă duc să mă plimb la aer curat.

Ieşi din local şi se rezemă de unul dintre pereţii săi laterali. După vreo cinci minute, când auzi paşi care se apropiau, vorbi fără să privească:

— Ţi-a trebuit destul de mult. Probabil că aveai o mână câştigătoare.

— Matricea idiotului, replică Lyll utilizând jargonul jucătorilor de sabacc pentru o combinaţie aproape perfectă de câştig. Aşadar, ce ai?

Han se întoarse să-l privească.
— Sclipstim. O sută de fiole.
— Oho-ho! Darak Lyll fluieră uimit. De unde-ai făcut rost de atâta?
— Nu-i treaba ta. Vrei? Îţi ofer un preţ bun...
— Aş vrea să pot, tinere, aş vrea să pot, făcu Lyll pe un ton de regret, dar aş fi un idiot să-l iau. Pe Alderaan nu există piaţă pentru aşa ceva.
Han ocărî în gând şi-i întoarse spatele. Ce să faci se întrebă el. Timpul pe care şi-l alocase se scurgea rapid. Poate că ar fii trebuit să ia o navetă intercontinentală spre alt oraş... Poate că numai Aldera era atât de incredibil de virtuos pe planeta asta...
Oftă. Nu mai am timp. Fie vând marfa într-o oră, fie...
O mână coborî pe umărul său şi Han avu nevoie şi de ultima părticică de autocontrol ca să nu răcnească şi s-o ia la goană, într-atât era de încordat. Se răsuci însă calm şi-l privi pe bărbatul oacheş între două vârste care se oprise lângă el.
— Cred că mă confunzi cu altcineva, rosti el sec.
— Nu cred asta, Vykk, replică bărbatul. Pilotul Vykk Draygo de pe Ylesia, da?
— Chiar dacă tu mă cunoşti, eu nu ştiu cine eşti.
— Marsden Latham, zise bărbatul vârându-i sub nas un holo-ID. Serviciul alderaan de securitate.
Oh, nu...
— Pilot Draygo, te ţinem sub observaţie din clipa în care ai sosit aici, azi-dimineaţă. Ne bucură că te putem ajuta cu reparaţiile şi să-ţi vindecăm partenerul. Ai văzut mesajul nostru, când ai intrat în domeniul de frecvenţe al Alderaanului?
— Da.
— Ei bine, el trebuie privit cu toată seriozitatea. Nouă nu ne place să avem necazuri pe aici. Surâse pe neaşteptate, dezvelindu-şi dinţii foarte egali şi foarte albi. Nu ai plecat la plimbare ca să ne cauzezi necazuri, aşa este, pilotule?
Han se strădui să-şi menţină chipul impasibil. Ştiu că am

încercat să plasez, marfă… probabil că m-au supravegheat toată dimineaţa… în gând, îl blestemă pe Marsden Latham, dar cu glas tare rosti:

— Nici vorbă, domnule. Sunt un tip paşnic.

— Aşa i-am spus şefului meu şi mă bucur să văd că-mi confirmi impresia. Sunt încântat că te-am cunoscut, pilot Draygo. Şedere plăcută pe Alderaan.

Bărbatul mări pasul şi se îndepărtă de Han, dispărând pe stradă.

Tânărul se sili să-şi continue mersul lipsit de grabă, căutând să nu privească peste umăr. Neîndoios, îl urmăreau. Jocul luase sfârşit şi el fusese demascat. Făcu o grimasă şi scutură din cap, pe jumătate dezgustat, pe jumătate admirativ. Tipii de la securitate trebuiau să fie foarte buni. Habar nu avusese că-l urmăriseră.

În mod evident, conversaţia fusese un avertisment nu tocmai discret de a-l opri să încerce să-şi vândă marfa. Trebuia să se întoarcă cu ea pe Ylesia. Nu existau alte planete suficient de aproape ca să poată ajunge în timp la ele şi s-o desfacă.

Îşi privi ceasul şi constată că de abia mai avea timp să vadă cum se simţea Muuurgh, înainte de a lua legătura cu Ylesia. Iuţi paşii, îndreptându-se către cea mai apropiată staţie de transport public.

Clinica medicală universitară unde fusese dus togorianul se găsea chiar în campusul Universităţii. Han coborî din elevatorul repulsor de transport public şi rămase câteva clipe privind înjur. Frumos… gândi el, realmente frumos… Vreme de o secundă se întrebă dacă şi Academia arăta aşa. Probabil că nu, concluzionă în cele din urmă. La urma urmelor este o instituţie militară şi fac prinsoare că va semăna mai mult cu o unitate de instrucţie… totuşi aici… e realmente superb…

Pajişti verzi şi albastre se întindeau peste spaţiul central pătrat. Rondurile de flori smălţuiau locul în culori vii şi înconjurau uriaşa fântână arteziană din mijloc, în care se ridica sculptura masivă din gheaţă vie a unei perechi de

tineri alderaani, un băiat şi o fată, ţinându-se de mâini şi privind bolta cerească. Cred că valorează o grămadă de credite, aprecie Han, privind sculptura şi dându-şi seama că era o operă de artă nepreţuită.

În mod clar, locul ăsta-i de clasă înaltă, decise el, trecând pe lângă fântână şi suind treptele impresionante din piatră albă spre clinică.

Infodroidul de la recepţie îi dădu numărul rezervei în care se afla togorianul. Han porni grăbit pe coridoare şi, ajuns acolo, se opri să stea de vorbă cu droidul medical.

— Prietenul dumneavoastră, spuse acesta, a suferit o lovitură severă la cap, care probabil că ar fi ucis un umanoid. Din fericire, togorianii au ţesuturi osoase foarte dense şi de aceea este relativ nevătămat. De când a sosit aici, l-am supus unui tratament intensiv şi mâine dimineaţă poate fi externat.

— Mulţumesc, încuviinţă Han, apoi deschise uşa şi intră.

Muuurgh stătea ghemuit, pe o platformă mare şi rotundă, acoperit cu senzori minusculi care-i monitorizau starea. Când Han intră, ochii lui albaştri se deschiseră şi Muuurgh se ridică parţial.

— Pilotule!

— Ce faci, amice?

Han fu surprins să simtă un val imens de uşurare când văzu că togorianul era din nou conştient şi lucid. Nu-şi dăduse seama că se ataşase într-atât de felinoidul cel mare.

— S-au purtat frumos cu tine?

— Pilotule...

Muuurgh părea complet surprins să-l vadă pe Han aici.

— Pari mirat că mă vezi, comentă tânărul.

Era o afirmaţie mai mult decât moderată. Muuurgh nu părea mirat, ci uluit.

— Muuurgh este... Uriaşul extraterestru scutură uşor ameţit din capul îmblănit. Adică eu sunt... N-am crezut că te voi mai revedea vreodată.

— De ce? se încruntă Han. Ce credeai – c-o să te

abandonez aici şi-o s-o şterg cu încărcătura?

— Da, încuviinţă simplu celălalt.

— Ei bine, iată-mă-s! Dacă n-aş fi fost eu care să trag de navă cu toate puterile ca s-o aduc în spaţiul alderaan, ai fi fost mort de acum. Să nu uiţi asta, amice. Îmi eşti dator.

Muuurgh aprobă zăpăcit.

— Da, pilotule... îţi sunt dator.

Han îi făcu cu ochiul şi se aşeză pe marginea platformei.

— Şi scuteşte-mă de apelativul ăsta oficial – pilotule. De acum înainte sunt Vykk, ai înţeles?

Muuurgh întinse laba şi o aşeză uşor pe braţul lui Han; pe lângă degetele sale imense cu ghearele retrase acum în teci, mâna omului părea neînsemnată.

— Da, Vykk...

După ce îl lăsă pe Muuurgh în îngrijirea droizilor medicali, Han reveni în Vis şi apelă Ylesia. Teroenza nu era disponibil, aşa că ceru să vorbească cu Veratil. Când chipul lat şi încornorat al Sacredotului apăru pe ecran, Han îi oferi o relatare succintă a celor petrecute, promiţând că va porni spre Ylesia în ziua următoare. La rândul său, Veratil îl anunţă că se va îngriji de achitarea spitalizării lui Muuurgh şi reparaţiilor navei.

După aceea, Han constată că era înfometat, aşa că, după ce-şi numără puţinele credite, se îndreptă spre un local ce oferea atât mâncare, cât şi băutură, din campusul Universităţii Alderaan. Era plasat într-o curte interioară izolată, iar în faţa intrării o fântână în toate culorile curcubeului trimitea prin aer jeturi de picături cristaline.

Han deschise uşa şi intră.

Localul era ticsit de tineri modern îmbrăcaţi, care vorbeau, râdeau, beau şi mâncau. Han şovăi, simţindu-se nelalocul lui, totuşi bravura lui înnăscută îi veni în ajutor. Sunt la fel de bun ca ei, gândi el sfidător, urmând droidul ospătar spre o măsuţă. În ciuda faţadei nepăsătoare, corellianul era neplăcut de conştient de felul în care salopeta lui pătată de sudoare şi jacheta uzată contrastau

cu hainele elegante şi ultramoderne ale studenţilor care flecăreau şi râdeau la mese.

După ce se aşeză, Han comandă o bere alderaană. Studiind meniul, văzu că specialitatea era cuburi de nerf cu tuberculi în sos de vin. Nu era tocmai ieftin, dar comandă o porţie, ştiind că se spunea despre nerf că este o delicatesă. Mâncarea veni cu un platou de lipii, care-i reaminti de pelerinul 921. Păcat că nu-i şi ea aici. Ar fi fost bine să am cu cine vorbi... înmuie o bucată de lipie în sos, gustă, mestecă, apoi zâmbi larg. Este chiar bun! Trecuse mult, mult timp de când nu mai avusese parte de o mâncare realmente bună... în mod frecvent, cei de la bordul Norocului negustorului subzistau cu raţii de concentrate pe durata voiajurilor. Singurele ocazii în care Han mâncase chiar bine fuseseră cele când îşi jucase rolul într-una dintre escrocheriile lui Garris Shrike. Îşi amintea, de pildă, un picnic la iarbă verde pe Corellia, când mâncase coaste de traladon la grătar, cu sos special...

Decise totuşi că nici chiar coastele de traladon nu puteau rivaliza cu nerful. Înfometat. Han începu să înfulece. Când ajunsese cam pe la jumătatea porţiei, o fată drăguţă cu păr castaniu lung şi cârlionţat şi ochi albaştri-strălucitori sui pe estrada micuţă, purtând o mandoviolă. Se aşeză pe un taburet, atinse câteva coarde ale instrumentului, apoi, peste o clipă, glasul ei răsună, clar şi curat, cântând ceea ce părea în mod evident o baladă alderaană tradiţională.

Subiectul era dasic – o fată îşi pierdea iubitul, atras de ispita zborului spaţial, şi continua să-l aştepte, dar el nu se mai întorcea – însă vocea cântăreţei era atât de pură şi de sinceră, încât transmitea emoţie reală şi demnitate versurilor devenite banale.

Când termină, Han şi ceilalţi consumatori aplaudară entuziast. Fata cântă alt cântec, apoi coborî de pe scenă şi se îndreptă direct spre Han. Pentru o clipă, corellianul crezu – speră! – că venea să stea cu el, dar nu avu parte de asemenea noroc. Ea se aşeză la masa vecină.

Întrucât localul era în mod evident popular, mesele erau

înghesuite şi fata se afla la numai o lungime de braţ de pilot. Tovarăşul ei era un tânăr cu chip rotund, cu numai un an sau doi mai vârstnic decât Han. Probabil prietenul, gândi Han, studiindu-l pe furiş. Avea păr şaten şi ochi verde-căprui, luminoşi. Spre deosebire de fată, care purta o rochie albastră simplă, lungă până la glezne, şi sandale, hainele lui păreau ultimul strigăt al modei.

Tunica purpurie era încinsă cu o centură portocalie lată, care contrasta violent cu cizmele roşii, înalte până la genunchi. Pantalonii galbeni erau atât de strânşi, încât păreau a doua piele. În salopeta sa cenuşie şi uzată, Han se simţea ca o orătanie banală alături de o pasăre a paradisului.

Când cântăreaţa îşi dădu părul peste cap şi surâse triumfător, Han izbuti să-i prindă privirea. Schiţă gestul aplauzelor, iar ea zâmbi şi făcu o reverenţă.

— Ai fost extraordinară! declară pilotul.

— Mulţumesc! A fost prima dată când mi-am adunat curajul să cânt în faţa unui public!

Fata era învăpăiată la chip, răsufla întretăiat şi era răpitoare. Han îi răspunse surâsului. Nu m-ar deranja să-mi petrec seara… şi noaptea cu ea.

— Atunci, vorbi el cu glas tare, am fost un public tare norocos. Am asistat la începutul unei mari cariere.

— Mulţumesc! îi întinse ea mâna. Mă numesc Aryn Dro, iar el este Bornan Thul.

Han îi luă mâna, însă, în loc să o strângă, se aplecă deasupra ei, ca şi cum fata ar fi făcut parte din nobilimea coreliană. Buzele lui nu-i atinseră dosul palmei, dar se apropie îndeajuns pentru ca fata să-i poată simţi căldura răsuflării pe piele.

— Sunt onorat, Aryn, rosti el. Numele meu este Vykk Draygo.

Când îi dădu drumul mâinii şi se întoarse spre tovarăşul ei, Han îşi dădu seama că acesta era iritat şi nu se căznea să-şi camufleze nemulţumirea.

— Salut, rosti pilotul neştiind care erau formulele

tradiţionale pe Alderaan.

— Salut, spuse Thul, apoi urmă: Aryn, ai fost magnifică. Nu vrei să mergem undeva, ca să-ţi sărbătorim triumful?

„Nu suportă concurenţa...” gândi Han ascunzându-şi surâsul răutăcios. Şi el văzuse cum se aprinseseră ochii albaştri ai lui Aryn, atunci când se prezentase.

— Nu vă voi deranja, vorbi el iute etalându-şi zâmbetul cel mai cuceritor spre fată, dar nu m-am putut abţine să nu-ţi spun cât de mult mi-a plăcut cum ai cântat. Ajunge însă – nu vă mai răpesc timpul.

Thul arăta de parcă i-ar fi plăcut să spună „Minunat!”, dar nu îndrăznea s-o facă.

Aryn scutură din cap şi puse o mână liniştitoare pe braţul lui Han.

— Ah, nu! Nu deranjezi defel... Vykk.

Îi cercetă din ochi salopeta şi urmă:

— Voiam să te întreb dacă urmezi şcoala aici... dar am impresia că nu, aşa este?

Han negă din cap.

— Nu, sunt aici numai pentru o noapte. Am venit azi-dimineaţă, pentru reparaţii. Am avut o încăierare cu piraţi şi mi-am avariat nava.

Ochii mari şi albaştri se măriră şi mai mult.

— Piraţi? Navă? Eşti pilot spaţial?

— Da, ridică modest din umeri corellianul.

Observă că pe Bornan Thul începuse să-l cam strângă gulerul. Nu-i place ca prietena lui să stea de vorbă cu un muncitor ca mine – snobul îngâmfat... ei bine, ghinionul tău, frate Bornan...

— Oh... exclamă Aryn, ce... incitant! Piraţi adevăraţi? Ce s-a întâmplat?

Han strânse iarăşi din umeri.

— Ieşisem din hiperspaţiu, iar ei au sărit pe mine mai iute ca duhoarea de skeeg. Erau doi. Pe unul l-am distrus, dar mi-au avariat hiperpropulsia, aşa că am coborât pe Alderaan, pentru reparaţii.

— Ai distrus unul? interveni brusc Bornan, ridicând

sceptic o sprânceană. Cu ce?

— Cu o torpilă Arkayd, amice, replică Han sec. A explodat, de s-a făcut ţăndări.

Aryn se cutremură, pe jumătate aţâţată, pe jumătate îngrozită.

— Pare... cu adevărat înspăimântător.

Han sorbi din bere şi comentă laconic:

— Asta ni-i meseria.

Bornan însă se săturase. Se înroşi la faţă şi o prinse pe Aryn de mână.

— Haide, scumpo! O să te duc în cel mai grozav local din oraş. Scuză-ne... pilot Draygo.

Fata şovăi un moment prelung. Aş putea s-o am, gândi Han. Ştiu sigur că aş putea. Chiar că ar fi o lovitură în burdihanul snobului ăsta, să plec de aici cu prietena lui...

Pentru o clipă fu ispitit să o facă, apoi îşi îngădui să se relaxeze şi abandonă competiţia. Simţea că Aryn era o fată cu adevărat drăguţă, care nu merita să fie tratată ca o piesă dintr-un joc, astfel ca el să-l poată învinge pe prietenul ei cu nasul pe sus. Han îşi dădu seama că unul dintre motivele pentru care o considera atractivă era faptul că ochii albaştri mari şi surâsul dulce îi reaminteau cumva de 921.

În plus, se gândi, probabil că tipii de la securitate nu şi-au încetat urmărirea. Amicul Bornan ar putea fi îndeajuns de ţâfnos ca să sară la bătaie, iar dacă ei sunt prin preajmă s-ar putea sfârşii neplăcut...

De aceea se ridică politicos şi făcu o plecăciune oficială înaintea fetei.

— A fost cu adevărat o plăcere, îi spuse. Distracţie plăcută în continuare.

— Mulţumesc... zise ea şi-i zâmbi scurt pentru ultima dată înainte de a-i permite lui Bornan s-o conducă afară din local.

Pilotul se aşeză înaintea mâncării care se răcea şi se gândi că incidentul îi reamintise cât de mult detesta bogătaşii snobi. Pe Corellia, întâlnise mulţi dintre aceştia,

pe când participase la înşelătoriile lui Shrike, şi faptul că majoritatea nu merita o salvă de blaster pentru a-i atomiza fusese singurul lucru care-i dăduse putere să-şi joace rolul în escrocherii.

Până ce reveni la Visul ylesian şi la patul micuţ care-i fusese instalat în cala de marfă, berea alderaană îl ameţise binişor pe Han. Amintirea lui 921 îi gonea prin minte şi blestemă sonor în tăcere, dorindu-şi să se poată opri din a se gândi la ea. Până atunci nu mai cunoscuse o femeie la care să se gândească atunci când nu era lângă el...

Sentimentul că 921 se infiltrase atât de adânc în mintea lui îl tulbura pe Han, făcându-l să se simtă neconfortabil. E doar o fată, Solo. Nici măcar nu ştii cum naiba o cheamă. Nu mai fi aşa sentimental. Ai devenit moale, sau ce-i cu tine?

Se trânti pe cuşetă şi gemu puternic, amintindu-şi evenimentele de peste zi. Ce mai planetă, îşi spuse ameţit. Atât de virtuoasă încât nu poţi să vinzi nici chiar o încărcătură perfect valabilă de mirodenii...

Drumul de întoarcere la Ylesia fu lipsit de întâmplări deosebite. Han coborî Visul prin nori, fără măcar o singură problemă, şi nava de abia vibră la asolizare. Nici chiar Muuurgh, care încă se văieta de dureri de cap, nu putu să se plângă. Pentru Han devenea o a doua natură să vadă căile optime, să analizeze şi să evite capcanele din sistemele vaste de furtuni ale planetei.

În clipa în care nava rămase nemişcată pe pistă, comunicatorul lui Han învie, cerându-i să se prezinte de urgenţă la Teroenza. Tânărul se aşteptase la aşa ceva. Îl trimise pe Muuurgh la infirmerie, ca să ceară un tratament pentru dureri, şi porni singur spre Centrul Administrativ.

De data aceasta fu aşteptat de Ganar Tos, care-l conduse în apartamentul privat al Marelui Preot, acolo unde mai fusese doar o dată. Teroenza se relaxa într-o piesă de mobilier cu totul neobişnuită – un fel de hamac ce-i îngăduia să se lase pe spate pe pulpele masive şi să

îndepărteze greutatea de pe gambele posterioare. Membrele anterioare groase erau susţinute de o rezemătoare mobilă capitonată, care se putea deplasa atât spre interior, cât şi spre exterior, pentru a-i permite să se aşeze.

În clipa în care Marele Preot îl zări pe Han, expresia chipului său pe care pilotul începuse s-o poată descifra deveni evident binevoitoare.

— Pilot Draygo! bubui glasul lui. Am auzit că ai fost un erou! Curajul şi bravura ta sunt de nepreţuit, totuşi am ordonat să primeşti şi o bonificaţie în cont.

Han clipi, apoi surâse:

— Mulţumesc, domnule.

— În ultimele optsprezece luni, am pierdut două nave care nu au izbutit să se întoarcă de la punctele de rendez-vous, continuă Teroenza.

Eşti primul pilot care a reuşit să-i vadă pe atacatori şi să se întoarcă pentru a ne spune cine erau. Ce ai văzut?

Han ridică din umeri.

— Totul s-a întâmplat foarte repede, domnule, şi eram destul de concentrat asupra pilotării, totuşi sunt sigur că nava pe care am distrus-o era construită de drelli. Aşa părea. Botul în formă de daltă şi pupa butucănoasă sunt distincte.

— Au comunicat cu tine? Ţi-au oferit posibilitatea să te predai înainte de atac?

— Nu, au deschis focul direct şi au continuat să tragă. Nu încercau să distrugă Visul, pentru că ar fi putut s-o facă. Nu-i interesa nava, ceea ce este ciudat – în general, piraţii încearcă să avarieze navele atât cât să le abordeze, fără a le distruge, ca să le poată repara şi utiliza sau vinde. Piraţii aceştia intenţionau să avarieze Visul şi să ne ucidă pe mine şi pe Muuurgh.

— Cum au atacat?

— Din spate. Ne-ar fi putut rade înainte să fi ştiut că erau acolo. Au beneficiat de cel puţin două salve clare, iar ecranele deflectoare ale Visului nu sunt chiar aşa bune.

Reamintindu-şi bătălia, Han inspiră profund. Domnule, cred că trebuie să consolidăm ecranele.

— Voi ordona asta, încuviinţă Teroenza.

Uriaşul t'landa til îşi încrucişă braţele micuţe, iar fruntea sa masivă se încreţi, analizând cele aflate de la Han.

— Interesant este că au atacat primii, fără să angajeze o rază de tractare şi fără să-ţi ceară să te predai.

— Da... aşa m-am gândit şi eu.

La bordul Norocului, Han cunoscuse câţiva negustori care făcuseră parte din echipajele unor nave de piraţi şi-i ascultase povestindu-şi, lăudăros, aventurile. Un atac direct nu era deloc stilul obişnuit al piraţilor – pentru aceştia ar fi fost mai normal să tragă o salvă de avertizare şi apoi, după ce pilotul se preda, să abordeze nava.

— Curios – pare ca şi cum ar fi intenţionat să scoată din luptă Visul, probabil ucigându-mă pe mine şi pe Muuurgh cu această ocazie, şi apoi s-o abordeze, când era inertă în spaţiu.

— Aşadar nu a existat nici o comunicaţie sau cerere de a vă preda.

— Nici una.

Teroenza îşi netezi gânditor faldurile largi de piele de sub bărbie.

— Aparent ar fi preferat să rişte să distrugă Visul şi încărcătura de la bord, decât să comunice cu voi...

— Cam aşa ceva.

— Când aţi fost atacaţi, cât de aproape vă aflaţi de punctul de rendez-vous?

— Nu ieşisem nici de cinci minute din hiperspaţiu. Nu poate fi nici o îndoială, domnule – ne aşteptau. Ştiau că venim.

— Pilot Draygo, ai efectuat vreo transmisiune referitoare la cursul sau coordonatele navei?

— Nu, domnule. Conform instrucţiunilor, nu am transmis nici un mesaj pe nici o frecvenţă.

Teroenza hunii gânditor din adâncul pieptului, apoi încuviinţă din masivul lui cap încornorat.

— Te felicit din nou pentru bravură. Ce-i cu Muuurgh?

— Nu va păţi nimic, totuşi a încasat o lovitură zdravănă la cap.

— Voi sta de vorbă cu el, când se va simţi suficient de bine. Perfect, pilotule, poţi să pleci.

Han nu plecă.

— Domnule… aş dori să vă solicit o favoare.

— Da?

— Când am sosit pe Ylesia mi-a fost luat blasterul. Aş dori să-mi fie returnat. În cazul în care, cândva, în viitor, aş fi abordat de piraţi, aş dori să mă pot apăra.

Teroenza căzu o clipă pe gânduri, apoi încuviinţă.

— Pilotule, voi ordona să-ţi fie înapoiată arma. Prin acţiunile tale din ultimele câteva zile, ţi-ai dovedit cu siguranţă loialitatea şi ai câştigat încrederea noastră. Uriaşa făptură ridică una dintre mâinile micuţe. Spune-mi, pilot Draygo, nu te-ai gândit niciodată să încerci să vinzi încărcătura şi să ne spui că ar fi fost furată de piraţi?

Han scutură din cap.

— Nu, domnule, nu m-am gândit, răspunse el deschis.

— Perfect. Sunt… impresionat. Gura largă şi fără buze a lui Teroenza îşi înălţă colţurile într-o expresie care era, fără doar şi poate, un surâs aprobator. Foarte impresionat.

Pilotul ieşi din clădirea Administraţiei, mulţumind cerurilor că fusese capabil să mintă convingător încă de la şapte ani. Era extrem de mândru de capacitatea sa de a născoci instantaneu.

Paşii îl purtară pe cărarea ce ducea la infirmerie. Era timpul să-l viziteze pe Muuurgh, să vadă cum se mai simţea. De asemenea… ar fi fost momentul să se întâlnească cu Jalus Nebl, pilotul sullustan care primise concediu medical.

Avea câteva întrebări să-i pună…

Muuurgh zăcea ghemuit pe una dintre saltelele mari pe care specia sa le utiliza ca paturi. Han se apropie şi se aşeză lângă togorian.

— Cum merge cu capul?

— Mă mai doare, răspunse Muuurgh. Droidul medical spune că trebuie să rămân aici peste noapte. Dar eu i-am spus nu, nu pot face asta, fiindcă Vykk poate să aibă nevoie de mine.

— Nu, nu-i nevoie, îl asigură Han. O să-l vizitez pe sullustan, o să cinez, o să exersez câteva simulări şi nişte antrenamente de ochire, iar apoi mă voi culca devreme. A fost o zi lungă.

— Vykk i-a spus lui Teroenza despre piraţi?

— Da, i-am spus. Vrea să discute şi cu tine, când îţi vei reveni pe deplin. Şi – o veste bună. Teroenza îmi dă blasterul înapoi.

— Este bine, zise Muuurgh. Vykk trebuie să se poată apăra de piraţi.

— Asta i-am spus şi eu, amice. Uite care-i treaba, se sculă Han, mă duc în rezerva vecină, să stau de vorbă cu celălalt pilot. Mai trec pe la tine mâine dimineaţă, bine?

Muuurgh se întinse voluptos, apoi se ghemui pe saltea, semănând aproape perfect cu un cerc mare, negru şi îmblănit.

— Bine, Vykk.

Han porni pe coridor, până găsi droidul medical şi ceru să fie condus la rezerva lui Jalus Nebl.

*

După ce ajunse acolo, sună la uşă şi, peste o clipă, auzi un glas rostind în sullustană:

— Intră!

Deschise uşa şi fu întâmpinat de un val de aer sub presiune, care acoperea intrarea aidoma unei perdele. Fu nevoit să traverseze zona respectivă, prin aerul răcoros şi înviorător. Înapoia sa uşa se închise cu un şuierat. Aer îmbuteliat sub presiune, îşi dădu seama Han. Îl ţin pe sullustan într-o rezervă cu sistem de recirculare interior, astfel încât să nu respire aer ylesian. De ce oare!

Jalus Nebl stătea în faţa unei videounităţi pentru divertisment pe care se derula un documentar de ştiri galactice. Han se apropie şi întinse mâna spre creatura cu ochi mari şi multe rânduri de guşi, care-i atârnau de o parte şi de cealaltă a capului.

— Salut, eu sunt Vykk Draygo, noul pilot. Mă bucur de cunoştinţă.

Vorbi în bazică, sperând că extraterestrul îl înţelegea. Nebl încuviinţă din cap şi răspunse în graiul său rapid şi ascuţit:

— Înţelegi limba rasei mele, sau vom necesita un translator pentru a conversa?

— Înţelege, vorbi Han într-o sullustană plină de poticneli, dar vorbeşte prost. Tu înţelege bazica?

— Da, destul de bine.

— Bun, făcu Han şi reveni la bazică. Te deranjează dacă iau loc?

— Te rog. Dorisem să discut cu tine mai de mult, dar am fost cam bolnav şi, după cum vezi, sunt restricţionat la camera aceasta, în care aerul este special filtrat pentru mine.

Han se aşeză pe o banchetă joasă şi-l cercetă cu atenţie pe extraterestru. La exterior, nu putea să distingă nimic anormal.

— Îmi pare rău, amice. Ce s-a întâmplat? Epuizare fizică?

Gura mică şi umedă a sullustanului se strâmbă într-o expresie nefericită.

— Da, prea multe misiuni... Prea multe furtuni prin care am zburat... Prea multe prăbuşiri evitate în ultima clipă, prietene. Într-o bună zi, m-am trezit şi mâinile – sullustanul întinse mâinile delicate cu unghii-gheare ovale şi înguste – nu mi se mai opreau din tremurat. Nu mai puteam manevra comenzile navei.

Expresia lui deja tristă deveni şi mai îndurerată. Han aproape că se aştepta să vadă lacrimile ţâşnind din ochii mari, umezi.

Privi mâinile extraterestrului şi văzu că într-adevăr

tremurau necontrolabil. Simţi un amestec de uimire şi compătimire. Sărmanul! E groaznic!

— Este un contract nasol, amice, aprobă el. Cauza au fost numai nervii tăi, sau şi altceva?

— Da, încuviinţă sullustanul, nervii. Prea multe misiuni, prea puţină odihnă... mereu şi mereu. Prea multe furtuni. Şi-n acelaşi timp... prea multe transporturi de sclipstim. Droidul medical zice că am o reacţie acută la sclipstim. Mă face foarte bolnav.

Han se foi stingher pe banchetă.

— Eşti alergic la sclipstim?

— Da. Am descoperit asta de cum am început transporturile şi am încercat să mă feresc pe cât puteam, dar sclipstimul există până şi în aerul de pe planetă. Cantităţi infime scapă în aer chiar şi din fiole. Când Jalus Nebl îl inspiră zile la rând, săptămâni, mai mult de un an planetar... sclipstimul provoacă efecte rele. Tremurături musculare, încetinirea reflexelor, deranjamente stomacale, dificultăţi respiratorii...

— Aşadar de asta te-au restricţionat în infirmerie, cu filtrele respiratorii, comentă Han. Încearcă să-ţi cureţe sistemul...

— Exact. Eu vreau să zbor din nou, prietene şi camarad pilot Draygo. Tu eşti unul dintre puţinii care poate înţelege asta, corect?

Han se gândi cum s-ar fi simţit el dacă n-ar mai fi putut zbura, dacă ar fi fost atât de suprasolicitat şi intoxicat de expunerea la mirodenii încât mâinile să-i fi tremurat permanent... şi încuviinţă din cap.

— Amice, vorbi el sincer, îmi pare realmente rău. Sper să te faci bine în curând.

Coborî glasul şi trecu pe argoul negustorilor:

— Înţelegi limba negustorilor, prietene?

Sullustanul aprobă din cap.

— Nu vorbesc, răspunse pe acelaşi ton încet, dar înţeleg tot.

Han ridică ochii spre plafon. Oare ylesianii sau

securitatea lor monitorizau încăperea? Nu putea fi sigur, totuşi nu întâlnise mulţi droizi care să poată traduce argoul negustorilor, deoarece era o corcitură din peste o duzină de limbi şi câteva dialecte, fără o sintaxă fixă. Mări volumul sonor al ştirilor, apoi şopti de abia audibil:

— Prietene pilot, dacă aş fi în locul tău, după ce mi s-ar vindeca mâinile nu mi-aş mai lua rămas bun, ci aş şterge-o rapid de tot de pe planeta asta cu mirodenii rele. Ai înţeles?

Sullustanul încuviinţă.

Han readuse volumul sonor la valoarea anterioară şi continuă ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic:

— Ieri am fost atacat de piraţi.

Extraterestrul se aplecă înainte.

— Ce s-a întâmplat?

— Mi-au lovit nava, mi-au avariat motoarele hiperpropulsiei, dar am reuşit să-l distrug pe unul cu o torpilă, gesticulă Han. A trebuit să opresc pe Alderaan pentru reparaţii. Ai fost vreodată acolo?

— Frumoasă planetă, comentă sec sullustanul. Prea frumoasă, pentru unele chestii.

— Nu-mi aminti, făcu tânărul pătimaş. Oricum, când am revenit, Teroenza mi-a pus o sută de întrebări: ce tip de nave aveau piraţii, de ce n-au tras salve de avertizare, de ce n-au încercat să tracteze Visul... chestii de-astea. Am rămas cu impresia clară că atacul acela a însemnat mai mult decât un simplu raid pirateresc. În primul rând, mă aşteptau. În punctul de rendez-vous. Cum puteau afla coordonatele respective?

— Aha! exclamă Jalus Nebl. S-ar putea într-adevăr ca înapoia atacului să fie mai multe, pilotule.

— Te rog... spune-mi Vykk. Noi piloţii ar trebui să fim ca o familie.

— Bine, iar tu spune-mi Nebl. Este numele meu de cuib.

— Mulţumesc. Prin urmare, ce crezi că se întâmplă?

— Cred că t'landa til se tem că aceste nave pirat pot fi de pe Nai Hutta. Nave trimise de hutti, care doar se prefac că sunt piraţi.

Han fluieră încetişor.

— Pe toate creaturile Xendorului… asta ar fi tare de tot! Huttii să lupte unii împotriva altora?

— Nu ţi-ar fi aşa greu s-o crezi, dacă ai fi petrecut ceva timp printre ei, observă sec Nebl. Alianţele huttilor sunt făcute şi încălcate după cum bate vântul. Loialitatea lor se evaporă în faţa pierderii profitului sau puterii.

— Cred că-ncep să văd cum stau lucrurile, făcu Han foindu-se pe bancheta tare şi gândindu-se cât de aproape fusese de a fi transformat în pulbere stelară. Pe Nai Hutta există mai multe facţiuni de hutti?

— Ah, da! O familie sau un clan câştigă putere şi bogăţie, dar se prăbuşeşte când altă familie îi urzeşte distrugerea. Nu-i de mirare că huttii sunt cele mai bănuitoare dintre toate creaturile inteligente – să fii degustătorul unui hutt este de cele mai multe ori o slujbă de scurtă durată. Este foarte greu să otrăveşti un hutt, dar asta nu-i opreşte pe asasini să încerce şi, ocazional, să reuşească. Iar clanurile nu se dau în lături să folosească rachete, asasini sau trupe de sol pentru a-şi atinge ţelurile.

— Totuşi huttii sunt cei care conduc de fapt planeta asta.

— Aha. L-ai zărit deci pe Zavval?

— Dacă-i blestematul umflat care se plimbă pe o sanie repulsoare, da, l-am zărit. Deocamdată n-am avut cinstea de a-l întâlni faţă în faţă.

— Roagă-te să nu se întâmple asta niciodată. Ca majoritatea huttilor, Zavval se declară rareori încântat. Preoţii pot fi nişte stăpâni exigenţi şi greu de mulţumit, dar nici nu se compară cu huttii, stăpânii lor.

— Atunci ce se întâmplă pe Ylesia? Huttii care conduc planeta se războiesc cu alte clanuri de hutti de pe Nai Hutta… de ce?

Han căzu pe gânduri, apoi răspunse singur:

— Firesc – din cauza mirodeniilor.

— Bineînţeles. Huttii şi t’landa til, care le administrează afacerile, obţin un profit dublu de pe Ylesia. În primul rând, prin mirodeniile procesate. Totuşi huttii de pe Ylesia trebuie

să cumpere materia primă de la alte familii hutte. Ai auzit vreodată de Jiliac sau de Jabba?

— Jabba? se încruntă tânărul. Jabba huttul? Cred c-am auzit de el. Nu-i cel care controlează aproape complet Nar Shaddaa, satelitul contrabandiştilor de pe orbita lui Nai Hutta?

— Exact! Îşi împarte timpul între sediul lui de pe Nai Hutta şi o operaţiune de transbordare a mirodeniilor pe care o desfăşoară prin intermediul unei planete obscure, Tatooine.

— Tatooine? N-am auzit niciodată de ea.

Nebl se înfiora.

— Crede-mă, nu ţi-ai dori să ajungi acolo. Este capătul lumii.

— O să ţin minte asta. Prin urmare, Jabba şi Jiliac iau materia primă şi o expediază aici pentru procesare, da?

— Da. Însă bănuiesc că ulterior ei pot încerca să-şi sporească profitul, trimiţând nave care să acţioneze ca piraţi şi să deturneze navele ylesiane cu mirodenii. În felul acesta, Jabba şi Jiliac capătă mirodeniile procesate pe gratis – ceva care i-ar încânta foarte mult.

Han ţuguie buzele într-un fluierat tăcut.

— Îmi aminteşte de proverbul acela cu muşcatul mâinii care te hrăneşte...

— Da, da. Totuşi mie nu-mi vine greu să-i cred capabili de aşa ceva.

Corellianul îşi trecu o mână prin păr şi oftă. Fusese o zi foarte lungă.

— Mda, din ce am auzit, un hutt ar fi în stare să-şi vândă şi bunica – presupunând că huttii au aşa ceva – pentru un profit de numai un credit.

— De aceea trebuie să fii foarte, foarte prudent, tinere Vykk. Spune-i lui Teroenza că trebuie mărită puterea ecranelor deflectoare.

— I-am spus deja.

— Bun. N-ar fi rea nici o putere de foc mai mare.

— Ai dreptate. Han îl fixă pe sullustan cu privirea. Nebl,

deoarece vorbim deschis, spune-mi ceva. Chestia asta cu religia, pe care preoţii o bagă pe gâtul pelerinilor, nu are nici un suport, nu-i aşa?

— Nu prea cred, Vykk, totuşi nu înţeleg exact nici ce anume este Exultarea. Nu sunt credincios, aşa că n-am simţit-o niciodată, dar judecând după felul în care reacţionează pelerinii, are un efect mai ameţitor decât orice doză de mirodenii.

— Da, e impresionant, încuviinţă Han. Eu mă gândeam însă că tot aranjamentul de pe Ylesia nu-i decât o mare escrocherie, ca să-şi proceseze cât mai ieftin nenorocitele de mirodenii.

— Nu-i singurul lor motiv, Vykk. Îţi aminteşti că ţi-am spus că există două modalităţi prin care preoţii şi huttii profită de aceste colonii?

— Da, îmi amintesc. Care-i a doua modalitate?

— Sclavii, declară sec Nebl. Sclavi instruiţi şi ascultători. Ylesianii exportă pelerinii din fabricile de mirodenii, atunci când îi consideră perfect pregătiţi – după ce le-au înlăturat voinţa de a rezista. Sunt duşi pe alte planete şi vânduţi acolo. Locul lor în fabrici este luat de alte loturi de pelerini.

— Iar sclavii sunt prea înfricoşaţi şi îndoctrinaţi ca să se plângă sau ca să spună adevărul despre Ylesia şi ceea ce-i aşteaptă pe pelerini aici?

— Sigur că da. Şi chiar dacă vorbesc, cine ar asculta un sclav? Iar dacă sclavul devine prea gălăgios…

Nebl făcu un gest brusc şi inconfundabil cu muchia palmei peste beregată.

— Reducerea la tăcere a unui sclav este simplă.

Han se gândea la 921. Îi spusese că se afla pe Ylesia de aproape un an…

— Cât timp îi ţin pe sclavi înainte de a-i vinde? Şi unde-i trimit?

— De obicei, un an. Pe mulţi dintre cei puternici îi trimit pe Kessel, ca să lucreze în minele de mirodenii. Ştii, nimeni nu scapă viu de pe Kessel. Iar cei arătoşi… ăştia sunt puţinii norocoşi. Ajung dansatori sau dansatoare, ori în localurile

de desfrâu ale cazărmilor. Poate că nu-i o viaţă prea demnă, dar oricum este mai bine decât să mori într-o mină.

Sullustanul îl fixa intens pe Han cu ochii săi umezi şi luminoşi.

— De ce întrebi? Te interesează vreun sclav anume?

— Păi... da, admise tânărul. Este vorba despre o fată care lucrează în fabrica de sclipstim, în subteran, la nivelul cel mai de jos. Se găseşte aici de aproape un an.

— Dacă ţii la ea, ar trebui s-o scoţi de acolo, Vykk, zise Nebl. Rata deceselor pentru lucrătorii cu sclipstim este foarte mare. Cristalele de mirodenii îi taie, fungii le intră în fluxul sanguin şi...

Făcu un alt gest sugestiv, de data aceasta numai din degete.

— Scoate-o de acolo. Singura ei şansă este să fie trimisă ca sclav pe altă planetă.

— Pe altă planetă? Han îşi înfrână un fior de teamă la gândul că s-ar putea să n-o mai revadă niciodată pe 921. Cum adică – ar trebui să sper că va fi trimisă în localurile de desfrâu ale cazărmilor, ca să fie un obiect de desfătare pentru trupele imperiale plictisite?

— Mai bine asta, decât o moarte mizerabilă, prin otrăvirea lentă a sângelui.

Han se gândea rapid şi nu-i plăceau concluziile la care ajungea.

— Nebl, spuse el, mă bucur c-am reuşit să stăm de vorbă. O să mai revin şi o să mai discutăm. Acum... am altceva de făcut.

Extraterestrul încuviinţă blând din cap.

— Te înţeleg, Vykk.

Ieşit din infirmerie, Han văzu că scurta zi ylesiană era pe sfârşite. Pelerinii se găseau probabil la slujba de seară. Dacă se grăbea, poate că reuşea s-o găsească pe 921 şi să schimbe câteva cuvinte cu ea. Trebuia să se gândească la o modalitate prin care s-o scoată din fabrică şi în acelaşi timp s-o ţină aici, pe Ylesia.

În ciuda căldurii umede şi a ploii fine, Han porni grăbit prin junglă, pe poteca familiară. După numai cinci minute, răsuflarea îi ardea în piept, totuşi refuză să încetinească pasul. Trebuia pur şi simplu să vadă chipul lui 921, să se asigure că ea se afla tot aici, pe Ylesia.

Şi dacă fusese expediată de pe planetă? Nu avea s-o mai poată găsi niciodată... niciodată! Tânărul simţi cum panica îi asaltează marginile minţii şi se blestemă în toate limbile pe care le ştia. Ce te-a apucat, Solo? Trebuie să te aduni! Lucrurile merg bine pentru tine pe Ylesia. La sfârşitul anului, vei avea un maldăr de credite, aşteptându-te într-un cont pe Coruscant. Nu-i momentul să-ţi pierzi capul din pricina unei fanatice religioase nebune. Termină cu asta!

Cu toate acestea, corpul şi inima nu voiau să dea ascultare creierului. Paşii îi deveniră tot mai lungi şi mai grăbiţi, până ce alergă de-a dreptul. Dădu cotul în apropiere de Câmpiile înflorate şi fu cât pe aici să se izbească de primii pelerini care reveneau de la slujba de seară. Se clătinau ori se împleticeau, având în ochii sticloşi aceeaşi privire extatică, drogată.

Han porni să-şi facă loc cu coatele prin gloată, simţindu-se ca un peşte care înoată împotriva curentului. Miji ochii în semiîntunericul ce sporea, examinând feţele, zgâindu-se pe sub bonete, căutând, căutând...

Unde era fata?

Tot mai alarmat, începu să-i prindă pe pelerini de braţe şi să-i întrebe dacă o văzuse cineva pe 921. Cei mai mulţi îl ignorau sau îl priveau tâmp, cu expresii inerte, totuşi în cele din urmă o bătrână corelliană arătă cu degetul mare înapoia ei. Han privi şi o zări pe 921 venind la oarecare depărtare îndărătul celorlalţi. Se repezi spre ea, încă gâfâind, transpirat şi răvăşit de alergare.

— Salut, pufăi el sperând că întâmpinarea aceea nu i se părea şi fetei la fel de jalnică pe cât sunase în propriile lui urechi.

Ea ridică ochii în semiîntuneric.

— Salut, îi răspunse cu glas nesigur. Ai lipsit destul de

mult.

— Am fost plecat de pe planetă, spuse Han prinzând-o de braţ şi potrivindu-şi pasul după al ei. Am avut de transportat nişte marfă.

— Aha.

— Cum merg lucrurile?

— Perfect, spuse ea. Exultarea a fost minunată în seara asta.

— Mda, încuviinţă el încruntat, sunt sigur.

— Cum a fost călătoria ta, Vykk? întrebă fata după vreun minut de tăcere.

Han fu încântat de întrebarea ei; pentru prima dată, dovedea cea mai mică curiozitate vizavi de el şi de viaţa lui.

— S-a terminat cu bine, îi spuse. Păşi cu grijă pe poteca noroioasă şi se strădui să nu-şi murdărească şi mai mult cizmele. Era deja stropit până la genunchi în urma alergării. M-au atacat însă piraţii.

— Vai de mine! păru fata tulburată. Piraţi?! Puteau să te rănească!

Tânărul îi zâmbi şi-şi coborî degetele pe braţul ei, astfel că ajunseră să meargă ţinându-se de mână.

— Mă bucur să ştiu că-ţi pasă de mine, comentă el pe un ton apropiat de vechea sa fudulie.

Pentru o clipă, crezu că fata îşi va smulge mâna, totuşi n-o făcu. Până ce ajunseră la dormitoare, se lăsase bezna. Han o conduse în acelaşi loc, undeva la jumătatea distanţei între lumină şi întuneric, şi-i îndepărtă de pe ochi ochelarii cu vedere în infraroşu.

— Ce faci? întrebă ea neliniştită.

— Vreau să te văd, spuse Han. Ochelarii ăştia îţi ascund ochii.

Îi luă mâna şi o ridică la buzele lui, apoi îi sărută dosul palmei.

— Mi-ai lipsit cât timp am fost plecat, murmură el.

— Serios?

Han nu-şi putu da seama dacă ideea respectivă o încânta sau o tulbura. Poate că ambele…

— Da, continuă tânărul încet, m-am gândit la tine.

îşi dădu seama că pentru întâia oară era atât de onest în privinţa sentimentelor sale pentru o fată. Prima dată în viaţa lui când nu juca teatru.

— N-am vrut, recunoscu cinstit, dar m-am gândit. Tu ţii la mine, nu-i aşa? Măcar puţin?

— Eu… eu… se bâlbâi fata. Nu ştiu…

Încercă să-şi smulgă mâna, dar Han nu-i dădu drumul. Începu să-i sărute degetele, pielea acoperită de cicatrice şi ulceraţii. Atingerea pielii de buzele lui îl ameţea în aceeaşi măsură ca şi berea alderaană. Revărsă sărutări tandre, moi, peste vârfurile degetelor fetei, peste încheieturile falangelor…

— Opreşte-te… şopti ea. Te rog…

— De ce? întrebă Han, întorcându-i mâna astfel încât să-i poată săruta încheietura.

Savură zvâcnetul pulsului ei sub gura sa. Îşi lipi buzele de palma fetei, simţind liniile cicatricelor, vechi şi noi.

— Nu-ţi place?

— Da… nu… nu ştiu! răbufni ea, părând gata să izbucnească în plâns.

Îşi smulse mâna şi de data aceasta tânărul îi dădu drumul, dar făcu un pas înainte ca s-o prindă de mânecă.

— Te rog… îi spuse fixând-o cu ochii. Te rog… nu pleca. Nu-ţi dai seama că ţin la tine? Îmi fac griji despre tine, mă gândesc la tine… ţin la tine. Înghiţi un nod dureros. Mult.

Ea îşi trase brusc răsuflarea şi sunetul se auzi ca un suspin.

— Nu vreau să ţii la mine, rosti cu glas răguşit. Fiindcă eu nu trebuie să ţin…

— Nu vrei nici măcar să-mi spui cum te cheamă, o întrerupse Han şi nu-şi putu ascunde urma de amărăciune din glas.

Fata stătea gata să fugă, aidoma unei păsări, cu ochi mari şi chinuiţi.

— Şi eu ţin la tine, îi şopti în cele din urmă cu voce tremurătoare. Dar n-ar trebui. Eu trebuie să ţin doar la

Unitate şi la Absolut! Vrei să-mi încalc legămintele, Vykk?! Cum pot renunţa la tot ceea ce cred?

Auzind-o că recunoştea că ţinea la el, Han se simţi străbătut de un fior.

— Spune-mi cum te numeşti, o imploră. Te rog…

Ea îl privi, cu ochii strălucind de lacrimi, apoi murmură:

— Mă cheamă Bria. Bria Tharen.

Şi după aceea, fără nici un alt cuvânt, îşi ridică poalele robei şi dispăru în fugă, pătrunzând pe uşa dormitorului.

Han rămase în noapte şi simţi cum un surâs larg i se răspândeşte, lent, pe chip. Toată epuizarea îi pierise şi-şi simţea picioarele de parcă ar fi purtat cizme cu elevatoare repulsor. Se îndepărtă de dormitor, continuând să zâmbească, şi de abia sesiză când ceruri le se deschiseră şi ploaia se revărsă din înalturi.

„Ţine la mine…” gândi el, plescăind prin noroiul omniprezent.

„Bria… este frumos. Sună ca o muzică, sau cam aşa ceva. Bria…”

A doua zi, după ce stătuse treaz aproape toată noaptea, gândindu-se şi plănuind, Han porni în căutarea lui Teroenza. Îl găsi pe marele Preot alături de Veratil, relaxându-se în câmpurile de nămol aflate la aproximativ un kilometru de oceanul ylesian puţin adânc. Ambii preoţi erau tolăniţi până deasupra flancurilor masive în nămolul roşu şi călduţ. Ocazional, unul dintre ei se rostogolea şi se zvârcolea uşor, pentru a-şi acoperi o porţiune pe care nămolul se uscase.

Cei doi paznici gamorreani păreau realmente invidioşi pe stăpânii lor. Pe de altă parte, Han se apropie suficient de gropile cu nămol pentru a simţi mirosul care răzbătea dintr-acolo şi făcu o grimasă. Brrr! Duhneşte de parcă ar fi un cadavru vechii de o săptămână!

Balansându-se precar pe malul gropii, flutură din braţe pentru a-i atrage atenţia lui Teroenza.

— Ă-ă-ă, domnule? Aş dori, dacă se poate, să discut puţin

cu dumneavoastră.

Relaxat în nămol, Marele Preot era într-o evidentă bună dispoziţie. Gesticulă cu braţul său atrofiat.

— Eroicul nostru pilot! Te rog, vino alături de noi!

Să intru în mizeria aia? În mod premeditat? Han îşi înfrână o strâmbătură, dar în acelaşi timp înţelese că t'landa til îi făcea o mare onoare. Suspină.

Când Teroenza îi făcu din nou semn, tânărul surâse larg şi flutură din mână cu un entuziasm pe care nu-l simţea. Desfăcu cureaua şi lăsă pe jos tocul cu blasterul pe care abia îl recăpătase. Îşi descălţă cizmele, descheie salopeta de pilot şi o scoase, rămânând numai în slip. Puse grijuliu peste haine centura-portofel, pe care o purta direct pe piele, cu partea deschisă înspre groapa cu nămol.

După aceea, afişând un rânjet fix pe care se străduia să-l preschimbe în zâmbet, coborî de pe mal. Nămolul roşu îi sui pe picioare şi, pentru o secundă, Han aproape că intră în panică, imaginându-se cum se afundă şi dispare complet. Cu toate acestea, sub nămol, exista sol ferm. Agitând din braţ şi surâzând spre cei doi t'landa til, înaintă plescăind, până ce nămolul îi ajunse la şolduri.

— Nu este minunat? întrebă Veratil. Luă în palme nămol şi-l risipi cu generozitate pe spinarea lui Han. Nimic din galaxie nu se compară cu o baie bună în nămol!

Corellianul încuviinţă energic din cap.

— Da! Grozav!

— Îţi sugerez o rostogolire, bubui Teroenza. Mă reface întotdeauna după stresul zilnic. Încearcă!

— Sigur că da! aprobă Han şi rânjii printre dinţii încleştaţi. O rostogolire zdravănă pare binevenită!

Se lăsă cu grijă în nămol, apoi, plescăind şi clipocind sonor, se rostogoli complet prin fluidul vâscos şi lipicios. Starea de spirit nu i se îmbunătăţi cu nimic, observând că nămolul era populat de viermi lungi şi albi. Presupuse că nu erau carnivori, altfel preoţii n-ar fi fost atât de încântaţi.

„Bria, scumpo, sper să apreciezi asta...” gândi el, încheindu-şi rostogolirea. Se ridică în picioare, acoperit

complet cu nămol de la gât în jos.

— Minunat! exclamă cu glas tare. Atât de… binefăcător!

— Aşadar, pilot Draygo… de ce doreai să vorbeşti cu mine? întrebă Teroenza, afundându-se lasciv în nămol.

— Domnule, cred că s-ar putea să fi rezolvat problema dumneavoastră. Mă refer la îngrijirea colecţiei de artă.

Capul masiv al Marelui Preot pivotă pe gâtul aproape inexistent.

— Serios? Cum?

— M-am împrietenit cu unul dintre pelerini – o tânără de pe planeta mea natală. Înainte de a sosi aici, a studiat pentru a deveni custode de muzeu şi cunoaşte o mulţime de lucruri despre îngrijirea obiectelor rare. Antichităţi – chestii de-astea. Fac prinsoare că ar putea întocmi un catalog perfect al colecţiei dumneavoastră şi în acelaşi timp să aibă şi grijă de exponate.

Teroenza ascultă cu atenţie, apoi se lăsă pe spate pe membrele posterioare, cu nămolul ridicându-se în jur.

— Nu ştiusem că unul dintre pelerinii noştri deţine o asemenea instruire. Poate că o voi intervieva. Despre cine este vorba?

— Pelerin 921, domnule.

— Unde lucrează?

— În fabrica de sclipstim, domnule.

— De cât timp se află pe Ylesia?

— De aproape un an, domnule.

Teroenza se întoarse spre Veratil şi cei doi preoţi începură să discute în graiul lor.

Trebuie să le învăţ limba, decise Han. Găsise un program lingvistic pentru a învăţa hutta elementară şi o studia de aproape o lună, dar nu putuse descoperi nici un ghid de traducere sau program pentru limbajul t’landa til. Îşi ascuţi urechile, sperând să fie capabil să descifreze spusele preoţilor, totuşi graiul lor părea că diferă suficient de mult de huttă încât să-i fie imposibil să priceapă ceva.

Revenind spre Han, Veratil spuse:

— Acest pelerin 921… apreciezi că este atrăgătoare,

după criteriile de frumuseţe ale speciei voastre? De exemplu, ţi s-ar părea atrăgătoare ca potenţial partener sexual?

Han îşi încrucişă degetele sub noroi.

— 921? Ah, nu, domnule… de fapt, ca să fiu sincer, este atât de urâtă ca femeie, încât, dacă aş avea un animal de casă cu un chip ca al ei, l-aş sili să umble cu fundul înainte.

Când auziră cuvintele lui Han, ambii preoţi izbucniră în hohote homerice, lovindu-se cu braţele peste piept, ceea ce părea a fi modul prin care specia lor saluta o întorsătură spirituală de frază.

— Foarte bine, pilot Draygo, bubui Teroenza. Eşti realmente o persoană plăcută şi voi investiga tânăra aceea.

Se afundă plescăind în nămol, lăsându-l să i se suie pe flancuri, şi gemu de plăcere.

— Veratil, spuse Han răsucindu-se spre Sacredot, am o curiozitate. Te deranjează dacă te întreb ceva?

— Câtuşi de puţin.

— Cum procedaţi voi cu pelerinii la slujbele de seară? De ce îi spun ei Exultare? Indiferent ce ar fi, este într-adevăr foarte spectaculos.

— Exultarea? Veratil chicoti, emiţând un sunet gros şi grav. Momentul de extaz pe care pelerinii îl privesc ca har divin?

— Exact, încuviinţă tânărul. Eu nu l-am putut simţi niciodată.

Pentru că m-am împotrivit lui din toate puterile, continuă în gând.

Fiindcă ultimul lucru pe care-l doresc este ca o creatură hidoasă ca tine să-mi excite centrii plăcerii din creier…

— Asta pentru că eşti un individ cu multă hotărâre, care ştie ce vrea, pilot Draygo, răspunse Veratil. Pelerinii vin la noi pentru că ei nu au hotărâre, ci sunt slabi şi caută călăuzire. Iar regimul lor alimentar este special conceput pentru a-i face şi mai… maleabili.

— Exultarea, continuă Teroenza, este rafinarea unei capacităţi pe care noi, masculii t'landa til, o utilizăm pentru

a ne atrage femelele în timpul perioadelor de împerechere. Creăm o frecvenţă de rezonanţă cu creierul receptorului, care stimulează centrii plăcerii. Vibraţia zumzăitoare este produsă de fluxul de aer care trece peste cilii din pungile gâtului, atunci când le dilatăm. Pentru femelele noastre este de-a dreptul irezistibil.

— Ca masculi, completă Veratil, deţinem şi un grad redus de capacitate de proiectare a empatiei. Ne concentrăm asupra senzaţiilor personale de bine şi le putem îndrepta spre mulţimea de pelerini. Luate laolaltă, ambele efecte produc Exultarea.

— Excelentă chestie! rosti admirativ Han. Este dificil?

— Deloc, clătină din cap Teroenza. Dificil ni se pare mai degrabă să-i conducem pe pelerini prin slujbele şi rugăciunile acelea interminabile. Uneori am fost atât de plictisit aşteptându-mi rândul în conducerea incantaţiilor, încât era cât pe aici să adorm.

— Anul trecut, bubui Veratil cu hohotul de râs specific rasei sale, unu dintre Sacredoţi chiar a adormit. Palazidar a căzut din picioare... Pelerinii au fost foarte tulburaţi.

Ambii preoţi se amuzară amintindu-şi. Han râse şi el, dar pe dinăuntru clocotea de mânie, gândindu-se la pelerinii care se împleticeau pe cărare, cu credinţa religioasă şi devotamentul sclipindu-le în ochi. Pe lângă asta, escrocheriile lui Garris Shrike par o joacă de copii, gândi el dezgustat. Cineva ar trebui să-i distrugă pe paraziţii ăştia lacomi...

Pentru o clipă, îşi dori ca el însuşi să fi putut face asta, apoi îşi aminti că a-şi pune în joc capul pentru alţii era o modalitate bună prin care îl puteai separa definitiv de umeri. Atunci de ce faci asta pentru Bria îl întrebă ironic mintea sa trădătoare.

Pentru că, răspunse prompt inima, siguranţa Briei a devenit pentru mine la fel de importantă ca şi propria mea siguranţă. Nu pot acţiona în altfel, pur şi simplu aşa stau lucrurile...

Acum, după ce reuşise să-şi atingă scopul în care venise,

Han începu să se gândească în ce mod se putea extrage cu graţie metaforic vorbind din nămol şi din compania preoţilor.

Fu salvat de sosirea unui hutt, care apăru lunecând peste câmpurile de nămol în sania sa repulsoare. Bodyguarzii alergau energic în jurul său, gâfâind în arşiţa umedă şi căutând să ţină pasul.

— Zavval! îşi salută Teroenza stăpânul hutt şi se ridică plin de respect.

Simţindu-se ca un idiot, Han îl imită.

Era cea dintâi întâlnire a lui cu un hutt şi tânărul se strădui să nu se holbeze la forma uriaşă şi culcată a creaturii, la ochii enormi şi pungiţi ce se întrevedeau în pielea brună cu aspect tăbăcit, sau la mucozităţile verzui care i se prelingeau din colţurile gurii. Brrr… sunt chiar mai urâţi decât Teroenza şi ai săi, gândi Han. Îşi reaminti că huttii aveau o civilizaţie probabil mai veche decât a speciei sale; totuşi nu putea să alunge repulsia pe care i-o provoca aspectul lor.

Sau poate că, de fapt, îl scârbea cunoaşterea faptului că huttii imaginaseră cultul religios de pe Ylesia ca modalitate ieftină de a înrobi fiinţe inocente.

Huttul se aplecă spre Teroenza şi rosti în graiul său:

— Tocmai am primit mesaj de acasă. Jabba şi Jiliac neagă totul, iar noi nu avem nici o dovadă. Consiliul clanului a refuzat să… Han nu pricepu cuvântul… aşa că nu putem decât să… – şi încheie cu altă expresie intraductibilă.

— Regretabil, răspunse Teroenza în huttă. Excelenţa Voastră, ce se aude în legătură cu solicitarea mea pentru mai multe trupe, armament şi ecrane deflectoare pentru nave?

— S-a aprobat. Trebuie să sosească dintr-o zi în alta.

— Perfect.

Teroenza continuă în bazică:

— Excelenţa Voastră, doresc să vi-l prezint pe bravul nostru pilot, Vykk Draygo, care ne-a salvat transportul de sclipstim.

Uriaşul hutt chicoti un he-he-he atât de profund şi rezonant, încât Han nu numai că-l auzi, ci îl şi simţi în toată făptura sa.

— Salut, pilot Draygo! Ai din partea noastră recunoştinţă eternă.

— Vă mulţumesc, domnule...

Teroenza îl opri prin gestul unui braţ atrofiat.

— Pilot Draygo, forma corectă de adresare este Excelenţa Voastră.

— Am înţeles. Vă mulţumesc, Excelenţa Voastră. Sunt onorat să vă pot sluji.

Huttul chicoti din nou şi se adresă lui Teroenza în huttă:

— Un tânăr foarte politicos şi receptiv... pentru un om. Ai aranjat pentru o bonificaţie? Dorim să fie mulţumit.

— Am aranjat, Excelenţa Voastră.

Han se strădui să nu trădeze că ar fi priceput un cuvânt din dialogurile desfăşurate în huttă.

— Este bine, încuviinţă Zavval.

Tânărul rămase privind extraterestrul care îşi întoarse sania repulsoare şi se îndepărtă. Teroenza şi Veratil începură să plescăie cu dificultate prin nămol, apropiindu-se de mal, pentru a ieşi. Marele Preot i se adresă lui Han în bazică:

— Excelenţa Sa este încântată de realizările tale, pilotule. Şeful de echipă din fabrică te-a anunţat când va fi gata pentru transport următoarea încărcătură?

Han pornise şi el, clipocind, spre mal.

— La sfârşitul săptămânii, domnule. Între timp, voi avea de efectuat două transporturi de pelerini din staţia spaţială – unul mâine, iar al doilea poimâine.

— Perfect. Nu dorim să fim lipsiţi de forţă de muncă în fabrici.

După ce sui pe mal, Han îşi luă hainele, apoi se răsuci spre est şi indică în direcţia oceanului aflat la vreun kilometru:

— Cred că înainte de a mă îmbrăca, spuse el, o să mă duc să mă clătesc.

— Mda, făcu Veratil, noi folosim nămolul ca agent de curăţire, dar el nu rămâne pe pielea noastră, aşa cum s-a întâmplat cu tine. După ce ne-am uscat, nu trebuie decât să ne scuturăm – se zgâlţâi din tot corpul şi praful se ridică precum un nouraş – şi cade de pe noi, aşa cum vezi.

— Da, încuviinţă Han, însă eu va trebui să folosesc apă pentru a mă clăti.

— Pilot Draygo, îl avertiză Teroenza, ai grijă să nu te aventurezi prea departe în apă. Unii dintre locuitorii oceanelor ylesiane sunt destul de mari… şi foarte flămânzi.

— Am înţeles, domnule.

Ţinând hainele şi cizmele cât mai departe de trupul său acoperit cu nămol roşu, Han porni desculţ spre ocean. Deocamdată nu-l putea zări, din cauza unei porţiuni de dune nisipoase, dar simţea mirosul apei călduţe şi sălcii.

Când ajunse pe ţărm, la scurt timp după aceea, avansă precaut până ce apa îi ajunse la genunchi, apoi se aşeză în capul oaselor şi lăsă fluxul să-l cureţe. Valurile se sparseră în mod repetat peste corellian, spălându-l şi îndepărtând orice urmă de nămol.

Han ieşi după aceea pe plajă, găsi o porţiune netedă de nisip şi se întinse ca să se zvânte. Simţi soarele ylesian dogorind şi uscându-l, lăsându-i părul ţepos de sare şi răvăşit. Orice este mai bine decât noroiul ăla, gândi el somnoros.

Aproape că aţipise, când îşi aminti ceva şi tresări brusc. Se sculă, se apropie de haine, apoi umblă cu atenţie la centura-portofel. Privind prudent în jur, extrase dinăuntru micuţul dispozitiv de înregistrare audio pe care-l împrumutase din Visul ylesian şi, văzând că nu se oprise, îl dezactivă cu un gest decis.

Mulţumit că înregistrase întreaga convorbire pe care o purtase cu preoţii ylesiani, tânărul reveni în locul unde stătuse până atunci, se întinse pe nisipul cald şi se cufundă într-un somn binemeritat.

REVELAŢII

În decursul următoarelor trei luni, Han pilotă multe misiuni pentru ylesiani. De câteva ori izbuti, cu complicitatea lui Muuurgh, să efectueze mici curse colaterale pentru a-şi perfecţiona tehnica de pilotaj şi a-i permite togorianului să exerseze manevrarea armamentului. Asoliză cu succes pe sateliţi fără atmosferă, pe sateliţi de gheaţă, ba chiar şi pe un asteroid micuţ, doar niţel mai mare decât nava sa. Învăţă să se cupleze la o staţie spaţială, executând o joncţiune perfectă din prima încercare.

Ca urmare a incidentului cu piraţii, huttii de pe Ylesia măriseră arsenalele navelor şi le echipaseră cu ecrane deflectoare mai bune. Sporiseră de asemenea măsurile de securitate privind datele şi locaţiile transporturilor şi refuzaseră să mai accepte puncte de rendez-vous interplanetare. Han căpăta ordinul să ducă marfa pe o anumită planetă, unde schimba mirodeniile procesate pentru materii prime locale, într-o regiune populată existau mai puţine posibilităţi de trădare, care să ducă la ambuscade.

Teroenza îi atrăsese atenţia lui Muuurgh că Vykk Draygo fusese acceptat ca angajat de încredere, aşa încât togorianul nu mai era obligat să-şi petreacă fiecare clipă alături de tânăr. El rămăsese totuşi legat de promisiunea de a-l păzi pe pilot şi Muuurgh nu uita asta nici un moment.

Ţinându-se de făgăduială, Teroenza o intervievase pe Bria şi-i dăduse sarcina de a-i întreţine şi cataloga colecţia. Când se afla pe planetă, Han putea s-o vadă zilnic pe fată. O dată ce începuse să mănânce hrană mai bună la popotă şi fusese expusă aerului proaspăt şi luminii soarelui,

aspectul palid, nesănătos şi scofâlcit dispăruse, ochii ei deveniră scânteietori, pasul mai sprinten, şi zâmbea mult mai frecvent.

Îi plăcea noua slujbă, deoarece o bucura să aibă grijă de antichităţi şi pentru că simţea că slujirea Marelui Preot constituia o onoare sacră. Bria continua să participe la rugăciunile de dimineaţă şi la slujbele de seară. Când se găsea pe Ylesia, Han obişnuia s-o conducă la templu şi s-o aducă la dormitor.

Briei i se oferise o cameră în Centrul Administrativ, însă îi declarase lui Teroenza că prefera să rămână în dormitorul pelerinilor. Nu numai că se bucura de compania tovarăşilor ei în timpul rugăciunilor, dar o tulbura şi gândul de a locui în aceeaşi clădire cu Vykk Draygo. Bria Tharen continua să fie destul de retrasă faţă de tânăr, încă nedorind să răspundă la sentimentele pe care acesta le trezise în ea. Îşi reamintea constant că era pelerin. Loialitatea şi devotamentul; sinele spiritual erau destinate numai Unităţii şi Absolutului.

Nu exista totuşi nici umbră de îndoială că o încânta compania lui Vykk. Tânărul era plin de viaţă, energic, fermecător şi atrăgător... Bria nu mai cunoscuse pe nimeni ca el.

În ora dinaintea slujbei de seară, după ce termina lucrul zilnic la colecţia Marelui Preot, Bria îşi făcuse obiceiul de a-i căuta pe Vykk şi Muuurgh aceştia erau aproape mereu împreună şi cei trei se duceau la popotă pentru o ceaşcă de stimceai.

*

Bria mergea prin junglă, bucurându-se de refugiul temporar din faţa căldurii. Briza sufla dinspre oceanul către care pornise. Mergea iute, simţind cum poalele robei brune de pelerin atingeau plantele ce creşteau pe marginile potecii. De pe lianele lăsate în jos atârnau flori strălucitoare – stacojii, purpurii şi verde-aurii. Mireasma lor puternică,

uşor astringentă îi dilata nările ori de câte ori trecea prin preajma lor.

Preaslăvitul Teroenza îi spusese fetei că putea să îmbrace veşminte obişnuite în locul voluminoaselor straie de pelerin, subliniind că astfel îi va fi mai uşor să-i îngrijească colecţia... dar deocamdată Bria îşi păstra hainele, tot aşa cum îşi păstra şi jurământul.

Tânăra ajunse la câmpul de nămol şi se opri să facă o mătanie în faţa gropii cu nămol unde se tolăniseră cei doi preoţi. Amândoi o ignorară, însă ea se obişnuise cu asta. Preoţii acordau puţină atenţie pelerinilor, făcând-o doar atunci când trebuiau să-i îndrume în activităţile lor. Asta era firesc... minţile lor erau preocupate de subiecte elevate, se înălţau în planuri spirituale pe care umanoizii ca Bria nu puteau spera să le atingă.

Prima dată când îi văzuse pe preoţi tăvălindu-se prin nămolul roşu şi lipicios, fata fusese şocată. Era tulburător să-i vadă dedându-se unei activităţi atât de... mireane. Însă în ultimele trei luni de când începuse să lucreze pentru Preaslăvitul Teroenza, se obişnuise cu imaginea aceea.

Era bucuroasă că nu mai trebuia să muncească în întunericul fabricii de sclipstim. În clădirea Administraţiei era mult mai frumos. Beneficia de climatizare şi iluminat de calitate, iar mâncarea... era mult mai bună. Bria avusese nevoie de aproape o lună ca să poată mânca un prânz normal. La început fusese atât de apatică, atât de secătuită de energie, încât de abia ciugulise mâncarea, aşa cum făcea de altfel de mai multe luni. Droidul medical fusese nevoit s-o trateze pentru malnutriţie, ca şi împotriva bolii de sânge induse de fungi.

Acum se simţea însă perfect.

Trebuia să admită că viaţa ei căpătase un curs mult mai favorabil după ce apăruse Vykk. Dacă şi...

Fata se încruntă şi oftă. Dacă şi Vykk ar fi fost pelerin... Ar fi putut idolatriza împreună, s-ar fi putut ruga împreună şi ar fi putut primi împreună taina Exultării. Dar Vykk... fata nu putea ocoli faptul că el era necredincios, chiar dacă

tânărul nu admisese asta niciodată. Vykk nu credea în nimeni şi în nimic – doar în persoana lui.

Când participau împreună la slujbe, el o ţinea de braţ sau de mână, pentru a o susţine în drum spre dormitor. Atingerea mâinii lui o făcea să-şi pună la îndoială devoţiunea faţă de Unitate, faţă de Absolut şi Briei nu-i plăcea asta. Ea dorea ca nimic să nu-i zdruncine credinţa ori s-o determine să-şi pună sub semnul întrebării legămintele.

Ajunsese de acum la dunele de nisip. Aşa cum se aşteptase pe jumătate, auzi ţiuitul şi sfârâitul unei salve de blaster.

— Vykk! strigă ea, nedorind să se furişeze înapoia cuiva care se antrena la trasul la ţintă. Vykk, eu sunt!

Când sui pe creasta dunei, vântul îi şfichiui poalele robei în jurul picioarelor. Bria trebui să-şi ţină cu ambele mâini boneta, ca să nu-i fie suflată de briza dinspre ocean.

Sub ea, pe plajă, îl putea zări pe Vykk, cu picioarele încordate în postura unui ţintaş, cu blasterul în toc, atârnându-i jos pe coapsă. Muuurgh se găsea ceva mai departe de corellian, având în labe câteva ţinte de antrenament din ceramică neagră. Fără vreun avertisment, uriaşul togorian azvârli două ţinte în văzduh, una sus, în stânga sa, iar cealaltă la rasul plajei, în dreapta.

Mâna lui Vykk fu o ceaţă de mişcare, atât de rapidă încât ochii fetei de abia o putură observa. O salvă de blaster sfărâmă mai întâi ţinta din dreapta, apoi pe cea din stânga. Fragmente de ceramică arsă se revărsară silenţios peste surful ylesian.

Muuurgh răgi aprobator. Vykk se răsuci, gata să înceapă antrenamentul la distanţă asupra ţintei staţionare pe care o pregătiseră, apoi o zări pe Bria în vârful dunei. Zâmbi larg, flutură braţul, vârî blasterul în toc şi porni spre ea.

Fata se minună, ca de fiecare dată când vedea cât de arătos era, cu trăsături regulate, păr şi ochi castanii şi trup zvelt. Privit în ansamblu, nu era un bărbat chipeş în mod tradiţional... totuşi asta n-o remarca nici o femeie căreia îi

adresa zâmbetul său cuceritor.

— Hei! strigă el, alergând spre Bria.

Înainte ca fata să se fi putut feri, o sărută pe frunte.

— Nu, Vykk, îl împinse ea cu răsuflarea tăiată. Asta-i împotriva legămintelor mele.

— Ştiu, făcu el fără să se căiască, dar într-o bună zi, scumpo, o să-mi răspunzi şi tu la sărutare.

— Mă întrebam dacă nu vrei să bem un stimceai înaintea slujbei?

— Azi nu, făcu tânărul brusc serios şi o privi în ochi. Bria, trebuie să discutăm despre ceva. Am aşteptat până te-ai… refăcut, fiindcă mă tem că va fi un şoc pentru tine. Mai devreme sau mai târziu însă trebuie să afli.

Bria îl privi, întrebându-se despre ce putea fi vorba.

— La ce te referi?

— Haide să ne aşezăm, îi propuse el. Uite acolo, pe plajă, de acord?

O conduse spre o porţiune netedă de nisip, iar când Muuurgh se apropie ca să vadă dacă nu mai continuau antrenamentele, Vykk clătină din cap.

— Lasă-ne niţel singuri, amice, da?

Togorianul se îndepărtă şi sui duna. Bria îi privi forma întunecată dispărând înapoia colinei de nisip.

Inima începu să-i bubuie pe neaşteptate, când Vykk scoase un aparat mic din buzunar.

— Acesta este înregistratorul de jurnal de bord pe care l-am demontat din panoul de comenzi al Visului, explică tânărul. O să te rog să asculţi o înregistrare pe care am făcut-o acum vreo două luni, înainte ca Teroenza să-ţi fi cerut să te ocupi de colecţia lui. Te rog doar să ai răbdare şi să asculţi totul, de acord?

— Nu ştiu… sunt sigură că n-o să-mi fie pe plac, murmură fata. Am un presentiment rău despre înregistrarea asta.

— Te rog, insistă el. Pentru mine. Doar ascult-o.

Bria încuviinţă din cap, răsucindu-şi mâinile în poală. Pe neaşteptate, briza oceanului, în loc să pară plăcută, o făcu să se înfioreze în ciuda soarelui ce cobora spre vest.

Vykk porni recorderul. Fata ascultă discuţia care urmă… îl auzi pe pilot salutându-i pe preoţi şi-i auzi invitându-l să facă o baie în nămol. Recunoscu glasurile Preaslăvitului Teroenza şi Sacredotului Veratil vorbindu-i lui Vykk. Băile de nămol… Spuneau cât de relaxante erau băile de nămol. Bria se foi agitată, dar tânărul ridică un deget în semn de avertizare şi şopti:

— Aşteaptă!

Ea se sili să rămână nemişcată, deşi se simţea tot mai neconfortabil. Cu siguranţă, preoţii nu ştiuseră că Vykk înregistra conversaţia; acţiunea pilotului era chiar mai perfidă decât trasul cu urechea, aducând mai degrabă cu spionatul!

Apoi – Bria simţi că i se opreşte răsuflarea de uimire – îi auzi pe Veratil şi Teroenza râzând şi vorbind despre Exultare… spunând că nu era un har divin, că nu avea absolut nici o legătură cu Unitatea sau cu Absolutul!

Ochii fetei se dilatară, apoi se îngustară de furie şi ea sări în picioare. Vântul îi zbură de pe cap boneta de pelerin, îngăduind buclelor roşu-aurii să se elibereze, dar Bria nu băgă în seamă cele întâmplate. Îl privea pe Vykk şi tremura de furie. Văzându-i reacţia, pilotul opri recorderul şi se ridică de asemenea.

— Cum ai putut face una ca asta? întrebă fata cu glas scăzut şi tremurat. Am crezut că-mi eşti prieten.

Vykk păşi spre ea, ridicând mâinile împăciuitor.

— Bria, scumpo, îţi sunt prieten. Am făcut asta pentru tine… trebuie să ştii care-i adevărul. Îmi pare rău că eşti…

Mâna şi braţul fetei părură să se mişte din propria lor voinţă şi palma ei lovi sonor obrazul tânărului. Vykk se împletici un pas îndărăt, apăsându-şi obrazul cu mâna.

— Minţi! strigă ea. Minţi! Ăsta-i un fals în scopul de a mă face să-mi încalc legămintele! Recunoaşte!

El îşi coborî mâna şi rămase privind-o cu ochi plini de tristeţe şi compătimire. După aceea clătină încet din cap.

— Îmi pare rău, scumpo, spuse Vykk. Îmi pare mai rău decât o pot spune, dar n-am falsificat nimic. Ceea ce ai

auzit este adevărul, iar dacă te superi pe mine nu-l vei schimba cu nimic. Teroenza şi ai lui nu deţin nici un fel de har divin. Ei au inventat toată înşelătoria asta, ca să aibă muncitori în fabrici şi sclavi pentru vândut.

Urma palmei fetei i se colora roşu-închis pe obraz şi Bria putea distinge clar semnele lăsate de degetele ei. Îşi înfrână impulsul de a se repezi spre el, bolborosind scuze. Cum putuse să-l rănească în felul acela?

În acelaşi timp însă clocotea de furie. Simţea că întregul chip îi scăpase de sub control, iar bărbia tremura spasmodic.

— Nu! încleştă ea mâinile. Nu! Nu-i adevărat! Ai falsificat înregistrarea. Ce eşti tu... telepat? De unde ştiai de Sacredotul Palazidar? Pe atunci nici măcar nu erai aici!

— N-am ştiut, Bria, dădu el din cap. N-am ştiut şi n-am falsificat înregistrarea. O să-ţi dovedesc.

Scotoci în buzunar şi scoase o fiolă micuţă şi neagră.

Bria ştia prea bine ce conţinea.

— Sclipstim? De unde l-ai obţinut?

— L-am şterpelit în timpul unei livrări, răspunse Vykk. Ştii ce poate să facă, da?

Ea încuviinţă încetişor.

— Este singurul mod prin care-ţi pot dovedi că nu mint. Dacă o deschizi, expui sclipstimul la lumină şi apoi îl înghiţi, obţii capacităţi telepate temporare. Îmi vei putea citi mintea şi vei şti că nu te mint în privinţa Exultării... şi că n-am falsificat înregistrarea. Poftim – îi puse fiola în palmă ia-l!

Bria privi drogul.

— Trebuie... trebuie să mă gândesc în privinţa asta, Vykk. Trebuie să decid ce am de făcut.

— Nu te mint, scumpo, îţi jur! Se apropie de ea şi se întinse, ca s-o prindă de mână. Ai încredere în mine.

Fata se retrase un pas.

— Te rog, Vykk... deocamdată lasă-mă singură. O să te... văd mai târziu. După slujbă. Acum trebuie să plec.

El o fixă cu privirea.

— Ai putea renunţa la slujbă, doar de data aceasta. Nu vă consemnează nimeni prezenţa.

Să renunţe la Exultare? Bria simţi că i se face brusc rău la gândul acela şi reacţia ei o înspăimântă. Dacă Vykk avea dreptate? Dacă exultarea nu era nimic altceva decât simplul efect al Combinării undelor fizice şi mentale emise de o specie extraterestră? Dacă harul divin nu exista, atunci pelerinii nu erau cu nimic mai buni decât drogaţii care-şi aşteaptă doza.

Se uită în ochii lui Vykk şi încercă sentimentul neplăcut că pilotul spunea adevărul. Degetele i se strânseră în jurul tubuleţului negru cu sclipstim. Aici se afla răspunsul. Cu el putea afla adevărul…

Se întoarse şi se îndepărtă, lăsându-l pe tânăr pe plajă. Îl auzi pe Vykk strigând-o, dar se mulţumi să fluture din braţ în semn de răspuns şi nu se opri. Nu mai avea mult timp la dispoziţie, dacă intenţiona să ajungă la slujbă.

Peste o jumătate de oră stătea în mulţimea de pelerini şi privea soarele care amurgea în splendoare însângerată înapoia Altarului Făgăduielilor. Se apropia momentul Exultării. Privi în jur, gândindu-se că dacă voia să acţioneze nu mai trebuia să piardă vremea. Pe furiş, degetele ei extraseră fiola neagră din buzunarul robei. Lumină… avea nevoie de lumină ca să activeze sclipstimul. În acelaşi timp… n-o putea face în văzul cuiva…

În cele din urmă sosi şi momentul aşteptat – semnul adresat credincioşilor, anunţându-i că va începe Exultarea.

Bria se poziţionase în mulţime astfel încât să-i vadă limpede pe Marele Preot şi pe Sacredoţi, conducând slujba. În acelaşi timp se afla suficient de departe pentru a putea camufla sclipstimul în mâneca ei largă, astfel că activarea acestuia să nu fie remarcată de t'landa til. Iar ceilalţi pelerini aveau să fie atât de absorbiţi de Exultare, încât probabil n-ar fi zărit nici salva unui blaster.

De jur împrejur, pelerinii cădeau în genunchi. Bria îi imită şi în aceeaşi clipă deschise fiola de sclipstim. La adăpostul propriului ei trup, îndoindu-se din mijloc, extrase doza

fibroasă de drog... şi, pentru o clipă nebunească, se întrebă dacă nu fusese preparată chiar de ea.

Pelerinii se prosternară şi guşile de sub gâtul preoţilor începură să se dilate. Când primele zumzete ale vibraţiilor răsunară în văzduh, Bria întinse sclipstimul în faţa ei, pentru a prinde ultimele raze ale soarelui care apunea.

În câteva clipe drogul se activă, scânteind albastru, dar nici unul dintre pelerini nu observă, iar efectul fu ascuns vederii Marelui Preot. Deşi nu consumase niciodată sclipstim, fata ştia cu exactitate câte secunde trebuia să aştepte. Peste o clipă îl introduse în gură şi îngădui salivei să stingă substanţa scânteietoare.

Când dizolvă drogul în gură şi apoi îl înghiţi, Exultarea începu.

Bria se cutremură ca şi cum ar fi fost împuşcată cu un blaster. Efectele sclipstimului erau instantanee. Sângele îi năvăli prin corp ca o navă ţâşnind în hiperspaţiu. Capul îi bubui.

Efectele fizice nu însemnau însă aproape nimic pe lângă cele mintale. Mintea ei se deschise într-un mod pe care n-avea să-l poată descrie niciodată după aceea. Când valurile Exultării o cuprinseră, percepu plăcerea tuturor celorlalţi pelerini din mulţime.

Senzaţia era atât de copleşitoare, încât fu aproape gata să leşine. Numai mânia care clocotise în sufletul ei din clipa în care Vykk o pusese să asculte înregistrarea aceea îi păstră luciditatea şi... concentrarea.

„Trebuie să... deschid... ochii, îşi spuse. Să mă concentrez...”

Icnind, gâfâind, Bria deschise ochii, vibrând sub valurile de plăcere care o asediau cu asemenea intensitate încât aproape că se transformau în durere. Privi spre Teroenza, silindu-se să nu-şi abată ochii, să-şi focalizeze mintea pentru a o cuprinde doar pe a Marelui Preot.

Imagini extraterestre îi invadară conştiinţa, impregnându-se acolo, de neşters. Indiferent cât de mult şi-ar fi dorit să le uite, ştia că nu va putea s-o facă niciodată,

absolut niciodată. Mintea lui Teroenza, ca a oricărei alte fiinţe inteligente, era plină de banalităţi la suprafaţă – se întreba ce avea să mănânce la cină, era plictisit de ceremonie, se gândea la noile măsuri de securitate pe care huttii îi ordonaseră să le implementeze, simţea o uşoară jenă gastrointestinală...

În mintea Marelui Preot nu exista nici un semn de divinitate. Nu credea nici în Unitate, nici în Absolut. Mai exact, Teroenza era mândru de sine, pentru că inventase Unitatea şi Absolutul, astfel ca pelerinii aceştia naivi să aibă în ce crede.

Bria horcăi, cu gura plină de gustul amărui al sclipstimului. Era greu să se gândească, înconjurată de Exultare, dar se sili să rămână acordată la mintea Marelui Preot... examinând, asigurându-se că acţiunea lui nu era nimic altceva decât un simplu truc fizic şi mintal – ceva ce toţi masculii speciei sale puteau să realizeze după dorinţă.

Brusc, Teroenza tresări şi privi agitat în jur. Mintea i se umplu de bănuială, apoi de siguranţă – ştia că era examinat telepatic!

Exultarea oscilă, apoi se diminuă brusc, când Marele Preot încetă zumzetul. Sacredoţii continuară într-un cor neregulat, dar, în lipsa liderului, Exultarea luă sfârşit. Pelerinii ţipară şocaţi, iar unii chiar leşinară.

Fata îşi desprinse mintea de a lui Teroenza şi se alătură mulţimii de pelerini care gemea de durere, plângea şi se legăna înainte şi înapoi, în dezorientare. Unii se ridicară tremurând şi scâncind, privind implorator spre preoţi.

Teroenza coborî de pe estrada de lângă altar şi începu să-şi croiască drum prin gloată. T'landa til cerceta chipurile, murmurând distrat binecuvântări şi străduindu-se să-şi camufleze căutarea disperată a pelerinului care tocmai îi scanase mintea.

Din fericire, Bria se afla destul de departe, aproape de capătul amfiteatrului. Îngădui să fie împinsă spre îndărăt, părăsind permatonul, până ce simţi sub tălpi lutul moale al junglei. Printr-o mişcare iute şi decisă, vârî degetele de la

picior în pământ şi ridică o bucată de noroi amestecată cu frunze pe jumătate putrede. Degetele ei eliberară fiola de sclipstim, care căzu în gropiţă.

Se răsuci apoi şi, din aceeaşi mişcare, talpa ei apăsă bucata de noroi înapoi în solul junglei. Totul durase cel mult o secundă.

Porni apoi, menţinându-se la marginea mulţimii, spre potecă, lăsându-se purtată de valul de pelerini incoerenţi, plângăreţi, confuzi şi nemulţumiţi.

O privire precaută aruncată peste umăr o asigură că Teroenza îşi abandonase căutarea, dându-şi seama probabil că era inutilă şi că prin comportamentul său neobişnuit îi tulbura pe pelerini. Fata speră că pusese incidentul pe seama unui nou-venit relativ recent, care decisese să experimenteze cu o fiolă de sclipstim furată.

Avansă inertă pe cărare, cu paşi lenţi şi nesiguri. Efectele sclipstimului se reduseseră în aşa măsură încât de abia mai era conştientă de gândurile şi emoţiile celor aflaţi imediat lângă ea.

Nu fu surprinsă când Vykk apăru din lateral. Ca întotdeauna, pilotul o prinse de braţ pentru a o susţine. Bria se rezemă de el, recunoscătoare pentru sprijin şi simţi cum o cuprinde de talie, ţinând-o aproape pe jumătate în poziţia verticală.

Bezna nopţii ecuatoriale îi învăluise brusc, ca întotdeauna, şi Bria de abia îl putea distinge pe tânăr. Acesta o conduse pe potecă, evitând bălţile mari de noroi. Apoi, când ajunseră la clădirea dormitorului, fata se opri.

— Nu... nu vreau să intru deocamdată, murmură ea. Trebuie... trebuie să vorbesc cu tine, Vykk.

El încuviinţă din cap, cu trăsăturile abia vizibile în lumina revărsată prin uşile deschise.

— Bine. Nu cred că vom deranja pe nimeni, dacă mergem la popotă pentru o ceaşcă de stimceai. Arăţi ca şi cum ţi-ar fi de folos aşa ceva.

Se întoarseră şi porniră prin întuneric. Bria se rezemă de tânăr, pe măsură ce păşiră pe cărare. Nu se simţise

niciodată atât de vlăguită. Până şi un droid s-ar fi mişcat cu mai multă vioiciune.

După ce ajunseră la popotă, Vykk o instală pe un scaun, apoi aduse ceşti cu stimceai şi o prăjitură pudrată cu zahăr, pe care o împinse spre Bria.

— Poftim, îi spuse. Mănânc-o, te va ajuta să-ţi recapeţi puterile.

Ascultătoare, fata bău ceaiul şi ciuguli din prăjitură. Nu cinase, iar acum mâncarea păru s-o echilibreze, readucându-i focalizarea asupra lumii înconjurătoare.

Se aplecă spre Vykk, gata să vorbească, dar chiar în clipa în care deschise gura, el clătină din cap cu un gest de avertizare.

— Cred că ar fi bine să te conduc înapoi la dormitor, îi spuse cu glas tare. Asta să-ţi fie învăţătură de minte să mai sari peste mese, pelerin 921! Am crezut c-o să leşini pe drum.

Pricepând aluzia, Bria se sculă tăcută şi-l urmă afară.

Când ajunseră în dreptul clădirii Centrului Administrativ, Vykk scoase o pereche de ochelari pentru vedere în infraroşu şi-i puse pe ochi.

— Îi ai pe ai tăi?

Fata încuviinţă, îi căută şi-i puse de asemenea pe ochi. Noaptea se transformă brusc în imagini spectrale negre şi alb-verzui. Acum putea zări chipul lui Vykk, pe jumătate mascat de propriii săi ochelari.

Porniră pe cărarea din junglă şi braţul lui cuprinse din nou talia fetei.

— Ai luat sclipstimul, rosti el încetişor.

— Da, încuviinţă Bria simţindu-se amorţită de parcă ar fi fost bătută şi nu mai putea reacţiona corespunzător. Ai avut dreptate. Iartă-mă pentru că m-am îndoit de tine...

— Ce naiba, făcu el străduindu-se să sune voios şi nereuşind absolut deloc, în locul tău şi eu aş fi dorit să verific povestea asta. A fost... a fost rău?

Ea încuviinţă din cap şi se simţi brusc copleşită de un val negru, care o lăsă icnind şi tremurând.

— Oh, Vykk, se bâlbâi fata. Am fost în mintea lui... în mintea lui Teroenza şi a fost teribil! Nici urmă de har divin, ci doar o inteligenţă plictisită şi egoistă, care vrea să se îmbogăţească, pentru a-şi spori colecţia!

— Uşurel, făcu tânărul ţinând-o de ambii umeri ca s-o calmeze. Ai trecut printr-un şoc teribil.

— Mă simt... mă simt... atât de... trădată, scrâşni Bria printre dinţi. A fost... groaznic...

— Gata, scumpo...

Braţele pilotului o cuprinseră şi gestul său de înţelegere o făcu să se descarce. Fata începu să plângă cu suspine uriaşe, hohotind şi cutremurându-se din toată făptura. Vykk o ajută să-şi scoată ochelarii, apoi se mulţumi s-o ţină în braţe, mângâindu-i părul şi murmurându-i asigurări liniştitoare şi dezmierdări.

Ea se agăţă de pieptul salopetei lui cu ambele mâini, strângând şi răsucind ţesătura, şi icnind atât de puternic, încât se sperie ea însăşi. Nu mai plânsese niciodată în felul acela. Senzaţia de disperare era teribilă.

— Nu... mi-a... mai rămas nimic, şopti Bria între spasme de plâns. Nimic... nimic...

— Nu-i adevărat, murmură tânărul şi o sărută uşor pe obraz. Ne ai pe noi, aşa este?

— Pe... noi?

— Sigur că da. Vom fi împreună, scumpo. O s-o ştergem de pe planeta asta de iad şi vom fi fericiţi.

Bria ridică ochii şi privi orbeşte în beznă, de abia desluşind pata mai deschisă la culoare a chipului pilotului.

— Dar ei nu-i lasă niciodată pe pelerini să plece, şopti. Am citit asta în mintea lui Teroenza.

— N-o să le cerem voie, scumpo. O să plecăm pur şi simplu.

— Să fugim?

— Exact. De îndată ce voi putea pune la punct un plan, am întins-o de-aici. Am început deja să mă gândesc. O sărută iute pe obraz. Ai încredere în mine. Am experienţă în genul ăsta de acţiuni. O să găsesc eu ceva.

— Dar... dar banii tăi? Eşti sub contract şi nu-l poţi încălca. Dacă fugi, o să-ţi pierzi banii. Mi-ai spus că ai nevoie de creditele cu care te plătesc, pentru a încerca să intri la Academie. Cum poţi să renunţi la aşa ceva?

— Creditele n-au miros, ridică el din umeri. Va trebui să-mi iau banii în alt mod de la Teroenza.

Mintea fetei era înceţoşată de oboseală şi de durerea trădării, de aceea avu nevoie de un minut întreg pentru a-şi da seama la ce se referea Vykk.

Colecţia... şopti ea. Intenţionezi să furi colecţia lui Teroenza şi să fugi cu ea.

Bravo, făcu tânărul aprobator. Eşti sigură că n-ai păstrat talent de telepat de pe urma sclipstimului?

— Nu cred, zise Bria obosită. Ştiu doar că m-ai întrebat de multe ori despre colecţie... că m-ai întrebat care sunt obiectele cele mai valoroase. Chiar crezi că poţi să spargi încuietorile de securitate şi să le furi?

— Nu intenţionez să iau toată colecţia. Pentru aşa ceva, ar trebui o navă de transport mai mare decât oricare dintre cele existente pe Ylesia. Nu, vreau să iau doar obiectele mici – mici şi realmente de valoare. O fixă pătrunzător cu privirea. Iar tu mă vei ajuta, aşa este?

Fata şovăi. Furtul antichităţilor era o acţiune contrară tuturor convingerilor ei, totuşi obiectele lui Teroenza nu se aflau într-un muzeu, unde să poată fi văzute de public, ci fuseseră tezaurizate de un colecţionar particular lacom. Dacă Vykk le fura, aveau să fie repuse în circulaţie şi exista posibilitatea reală ca măcar unele dintre ele să fie expuse într-un magazin sau într-o galerie de artă.

— Bine, spuse ea şi inspiră profund şi tremurat. Te voi ajuta, Vykk.

— Perfect. O să şterpelim o navă şi vom părăsi planeta. M-am săturat de căldură, m-am săturat de umiditate şi m-am săturat până peste cap de preoţii ăştia şi de religia lor şarlatanească.

Bria trase adânc aer în piept. Să plec de aici? Să nu mai particip niciodată la slujbe şi să nu mai primesc Exultarea?

Cum voi putea trăi fără ea?

Împinse decis întrebarea în fundul minţii. Se va descurca în vreun fel. Poate că ar fi trebuit să se îndepărteze treptat de Exultare încă de săptămâna viitoare, până aveau să plece.

— Mai este însă ceva, Vykk, zise ea nesigur.

— Ce anume, scumpo?

— Muuurgh... Ce faci cu Muuurgh? Mi-ai spus că el şi-a dat cuvântul de onoare că te va păzi – că îţi este în aceeaşi măsură paznic şi protector. Ce vei face cu el?

Vykk inspiră adânc şi fata văzu cum pata chipului său se mişcă, atunci când clătină din cap.

— Ăsta-i vreltul din bucătărie, răspunse el folosind vechea expresie corelliană pentru ghinion sau chiar dezastru. Nu ştiu cum să procedez în cazul lui. Ţin realmente la el, dar mi-a spus ce înseamnă cuvântul de onoare pentru rasa lui. Mă tem că-i va fi loial lui Teroenza.

— Vrei să zici că dacă află ceva, ne va trăda?

— Sunt şanse mari în privinţa asta.

— Vykk... făcu Bria şi glasul i se poticni. Ce ne vom face dacă nu vom putea evada de pe planetă?

— Nu-ţi face griji, scumpo. Lasă pe mine. Tânărul oftă. Dacă va fi nevoie, mă voi înfrunta cu Muuurgh. Ţintesc mai bine decât el şi scot blasterul mai iute din toc.

— Vrei să tragi în el?

— Dacă se va ajunge la a alege între noi doi şi Muuurgh, da, voi trage în el. Aş vrea să-l pot convinge să ne însoţească. Dacă ar fi de acord, l-aş duce oriunde ar dori. Şi i-aş dărui destule credite pentru a-şi putea continua căutarea.

— Căutarea?

— Da, îşi caută perechea şi a venit aici, crezând că ea a sosit pe Ylesia. A greşit însă. Togorianii sunt rari, atât de rari încât eu nici măcar nu auzisem de ei înainte de a ajunge aici. Dacă o femelă togoriană ar fi trecut pe Ylesia, ar fi sărit imediat în ochi.

Bria icni şi tresări.

— Dar… Vykk, aici a fost alt togorian! Îmi amintesc că l-am văzut cu… nu mai ştiu… şase, poate opt luni în urmă. Nu l-am văzut decât în treacăt, dar sunt sigură în privinţa rasei.

— Serios? Era mascul sau femelă? Cum arăta?

— Habar n-am în privinţa sexului. Nu cred că era la fel de mare ca Muuurgh. Era alb, cu dungi portocalii… cred. Când l-am văzut era seară, imediat după slujbă, şi se întuneca.

— Trebuie neapărat să-i spun lui Muuurgh, zise Vykk. Preoţii ăştia mint la tot pasul. Este perfect posibil ca Mrrow – mi se pare că aşa se numea perechea lui – să fi fost mereu aici, pe Ylesia. Poate în Colonia 2 sau 3…

Amuţi. Bria rămase tăcută, reflectând la cuvintele tânărului, dar în cele din urmă nu mai putu rezista.

— Te rog, Vykk, îl imploră ea, spune-mi că n-ai vorbit serios că l-ai împuşca pe Muuurgh, dacă încearcă să ne oprească să furăm colecţia lui Teroenza! Trebuie să existe o cale pentru a evita asta.

Fata îl plăcea pe togorian. În ultimele două luni, ajunsese să-l cunoască puţin şi-l admira.

— Mă voi ocupa de el, orice ar fi. Dacă va fi nevoie, îl voi împuşca, mormăi pilotul posomorât. Dar poate că reuşesc numai… să-l ameţesc, ori doar să-i trag una zdravănă în căpăţâna aia tare şi să-l las legat, pentru ca preoţii să nu dea vina pe el, până nu am evadat.

— Vykk… Ochii Briei se umplură din nou de lacrimi. Te rog, gândeşte-te la altceva, astfel ca Muuurgh să nu fie rănit. Eşti priceput la aşa ceva.

— O s-o fac, scumpo. O s-o fac…

Se aplecă înainte şi o sărută scurt pe frunte, iar de data aceasta ea nu-i mai reaminti nimic despre legăminte. Nu am nici un legământ, gândi Bria mohorâtă pe când porniseră înapoi spre dormitorul ei. Nici legăminte, nici religie… absolut nimic…

Privi cu coada ochiului în lateral, prin întuneric.

Nimic, doar pe Vykk…

*

Muuurgh lunecă silenţios din junglă, ieşind pe potecă. Vederea nocturnă a togorianului era mult mai bună decât a oricărui om şi putea să vadă cu uşurinţă perechea care se îndepărta pe cărare. Cei doi aproape că ajunseseră la dormitor.

În ultimele două minute, felinoidul se furişase prin junglă cu o grijă exagerată, decis să ajungă suficient de aproape ca să le audă conversaţia purtată în şoaptă. Togorianul reuşise să se apropie numai la finalul discuţiei... dar auzise destule.

Pilotul şi Bria plănuiau să fugă. Plănuiau s-ă fure de la stăpânii săi. Pilotul intenţiona să se ocupe de Muuurgh.

Togorianul clătină nefericit din capul masiv. Îşi dăduse cuvântul de onoare în faţa stăpânilor săi; calea sa trebuie să fie limpede. Lucrurile nu stăteau însă aşa.

Ştia foarte bine ce ar fi trebuit să facă. Ar fi trebuit să se ducă la Teroenza a doua zi dimineaţă şi să-i spună ce auzise. Sau poate că el, Muuurgh, ar fi trebuit să-l ucidă pe pilot şi să-i povestească totul Marelui Preot după aceea.

Rămase totuşi locului, ezitând. În mod evident, pilotul era destul de disperat ca să-l împuşte pentru a evada. Muuurgh îşi dăduse cuvântul de onoare că-l va păzi pe pilot.

În acelaşi timp, pilotul era Vykk... şi Muuurgh ajunsese să se gândească la Vykk ca la un prieten. Vykk era decis să-şi protejeze femela şi Muuurgh putea să înţeleagă asta. El ar fi făcut aproape orice ca s-o protejeze pe Mrrow... dacă ar fi reuşit s-o găsească...

Mârâi adânc în fundul gâtului. Poate că ar fi trebuit să se arate prietenos, astfel ca pilotul să-i permită să ajungă îndeajuns de aproape pentru a-şi folosi dinţii şi ghearele. Muuurgh era un vânător expert. O dată ce îşi înhăţa prada, aceasta nu mai putea să scape.

Ar fi putut să-l ucidă pe Vykk pentru a-şi ţine cuvântul de onoare? Mârâi iarăşi şi reveni în junglă. În noaptea asta va vâna şi va ucide. Va sfârteca şi-şi va înfuleca prada vie.

Poate că asta îi va limpezi mintea şi după aceea va putea decide ce să facă…

Lunecă pe sub arborii gigantici, tăcut şi invizibil ca o fantomă.

PIERDUTĂ ŞI REGĂSITĂ

În dimineaţa următoare, Han fluieră voios în timp ce făcu duş şi nu-l putu deprima nici chiar aplicarea unguentului fungicid, cenuşiu şi urât mirositor. El şi Bria vor pleca de pe planetă şi vor avea credite destule, după ce vindeau obiectele furate din colecţia lui Teroenza. Han îşi va putea cumpăra un ID nou, masă şi cazare, pe durata susţinerii examenelor de intrare la Academie.

Iar când va ieşi de acolo, va fi ofiţer, o persoană respectată, şi Bria îl va aştepta…

Frecându-şi părul ud cu prosopul, se îndreptă spre hainele care se aflau la piciorul patului.

Nu avu parte de absolut nici un avertisment. Mergea către pat, iar în clipa următoare ceva îl prinsese şi-l propulsase cu atâta putere pe podea, încât îşi pierduse respiraţia. Han horcăi ca un whaladon eşuat şi văzu stele verzi.

Ceva îl ţinea apăsat, cu o mână gigantică cu care-i presa pieptul. Instinctiv, Han rămase nemişcat, icnind şi

străduindu-se să-şi recapete răsuflarea, dându-şi seama că mâna aceea îl putea strivi ca pe o nucă de dilga.

Zărea negru în faţa ochilor – ba nu, culoarea neagră era reală. Reală şi blănoasă, cu o pată albă în mijlocul pieptului şi mustăţi rigide, tot albe. Han reuşi să-şi focalizeze privirea.

— Muuurgh…? gâfâi el abia perceptibil. Ce se-ntâmplă…?

Muuurgh îi mârâi în faţă, apropiindu-şi atât de mult colţii uriaşi, încât tânărul îi putu vedea sclipind de salivă.

— Pilotul plănuieşte să fugă, s-o ia pe Bria, mormăi el. Vykk plănuieşte să fure de la stăpânii ylesiani. Vykk plănuieşte să se ocupe de Muuurgh…

— Dar…

Laba îl apăsă niţel şi Han cedă, cu ochii bulbucându-se.

Muuurgh ridică cealaltă labă masivă şi o flexionă uşor. Ghearele ca nişte iatagane ieşiră din teci.

— Acum pilotul trădător va muri, mormăi togorianul.

— Nu! Han ridică braţele într-un gest rugător. Te rog! Ascultă-mă!

— Muuurgh a ascultat azi-noapte. Muuurgh a auzit destule, replică sumbru extraterestrul.

— Hei, amice, bolborosi tânărul imaginându-şi ce ar fi putut face ghearele acelea gâtlejului său vulnerabil. Crezusem că suntem prieteni!

— Muuurgh l-a plăcut pe pilot. Lui Muuurgh îi pare rău că trebuie să-l ucidă pe pilot. Dar şi-a dat cuvântul de onoare. Muuurgh nu are de ales.

Laba începu să coboare. Han strânse din ochi şi aşteptă sfârşitul.

Simţi pe obraz şi pe gâtlej curentul de aer al mişcării togorianului, totuşi nu-l atinse nimic. După o eternitate, pilotul redeschise ochii. Muuurgh îl privea, în mod evident sfâşiat de incertitudine.

În cele din urmă, îl prinse pe tânăr de umăr şi de păr, îl smuci în picioare şi-l împinse în direcţia hainelor.

— Îmbracă-te! Muuurgh nu vrea sângele pilotului pe ghearele lui. Mergem să-i spunem lui Teroenza ce plănuiesc

pilotul şi fata. Preotul le va spune altor gărzi să-i ucidă pe trădători.

Han se apropie grăbit de pat şi începu să se îmbrace. Cel puţin nu avea să moară în pielea goală şi ud leoarcă.

— Ascultă, Muuurgh, zise el, trebuie să m-asculţi! Te rog! Ce te costă?

— Pilotul minte. Muuurgh ştie că el minte. Muuurgh… eu nu voi asculta.

„Asta-i un semn bun că se calmează”, gândi Han. „Începe să-şi reamintească gramatica pe care i-am predat-o”.

Îşi încheie salopeta, apoi se aşeză pe marginea patului ca să-şi tragă cizmele.

— Rasa ta are un cod al onoarei, da? întrebă el, gândindu-se mai iute decât o făcuse vreodată în toată viaţa sa.

— Da.

— Dacă-ţi dai cuvântul de onoare cuiva, trebuie să-l respecţi, aşa este?

— Da. Pilotul se poate îmbrăca şi mai repede. Trage cizmele!

Han introduse fără grabă piciorul drept, cu vârful labei în jos, şi începu să tragă cizma.

— Ei bine, amice, să presupunem că ţi-ai dat cuvântul de onoare cuiva care te-a angajat şi descoperi că tot ce ţi-a spus a fost numai minciuni. Ce se-ntâmplă atunci cu înţelegerea voastră? Trebuie să-ţi mai respecţi cuvântul de onoare faţă de cineva care te-a minţit şi şi-a bătut joc de tine?

Muuurgh îl privi bănuitor, dar nu comentă nimic.

— Haide, amice, ce spune codul vostru de onoare în privinţa înţelegerii încheiate cu mincinoşii?

Extraterestrul clătină din capul masiv, apoi urechile i se lipiră de ţeastă, cu furie.

— Dacă un togorian îşi dă cuvântul de onoare unui mincinos, atunci înţelegerea este anulată. Nu există nici o onoare în a trata cu un mincinos.

— Perfect, încuviinţă Han străbătut de un fior de

satisfacţie şi ridică cizma stângă. Ascultă-mă, amice. Cred că Mrrow se află aici, pe Ylesia, şi mai cred că Teroenza te-a minţit.

Muuurgh se uită la el, după care ochii săi albaştri se îngustară.

— Doreşti să rămâi în viaţă, Vykk.

— Este firesc, amice, spuse tânărul cu onestitate, dar îţi jur că nu te mint în privinţa asta.

— Juri? Ce este acest juri?

— Este... ca un fel de cuvânt de onoare. Cei din rasa mea jură pe lucrul cel mai important pentru ei din lume. Este cumva... cred că voi aţi spune sacru.

— Şi pe ce jură Vykk?

Han se gândi o clipă.

— Jur, răspunse el rar şi răspicat, pe viaţa Briei. Ştii că ţin la ea... mult. Ştii asta?

Muuurgh reflectă câteva momente, apoi încuviinţă din cap.

— Perfect, atunci îţi jur pe viaţa Briei că azi noapte ea mi-a spus că a văzut un togorian aici, cu peste şase luni în urmă. Asta s-ar potrivi cu momentul când tu o căutai pe Mrrow, nu?

Fără un cuvânt, togorianul aprobă din nou.

— Ea a văzut un togorian, Muuurgh. Gândeşte-te şi singur. Teroenza şi ai lui te-au minţit atunci când au spus că ea n-a venit niciodată aici. Probabil că se află tot pe Ylesia, dar nu aici, nu în Colonia 1, fiindcă ar fi fost prea riscant să te mintă cu atâta sfruntare. Există probabilitatea să fie în Colonia 2... sau poate chiar în Colonia 3. Colonia 2 există însă de mai mult timp, aşa că acolo sunt mai mulţi pelerini decât în Colonia 3. De aceea, aş paria că Mrrow se află în Colonia 2. Merită să fie verificat, nu?

— Cum arăta? întrebă încet Muuurgh.

Pentru o clipă, Han fu ispitit să mintă şi să spună că nu ştia. Dacă Bria greşise, iar togorianul văzut de ea nu fusese Mrrow, iar Muuurgh se înfuria şi-l ucidea pe loc? Inspiră adânc.

— Bria a spus că avea blana albă şi mai avea o culoare. În dungi. Crede că s-ar putea să fi fost dungi portocalii, dar era aproape întuneric, aşa că nu-i sigură.

Sper că blana lui Mrrow nu era unicoloră, sau bălţată!

Urechile lui Muuurgh se lipiră de ţeastă şi extraterestrul şuieră ca o supapă defectă, dezvelindu-şi colţii feroce. Han privi disperat în jur, căutând ceva cu care să-l pocnească, dar nu zări nimic. Se resemnă tăcut şi aşteptă să fie sfâşiat în două.

După aceea şuierul furios al lui Muuurgh se transformă într-un urlet de suferinţă îndurerată. Uriaşul felinoid se prăbuşi pe podea, strângându-şi capul între labe şi tânguindu-se mormăit.

— Ai descris-o pe ea! mârâi el în cele din urmă. Pe toţi zeii; taţilor mei, poate să fi fost acolo în toate zilele astea, iar eu i-am crezut pe mincinoşii ăia! Mă duc chiar acum să le sfâşii beregatele şi să le mănânc inimile!

— Brrr, murmură Han încetişor, gândindu-se Bine c-a mers!

Muuurgh sări în picioare, în mod vădit gata să-şi transpună ameninţarea în fapte.

— Stai!

Han ţâşni şi prinse un braţ uriaş, atârnându-se de el, dar fu pur şi simplu târât prin cameră şi apoi prin salon, ajungând aproape la uşă. Înfipse cu străşnicie călcâiele în podea şi refuză să cedeze.

— Muuurgh, dacă o vrei pe Mrrow înapoi, opreşte-te!

Togorianul încetini, după care se opri.

— Bun, gâfâi Han. Haide acum să vorbim ca două fiinţe raţionale, de acord? Stai jos.

Muuurgh se prăbuşi pe saltea. Han dădu drumul la muzică, apoi îşi trase scaunul uzat atât de aproape de felinoid încât aproape că se atingeau.

— Vorbeşte în şoaptă, murmură el.

Togorianul încuviinţă din cap.

— Am un plan, urmă Han. Cred că ştiu cum o putem salva, dacă se mai află pe Ylesia.

Sper că n-au trimis-o în minele de mirodenii, gândi, dar nu suflă o vorbă. De acum, Muuurgh ştia la fel de bine ca şi el ce se întâmpla cu sclavii.

— Bine, Vykk, încuviinţă Muuurgh în şoaptă, spune-mi planul.

Tânărul se gândi o clipă.

— Pentru o parte a planului, voi avea nevoie de ajutorul tău. Trebuie să fac nişte pregătiri şi voi încerca să las totul aranjat înainte de a pleca.

— Să pleci? Vykk pleacă?

— Da, dar nu mă refer la evadarea noastră finală. Peste două zile, trebuie să duc pe Nai Hutta un mesaj şi un cadou din partea lui Zavval pentru un hutt pe nume Jiliac. Va trebui să rămân şi să aştept răspunsul. N-am fost niciodată pe Nai Hutta şi nu ştiu cum merg lucrurile acolo, dar Jalus Nebl le cunoaşte.

Muuurgh aprobă, pentru a arăta că era atent şi începu, nervos, să-şi cureţe mustăţile albe.

— Mai departe… Visul este o navă prea mică pentru trei pasageri. O să-i atrag atenţia lui Teroenza şi-i voi spune că Nebl doreşte să revină în activitate în calitate de copilot al meu. Sunt aproape sigur că va fi de acord să ne lase pe mine şi pe Nebl să plecăm împreună în misiunea asta. Îi voi sugera ca tu să rămâi aici, fiindcă nu va fi loc şi pentru tine.

Tânărul se sculă şi începu să se plimbe înainte şi înapoi, cufundat în gânduri.

— Preoţii ştiu că-ţi place să vânezi, aşa-i? De aceea, atunci când voi solicita permisiunea de a-l lua pe Nebl cu mine, tu să le ceri să te lase câteva zile la vânătoare. Te poţi deplasa rapid pe teren accidentat, da?

— Foarte rapid, încuviinţă togorianul. Suficient de rapid ca să urmăresc şi să ucid prada.

— Crezi că ai putea ajunge pe jos la Colonia 2?

— Da.

— Ei bine, asta-i varianta noastră cea mai bună. Dacă Mrrow se mai găseşte pe Ylesia, probabilitatea este de peste cincizeci la sută ca să fie în Colonia 2. Trebuie să

mergi acolo şi s-o cauţi, să vezi dacă-i poţi da de urmă.

— Şi s-o salvez! sări Muuurgh în picioare.

— Nu! se răsti Han. Stai jos! Asta ar fi prostia cea mai mare. Voi doi aţi fi căutaţi pe toată planeta, cu senzori reglaţi pe biometria togoriană pentru a vă descoperi. După aceea aţi fi capturaţi şi probabil ucişi. Sau trimişi în minele de pe Kessel, ceea ce-i cam acelaşi lucru.

— Vrei ca Muuurgh s-o vadă pe Mrrow, dar să nu fie văzut de ea?

— Exact! Doar s-o găseşti şi să afli unde doarme, unde mănâncă... chestii de-astea. După aceea, când vom evada, vom zbura la Colonia 2 şi o vom lua de acolo. Am efectuat nişte investigaţii nocturne prin împrejurimile de-aici, în caz că n-ai observat.

— Muuurgh a observat, replică togorianul sec. Oriunde a mers Vykk, Muuurgh a fost înapoia lui, privind. De ce crezi că am ştiut să ascult, când ai condus-o pe Bria la dormitor?

— Oricum, m-am gândit în ce fel putem crea o diversiune care să-i ţină ocupaţi pe paznici, în vreme ce noi luăm obiectele cele mai valoroase din colecţie. Ştiu de asemenea unde se află centrul de comunicaţii. Mă voi asigura ca, până o ştergem de aici, comunicaţiile dintre colonii să fie întrerupte. O să zburăm la Colonia 2 şi înainte ca paznicii de acolo să-şi dea seama ce se întâmplă, am luat-o pe Mrrow şi am întins-o de pe planetă. După aceea vă voi duce pe voi doi pe Togoria, de acord?

Muuurgh îl privi pe Han şi ochii săi albaştri se mijiră, iar mustăţile tremurară de emoţie.

— O să faci asta pentru Muuurgh şi Mrrow?

— Da, îţi jur. Dacă ne ajuţi pe mine şi pe Bria să furăm obiectele lui Teroenza, îţi jur că nu vom pleca fără Mrrow.

Uriaşul togorian căzu pe gânduri, apoi se uită direct spre pilot.

— O să te ajut, rosti el. Îmi dau cuvântul de onoare.

— Batem palma, amice, făcu Han.

În aceeaşi seară, Han merse la galeria de artă a lui Teroenza, ca s-o caute pe Bria. Se întreba dacă fata mai

participa şi acum la slujbe, după ce aflase că erau nişte şarlatanii. Bătu în uşa masivă, blindată şi, când auzi glasul ei dinăuntru, răspunse:

— Sunt eu, Han!

Uşa se deschise şi Bria ieşi în prag. Ochii pilotului se holbară involuntar.

— Hei! Arăţi grozav!

Pentru prima dată de când o cunoştea, fata renunţase la roba cafenie voluminoasă şi la bonetă. Purta acum o tunică simplă, albastru-deschis, şi pantaloni. Deşi de o croială modestă, hainele dezvăluiau silueta zveltă, dar evident feminină.

— Preaslăvitul Teroenza mi-a spus că atâta timp cât lucrez la colecţie, pot renunţa la hainele de pelerin, spuse ea.

Roşii puţin, văzând căldura din ochii pilotului, însă surâse:

— Se temea că voi agăţa roba de vreun obiect de valoare şi-l voi răsturna.

— Sunt absolut de acord, făcu Han. Bei o ceaşcă de ceai?

— Sigur că da.

După ce se instalară în popotă, având înainte câte o ceaşcă de stimceai, Bria zâmbi sfios spre tânăr.

— Aşadar… îţi place realmente cum arăt?

— Cum să nu! Eşti cea mai frumoasă fată de pe planetă – fără glumă!

Ea îi surâse, dar apoi surâsul se destrămă şi-l privi tulburată.

— Se pare că nu eşti singurul care crede aşa, Vykk…

— Ce vrei să spui?

— Azi dimineaţă am avut o discuţie stranie cu Ganar Tos, majordomul lui Teroenza. Se pare că, până acum, el n-a zărit nimic dincolo de roba de pelerin, dar când am îmbrăcat veşmintele astea, m-a observat realmente. M-a urmărit vreo oră, în timp ce rearanjam colecţia, făcând conversaţie… sau încercând să facă. Are nişte ochi roşu-portocalii care-mi dau fiori. Este bătrân, dar în mod evident

are… hm-m-m, destulă vitalitate, dacă înţelegi ce vreau să spun. Vitalitate masculină.

Han se lăsă pe spate în scaun.

— Vrei să zici că ticălosul ăla bătrân se dă la tine?

— Mă tem că da, se înfioră fata. Voia să ştie câţi ani am… dacă am fost măritată… dacă am avut copii… M-a întrebat cum de am ajuns pe Ylesia ca pelerin. Nişte întrebări foarte intime! Avea mult tupeu.

Pilotul se apleca înainte.

— Chiar aşa, de ce ai venit aici? Sau consideri că-i o întrebare prea intimă ca să-mi răspunzi la ea?

Bria îi surâse şters.

— În nici un caz, Vykk. De ce am venit aici…? Mi se pare că a trecut aşa mult timp, încât îmi vine greu până şi să-mi reamintesc. Treceam printr-o perioadă proastă. Abia terminasem şcoala şi mă cam speria gândul de a urma Universitatea. Până atunci nu fusesem niciodată pe cont propriu. Mama mă ţinuse mereu din scurt, făcându-mă să mă simt ca şi cum n-aş fi fost în stare să fac nimic ca lumea. Pentru ea nu era suficient să învăţ şi să mă comport bine.

Zâmbi, dar fără veselie. Tata m-a încurajat să urmez o carieră, însă mama se gândea numai la un mariaj excepţional. A considerat că visele îi sunt pe cale de a se împlini atunci când am început să mă întâlnesc cu Dael.

Han simţi un fior de gelozie, dar îşi reaminti că şi în trecutul său existaseră alte fete. De fapt, chiar destule…

— Eram pe punctul de a ne logodi, când l-am prins umblând cu alta. I-am spus atunci că totul s-a terminat. Mama s-a înfuriat rău pe mine, fiindcă m-am despărţit de el. Dael provenea dintr-o familie corelliană foarte bogată şi ea începuse deja să plănuiască nunta.

Suspină şi urmă:

— Mi-a poruncit să mă duc la el şi să-i cer scuze, ca să reînnodăm relaţia. Pentru prima dată în viaţa mea, i-am spus nu.

— Pare o femeie foarte… decisă, se pronunţă Han cu

precauţie.

— Nu-i cuvântul cel mai potrivit. Mama m-a împins spre Dael încă de pe când urmam şcoala împreună, dar nu avusesem curajul să-i spun că nu-mi plăcea prea mult de el. Curios – ochii ei albastru-verzui se înceţoşară – nu mă dădeam în vânt după el, totuşi atunci când am aflat că mă înşela în ascuns, m-am simţit trădată şi deprimată. Oamenii sunt ciudaţi, nu crezi?

Tânărul încuviinţă şi o îndemnă să continue.

— Cam tot atunci am aflat despre o întrunire religioasă condusă de un misionar ylesian. Mă simţeam deprimată, aşa cum ţi-am spus, fiindcă ştiam că pur şi simplu nu puteam să fac nimic bun. Eram cumva dezrădăcinată, ştii? Retezată de toţi. De aceea m-am dus la întrunire. Preotul ylesian şi-a încheiat slujba cu câteva secunde de Exultare… şi m-a făcut să mă simt atât de bine! Ca şi cum aş fi aparţinut indivizilor aceia. Drept urmare, mi-am vândut bijuteriile, am fugit de acasă şi m-am îmbarcat în prima navă spre Ylesia.

Surâse melancolic.

— Asta-i povestea vieţii mele. Ca să revenim la prezent, ce crezi că ar trebui să fac pentru a-l ţine la distanţă pe bietul bătrân Ganar Tos?

— Dacă te sâcâie prea mult, spune-i direct lui Teroenza ce se întâmplă. Sunt sigur că el nu doreşte ca munca ta să aibă de suferit şi-i va cere lui Ganar Tos să înceteze.

— Bine, se însufleţi ea. Este o idee bună.

— Mergi la slujbă? o întrebă Han, privind-o cu subînţeles.

Fata scutură din cap.

— Nu, nu vreau.

— Absenţa ta nu va fi remarcată?

— Pot spune că m-a durut capul sau că a trebuit să muncesc până târziu. Cei mai mulţi pelerini de abia aşteaptă să se ducă şi nu ţin socoteala celor care sunt prezenţi acolo.

— Asta-i adevărat. Ce-ai spune atunci despre o plimbare?

— Cum să nu.

După ce ieşiră din popotă, Han se îndepărtă de Câmpiile înflorate, înainte de aborda subiectul care-l obseda. Povesti pe scurt episodul cu Muuurgh din cursul dimineţii. Bria fu alarmată, dându-şi seama că togorianul îi ascultase în noaptea trecută şi i-o spuse tânărului.

— Mda, m-a pus şi pe mine pe gânduri, încuviinţă el. Deşi este masiv, tipul poate fi al naibii de silenţios când o doreşte. Nu-i de mirare că spune că-i cel mai bun vânător de pe planeta asta. Se pare că m-a urmărit tot timpul cât am cercetat împrejurimile coloniei şi am cercetat care ar fi modalitatea cea mai bună de a evada de aici.

— Ar fi bine să fim prudenţi în privinţa locului în care ne aflăm, atunci când discutăm despre planurile de evadare, spuse fata privind nervos în jur.

— De ce crezi că ne-am îndepărtat atât de mult înainte de a aborda subiectul? Copacii au urechi pe aici şi trebuie să fim foarte precauţi. Azi-noapte n-a fost decât Muuurgh, aşa că n-am păţit nimic, dar putea la fel de bine să fi fost unul dintre cameleonii pe care-i folosesc ca paznici în fabrica de sclipstim.

Bria se înfioră la ideea respectivă.

— Ce doreai să-mi spui?

— Muuurgh va cere aprobarea să plece într-o expediţie de vânătoare, cât timp eu şi Jalus Nebl vom fi plecaţi pe Nai Hutta. Am stabilit totul. Azi, Teroenza a fost de acord să-l iau pe Nebl cu mine. Nai Hutta se află la două sisteme depărtare şi vom avea nevoie de patru-cinci zile. L-am spus lui Muuurgh că acesta va fi timpul de care va dispune ca să afle dacă Mrrow se mai găseşte aici. Dacă o descoperă, o vom lua cu noi.

— Asta-i foarte bine, aprobă fata. Detestam ideea să-l lăsăm pe Muuurgh aici. Dacă Teroenza va fi foarte furios, ar fi fost posibil să-l ucidă pentru că ne-a lăsat să fugim, indiferent dacă Muuurgh ar fi fost sau nu responsabil.

— Exact, oftă Han. Aş vrea să pot găsi o cale de a mă strecura în apartamentul lui Teroenza, ca să scotocesc şi să găsesc locul unde ţine codurile de acces ale navelor şi

codurile de securitate ale colecţiei. Deocamdată sunt în impas. M-am gândit la o modalitate prin care să distrag paznicii, dar dacă nu pun mâna pe coduri, s-ar putea să fiu nevoit să modific planurile. Poate că va fi nevoie să incendiez Centrul de Primire... sau altceva.

— Codurile de securitate? Bria se încruntă şi închise ochii. Coduri de securitate...

Inspiră adânc, apoi începu să recite un şir de numere, simboluri şi litere.

— Aşa ceva! exclamă Han şi o prinse surescitat de braţ. De unde le ai?

Fata îi zâmbi timid.

— Se găseau în mintea lui Teroenza. Mă tem că mi-au fost pur şi simplu imprimate în creier, alături de multe alte chestii. Aş dori să le pot uita – şi nu numai pe ele dar îmi este imposibil.

Pilotul o prinse de umeri şi o scutură uşor, în culmea fericirii.

— Ei bine, nu ţi-o mai dori până nu plecăm din mizeria asta. Bria, scumpo, este minunat! M-ai salvat de o mulţime de probleme!

— Am şi plătit destul pentru asta, surâse ea, dar dacă ne este de folos... bănuiesc c-a meritat.

— A meritat. Ai încredere în mine. Jur c-a meritat.

Bria încuviinţă din cap.

— Acum va trebui să evităm să trezim bănuieli, până nu suntem realmente gata de evadare. Asta va fi uşor pentru mine – eu şi Nebl nu vom fi pe planetă. Crezi că până mă-ntorc, te poţi descurca să-ţi faci munca în modul cel mai firesc?

— Cred că da, dar... grăbeşte-te!

— O să mă grăbesc, scumpo.

Fata îi aruncă o privire rugătoare.

— Vykk, după ce scăpăm ne-am putea duce pe Corellia? Vreau să-mi revăd familia. Vreau să-i anunţ că n-am păţit nimic.

Han o linişti cu un surâs.

— Sigur că da. Şi eu am de rezolvat nişte afaceri pe Corellia, aşa că va fi una dintre primele noastre escale, în regulă?
— În regulă, se lumină ea la chip.

După ce Vykk o lăsă la uşa clădirii dormitoarelor, Bria se gândi să urce şi să doarmă până la cină. Dacă ar fi întrebat-o cineva, ar fi acuzat o migrenă ca scuză pentru absenţa de la slujbă.
Când ajunse însă în dormitor, îşi ridică roba şi boneta de pelerin şi le privi, apoi căzu pe gânduri. Mâine, îşi spuse. O să încep de mâine. La urma urmelor, ultimele două zile au fost foarte grele. Nimeni nu s-ar aştepta să lipsesc chiar aşa de la Exultare. Am nevoie de o zi ca să mă pregătesc...
Şi înainte de a-şi da seama prea bine ce face, se pomeni purtând din nou roba şi boneta şi grăbindu-se pe Poteca Nemuririi spre Altarul Făgăduielilor.

Peste două zile, un corellian extrem de agitat şi un sullustan flegmatic aşteptau în faţa sălii de audienţe din Palatul de Iarnă al huttului Jiliac. La picioarele lui Han se afla un micro-holodispozitiv de înregistrare, destinat să proiecteze simulacrul audio-video al expeditorului. Nebl menţinea echilibrul unei lăzi mari şi bogat împodobite aflate pe un elevator antigravitaţional. În ladă se afla cadoul pe care Zavval îl trimisese lui Jiliac, partenerul său de afaceri şi, uneori, rival.
— Mă-ntreb cât va mai trebui să aşteptăm, mormăi nervos tânărul, plimbându-se de colo-colo. A trecut aproape o oră.
— Asta nu înseamnă nimic pentru o audienţă la un şef de clan, explică Jalus Nebl. Odată am aşteptat două zile, doar ca să ajung în anticameră. Şi nu uita că va trebui să aşteptăm şi răspunsul. Odată am aşteptat o săptămână.
— Nu-mi mai spune toate astea, bombăni Han. Nu vreau să aud toate lucrurile care pot să meargă prost. Am încă îndoieli că vom fi lăsaţi să plecăm vii de aici. Se ştie că

huttii au temperamente foarte violente.

— Ţi-am spus deja că suntem în perfectă siguranţă.

— Iartă-mă dacă sunt mai tare de cap, dar ce te face să fii atât de sigur? se răsti Han.

— Cu mult timp în urmă, în primele zile ale instalării lor pe Nai Hutta, huttii au omorât atât de mulţi mesageri, încât comunicaţiile între clanuri au fost complet întrerupte şi din cauza aceasta toţi au pierdut din profit, explică Nebl. De aceea toate clanurile au aderat la un pact pe care l-au jurat – mesagerul trimis de un hutt la alt hutt este sfânt. Cât timp transmitem mesajul lui Zavval şi-i ducem răspunsul, nu putem fi atinşi sau deranjaţi în nici un alt fel.

— Sper să ai dreptate, murmură Han şi examină lada mare. Crezusem că Zavval era furios pe Jiliac, şopti el. Cum se face că-i trimite un cadou?

Nebl clătină din cap.

— Cadourile sunt tradiţionale. Pentru a câştiga atenţia unui hutt, trebuie fie să-i prezinţi un cadou, fie să-l ameninţi. Uneori huttii le fac pe ambele simultan.

— Straniu, se strâmbă pilotul. Eşti sigur că n-ai habar ce-i înăuntru? Lada este suficient de mare ca să conţină aproape orice. Chiar şi un corp, dacă-l îndoi cu atenţie. M-aş simţi mai liniştit dacă aş şti despre ce-i vorba.

— Lada este sigilată, îi reaminti sullustanul. Dacă o deschidem, Excelenţa Sa Jiliac îşi va da seama. Nu ne dorim necazuri.

— Mda... ştiu, făcu o grimasă Han şi apoi, pentru a-şi uita grijile, privi în jur.

Anticamera avea plafonul înalt, cu lucarne. Era construită din piatră deschisă la culoare, iar pe pereţii albi atârnau tapiserii ţesute se spunea de duşmanii lui Jiliac, în vreme ce zăceau în temniţe, aşteptând milostenia execuţiei. Una dintre ele prezenta planeta natală originală a huttilor, stearpa şi dezolanta Varl, iar altă tapiserie zugrăvea marele cataclism care o distrusese cu foarte mult timp în urmă. Alta arăta uriaşa diasporă huttă spre Nai Hutta din sistemul Y'Toub. Han ştia că Nai Hutta însemna în limba huttilor

Glorioasa Nestemată.

Ultima tapiserie era un portret în mărime naturală a lui Jiliac însuşi, lăsat pe spate pe podiumul său bogat împodobit, dar de un gust îndoielnic.

Corellianul nu văzuse prea mult din Nai Hutta, deoarece el şi Nebl fuseseră suiţi imediat într-un speeder de teren pilotat de un droid şi purtaţi spre sud, la îndepărtatul Palat de Iarnă al lui Jiliac. Reşedinţa lordului hutt se afla pe o insuliţă în vecinătatea ecuatorului. Jalus Nebl îl informase pe Han că era norocos; prin comparaţie cu restul lui Nai Hutta, insula aceasta era practic o oază de verdeaţă pe planeta rece, umedă şi urât mirositoare.

Insula îi amintise tânărului de Ylesia: călduroasă, umedă şi ticsită de copaci gigantici care abundau în liane imense.

Atenţia lui Han reveni brusc în prezent, când îşi dădu seama că erau chemaţi de Dorzo, majordomul rodian al lui Jiliac.

— Excelenţa Sa Supremă Jiliac, şef de clan şi protectorul celor drepţi, vă aşteaptă imediat.

Han îşi ridică grăbit recorderul şi, însoţit de Nebl, păşi în sala de audienţe.

Era uriaşă. Străbătând culoarul central în drum spre podium, Han simţi sub tălpile cizmelor grosimea luxuriantă a mochetei scumpe. Sala era plină de sicofanţi slugarnici din toate rasele, dansatori de toate sexele înveşmântaţi cu gust, şi o orchestră care cânta într-un colţ. Un bufet masiv pe care se aflau mormane de mâncăruri de pe o duzină de planete îl făcu pe Han să saliveze şi să-şi reamintească brusc că sărise peste masa de prânz.

Jiliac era pe jumătate întins, relaxat pe podiumul său de audienţe, fumând ceva ce tânărul nu putu să identifice şi nici nu dori să guste. Până şi fuiorul vag de fum expirat de hutt, care ajunse la el îl ameţi instantaneu.

Jalus Nebl îl împinse uşor de la spate şi Han avansă nervos.

— Atotputernic Jiliac, rosti el în huttă amintindu-şi discursul repetat cu Zavval, sosim de la stăpânul nostru

ylesian Zavval pentru a vă aduce un mesaj şi un dar. Mai întâi, darul...

Îi făcu semn lui Nebl şi, aşa cum stabiliseră, sullustanul făcu un pas înainte.

Jiliac îi privi pe amândoi, apoi ordonă în huttă:

— Deschide-l! Vreau să văd ce crede Zavval că este demn de mine.

— Da, Excelenţa Voastră, cârâi sullustanul şi începu să deschidă sigiliile şi zăvoarele.

Han privi fascinat cum Nebl ridică partea superioară a lăzii şi extrase două globuri cristaline cu suporţi de aramă, pe care le suprapuse, apoi aşeză obiectul astfel obţinut pe un piedestal solid, uşor curbat, de bronz.

Metalul era acoperit în întregime cu gravuri în aur şi argint. În partea din spate a globului inferior exista un capac micuţ, despre care Han bănui că adăpostea bateriile. Corellianul privi perplex ansamblul. Habar nu avea la ce putea sluji.

Jiliac ştia însă prea bine.

— O combinaţie între o narghilea şi un gustacvariu! bubui el, desigur în huttă, pe care Han o înţelegea deja foarte bine. Şi aproape demnă de măreţia mea! Exact ce-mi doream! De unde ştia?

Reveni cu atenţia la cei doi mesageri şi continuă pe un ton mai oficial:

— Cadoul lui Zavval îmi place. Să sperăm că şi mesajul îmi va plăcea. Activează-l, omule!

Han făcu o plecăciune adâncă, aşeză recorderul pe o măsuţă joasă şi-l activă. Instantaneu un holosimulacru al lui Zavval apăru, umplând spaţiul dinaintea podiumului lui Jiliac.

— Dragul meu Jiliac, rosti Zavval întinzând un braţ ca şi cum ar fi fost de faţă şi l-ar fi putut vedea realmente, în decursul anului trecut s-au petrecut unele evenimente nefericite, care ne-au afectat operaţiunile de pe Ylesia. Câteva nave au dispărut, iar una a scăpat cu greu în urma unui atac. Fiind unul dintre capii Kajidierului nostru, a fost

de datoria mea să cercetez aceste acţiuni condamnabile.

Expresia de plăcere a lui Jiliac dispăruse. Han trase nervos cu coada ochiului spre sullustan. Sper că are dreptate în privinţa securităţii noastre!

— Am urmărit aceşti aşa-zişi piraţi până la Nar Shaddaa şi, recent, operativii mei au capturat şi interogat un căpitan de navă. Nefericitul a dezvăluit – înainte de a deceda, datorită inimii slabe – că a fost recrutat şi trimis în misiunile sale ticăloase de tine şi de strănepotul tău, Jabba. Ostilitatea ta ne doare profund şi, ceea ce este mai important, ne reduce profitul. Te previn, Jiliac! Lasă-ne transporturile în pace. Orice alt atac va fi urmat de represalii imediate împotriva ta şi a clanului tău. Am asamblat o flotă mare, care-ţi va distruge cu siguranţă forţele derizorii.

„Aşa să fie!” se întrebă Han disperat. „Nu suntem decât eu şi Nebl! Zavval trage o cacealma. Sau a angajat recent mai mulţi piloţi?”

Mesajul lui Zavval continuă inexorabil:

— Acceptă darul nostru ca un semn de pace, sau aşteaptă-te la consecinţe dintre cele mai teribile – printre care moartea ta ar fi cea mai neînsemnată. Jiliac, în numele frăţiei hutte apelez la tine să încetezi de a mai ataca şi teroriza navele noastre. Putem obţine un profit mult mai mare dacă am acţiona laolaltă, în loc să ne războim.

Deja Han şi sullustanul se retrăgeau îngroziţi, deoarece Jiliac se umfla aidoma unei răni cu puroi.

— Acesta este avertismentul meu, Jiliac. Încetează…

— AiiiiiieeeeeeaaaaaarrrrrRRGGGGGGGGHHHHHHHW!!

Urletul de furie al lui Jiliac îi făcu pe Han şi Nebl să sară înapoia mesei pe care se întindea bufetul. Coada lordului hutt se repezi într-un arc teribil, izbind recorderul şi expediindu-l prin aer. Imaginea lui Zavval dispăru.

Jiliac lunecă înainte şi Han îl privi fascinat şi înspăimântat. Era prima dată când vedea un lord hutt deplasându-se cu propriile sale forţe.

— Mesageri! răcni Jiliac. Apropiaţi-vă!

Încet, şovăielnic, Han şi Nebl se târâră dindărătul mesei şi se sculară, tremurând.

— Da, Atotputernice Jiliac? se bâlbâi Nebl.

Han era incapabil să articuleze ceva.

— Vă trimit înapoi la infecţia parazită ciuruită de viermi care se numeşte Zavval! zbieră Jiliac zvâcnind din coadă, în vreme ce se plimba înainte şi înapoi. Spuneţi-i că m-a calomniat pe mine şi pe ruda mea, Jabba. Spuneţi-i că această încercare lipsită de inteligenţă de a mă împinge spre un atac pripit a eşuat lamentabil. Îmi voi alege eu momentul când să atac. Este un hutt mort, dar, deocamdată, prin graţia mea, poate să pretindă că mai este în viaţă. Eu singur voi decide când va muri – şi o voi face când voi dori. Aţi înţeles, mesageri?

— Da, Atotputernicule! îşi regăsi Han glasul.

Era evident că Jiliac îi lăsa să plece şi el nu-şi dorea nimic mai mult decât s-o întindă de pe planeta aceea. Făcu o plecăciune, apoi încă una.

— Îi voi transmite exact cuvintele Excelenţei Sale!

— Perfect! Puteţi pleca. Duceţi mesajul meu la Zavval – imediat!

Plecându-se într-una, Han şi Nebl se retraseră din sala de audienţe.

Ajunşi afară, săriră în grabă în speeder şi-i porunciră droidului pilot să-i ducă imediat la astroport.

Han nu se simţise niciodată mai fericit decât atunci când zărise Visul ylesian aşteptându-i. Împreună cu Jalus Nebl, o luase la goană peste pistă, urcase în fugă rampa şi se năpustise în cabina de pilotaj.

De abia când se aflau în spaţiu şi Han trase maneta pentru a efectua saltul în hiperspaţiu, simţul umorului îi reveni îndeajuns încât să poată rânjii jalnic spre sullustan.

— Ei bine, Nebl, chicoti tânărul, a mers bine, ce zici?

Sullustanul dădu peste cap ochii săi mari şi umezi.

— Tot n-ai înţeles, Vykk, replică el. Când ai de-a face cu huttii, există dedesubturi. Este perfect posibil ca Zavval să fi trimis mesajul acesta fiindcă noi suntem vulnerabili,

pentru a-l împiedica astfel pe Jiliac să ne atace mai deschis. Noi suntem simpli pioni. Vedem doar o parte din tabloul general. Tot ce poţi face este să te rogi la zeii în care crezi să nu-l înfurii niciodată pe un hutt. Ai prefera să fii mort… şi nu exagerez defel.

Han încuviinţă din cap.

— Te cred. Totuşi, dacă aş fi în locul lui Zavval, nu aş dormi prea liniştit la noapte. S-ar putea să nu mai aibă mult de trăit…

Muuurgh se furişa prin junglă în penumbrele scurtului amurg ylesian. Avusese nevoie de o zi şi jumătate ca să străbată cei 147 de kilometri până la Colonia 2. Pe de o parte întârzierea se datorase traversării periculoase a râului Gachoogai. Togorianul fusese atât de epuizat după ce se luptase cu curentul rapid, încât dedicase alte două ore vânătorii şi o oră somnului. Încă se simţea obosit după chinul acela… dar ajunsese finalmente la destinaţie.

Dădu ocol coloniei, ascultând sunetele incantaţiilor. Din câte ştia, Colonia 2 avea acelaşi program zilnic ca şi Colonia 1, aşa că pelerinii ar fi trebuit să se găsească la slujba de seară.

Nările i se dilatară, testând vântul şi adulmecând permanent după o urmă de togorian. În câteva rânduri se lăsă în patru labe şi înaintă, amuşinând, inhalând adânc mirosurile lăsate de pelerinii care trecuseră recent pe acolo.

După cinci minute, tresări ca şi cum ar fi fost înţepat cu o lance paralizantă. Mrrow! Mrrow a trecut pe aici, cu mai puţin de o zi în urmă! Ocolind precaut clădirile, Muuurgh localiză mai întâi dormitorul lui Mrrow, apoi fabrica în care muncea.

Finalmente, porni după cea mai recentă urmă de miros, despre care era sigur că ducea la Altarul Făgăduielilor. Aparent planul Coloniei 2 era aproape identic cu al Coloniei 1.

Fără să verifice mai departe, togorianul se topi în junglă

şi avansă cât putu de iute spre locul unde se ţineau slujbele. Pentru o clipă se întrebă dacă Mrrow n-ar fi putut să simtă mirosul său, dar era puţin probabil. Se udase leoarcă în râu şi, în mod deliberat, evitase să se atingă de ceva şi să lase marcatori de miros. Nu dorea ca Mrrow să încerce să-l urmeze înapoi la Colonia 1 şi, poate, să se rătăcească în junglă, când urmele lăsate de el ar fi fost întrerupte de Gachoogai.

Togorianul sosi la timp ca să se opună în mod automat valurilor mintale şi fizice de Exultare. Mijind ochii, Muuurgh scană formele ce se zvârcoleau în faţa lui…

…şi o descoperi pe Mrrow. Se tăvălea şi ea pe jos, dar de fapt nu se zvârcolea… şi în modul în care se mişca exista ceva fals, care-i îngăduise s-o distingă cu uşurinţă.

„Se preface”, gândi Muuurgh. „Ştiam eu că Mrrow era prea stăpână pe sine ca să fie păcălită mult timp de proştii ăştia!”

Îşi sili ochii pentru a-i distinge toate contururile sub roba de pelerin, totuşi nu putea să-i vadă clar decât capul, pe care dungile portocalii contrastau viu cu blana albă. Tânjea să-i vadă ochii galbeni frumoşi, dar se afla îndărătul ei şi în dreapta. Ea nu-l putea zări.

Pentru o clipă Muuurgh fu gata să abandoneze orice precauţie şi legământul pe care-l făcuse lui Vykk – de abia se abţinu să nu se năpustească în mulţimea de pelerini, să-şi înşface viitoarea pereche şi să dispară cu ea în junglă.

Totuşi îi dăduse lui Vykk cuvântul de onoare. Mrrow nu trebuia să ştie că el se afla aici.

Când pelerinii se ridicară, clătinându-se, la sfârşitul Exultării, Muuurgh holbă ochii, văzând că Mrrow purta o cingătoare lată, albastră, ca alţi aproximativ cincizeci dintre cei o sută de pelerini aflaţi la slujbă.

Cingătoarea aceea este semnul celor Aleşi! Oh, nul Fu cât pe aici să şuiere sonor de frustrare şi spaimă. Muuurgh se afla de multe luni pe Ylesia şi mai văzuse cingătorile respective.

Într-adevăr, când pelerinii începură să pornească în

noapte, Marele Preot păşi în faţă şi li se adresă cu glas tunător:

— Toţi pelerinii care au primit azi cingători albastre să rămână pe loc! Marele Preot trebuie să vă facă un anunţ!

Ascultători, pelerinii cu cingători albastre se opriră. Mrrow părea ca şi cum ar fi fost gata să-şi smulgă cingătoarea şi să o ia la fugă după ceilalţi, totuşi n-o făcu. Muuurgh gemu în surdină. Ştie oare ce înseamnă cingătorile?

— Aceia dintre voi care au primit cingătorile albastre sunt onoraţi ca Aleşi. Pietatea şi devotamentul vostru faţă de Unitate şi de Absolut v-au făcut să fiţi selectaţi pentru o cinste aparte. Mâine seară va fi ultima voastră slujbă aici, la Altar. În dimineaţa următoare, veţi fi luaţi de o navă spaţială, pentru a vă întâlni cu misionarii noştri. Fiecare dintre voi va fi luat de un misionar pentru a-l însoţi şi a răspândi cuvântul despre Unitate şi Absolut.

Muuurgh auzi murmure de încântare surescitată dinspre mulţime şi ştiu că adevăraţii pelerini erau extaziaţi de sugestia de a putea primi Exultarea fără s-o împartă cu alte sute de persoane.

„Idioţi…” fu primul gând al togorianului. „Nu sunt cu nimic mai buni decât bist sau etelo, demni doar de a fi vânaţi şi mâncaţi. Navele acelea îi vor duce doar în minele de pe Kessel sau în localurile de desfrâu ale soldaţilor imperiali. Nu vor mai primi Exultare, ci vor trăi în degradare şi mizerie, iar majoritatea lor va fi moartă în mai puţin de un an…

Al doilea gând însă îi zbârli blana de pe ceafă şi şira spinării. A mai rămas doar o zi şi jumătate până o vor trimite de pe planetă! Întrucât soldaţii imperiali vor numai umanoizi în localurile de desfrâu, asta înseamnă că Mrrow este destinată minelor de pe Kessel. S-au gândit că va rezista mai mult timp acolo, deoarece este togoriană şi puternică…

Muuurgh izbi cu laba în trunchiul unui copac. Blestemaţii, mai am foarte puţin timp! Neîndoios, stăpânii ylesiani îl vor

chema pe Vykk sau pe sullustan ca să-i transporte pe aceşti pelerini la staţia spaţială, unde vor aştepta transportorul spre Kessel. Trebuie să mă întorc la Colonia 1 şi să-l ajut pe Vykk, ca să putem evada toţi!

Sări în picioare şi porni prin junglă, simţind cum spaima îi alungă oboseala din trup. Se orientă spre sud-est, în direcţia Coloniei 1. Nu avea timp de pierdut… în joc era însăşi viaţa lui Mrrow.

Togorianul alergă, sărind peste pâraie şi buşteni, strecurându-se prin tufişuri scunde. Nu gâfâia, dar ştia că asta nu va dura mult. Era deja obosit de drum… totuşi nu putea îngădui ca oboseala să aibă vreun rol.

Alergă ca o umbră neagră prin noaptea şi mai neagră.

Bria tocmai terminase slujba de seară şi se îndrepta spre cărarea ce ducea la dormitorul ei, când Ganar Tos i se alătură, ivindu-se din lateral. Fata se încordă şi păstră ochii în pământ, refuzând să-i ridice. De s-ar întoarce o dată Vykk! Este plecat deja de trei zile… Ganar Tos nu m-ar mai fi urmărit în felul ăsta, dacă Vykk ar fi fost aici…

Zisianul vârstnic se întinse să-i prindă braţul, dar Bria se smulse. Majordomul rânjii şi avansă iute, blocându-i drumul.

— Pelerin 921, rosti el, Preaslăvitul Teroenza doreşte să vorbească cu tine.

„Oh, nu!” gândi ea, simţind că inima i se opreşte în loc, apoi îi bubuie cu atâta putere în piept, încât se temu că Ganar Tos avea s-o audă. „Teroenza şi-a dat seama că eu i-am citit telepatic în minte!”

— C-ce doreşte? reuşi ea să murmure printre buzele amorţite, întrebându-se dacă n-ar fi trebuit pur şi simplu să încerce să fugă.

Poate că ar fi reuşit să se ascundă în junglă, o zi, sau cât mai rămăsese până la întoarcerea lui Vykk…

— Are ceva de discutat cu tine, îi zâmbi Tos.

Bria se crispă înaintea zâmbetului, apoi decise că nu avea nici un rost să fugă. Paznicii ar fi urmărit-o şi ar fi ucis-o…

De aceea, se întoarse şi porni spre Altarul Făgăduielilor.

Când ajunse la Teroenza, Marele Preot o privi superior, în vreme ce ea efectua mătăniile cuvenite. Inima Briei bubuia şi era atât de speriată, încât se simţea de-a dreptul ameţită, nesigură pe picioare.

— Pelerin 921, i se adresă Teroenza cu glasul său bubuitor, ne-ai slujit cu credinţă şi sunt mulţumit de tine. Sunt de asemenea mulţumit de loialul meu slujitor Ganar Tos. Doresc să vă recompensez pe amândoi.

Bria aruncă o căutătură furişă spre zisian, ai cărui ochi portocalii străluceau de fericire. „Oh, nu! Am o presimţire neplăcută...”

Teroenza îl indică pe majordom.

— Ganar Tos mi-a cerut acordul pentru a se căsători cu tine şi sunt încântat să-i satisfac cererea. Ridică-te şi voi rosti cuvintele prin care vei deveni soţia lui.

Bria icni şi se întrebă dacă ar fi trebuit să se lase pradă leşinului. Se simţea ca şi cum ar fi fost în stare s-o facă – pete negre îi dansau în faţa ochilor, iar urechile îi ţiuiau. După aceea simţi cuprinzând-o un val de plăcere, o plăcere atât de copleşitoare încât fu cât pe aici să-şi piardă cunoştinţa din cauza ei. Era o plăcere intensă, caldă şi iubitoare, pentru care ar fi fost în stare de orice, numai ca să continue.

Însă chiar în clipa în care era gata să încuviinţeze din cap, ca o marionetă lipsită de voinţă, în faţa ochilor ei apăru chipul lui Vykk. Spinarea Briei se încordă şi fata ridică bărbia. Nu îndrăzni să leşine – dacă ar fi făcut-o, probabil că s-ar fi trezit măritată cu Ganar Tos şi purtată în patul nupţial. Gândul respectiv o făcu să se sufoce şi undele de plăcere emise de preot îşi pierdură puterea. Bria văzu brusc imaginea clară şi vie a propriei ei persoane împărţind patul cu Ganar Tos şi, pentru o secundă teribilă, se temu că i se va face rău.

Controlează-te! îşi porunci. Gândeşte!

— Preaslăvitule, murmură sfios silindu-se să rămână cu ochii modest aţintiţi spre pământ, am jurat să-mi păstrez

castitatea. Nu mă pot mărita cu nimeni.

— Pietatea ta este meritorie, pelerin, bubui Teroenza, totuşi Unitatea şi Absolutul binecuvântează unirile roditoare, în aceeaşi măsură în care binecuvântează celibatul. Îţi voi acorda o dispensă specială pentru ca să te poţi mărita cu Ganar Tos şi ca să-ţi creşti copiii, astfel încât să fie credincioşi Unităţii şi Absolutului.

„Monstru bătrân şi şiret”, gândi Bria urându-l pe Teroenza aşa cum nu mai urâse pe nimeni în toată viaţa ei. „N-am cum să-l contrazic, fără a comite blasfemie”.

Inspiră profund şi îndelung, pentru a avea timp să se gândească.

— Prea bine, Preaslăvitule, răspunse ea umil. Dacă aceasta este dorinţa Unităţii şi Absolutului, eu trebuie să mă plec înaintea ei. Îi voi fi o soţie bună lui Ganar Tos.

Scrâşnind din dinţi, dar fără să trădeze nimic la exterior, se sili să-şi pună mâna pe braţul verde şi acoperit de negi.

— Este bine, pelerin 921, încuviinţă Teroenza şi înălţă braţele pentru a începe ceremonia.

— Dar, Preaslăvitule, ridică uşor glasul Bria, înainte de a mă putea considera legal măritată trebuie să urmez tradiţiile poporului meu.

Nelăsând timp preotului s-o refuze, urmă iute:

— Acestea sunt simple şi uşor de împlinit, Preaslăvitule. Nu cer decât o zi pentru a mă purifica şi a medita asupra sacralităţii căsătoriei. De asemenea, pe Corellia, este tradiţional ca femeia să poarte o rochie verde la nunta ei. Îi pot cere droidului croitor să-mi pregătească una până mâine seară.

Fata îşi ţinu răsuflarea, privindu-l pe Teroenza, care şovăia. În cele din urmă, Marele Preot decise probabil că nu cerea chiar aşa mult.

— Bine, pelerin 921, bubui el şi chipul majordomului se încruntă. Mâine seară, tu şi Ganar Tos veţi fi uniţi înaintea întregii adunări. Fie ca binecuvântările Unităţii şi Absolutului să se reverse asupra voastră.

Schiţă un gest rapid în aer, apoi se întoarse şi se

îndepărtă greoi.

Ganar Tos se apropie imediat de Bria.

— Să te conduc la dormitor, rosti el.

— Bine, încuviinţă fata însă se trase îndărăt când el încercă s-o cuprindă cu braţul. Mirele nu trebuie să atingă mireasa în ziua dinaintea ceremoniei, îl avertiză minţind fără să clipească. Este altă tradiţie corelliană. Sunt sigur că mai poţi aştepta o zi, viitorul meu soţ.

Zisianul aprobă scurt din cap.

— Da, viitoarea mea soţie. Îţi jur că voi fi un soţ bun. Dorinţa mea cea mai mare este să fim binecuvântaţi cu mulţi copii.

— Aceasta este şi dorinţa mea, replică prompt Bria, iar în interiorul mânecilor voluminoase ale robei încrucişă degetele de la ambele mâini.

„Te rog, Vykk, gândi cu disperare, grăbeşte-te înapoi! Te rog!”

RĂMAS BUN, PARADIS?

Han şi Nebl făcură un timp bun pe drumul de întoarcere şi Han coborî Visul ylesian prin norii de pe emisfera întunecată a planetei. Văzură câteva celule de furtună spectaculoase, iluminate la interior de fulgere, dar când asolizară la Colonia 1, la aproximativ o oră după miezul nopţii, în mod miraculos, nu ploua. Jalus Nebl se răsuci spre Han şi comentă:

— Elegantă asolizare. N-aş putea spune că eu am reuşit vreuna mai bună.

Han surâse înaintea laudei şi continua să zâmbească fericit, când coborâră rampa, pe pistă. Atât el cât şi sullustanul fură nevoiţi să-şi pună în grabă ochelarii cu vedere în infraroşu – noaptea era neagră ca smoala şi nu se zărea nici măcar o stea.

— Ei bine, puştiule, eu mă duc să pun capul jos pentru câteva ore, zise sullustanul întorcându-se spre infirmeria unde continua să urmeze tratamentul, deşi nu mai trebuia să respire exclusiv aer filtrat. Noapte bună!

— Noapte bună, Nebl, răspunse Han şi porni, căscând, pe cărarea ce ducea la Centrul Administrativ.

De abia aştept să mă întind în pat, gândi el. Cred c-o să adorm cât ai zice…

Fără nici un avertisment, ceva mare îl prinse dindărăt şi o mână-labă îmblănită îi acoperi gura, pentru a-i înăbuşi strigătul de surpriză.

Han izbuti doar să icnească, apoi fu ridicat de pe potecă şi purtat câţiva paşi în adâncul junglei. După aceea, o voce familiară îi murmură în ureche:

— Muuurgh regretă că a trebuit să facă asta, dar Vykk ar fi ţipat. Trebuie să păstrăm tăcerea.

Togorianul îl lăsă jos şi Han inspiră adânc, pregătindu-se să-l mustre serios pe extraterestrul gigantic ca să nu-i mai sperie pe oameni în nopţile întunecoase. Muuurgh clătină din capul îmblănit şi ceva din expresia lui, aşa cum o putea distinge prin ochelarii cu vedere în infraroşu, îl opri pe corellian.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el în şoaptă.

— Am găsit-o pe Mrrow. Pilotul va fi trezit în zori pentru ca să zboare la Colonia 2 şi s-o ducă pe ea şi alţi pelerini la staţia spaţială, pentru a aştepta o navă. Nava vine probabil de pe Kessel, de aceea nu mai avem timp de pierdut. Trebuie să evadăm. Acum. Altfel Mrrow va fi pierdută.

Han clătină din cap. Era obosit – în ultimele patru nopţi, dormise pe apucate, pentru scurt timp – şi îl încerca epuizarea.

— Să evadăm? În noaptea asta?

— Da! Agitaţia lui Muuurgh era contagioasă şi Han începea să simtă adrenalina zvâcnindu-i prin corp. Trebuie să evadăm! Spune-i lui Muuurgh ce să facă! Mai sunt aproape două ore până în zori. La răsărit, Mrrow va aştepta cu alţii la Altar, iar Vykk şi Muuurgh trebuie ssă fie gata cu nava!

— Bine, bine, amice, calmează-te, îl potoli tânărul încercând să se gândească cu ce ar fi trebuit să înceapă. M-ai luat prin surprindere şi am nevoie de o secundă ca să-mi limpezesc mintea. S-o luăm pe rând. Avem nevoie de blastere. Vreo cinci sau şase. Tu ai locuit o vreme în dormitoarele paznicilor. Crezi că te poţi furişa înăuntru şi să le furi?

— Da, încuviinţă Muuurgh. Cinci sau şase blastere.

— Ţi-aş sugera să le iei de la gamorreani. Sunt proşti ca noaptea şi dorm buştean.

Mustăţile felinoidului tresăriră amuzate.

— Bine.

— Perfect atunci. Peste jumătate de oră ne întâlnim în

faţa Centrului Administrativ.

Cu o ultimă încuviinţare din cap, Muuurgh dispăru în tufişuri.

Han porni spre Centrul Administrativ. Primul subiect de pe lista sa era dezactivarea unităţilor de comunicaţii ale Coloniei. Dorea ca nimeni să nu poată cere întăriri de la alte Colonii sau să le avertizeze că se petrecea ceva în neregulă.

Când ajunse la centrul de comunicaţii, scotoci în buzunar după foliplastul pe care i-l dăduse Bria şi care conţinea toate codurile de securitate obţinute de fată în urma incursiunii ei în mintea lui Teroenza. Acolo se afla codul pentru Teilisman; iahtul personal al lui Teroenza, pe care Han intenţiona să-l utilizeze pentru evadare, codul de la apartamentul privat al Marelui Preot şi galeria de artă, şi codul pentru centrul operativ care conţinea generatoarele Coloniei, videoecranele de securitate din bază, atelierul de reparaţii pentru droizi, dulapurile cu armament şi unitatea de comunicaţii.

Tânărul se furişă în vârful picioarelor pe coridoarele tăcute, întrebându-se dacă avea să-l întrezărească şi pe Muuurgh, dar nu zări nici o mişcare. De acum, din incursiunile sale nocturne anterioare, cunoştea destule despre dispunerea posturilor de securitate din Colonia 1, pentru a evita în mod automat plictisitele santinele de noapte care moţăiau.

I se păru o eternitate până ajunse la centrul operativ. Se opri în faţa uşii sale şi introduse codul primit de la Bria. Dispozitivul de închidere emise un zumzet electronic şi uşa se deschise.

— Bravo, fato, murmură el strecurându-se înăuntru.

Aşa cum ştiuse, acolo se afla un post de pază. Un twi’lek dormea pe un scaun, cu picioarele ridicate pe consola de comunicaţii, cu cozile capului atârnând îndărătul lui ca două frânghii organice albicioase. Încăperea răsuna de sforăiturile sale.

Han scoase blasterul, îl reglă pe intensitatea de

paralizare temporară şi apăsă trăgaciul. Un fascicul circular albastru ţâşni din ţeavă, învăluind santinela. Twi'lekul zvâcni odată, apoi căzu inert în scaun, arătând exact la fel ca atunci când fusese adormit... atât doar că nu mai sforăia.

— Ăsta-i un câştig clar, şopti tânărul şi vârî arma în toc.

Se apropie de unitatea de comunicaţii, scoase micuţul instrument multifuncţional pe care majoritatea piloţilor îl purtau mereu în buzunar şi se apucă să demonteze carcasa. Dorea să defecteze unitatea şi apoi să remonteze carcasa, astfel încât dacă cineva ar fi intenţionat s-o utilizeze să nu-şi dea seama imediat că fusese vorba despre un sabotaj.

Peste câteva momente, ridică panoul superior al instalaţiei şi-l aşeză pe podea. Se holbă la nenumăratele fire, circuite, transpondere, cabluri şi şiruri de compartimente identice, lipsite de orice modalitate de identificare, şi oftă sonor.

— Cum naiba să ştiu care dintre ele este alimentarea de la generatoarele energetice?

Selectă un fir la întâmplare şi-l tăie cu minilaserul instrumentului multifuncţional. Indicatorul de alimentare al unităţii de comunicaţii rămase aprins. Han tăie alt fir, apoi altul. Tot mai frustrat, prinse un mănunchi întreg de circuite şi le smulse din mufele lor.

Nici un rezultat vizibil.

Blestemând în barbă, tânărul rupse, smulse şi tăie cu laserul fără milă, până ce gâfâia de efort... dar ledul de alimentare nu se stinse!

Trecuseră mai bine de cinci minute.

— Idioţenia naibii, mârâi Han şi, scoţând blasterul, îl reglă la intensitate maximă, apoi trase drept în centrul consolei încăpăţânate.

Se ridicară flame, izul de izolaţie arsă îi pişcă nările, irupseră jerbe de scântei...

...şi ledul de alimentare se stinse.

— Aşa-i mai bine, mormăi nervos corellianul.

Pentru orice eventualitate, mai lansă o doză paralizantă asupra twi'lekului, se întoarse şi ieşi.

Părăsi Centrul Administrativ, îşi puse ochelarii cu vedere în infraroşu şi porni grăbit pe poteca din junglă. Paşii i se iuţiră treptat, până se transformară în alergare şi fu oprit doar de căderea neaşteptată într-o baltă de noroi. Murdar de sus până jos, se ridică blestemând şi-şi reluă cursa.

Zări în faţă celelalte clădiri, printre care se afla şi dormitorul Briei. Han inspectase cu mult timp în urmă dormitoarele şi constatase că, spre deosebire de Centrul Administrativ şi de fabricile de mirodenii, acestea nu erau păzite noaptea. La urma urmelor, preoţilor t'landa til nu le păsa dacă cineva le făcea vreun rău sclavilor lor – aceştia erau uşor de înlocuit.

Patul Briei se afla la etaj. Pe palierul scării lumina slab o lampă de veghe. Tânărul urcă silenţios treptele, cu blasterul reglat pe intensitatea de paralizare, dar nu întâlni pe nimeni. Pelerinii erau atât de euforici după obişnuita Exultare nocturnă, încât dormeau buştean.

Han nu era perfect sigur asupra patului pe care-l ocupa Bria. Privind cu atenţie prin ochelari, se strecură tiptil pe intervalul central, examinând chipurile adormite de pe diversele culcuşuri, saltele, cuşete şi paturi, preferate de diferitele specii.

Podeaua scârţâi sub talpa lui şi corellianul încremeni, ţinându-şi respiraţia. O formă se ridică în capul oaselor dintr-un pat pentru oameni, îmbrăcată într-o cămaşă de noapte fără mâneci.

— Vykk? şopti ea.

Han încuviinţă din cap şi-i făcu semn.

— Repede! şuieră el.

Spre surpriza sa, fata purta deja pantalonii. Înhăţându-şi tunica şi sandalele, veni spre el în vârful picioarelor, ocolind automat porţiunile scârţâitoare ale podelei.

Fără să schimbe nici un cuvânt, coborâră precaut pe scară, străbătură coridorul şi ieşiră în bezna nopţii. Bria îşi puse ochelarii.

— Haide, zise Han prinzând-o de mână înainte ca ea să. Fi avut timp să murmure un singur cuvânt. Trebuie să ne grăbim!

Porni în fugă, iar fata îl urmă, dar, nu după mult timp, pasul i se reduse şi tânărul îşi dădu seama că ea se lupta cu un junghi în coastă, încetinind până la ritmul unui mers rapid, o trase după el pe poteca din junglă. Bria gâfâia prea tare ca să mai poată articula ceva, însă Han, care avea o formă fizică mai bună, îşi reveni repede.

— Evadăm în noaptea asta, îi spuse fetei. Tu şi Muuurgh începeţi să goliţi colecţia lui Teroenza, în timp ce eu mă ocup de santinele. Crezi că poţi să faci faţă?

Ea încuviinţă, de abia trăgându-şi răsuflarea.

— Ganar Tos...

— Dă-l naibii, făcu scurt Han. Cu niţel noroc, nu vei mai auzi niciodată de el.

— Dar el... şi Teroenza... Se conformă gestului nerăbdător al tânărului şi reluă alergarea. Voiau să... mă silească... să mă căsătoresc... cu el...

Han holbă ochii.

— Ganar Tos voia să se însoare cu tine? Pe toate creaturile Xendorului! Bine că plecăm naibii de-aici!

Nereuşind să mai vorbească, ea încuviinţă din cap.

Până ajunseră la Centrul Administrativ, Bria îşi mai recăpătase suflul. Îl urmă pe Han, care urmă drumul prin coridoarele întunecate până la uşa galeriei de artă a lui Teroenza. Muuurgh îi aştepta. La picioarele lui se afla un maldăr de blastere şi fata căscă larg ochii.

— Pentru ce sunt astea?

— Pentru diversiune, răspunse tânărul. Bun, acum... ăsta-i codul de intrare.

Îl tastă rapid şi, ca mai devreme, uşa se deschise, iar cei trei se furişară în sala uriaşă, slab iluminată. Han scotoci în biroul Briei şi scoase dinăuntru o baghetă luminescentă pe care o reglă la intensitate maximă.

— Putem îndrăzni să aprindem luminile?

Fata aprobă din cap.

— Uşile sunt perfect etanşe, am verificat săptămâna trecută. Din apartamentul lui Teroenza nu se poate vedea nimic.

Han aprinse plafonierele şi sala se lumină brusc.

După ce începuse să se ocupe de întreţinerea colecţiei, Bria rearanjase complet interiorul. Vitrinele sclipeau, rafturile erau mai puţin aglomerate, iar culorile tapiseriilor erau vii, eliberate de peliculele de praf. Cele trei coloane centrale albe fuseseră proaspăt revopsite.

— Perfect, şopti Han. Tu şi Muuurgh începeţi să luaţi obiectele pe care le-ai ales. Eu mă întorc în cincisprezece minute, da?

— În ce le punem? întrebă fata.

— Săptămâna trecută, am ascuns o raniţă înapoia celor doi spiriduşi de la fântâna de jad alb, indică pilotul. Începeţi cu ea. Dacă găsesc altceva încăpător o să încerc să-l aduc, când mă-ntorc.

— Bine, încuviinţă ea.

Muuurgh se îndepărtase puţin, examinând o colecţie de pumnale împodobite cu pietre preţioase. Bria şovăi cu o expresie tulburată şi Han îşi puse mâinile pe umerii ei.

— Ce este, scumpo?

— Vykk… n-am mai făcut niciodată aşa ceva! îşi muşcă buza şi arătă spre blasterele aduse de Muuurgh. Arme… şi furt! Este posibil ca unii oameni să fie răniţi… ba chiar ucişii Poţi să fii ucis tu însuţi, sau eu!

Tremura din tot corpul.

Han o cuprinse cu braţele şi o trase spre el.

— Bria, trebuie să plecăm în noaptea asta, rosti străduindu-se să-şi păstreze glasul blând şi să-şi camufleze agitaţia. Mâine o vor trimite pe Mrrow în minele de pe Kessel. Nava respectivă va sosi pe orbită dintr-o clipă în alta, ca s-o preia! Acum, ori niciodată, scumpo.

— Şi… şi… se agăţase cu ambele mâini de pieptul salopetei lui. Mă tem de ceea ce se va întâmpla cu mine, după ce voi pleca de aici. Fără Exultare… cum voi putea trăi fără ea?

— Mă vei avea pe mine, îi reaminti tânărul. Vom fi împreună. Voi fi alături de tine... în fiecare clipă. Nu vei păţi nimic...

Ea înghiţi un nod şi aprobă din cap, dar două lacrimi i se prelinseră pe obraji. Han îi surâse încurajator.

— Hei, făcu el, sunt mai arătos decât Ganar Tos, nu?

Bria izbuti să râdă înăbuşit, apoi îi zâmbi şters.

Han înhăţă blasterele şi se îndreptă către uşă, se asigură că o închise bine în urmă, apoi porni pe coridor.

Descoperi destul de repede că nu era uşor să poarte şase arme în braţe, aşa că, finalmente, sfârşi prin a le vârî la brâu şi în buzunarele frontale ale salopetei. Îl împiedicau oarecum la mers, totuşi era mai bine decât să facă echilibristică cu ele, temându-se că una sau mai multe vor cădea pe podea într-un vacarm asurzitor.

Noaptea era la fel de întunecoasă ca întotdeauna, însă Han ştia că zorii vor răsări cam într-o oră. Porni într-o alergare stângace pe poteca noroioasă, cu blasterele lovindu-l la fiecare pas în piept şi peste picioare.

Avu nevoie de aproape şapte minute ca să ajungă la prima fabrică de sclipstim şi de alte două minute ca să se furişeze înapoia santinelei, un gamorrean uriaş, şi să-l paralizeze temporar. Văzând statura masivă cu chip porcin a extraterestrului, Han îi aplică o doză suplimentară, ca să fie sigur că va fi scos din luptă pe tot timpul de care avea el nevoie.

Pătrunse după aceea în fabrică şi se îndreptă spre turbolift, fiind cât pe aici să cadă din cauza blasterelor în exces, atunci când se strecură pe uşa din plasă. Apăsă pe butonul pentru nivelul cel mai de jos şi coborî adânc, tot mai adânc, în frig şi în bezna impenetrabilă.

Când ajunse la nivelul unde lucrase cândva Bria, coti la dreapta, acolo unde întrezărise containerele cu sclipstim neprelucrat, ce aşteptau să fie distribuite muncitorilor.

Scoase cinci blastere pe al şaselea îl păstră de rezervă, fiindcă nu ştiuse ce va urma în noaptea asta şi nu-l încărcase pe al său şi le aranja pe sclipstim sub forma

razelor unui soare. După aceea le activă rapid pe toate şi, mijind ochii înapoia ochelarilor, le regla pentru suprasarcină. Un ţiuit subţire umplu aerul, devenind tot mai sonor şi rezonând din spaţiul cavernos, pe măsură ce tot mai multe ţiuituri i se alăturară în adâncurile umede ale fabricii.

— Cam asta ar trebui să fie de-ajuns, murmură Han şi, ştiind că mai dispunea doar de câteva minute înainte ca totul să sară în aer, se repezi spre turbolift.

Salută cu recunoştinţă curentul de aer rece pe chipul său asudat. Ajuns la destinaţie, sări afară, traversă în goană parterul, sări peste gamorreanul prăbuşit, care începuse să pufnească şi să se foiască, şi dispăru în noapte.

Parcursese jumătate din drumul până la Centrul Administrativ, când simţi solul cutremurându-se şi, întorcându-se, zări o erupţie de flăcări galbene ridicându-se în noapte. Peste câteva clipe, scânteile albastre ale sclipstimului sfârâiră aidoma unor artificii, trimiţând jeturi sclipitoare în înaltul văzduhului.

Han nici măcar nu putea estima câte credite vedea transformându-se în fum. Era o imagine teribilă.

În faţa sa auzi agitaţie dinspre Centrul Administrativ şi peste câteva clipe fu nevoit să părăsească poteca şi să continue prin junglă, când un grup de santinele zbierând fu cât pe aici să-l răstoarne.

Lunecând prin mâzga junglei, tânărul reuşi să menţină o alergare susţinută. Cizmele lui lăsară urme noroioase pe treptele Centrului Administrativ, pe care le sui în goană, după care intră în coridoarele ce duceau la galeria lui Teroenza.

Gărzile apăruseră acum peste tot, ţipând şi răcnind întrebări, totuşi nimeni nu-l opri sau îl chestiona pe Han. Tânărul ajunse la uşa galeriei, privi într-o parte şi în alta, apoi se strecură înăuntru.

Bria şi Muuurgh ridicară ochii, îl văzură şi se relaxară vizibil.

— Cum merge? şopti Han.

— Perfect, răspunse în acelaşi fel fata. Aproape că am terminat lista A.

— Grozav.

— Ce a făcut Vykk? se interesă Muuurgh.

— Vykk a aruncat în aer fabrica de sclipstim, răspunse satisfăcut corellianul. O mulţime de pelerini au rămas acum fără slujbă.

— Vykk! exclamă Bria, albindu-se. Dacă ne vor prinde…

— Nu ne vor prinde, zise pilotul. Am totul sub control.

Întinse mâna spre statueta unui torsk de pe Alzoc III, înaltă cât palma şi sculptată din lapislazuli, şi, când se dovedi mai grea decât se aşteptase, o trase cu putere.

Statueta se aplecă spre el, dezvăluind dedesubt un ghem de fire şi transpondere. Undeva aproape, în apartamentul lui Teroenza, o alarmă începu să bâzâie strident.

Han privi de la statuetă la tovarăşii săi de jaf.

— Hopa…

VITEZA DE EVADARE

Bria se holbă la Han, îngrozită şi furioasă.

— Bravo! Ce facem acum?

Tânărul gândi rapid.

— O ştergem de-aici. Lista A este suficient de bună. Bria, tu ia raniţa, bine? Ia şi ăsta.

Scoase blasterul de rezervă şi i-l întinse, arătându-i cum să ţintească şi unde era trăgaciul.

— S-ar putea să fim nevoiţi să ne luptăm, ca să scăpăm de aici.

— Minunat, rosti ea amar. Sub control, aşa-i, Vykk? N-avem de ce ne face griji!

Han putu doar să ridice neputincios din umeri. De data aceasta fusese în mod clar vina lui.

— Pe unde ieşim? întrebă Muuurgh practic. Pe uşa preotului, sau pe cea din faţă?

Pilotul reflectă o clipă, dar nu mai fu nevoit să ia o decizie, fiindcă ambele uşi se deschiseră brusc şi simultan.

În cadrul uşii apartamentului său, Teroenza pufnea de furie. Zavval şi un grup de gărzi intrau pe uşile duble.

Han o prinse pe Bria şi plonjă înapoia uriaşei fântâni de jad alb, în vreme ce Muuurgh se adăposti după pilastrul central al sălii.

— Puneţi mâna pe ei! răcni Zavval avansând pe sania repulsoare.

Teroenza se năpusti ca o fiară înnebunită de furie, cu capul plecat şi cornul pregătit.

Pilotul trase o salvă, zări albastrul specific paraliziei temporare şi blestemă, trecând rapid pe intensitate maximă. Salva nici măcar nu-l încetinise pe Teroenza.

Muuurgh ţinti, trase şi doborî un paznic sullustan.

Han trase din nou, dar salva ricoşă din sania lui Zavval şi lovi coloana cea mai apropiată de uşă, retezând-o pe jumătate. Coloana se aplecă, fără să se rupă.

Teroenza se repezise spre Muuurgh, dar uriaşul togorian sări şi-l prinse pe Marele Preot cu o labă în jurul gâtului şi cu cealaltă de corn. Proptindu-se zdravăn în podea, felinoidul opri mişcarea spre înainte a Marelui Preot. Momentul de inerţie al acestuia îi smuci violent partea posterioară a trupului cu membrele respective, care loviră pilastrul central cu un bubuit teribil.

Podeaua se cutremură şi din plafon porni să coboare praful desprins din tencuială. Picioarele posterioare ale lui Teroenza derapară şi Marele Preot căzu. Podeaua vibră iarăşi.

Han ţinti şi trase o salvă, iar un gamorrean răcni şi se prăvăli pe coridorul dinapoia uşii. Bria se strecură dinapoia fântânii, cu blasterul pregătit, dar, înainte de a putea să tragă, unul dintre paznici o zări şi trase primul. Fata ţipă şi se apleca, iar salva rupse o bucată din fântână, trimiţând în aer schije de jad. Căznindu-se să se ridice în picioare, Teroenza urlă un protest disperat.

Altă salvă de blaster sfârâi pe lângă Han, atât de aproape încât tânărul o simţi pârlindu-i părul. Se azvârli la podea, se rostogoli şi trase două salve în zona ventrală a săniei lui Zavval, lovind, aşa cum sperase, carcasa unităţii repulsoare. Sania nu căzu însă la podea, ci pierdu controlul vitezei şi direcţiei.

Zavval încercă zadarnic să o controleze, dar sania masivă se năpusti înainte cu viteză maximă. Peste câteva clipe, se izbi de perete şi ricoşă. Zdrobind totul în cale, vehiculul devia în toate direcţiile prin sala colecţiei, purtându-l pe hutt ca pe un pasager neajutorat.

Un paznic rodian care se concentra asupra doborârii lui Han nu o văzu apropiindu-se şi fu strivit într-o arteziană de sânge. Sania traversă o vitrină şi Teroenza urlă, văzând cum preţioasa sa colecţie de antichităţi era transformată în

sfărâmături.

Huttul se izbi în peretele opus şi întreaga sală se zgudui. Praf şi sfărâmături se revărsară din tavan. Han şi Bria se aruncară pe podea, când sania lipsită de control pocni una dintre nimfele de jad, făcând-o bucăţi.

Zavval zbiera şi de acum majoritatea gărzilor se retrăgea cu înţelepciune din sală.

Apoi sania, purtând greutatea impresionantă a lui Zavval, intră direct în coloana centrală a galeriei de artă. Pilonul de sprijin se încovoie şi trosni, curbura i se mări şi coloana se rupse… urmată de cea retezată parţial de Han.

Cu un ultim geamăt de agonie, sania repulsoare se lăsă pe podea şi încremeni.

Han se holbă, îngheţat de spaimă, cum, parcă într-o filmare cu încetinitorul, jumătate de plafon hurui, se curbă, se crăpă, apoi se sparse în bucăţi mari şi se prăbuşi. Tânărul îşi reveni la timp din amorţeală ca s-o prindă de braţ pe Bria şi s-o tragă într-o parte, când un bloc mare de piatră se nărui deasupra lor. Trântind-o pe pardoseală sub cupa fântânii de piatră, se azvârli peste ea, protejând-o.

Zavval ţipă ascuţit, când fragmente masive se prăbuşiră, pironindu-l de resturile sfărâmate ale săniei. Praful se înălţă într-un nor sufocant. Tuşind şi horcăind, Han se ridică de deasupra Briei de îndată ce se convinse că avalanşa dinspre tavan încetase. Privi spre locul unde fusese huttul, dar nu mai putu să-i zărească decât vârful cozii, care zvâcnea spasmodic.

Teroenza se adăpostise sub o masă antică masivă şi rămăsese relativ neatins. Când ploaia de bucăţi încetă, se târî de sub colb şi ruinele mesei acum pe jumătate distruse. Împleticindu-se spre Han, Bria şi Muuurgh – togorianul se oprise în pragul uşii spre apartamentul preotului – Teroenza mugi, scuipând de furie. În mod evident încă doritor de răzbunare, t’landa til coborî capul, cu cornul aţintit spre ei şi-i atacă.

Han ţinti şi-i trimise o salvă în flancul drept, expediindu-l zbierând pe podea. Mirosul oribil de carne arsă umplu aerul.

O salvă blaster dinspre un paznic nimeri din nou fântâna de jad şi aşchii de piatră încinsă sfârâiră pe lângă obrazul corellianului. Una dintre ele i se înfipse în gât şi când o smulse, degetele i se umplură de sânge.

Han ochi, trase şi ultima santinelă se prăvăli inertă.

— Haideţi! răcni pilotul, apucând-o pe fată şi raniţa şi gesticulând spre Muuurgh. Să ieşim de aici!

Lunecând pe moloz şi împiedicându-se de trupuri, cei trei porniră spre uşile duble. Când ajunseră acolo, Han le făcu semn tovarăşilor săi să rămână locului şi-şi strecură precaut capul după tocul uşii, fiind recompensat cu o salvă blaster care aproape că-i smulse urechea.

— Muuurgh, porunci el, scoate-o pe Bria pe dincolo! Ieşiţi pe la Teroenza şi-i prindem în foc încrucişat. Peste cincizeci de secunde!

Togorianul încuviinţă din cap şi, însoţit de fată, se strecură printre ruinele galeriei de artă, pe lângă Marele Preot care gemea, dispărând prin uşa de la apartamentul acestuia.

Han numără în gând. Când ajunse la cincisprezece, scoase mâna pe după marginea uşii şi trase rapid patru focuri, fiind răsplătit cu un urlet de agonie.

Unul mai puţin…

Aşteptă, gâfâind şi străduindu-se să nu tuşească din cauza prafului care continua să plutească prin aer.

Patruzeci şi cinci, patruzeci şi şase, patruzeci şi şapte, patruzeci şi opt, patruzeci şi nouă… cincizeci!

Plonjă prin uşă, ateriză pe podeaua coridorului, se rostogoli şi trase. Salve roşii de blaster ţiuiră pe lângă picioarele sale şi în locul unde îi fusese capul, dar izbuti să doboare altă santinelă, un whifid. Aşa cum plănuiseră, Bria şi Muuurgh deschiseră focul dinapoia gărzilor şi scoaseră din luptă doi adversari.

Cei doi paznici rămaşi, un devaronian şi un gamorrean, o luară la fugă dinaintea lui Muuurgh şi Bria, sărind peste trupul lui Han, care încă nu apucase să se ridice.

Tânărul se sculă ameţit, la timp pentru a-l auzi pe

Muuurgh scoţând un muget sonor şi luptându-se cu... cine? Han nu putea zări pe nimeni!

„A înnebunit?” se întrebă el, dar apoi întrezări un ochi roşu-portocaliu, o gură plină de dinţi şi auzi un şuierat puternic. Văzu un blaster mişcându-se aparent singur în aer şi, brusc, putu distinge creatura cu piele albicioasă, acoperită de negi şi solzi. Un cameleon!

Muuurgh mârâi şi scrâşni, atacându-l cu sălbăticie pe aar’aa. Togorianul era mult mai înalt decât oponentul său, astfel că se îndoise aproape în două din mijloc. Han făcu o grimasă, când Muuurgh căzu în genunchi, prinzându-şi adversarul. În coridorul slab iluminat, creatura reptiliană avea exact culoarea neutră a pereţilor şi podelei. Cu un gest rapid ce amintea de vipera grai, felinoidul îşi îngropă colţii în beregata duşmanului şi smuci capul. Sângele roşu-portocaliu ţâşni în aer.

Muuurgh sări îndărăt şi Han urmări, fascinat, cum aar’aa se înmuie, apoi căzu, cu o încetineală greoaie. Rămase pe jos şi, treptat, culoarea i se preschimbă din albicios în nuanţa naturală a pielii sale, gri-brun. Tânărul nu trebui să se uite de două ori ca să-şi dea seama că murise.

Bria se holba îngrozită la cadavru.

— Aproape că mă prinsese, şopti ea. Dacă n-ar fi fost Muuurgh...

— Cum l-ai văzut, amice? întrebă Han, punându-şi blasterul în toc. Eu n-am putut zări nimic.

— Nu l-am văzut, ci l-am mirosit, răspunse nepăsător Muuurgh. Togorianii vânează cu ochii şi cu nasul. Muuurgh este vânător, nu uita!

— Mulţumesc, amice, făcu pilotul şi o cuprinse pe fată cu braţul, îţi rămân dator. Acum ar fi bine...

— Atenţie! strigă Bria şi Han se lăsă instinctiv în jos.

Blasterul fetei lansă o salvă paralizantă chiar peste capul său, făcând să-i ţiuie urechile. Tânărul se îndreptă la timp pentru a-l vedea pe Ganar Tos prăbuşindu-se la podea, cu o armă lunecându-i dintre degetele verzui.

Han se apropie de bătrânul majordom, îi luă blasterul şi-l

strecură la centură. Bria veni lângă el.

— Nu mă pot gândi decât la faptul că dacă nu te-ai fi întors azi, diseară aş fi fost soţia lui, murmură ea şi se cutremură atât de violent încât Han o strânse la piept, liniştitor.

— Mă bucur că doar l-ai ameţit, zise el. Poate c-o fi un bătrân libidinos, dar nu-l pot învinui că a fost atras de tine.

Îi zâmbi fetei, fixând-o cu privirea.

Ea plecă ochii şi se învăpăie la chip.

— Nu voiam să mă mărit cu el, însă mă bucur că nu-i mort.

— Ei bine, făcu Han, îţi sunt dator şi ţie, scumpo.

— Nu-i adevărat, replică Bria, suntem chit. Dacă n-ai fi fost tu, aş fi fost îngropată sub tavan, ca huttul.

— Mda, mă tem că Zavval nu mai este printre noi. Şi bănuiesc că huttii mă vor învinui pe mine pentru asta.

Pentru o clipă, Han şi-l reaminti pe Teroenza, care continua să fie în viaţă, doar rănit. Ar fi trebuit să se întoarcă şi să lichideze socotelile şi cu t'landa til? Nu-l încânta deloc ideea de a se apropia de o fiinţă neajutorată pentru a o ucide cu sânge rece.

— Haide de aici, îi făcu semn togorianului, care lingea sângele de aar'aa de pe ghearele sale cu un dezgust delicat. Hai, Muuurgh, îţi poţi face toaleta şi mai târziu. Nu uita, Mrrow aşteaptă.

Când ieşiră în fugă din Centrul Administrativ, văzură că dinspre fabrica de sclipstim continuau să se înalţe jerbe de scântei albastre, dar cerul nu mai era negru, ci deschis la culoare, aproape bleu.

— Se apropie zorile! zise Han. Repede!

Porniră în goană pe poteca din junglă. Când se apropiară de capătul acesteia, el le făcu semn să rămână pe loc şi scana prudent pista de asolizare.

Nu zări nici o santinelă… se părea că toate continuau să se lupte cu incendiul, sau erau la Centrul Administrativ.

Înaintară totuşi precaut, cu blasterele pregătite, cu toate simţurile alerte, pândind orice mişcare sau sunet.

Când ajunse la Talisman, Han introduse rapid codul de acces aflat de la Bria şi suiră rampa toţi trei.

Talismanul era ceva mai mare decât Visul ylesian şi avea forma de picătură, cu o proeminenţă în lungul chilei. La interior nu existau însă cale pentru marfă, ci doar cabine luxoase pentru pasageri şi diverse facilităţi. Era proporţionat şi echipat pentru t'landa til, de aceea numai cabina de pilotaj avea scaune pentru uzul oamenilor, într-o cabină destinată pazei se afla o cuşetă micuţă de mărimea unui om, celelalte cabine fiind prevăzute cu hamacurile pe care le preferau t'landa til.

După ce intrară, Han îi făcu semn Briei să ocupe scaunul copilotului şi-l instrui pe Muuurgh să se fixeze cu centurile pe o cuşetă pentru pasageri.

De când se aflase pe planetă, nu pilotase niciodată nava aceasta; Teroenza fusese prea îngrijorat de atacurile piraţilor ca să mai rişte să călătorească înainte de modernizarea ecranelor deflectoare şi armamentului.

Han se familiariză rapid cu comenzile. Talismanul nu avea la fel de multe arme şi ecrane deflectoare ca Visul ylesian, dar era blindat şi bine înarmat pentru un iaht particular.

— Controlul pre-decolare terminat. Putem pleca. Puneţi-vă centurile, strigă el, am pornit!

Ridică nava, care răspundea prompt sub mâinile sale, părând un vehicul uşor de pilotat, deşi destul de lent.

— Acum mergem s-o luăm pe Mrrow, spuse Muuurgh surescitat. Aşa-i, Vykk?

— Aşa-i, amice. Ar trebui să ajungem acolo chiar la răsăritul soarelui. Unde îi adună pe pelerinii care se vor îmbarca în nava spre Kessel?

— La Altarul Făgăduielilor, răspunse togorianul.

— Altarul Făgăduielilor încălcate, completă Bria pe un ton amar. Mă întreb dacă Teroenza va supravieţui.

— Nu l-am rănit chiar aşa rău, zise Han. Fac prinsoare că, chiar în clipa asta, se află în drum spre infirmerie şi droidul medical.

În timp ce zbura, examina într-una harta.

— Apropo, ar fi bine să vă spun o chestie…

— Ce anume? întrebară aproape simultan fata şi Muuurgh.

— Numele meu adevărat nu este Vykk Draygo, ci Han Solo. Ar fi bine dacă aţi începe să-mi spuneţi aşa.

— Han? repetă Bria. De ce nu mi-ai spus până acum?

— M-am temut ca nu cumva să vă daţi de gol şi să mă trădaţi lui Teroenza sau unuia dintre oameni săi, explică Han calm. Doream însă să ştiţi adevărul, aşa că v-am spus de cum am putut.

— Vykk era un nume fals?

— Da. De fapt, unul dintre mai multe…

— Muuurgh va trebui să se obişnuiască, zise togorianul. Cât de aproape am ajuns… Han?

— Ar trebui să fim acolo în mai puţin de cinci minute.

— Cum vom acţiona? se interesă Bria. În mod sigur şi acolo vor fi gărzi.

— Nu ştiu, răspunse tânărul, dar o să mă gândesc la ceva.

Se concentra asupra pilotării şi apoi, când ajunseră la Colonia 2, survolă tabăra de la nord la sud, trecând jos peste vârfurile copacilor.

— Ai spus că pelerinii ar fi trebuit să se adune la Altarul Făgăduielilor? îl întrebă pe Muuurgh.

— Da.

— Bine… atunci, mă-ntreb dacă vom avea destul spaţiu ca să facem ceea ce m-am gândit, murmură el privind atât videoecranul care prezenta regiunea reală, cât şi harta ce arăta caracteristicile topografice şi clădirile.

Relativ la Colonia 1, Colonia 2 se afla dincolo de Munţii Credinţei, pe marginea nord-estică a lui Zoma Gawanga, oceanul puţin adânc care înconjura continentul estic.

— Cred c-o putem face, spuse Han. Sper doar ca elevatoarele repulsoare ale navei să fie în stare perfectă. Va trebui să plutim staţionar şi să coborâm un cablu. Nu cred că vom avea spaţiu ca să asolizăm realmente.

Muuurgh, du-te la ecluza mediană şi vezi dacă acolo există vreun cablu pe care să-l putem coborî. Bănuiesc ca majoritatea navelor de acest tip este echipată cu dispozitive de salvare, iar cablurile şi vinciurile ar fi elemente obligatorii.

Muuurgh dispăru şi Han se concentra asupra descrierii unui tur lent peste Colonie. Bria fixa cu atenţie videoecranul.

— Uite-i! exclamă ea surescitată. O mulţime mare se adună la Altar!

— Perfect, făcu Han preocupat.

Togorianul reapăru.

— Da, există un cablu şi un harnaşament care-i poate fi ataşat.

— Bun, amice. Uite ce vom face. Eu voi coborî hărăbaia deasupra amfiteatrului, cât pot mai lent. După aceea, voi staţiona, bizuindu-mă pe elevatoarele repulsoare. Mrrow nu are nici un motiv ca să ştie cine suntem, aşa că ar trebui să te vadă pe tine ca să fugă spre navă, aşa-i?

— Da.

— Tu va trebui să cobori în harnaşament, ca să te arăţi ei. Bria, poţi să controlezi cablul?

— Da…Han.

— Amândoi staţi cu ochii-n patru. Este posibil să se tragă în noi. Ecranele navei ar trebui să ne protejeze de armele de mână, dar după ce ai ieşit, nu mai ai nici o protecţie, Muuurgh.

— Înţeleg.

— Dacă gărzile devin prea agresive, pot trage spre ele o rafală din tunul laser al navei. O să trag peste capetele lor, ca să nu-i lovesc pe pelerini, ci doar să-i sperii.

— Muuurgh este gata. Han.

— Perfect. Îi dăm drumul.

încetişor, Han aduse Talismanul deasupra amfiteatrului, regretând că nu avusese la dispoziţie mai mult timp pentru a se obişnui cu delicateţea comenzilor. Ocoli lent amfiteatrul, activând holocamerele ventrale, pentru a putea

vedea perfect scena. Cu fiecare cerc pe care-l descria, îi zărea şi mai bine pe pelerinii care priveau în sus şi arătau cu braţele. În cele din urmă, ajunse suficient de aproape ca să declanşeze elevatoarele repulsoare şi să plutească staţionar, la doisprezece-treisprezece metri deasupra permatonului.

Dincolo de mulţimea de pelerini, Han putea distinge câţiva preoţi şi un grup de paznici. Ştia că Sacredoţii se întrebau probabil de ce se utiliza iahtul personal al Marelui Preot pentru transportul pelerinilor la nava de sclavi de pe Kessel.

— Asta-i cât de jos pot să cobor şi să mă menţin în siguranţă! răcni Han. Coboară-l pe Muuurgh!

Ţinu un deget deasupra comenzilor de declanşare a focului ale tunului laser, totuşi nu intenţiona să întreprindă primul un gest agresiv, îi putea auzi pe Muuurgh şi Bria discutând, cu glasuri neclare din cauza distanţei. Privi imaginile de la holocamerele ventrale, la timp pentru a-l vedea pe togorian coborând, cu blasterul în toc.

Holocamerele nu aveau şi microfoane încorporate, dar Han îl văzu pe Muuurgh deschizând gura şi-şi dădu seama că o striga pe Mrrow.

Gărzile se foiau, încă nesigure, însă în tot cazul neliniştite. Scenariul era cu totul neobişnuit şi deveniseră suspicioase. Un paznic îşi croi drum prin mulţimea de pelerini. Când ajunse în faţa acesteia, avea blasterul scos şi în mod evident îl soma pe Muuurgh să se identifice şi să-şi explice intenţiile.

— Bria, răcni Han, întorcând capul grijuliu ca să nu modifice reglajele comenzilor, fii pregătită! Se pare c-o să…

Două lucruri se petrecură simultan: o siluetă înaltă în robă de pelerin se desprinse brusc din mulţime şi porni în fugă spre Muuurgh, care atârna în harnaşament… şi paznicul ridică blasterul.

Han reuşise doar să întrevadă dungile portocalii pe blana albă şi ştiu că silueta care alerga trebuia să fie Mrrow. Zări o salvă de blaster dinspre arma paznicului, apoi Muuurgh şi

Bria îi răspunseră instantaneu.

Alte două gărzi scoaseră armele şi traseră. Mulţimea de pelerini intră în panică şi se risipi, călcându-se în picioare, pelerini şi gărzi deopotrivă.

Pilotul coborî tunul laser, recunoscător atacului piraţilor, care-l decisese pe Teroenza să amplifice capacităţile ecranelor deflectoare şi armamentului navelor. Trase o rafală, atent ca să ţintească peste capetele celor care fugeau şi ţipau.

Alte focuri din partea paznicilor... şi Han auzi un muget vag de durere! Privi pe ecran şi-l zări pe Muuurgh, gârbovindu-se în harnaşament, ţinându-se de un flanc, fără să dea totuşi drumul armei. Mrrow ajunse la el după o secundă şi sări, cuprinzându-l cu braţele şi picioarele, ancorându-se de el.

Bria trăgea continuu acum şi Han văzu un gamorrean prăbuşindu-se. Cablul începu să se ridice, rotindu-se uşor din cauza greutăţii dezechilibrate. Mrrow smulse blasterul din mâna inertă a lui Muuurgh şi trase peste umărul său. Han nu-şi dădu seama dacă îşi nimerise ţinta.

Tânărul văzu că cei mai mulţi pelerini se împrăştiaseră, iar lângă Altar rămăseseră numai preoţii şi gărzile. Mulţi dintre paznici fugiseră o dată cu mulţimea, totuşi câţiva îşi păstraseră locurile şi trăgeau. Han ochi Altarul Făgăduielilor, se asigură că ţintise perfect şi trase cu tunul laser.

Altarul detonă cu o bubuitură ce se auzi din interiorul Talismanului. O cascadă de schije de piatră şi praf se revărsă în toate părţile. Preoţii fugiră care încotro şi Han fu surprins, văzând cât de rapide şi manevrabile erau trupurile lor uriaşe de patrupede. Gărzile dispăruseră.

Brusc se lăsă liniştea. Trecură secunde bune, dar, în exterior, nu se mai clintea nimic. Câteva corpuri, paznici şi pelerini, zăceau nemişcate acolo unde fuseseră călcate în picioare de panica gloatei.

Din partea inferioară a navei se auzi vocea Briei:

— Au ajuns! Dă-i drumul!

Han controlă dacă trapele de încărcare erau perfect închise, apoi se năpusti cu Talismanul drept în sus. Holocamerele ventrale arătau o imagine ameţitoare a amfiteatrului care se îndepărta, micşorându-se. Descriind un cerc larg, tânărul le decuplă şi verifică condiţiile meteo în direcţia celui mai apropiat vector de evadare.

Ca o ironie a sorţii, pentru cea mai bună fereastră de plecare de pe Ylesia trebuia să revină spre Colonia 1. Acceleră nava, purtând-o spre sud şi tot mai sus.

Aproape c-am ajuns, îşi spuse cuprins de un fior de aţâţare. Aproape c-am scăpat...

Muuurgh îşi înăbuşi un geamăt, când umărul i se izbi de peretele navei. Simţi mâinile Briei pe el, apoi o auzi pe Mrrow vorbind în bazică:

— Ajută-mă. Nu îl pot ridica.

Se prinse zdravăn cu mâna teafără de harnaşament şi percepu trupul lui Mrrow atingându-l pe al său când femela fu ridicată în Talisman. Rana din flancul lui era împunsătura de foc a ghearelor unui demon al nopţii. Tot ce mai putea face era să răsufle, străduindu-se să nu scoată nici un sunet. El era vânător şi vânătorii ştiau cum să rămână tăcuţi.

Salvele de blastere se opriseră. Muuurgh deschise ochii, în timp ce harnaşamentul se rotea lent şi văzu că Altarul Făgăduielilor fusese aruncat în aer. Poate că aceea fusese explozia puternică pe care o auzise. La momentul respectiv, crezuse că era doar imaginaţia sa.

Rana de blaster pulsa acum în valuri. Muuurgh se chinui să rămână conştient, pe când Bria şi Mrrow îl prinseră de braţe şi-l traseră sus, în Talisman, fără să-i mai fi descheiat harnaşamentul. Ca prin ceaţă, văzu ecluza etanşându-se îndărătul său.

După aceea o auzi pe Bria strigând:

— Au ajuns! Dă-i drumul!

Muuurgh se întinse pe podea, respirând superficial, totuşi simţi că puterea îi mai revenise. O auzea pe Mrrow vorbind

cu Bria.

— Există trusă medicală la bord?

— Mă duc să caut!

Cu un foşnet, femeia dispăru, lăsându-l singur cu Mrrow. Cu un efort deosebit, Muuurgh deschise ochii.

Când îl văzu privind-o, Mrrow se aplecă peste el şi-şi frecă drăgăstos obrazul de al lui, făcând schimb de mirosuri.

— Vânătorul meu, murmură în graiul lor şi-i linse tandru faţa. Mi-ai luat urma. Eşti cel mai mare vânător pe care l-a cunoscut vreodată poporul nostru!

— Mrrow... izbuti el să şoptească.

— Taci, nu-ncerca să vorbeşti. Ai o rană serioasă, deşi cred că se va vindeca, în timp. Oh, Muuurgh! Când te-am văzut coborând din navă, nu mi-a venit să cred ochilor că eşti tu! Atâtea zile şi săptămâni mă-ntrebasem dacă mă vei găsi vreodată... şi m-ai găsit!

— Ştiai că eram aici? Muuurgh se simţea buimăcit. Dacă ştiai, atunci de ce...

Trăsăturile minunate ale chipului ei cu dungi portocalii păreau tulburate, când îşi frecă iarăşi obrazul de al său. Mustăţile de felinoide li se încâlciră şi, în ciuda durerii, Muuurgh suspină de plăcere.

— După numai puţin timp petrecut aici, mi-am dat seama că totul era o înşelătorie. Eu căutam adevărul, iar aici nu existau decât minciuni. De aceea le-am spus preoţilor că voiam să plec. Mi-au arătat fotografia ta, Muuurgh! Mi-au spus că dacă voi încerca să plec, te vor ucide!

— Şi de aceea ai rămas? Ar fi trebuit să le rupi gâturile! protestă el.

— Cu preţul vieţii tale? Mrrow clătină din cap. Nu, viitoarea mea pereche, n-am cutezat să risc. Am sperat doar că într-o bună zi mă vei găsi şi că vei avea o navă. Şi... ziua aceea a venit în cele din urmă.

Muuurgh încuviinţă fără putere.

— Mulţumită lui... Vykk... Han...

Bria reapăru în fugă în compartimentul calei.

— Am găsit-o!
Peste câteva clipe, durerea lui Muuurgh se estompa, iar Mrrow şi Bria îi bandajau rana.
— O să rămâi cu o cicatrice urâtă, Muuurgh, spuse fata părând îngrozită.
— Pe Togoria vânătorii îşi arată cicatricele cu mândrie, zise Mrrow. Muuurgh se va vindeca şi va avea o cicatrice pe care toţi o vor invidia.
Pe neaşteptate, nava se cutremură.
— Han! strigă Bria. Ce-a fost asta?
— Cineva trage în noi! răcni tânărul din cabina de pilotaj. Careva dintre voi să urce şi să treacă la postul de luptă. Am nevoie de Muuurgh!
Togorianul se sili să se ridice în capul oaselor.
— Nu, spuse Mrrow. Mă duc eu. În poporul meu, femelele sunt experte în tehnică. Sunt inginer. O voi face eu.
Muuurgh deschise ochii, văzu expresia nesigură a Briei şi rosti:
— Credeţi-o. Oricum, Muuurgh nu era un ţintaş foarte bun. Întrebaţi pilotul…
Închise ochii, simţind bezna care pândea dinapoia pleoapelor. Nu i se mai putu împotrivi… şi, cu un suspin, Muuurgh se lăsă în voia ei…

Han privi felinoida înaltă care lunecă în scaunul copilotului, lângă el, şi tresări surprins.
— Nu eşti Muuurgh!
— Eu sunt Mrrow, se prezentă femela togoriană. Abandonase roba de pelerin şi blana ei minunată, albă cu dungi portocalii, strălucea ca focul. Mă ocup eu de arme. Arată-mi, te rog, ce ai. Vei constata că mă descurc mult mai bine cu armele decât Muuurgh. În specia noastră, femelele sunt tehnicieni şi experte în manipularea instrumentelor.
Se uită spre Han şi tânărul văzu că ochii ei cu pupilele ca nişte fante erau galben-strălucitori.
— În plus, Muuurgh este rănit şi nu-i capabil de aşa ceva.
— Va păţi ceva? întrebă el simţind un fior de îngrijorare.

— N-ar trebui. Poporul meu este foarte puternic şi rezistent. Bria... aşa o cheamă? Han încuviinţă din cap. Bria a rămas cu el. Se odihneşte.

— Bine, zise pilotul. Nava n-are multe arme, doar un tun laser uşor şi câteva torpile de şoc. Chiar aici. Tunul este în dreapta, torpilele în stânga. Calculatorul pentru ochire se află drept în faţa ta.

— Perfect.

Mrrow studie consola o clipă, apoi aprobă din cap.

— O pot face. Cine-a tras în noi?

— Asta încerc să aflu, răspunse Han încordat studiind afişajele. Nu cred că preoţii au rachete sol-aer, dar să mă ia naiba dacă pot vedea...

Se întrerupse cu un hohot, chiar în clipa când Talismanul vibră iarăşi. Mrrow îl privi pe Han, care continua să chicotească, de parcă ar fi fost nebun.

— E-n regulă, o linişti el.

Mrrow indică afişajele tehnice ale spaţiului din jurul lor. Prezentau câteva celule de furtună, la o depărtare sigură de vectorul lor de evadare, dar se distingea de asemenea şi un vehicul mic, de forma unei picături, care se apropia rapid de Talisman.

— Cum adică în regulă? Cineva ne urmăreşte, trage în noi şi se apropie.

— Ah... nu-i decât bătrânul Jalus Nebl în Visul ylesian, flutură Han nepăsător din mână. Probabil că preoţii i-au poruncit să ne urmărească şi să ne distrugă.

Chicoti iarăşi.

Talismanul se zgudui uşor şi corellianul hohoti din nou.

Mrrow se holba la el, întrebându-se în mod evident dacă n-o luase cumva razna din cauza stresului. Han îi rânjii voios.

— Nu-nţelegi, zise el.

— Nu. Îmi poţi explica?

— Sigur că da. Jalus Nebl şi cu mine suntem prieteni. El nu m-ar doborî, la fel cum n-aş face-o nici eu. De aceea trage cu tunul laser, ratându-ne mereu de puţin, dar lăsând

impresia că se străduieşte din răsputeri. Viteza noastră creşte cu fiecare minut şi în curând vom părăsi atmosfera, iar la cinci minute după aceea vom scăpa şi din puţul gravitaţional al planetei. Nu păţim nimic, Mrrow. Ai încredere în mine.

Mustăţile togorianei zvâcniră.

— Cred că-ncep să-nţeleg. Prietenul tău Jalus Nebl se preface că-ncearcă să ne doboare? De aceea nu avem de ce ne face griji?

— Exact, încuviinţă Han voios. Aproape că am ieşit din atmosferă şi dacă Nebl are niţică minte va lua Visul ylesian şi-o va şterge şi el de pe Ylesia. Sau poate că a decis să rămână şi să ceară mărirea contractului. Cu un singur pilot rămas, preoţii vor fi disperaţi.

Altă lovitură cutremură Talismanul.

— Asta a fost cam aproape, mormăi Han verificând sistemele şi carcasa navei. Micuţul exagerează.

Continuă să privească Visul ylesian, care îi urmărea, ieşind din stratosferă, în stratul subţire al ionosferei. Înaintea lor se afla învelişul cel mai subţire al atmosferei superioare – exosfera.

Pe când urcau vertiginos, Han îşi îndreptă atenţia asupra navicalculatorului şi verifică programarea pentru saltul în hiperspaţiu. Mai aveau câteva minute până la ieşirea din puţul gravitaţional al Ylesiei, dar voia să fie pregătit.

— Senzorii îmi arată un vehicul, anunţă Mrrow. Deasupra, pe cursul nostru.

— Este staţia spaţială, care se află pe orbită sincronă cu Colonia 1, răspunse Han fără să privească. Acolo îi descarcă pe pelerini, când îi aduc navele din exterior. Cred că ai fost în ea.

— Nu, Han, spuse Mrrow şi glasul ei deveni brusc agitat. Mi-o amintesc perfect, dar nu-i ea. Asta nu-i o staţie spaţială, ci o navă! Una foarte mare!

Alarmat în cele din urmă, Han ridică privirea... şi înjură brusc în şase limbi.

— O corvetă corelliană! Ce naiba caută aici?

Degetele lui alergară peste comenzi, începând manevrele de evitare, sporind viteza şi îndepărtându-se de nava gigantică. Cu un colţişor al minţii, Han observă că punctuleţul care era Visul se îndepărta în direcţia opusă.

Brusc Talismanul se zgudui puternic şi se opri. Motoarele începură să vuiască.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Mrrow, în clipa în care Bria năvăli în cabină.

— Han... ce s-a întâmplat?

Tânărul activă propulsia suplimentară, simţi iahtul ylesian încordându-se, dar... n-avea... să fie... suficient...

— Nu! răcni el, frustrat, în pragul panicii. Nu, nu putem să ne-ntoarcem!

Pasagerii săi îl priviră cu ochii holbaţi de frică, în timp ce Han începu să dezactiveze motoarele pentru a evita să le ardă.

în clipa aceea, un glas bubui din unitatea de comunicaţii:

— Atenţie, echipajul din Talisman. Sunt căpitanul Ngyn Reeos, comandantul corvetei corelliane Cătuşele Hoţului de pe Kessel. Vă sfătuiesc să vă dezactivaţi motoarele. Sunteţi prinşi de raza noastră de tractare.

— Ştiu! răcni Han, nesinchisindu-se să-şi activeze unitatea de comunicaţii. Mulţumesc că-mi spui!

Căpitanul Reeos continuă inexorabil:

— V-am reţinut, deoarece am fost anunţat de autoritatea planetară că aţi luat Talismanul fără permisiune. Aceeaşi autoritate planetară mi-a cerut să vă trimit pe Ylesia, pentru a fi judecaţi acolo. Pregăti ţi-vă pentru abordare. Oricărei încercări de opunere i se va răspunde prin forţă.

Han privi nava cu secţiune mediană îngustă şi cu unsprezece cilindri reactor imenşi. Corveta era de cel puţin douăzeci de ori mai mare decât Talismanul şi fusese modificată pentru a avea o cală de andocare.

— Este uriaşă, şopti Bria. Suntem traşi spre ea, Han.

— Nu pot face absolut nimic, scumpo, răspunse tânărul posac. Ne-a prins şi nu ne mai putem elibera.

— Ce echipaj are? întrebă Mrrow privind ca hipnotizată

nava de sclavi, care venise pentru a o duce pe ea şi alţi pelerini spre o soartă fatală în minele de mirodenii.

— Corvetele Flotei imperiale au 165 de membri de echipaj, dar aceasta este modificată. A fost transformată ca să poată andoca în spaţiu – probabil ca să-i fie mai uşor să încarce marfa... sau sclavii. Probabil că are patruzeci-cincizeci de membri de echipaj.

— Prea mulţi ca să te lupţi cu ei, mormăi răguşit togoriana.

— N-o să pună mâna pe mine fără luptă, zise Han. Îşi scoase blasterul şi-l privi. Cine mi se alătură?

Bria se mulţumi să clatine din cap.

— Doar noi trei? împotriva a patruzeci? Han, ai mai mult curaj decât înţelepciune.

El încuviinţă tăcut, apoi, cu un gest brusc şi furios, vârî blasterul în toc.

— Ai dreptate, dar asta nu-nseamnă că-mi şi place.

Pe neaşteptate, în cabina de pilotaj răsună pârâitul unei frecvenţe diferite. Un glas vorbi în sullustană, cu viteza unui răpăit de mitralieră.

— Putere maximă. Viraj babord. Şapte secunde... de-acum!

— Ce...

Degetele lui Han acţionară automat şi comandară putere maximă spre înapoi, utilizând toată energia pe care o putea stoarce din motoarele principale şi auxiliare. Sunetul motoarelor muncite se auzea dureros, în timp ce măreau turaţia, luptându-se zadarnic cu inexorabila rază de tractare.

De acum Talismanul se afla aproape de gura căscată a calei de andocare a corvetei. Numai câteva sute de metri mai despărţeau cele două nave.

Han programă comenzile pentru un viraj babord strâns şi rămase cu mâna în aşteptare, gata să trimită comanda. Motoarele urlau, sporind turaţiile. Peste câteva clipe aveau să se ardă.

— Ce are de gând nebunul...

Amuţi, apoi icni, văzând Visul ylesian care se năpustea spre ei cu o viteză teribilă.

Toţi cei aflaţi în cabina de pilotaj din Talisman îşi aplecară capetele instinctiv, când micul cargobot fulgeră pe deasupra lor, apoi viră strâns spre tribord. Jalus Nebl goni cu viteză maximă cu Visul ylesian printre Talisman şi Cătuşele Hoţului. Distanţa era atât de mică, încât trebui să răsucească Visul pe o parte, pentru a se strecura între cele două nave ce se apropiau.

— Du-te! răcni Han. Du-te, Nebl!

Activă comanda, virând cât putu de strâns Talismanul spre babord.

Când Visul pătrunsese între cele două nave, întrerupsese raza de tractare pentru câteva secunde preţioase. Nava lui Han, brusc eliberată, ţâşni de lângă corveta corelliană ca o salvă de blaster, pornind spre stânga, în vreme ce Jalus Nebl gonise spre dreapta.

— Essssteeeee! urlă Han în culmea fericirii, simţindu-şi nava cum se îndepărtează de Cătuşele Hoţului.

Pentru siguranţă, expedie şi două torpile de şoc spre principalul stabilizator şi colector solar, localizat dorsal, în partea mediană a corvetei.

Privi, cu gura deschisă, cum prima torpilă anihilă ecranul minimal, singura protecţie a stabilizatorului, permiţând celei de a doua să explodeze cu forţă letală, distrugând aproape complet stabilizatorul.

— Coborâseră ecranele grele, idioţii! răcni el. Crezuseră că ne-au prins şi au lăsat stabilizatorul aproape neecranat!

Corveta putea fi încă o ameninţare pentru ei, aşa că nu încetini. Nici Jalus Nebl nu încetinise. Micuţul sullustan era în plină accelerare când senzorii lui Han anunţară, peste câteva minute, că efectuase cu succes saltul în hiperspaţiu.

— Acum urmăm noi, rânjii Han spre Bria. Ia-ţi rămas bun de la Paradis, scumpo…

Cu un gest teatral, apăsă butonul care avea să-i poarte în hiperspaţiu şi se desfătă în valul brusc de putere ce-i smulse din spaţiul real, trecându-i în strălucirea liniilor

stelare.

— Liberi, spre casă, şopti el şi se lăsă moale în scaun, simţind de abia acum cât de istovit era.

Bria îi zâmbi şi-i strânse uşor mâna. Mrrow îşi frecă obrazul de al lui.

— Mulţumesc, murmurară amândouă.

Tânărul nu se simţise niciodată mai bine.

TOGORIA

Han se trezi, auzind plânsul încet, înăbuşit. Dormise pe podeaua cabinei lui Teroenza, pe un maldăr de covoare scumpe pe care le îngrămădise unul peste celălalt. Insistase ca Bria să se culce în unicul pat pentru umanoizi. Deoarece Mrrow fusese singura care se odihnise în noaptea trecută, togoriana se oferise să moţăie în scaunul pilotului şi să fie atentă la eventualele alarme – deşi acum, după ce ajunseseră în hiperspaţiu, nu prea se putea întâmpla nimic rău.

Tânărul se sculă în capul oaselor, icnind şi simţind că-l dureau toţi muşchii. Ziua anterioară fusese grea şi acum îşi aminti, cu întârziere, că nu pusese nimic în gură. Setea îl chinuia chiar mai rău decât foamea. Se ridică în picioare şi se apropie, împleticindu-se, de dozatorul de apă din cabină. Bău câteva pahare.

După aceea îşi atinse faţa cu palma şi se încruntă, simţind perii aspri şi deşi. Uitase să se mai bărbierească dinainte de a asoliza pe Nai Hutta.

Sughiţurile de plâns încetaseră. Han îşi luă hainele şi intră în baia luxoasă, fericit că găsi înlesniri pentru aproape toate tipurile de specii. Reuşi să găsească chiar şi un aparat de ras.

Peste alte câteva minute, îmbrăcat şi simţindu-se considerabil mai bine, porni în căutarea Briei.

O găsi în cabina micuţă destinată pazei, stând pe cuşetă, cu braţele în jurul genunchilor şi chipul lipit de ei.

— Hei... şopti Han. Ce-i? Ce s-a întâmplat?

Fata nu ridică ochii, ci doar îi făcu semn să plece.

— Nu... te rog, doar... lasă-mă... singură. O să-mi... treacă. Nu vreau... să mă vezi aşa. Smiorcăi din nas. Arăt...

groaznic.

Han se aşeză lângă ea, dar n-o atinse.

— Şi eu arăt groaznic. Tuturor ne-ar prinde bine nişte haine curate. Auzi, glumi el încercând s-o determine să-l privească, cel puţin eu am scăpat de barbă. Este o îmbunătăţire majoră.

Bria înălţă capul şi-i oferi un surâs spălăcit. Avea nasul şi ochii roşii, totuşi tânărului i se părea minunată.

— Aseară… arătai destul de… neglijent.

Han îşi îndreptă ţinuta, prefăcându-se jignit.

— Neglijent? Eu! Niciodată! O cuprinse blând cu braţul. Bria, scumpo… ce s-a întâmplat? Spune-mi.

Ea începu să tremure.

— Exultarea este de vină, Han. M-am trezit şi mi-am dat seama că pelerinii se adună pentru slujbă, chiar acum. Şi am înţeles că niciodată nu voi mai avea parte de ea – că niciodată nu mă voi mai simţi la fel de bine!

Pilotul nu ştiu ce să spună. Îşi dădea seama că Briei îi lipseau senzaţiile fizice şi emoţionale care însoţeau Exultarea, la fel cum dependenţilor de droguri le lipsea doza obişnuită, iar înţelegerea respectivă îl speria. Putea oare fata să lupte împotriva dependenţei şi să învingă, sau avea să-şi petreacă toată viaţa jelind ceea ce pierduse?

— Cred că-i firesc, răspunse el precaut nedorind s-o sperie prin exprimarea adevăratelor sale gânduri. Bineînţeles că-ţi va lipsi o zi sau două, poate chiar o săptămână. Dar te vom ajuta cu toţii să treci prin asta, scumpo. Eşti o persoană puternică. Vei traversa cu bine episodul acesta. Iar după aceea – descrise cu braţul un gest larg – o galaxie mare este acum toată numai a ta. O să vindem obiectele lui Teroenza şi Talismanul…

— Să vindem Talismanul? îl întrerupse fata.

— Da. Mă tem că-i prea uşor de recunoscut. Îi voi duce pe Muuurgh şi Mrrow acasă, apoi vom căuta un loc unde să vindem iahtul. Cred că ştiu pe cineva. Un dealer de nave vechi de pe Tralus, în sistemul corellian. De acolo ne putem îmbarca într-o navă care merge direct pe Corellia.

O strânse uşor de umeri.

— Asta prezintă şi un mare avantaj… nu voi mai fi ocupat cu pilotarea. Vei beneficia de atenţia mea – o sărută blând pe obraz – nedivizată.

Fata înghiţi un nod şi păru tulburată. Han se apleca spre ea, dar Bria se retrase şi el pricepu.

Bria îşi muşcă buza inferioară, iar ochii ei verde-albaştri îl priviră rătăciţi.

— Han… ce o să se întâmple dacă nu voi putea scăpa de… de această… dorinţă! Han – îşi frământă mâinile într-un gest convulsiv este mai rău decât o dorinţă! Este ca o… setei întreaga mea fiinţă plânge după Exultare! Mă simt ca şi cum cineva ar fi făcut o gaură mare în mine şi mi-ar fi smuls o parte!

Începu să tremure violent. Tânărul o trase spre el, o ţinu strâns la piept şi-i mângâie părul, murmurând cuvinte liniştitoare. Mintea sa gonea însă nebuneşte şi-şi dădu seama că el însuşi era speriat. Speriat de cât de mult ţinea la femeia aceasta. Han avusese în privinţa Briei nişte planuri foarte clare, în care ei doi urmau să petreacă mult timp singuri, unul în braţele celuilalt.

Dar deocamdată ea nu-i pregătită pentru aşa ceva, înţelese pilotul cu o senzaţie de disperare. Are nevoie de un prieten, nu de un amant.

Cât va dura până îşi va reveni Bria?

Numai timpul putea răspunde la întrebarea aceea.

— Ne apropiem de Togoria, anunţă Han. Unde ar trebui să cobor?

— Cel mai mare oraş al nostru este Caross, indică Mrrow o regiune de pe harta planetei. De la Caross putem trimite un mesager la margraful de Togoria, conducătorul tuturor masculilor vânători. Imediat lângă Caross există un câmp pentru asolizare. Deocamdată nu avem propria noastră flotă, dar ne vizitează nave comerciale şi de pasageri de pe alte planete.

— Perfect, atunci spre Caross!

Han coborî cu multă atenţie Talismanul, reuşind o asolizare perfectă în centrul câmpului indicat. Pe moment, nu se zărea nici o altă navă spaţială.

— Muuurgh, vorbi pilotul în timp ce-şi actualiza jurnalul de bord, voi doi nu vă temeţi de represalii din partea lui t'landa til sau a huttilor?

— Nu cine ştie ce, răspunse Muuurgh flexionându-şi ostentativ ghearele. Când Mrrow şi cu mine ne vom aduna triburile, vom fi căsătoriţi. La poporul nostru este tradiţional ca o pereche nou căsătorită să petreacă după aceea o lungă… cum îi spuneţi voi?

Rosti un cuvânt în limba sa spre Mrrow, care stăpânea bazica mai bine decât el.

— Lună de miere, explică ea.

— Da, să petreacă împreună o lungă lună de miere. Nu uita că pe planeta noastră masculii şi femelele trăiesc separat aproape tot anul. După luna de miere, Mrrow şi eu ne vom vedea doar o dată pe an, timp de aproximativ o lună. Acesta este felul nostru de viaţă. Dar mai întâi – uriaşul togorian îşi frecă obrazul de cel al viitoarei sale perechi – vom petrece mult timp împreună, doar noi doi, în munţi. Huttii şi ylesianii nu ne vor găsi, iar poporul nostru nu le permite să ne caute. Orice pilot care asolizează pe Togoria şi pune întrebări despre Mrrow sau Muuurgh va fi… lămurit.

Mrrow surâse feroce, dezvelindu-şi numeroşii colţi ascuţiţi ca acele.

— Puţine specii au curajul să-i irite în mod deliberat pe togoriani. Bănuiesc că mulţi vânători de recompense ar prefera să urmărească… prăzi… mai uşoare.

— Asta pot să cred, încuviinţă Han cu sinceritate. Bine, atunci. Am ajuns. Şi acum ce faceţi? Plecaţi pur şi simplu, gheară în gheară?

Zâmbi spre Bria, care-i răspunse printr-un surâs şters. Hrana şi odihna o refăcuseră într-o oarecare măsură, dar tânărul ştia că ea continua lupta cu demonii şi dorinţele interioare.

— Dacă Han trebuie să plece, Muuurgh şi Mrrow vor înţelege, spuse masculul uriaş. Dar dacă Han şi Bria mai pot rămâne o zi sau două, vor putea fi alături de noi la ceremonia noastră, care ne va uni ca pereche. Îi puteţi spune nuntă.

Han privi spre fată.

— Va să zică... tocmai am fost invitaţi la o nuntă, scumpo. Vrei să stăm vreo două zile? Cred că ne-ar prinde bine puţină odihnă.

— Sigur că da, încuviinţă ea şi zâmbi spre felinoide. Nimic nu mi-ar face mai mare plăcere.

Un grup de femele togoriane plus doar câţiva masculi se apropiau de navă. Han şi ceilalţi coborâră pe rampă. Mrrow şi Muuurgh fură imediat cuprinşi de mulţime, în mijlocul unui vacarm de răgete, mârâituri şi sforăituri vibratorii de fericire.

Rămânând nemişcat la piciorul rampei, Han o prinse de mână pe Bria şi privi în jur.

— Frumoasă planetă, declară el. După Ylesia, asta pare adevăratul Paradis.

— Este frumoasă, aprobă fata.

Era într-adevăr o planetă minunată. Deasupra lor, cerul albastru-închis era presărat de numai câţiva norişori albi, pufoşi. Bolta avea şi o uşoară tentă verzuie, astfel că în jurul orizontului părea aproape indigo. Piscurile înalte ale munţilor sclipeau alb în depărtare. Pădurile întunecate constituiau fundalul pentru un lac albastru înconjurat de pajişti. Sub briza blândă se legănau flori exotice, albe tivite cu verde şi cu frunze purpurii.

Han zări pe cer o creatură zburătoare mare şi-şi dădu seama că trebuia să fie una dintre mosgothele despre care Muuurgh îi povestise că reprezentau principalul mijloc de transport pe Togoria. Mosgothele erau reptile zburătoare mari, foarte inteligente, pe care togorianii le domesticiseră în trecutul îndepărtat. Ambele specii acţionau pentru a se proteja reciproc împotriva unor reptile zburătoare şi mai mari, ucigaşii liphoni care furau atât puii togoriani, cât şi

ouăle de mosgothe.

Pe când tânărul privea, mosgotha ocoli în zbor câmpul de asolizare, apoi începu să coboare. Han zări masculul togorian de pe spinarea ei, care o dirija prin intermediul unui căpăstru trecut prin nări şi rămase impresionat de raportul ce părea să existe între cele două fiinţe.

Aerul togorian era unul dintre cele mai curate şi înviorătoare pe care corellianul le respirase vreodată. Ceva mai devreme, Mrrow îi povestise că tocmai din acest motiv întreaga tehnologie de pe Togoria se baza pe energia solară. Togorianii îşi respectau planeta şi nu intenţionau s-o spolieze sau polueze în numele progresului, aşa cum făcuseră atâtea alte specii din galaxie.

Han schiţă câţiva paşi, cu titlu experimental, apoi se legănă pe călcâie. Se simţea uşor... aproape imponderabil. Era de altfel firesc, deoarece gravitaţia era mai mică decât pe Corellia sau pe Ylesia.

Mulţimea se despică în două şi Muuurgh, încă bandajat, dar mergând cu vechiul său pas sigur pe sine, apăru însoţit de Mrrow.

— Clanurile noastre vor fi chemate pentru ceremonia unirii, rosti el, şi pentru petrecerea care va urma. Sunteţi oaspeţii noştri. Vă rog... urmaţi-ne.

Han şi Bria porniră după ei.

Caross se dovedi un oraş frumos; piatra albă locală fusese utilizată la construirea de case terasate pe versanţii dealurilor. Peste tot abundau grădini şi parcuri, destinate plimbărilor. Femelele togoriane erau ocupate cu proiecte sau cu îngrijirea puilor neastâmpăraţi. Muuurgh explică faptul că puii, femele şi masculi deopotrivă, rămâneau alături de mamele lor, până se apropiau de maturitate – atunci, masculii reveneau la clan cu taţii, pentru a deprinde viaţa de vânător.

În următoarele două zile, Han şi Bria se odihniră, luară parte la ospeţe delicioase deşi ei insistară să mănânce carnea preparată şi se plimbară mult, împreună, prin parcuri şi grădini publice. De asemenea, Han luă lecţii de

zbor de la un mascul tânăr, Rrowv, care-l învăţă cum să călărească şi să controleze o mosgothă. Cu reflexele iuţi şi curajul său, pilotul îşi călări în scurt timp reptila sus deasupra vârfurilor de copaci, bucurându-se de senzaţia aripilor solide şi nervurate care fâlfâiau sub şaua micuţă montată pe umerii mosgothei.

Mosgothele se dovediră creaturi iubitoare, cărora le plăcea să le fie scărpinate urechile micuţe şi piepturile.

În ziua de după sosirea lor pe planetă, mosgothe purtând masculi sosiră de pe tot cuprinsul Togoriei. Se răspândise zvonul că vânătorul Muuurgh revenise şi toţi cei din clanul său se adunau să-l salute şi să participe la nunta sa şi a lui Mrrow.

Muuurgh şi Mrrow erau ocupaţi, repetând la nesfârşit aventurile lor printre stele. Mrrow nu se plictisea să-şi spună povestea, pentru ca nu cumva alte femele togoriane naive să cadă în mrejele paradisului ylesian.

Ceremonia nunţii avu loc la apusul celei de-a treia zile petrecute pe Togoria. Han şi Bria stătură alături de Muuurgh şi Mrrow, aşteptând solemn în faţa clanurilor reunite. Blănile togorianilor străluceau după ore de întreţinere şi curăţire atentă. Doar micul bandaj alb de pe flancul lui Muuurgh îi smălţa blana sclipitoare. Pe planeta natală, togorianii purtau rareori haine – climatul era atât de blând, încât nu erau necesare aproape niciodată.

Mai întâi, cei doi viitori parteneri stătură în faţa clanurilor lor, răsucindu-se lent, astfel ca toţi să le poată vedea chipurile. La semnalul lui Muuurgh, Han şi Bria se retraseră după aceea în rândul mulţimii de privitori.

Mrrow şi Muuurgh se întoarseră apoi, ajungând faţă în faţă. Han clipi surprins, când, din gâtlejurile lor începu să se audă mârâituri slabe, ce sporeau treptat în intensitate. Amândoi îşi dezveliră colţii şi şuierară. Ghearele li se extinseră din teci.

După aceea, atât de iute, încât ochiul uman de abia putea înregistra toate detaliile, săriră unul asupra celuilalt şi se rostogoliră pe sol, căutând să se muşte de beregată.

Mârâind, ţipând şi pufnind, se tăvăliră într-una, sfârtecând din labele anterioare. Membrele posterioare acţionau de asemenea, căutând să sfâşie pântecele îmblănit al celuilalt.

Han privi spre Bria, care părea uşor alarmată, totuşi nimeni din mulţime nu arăta ca şi cum s-ar fi petrecut ceva anormal. Galaxia este plină de obiceiuri stranii... gândi tânărul.

În cele din urmă, gâfâind şi mârâind, combatanţii se despărţiră, în ciuda aparentei ferocităţi a atacurilor lor, pe blănuri nu se zărea nici picătură de sânge. Cei doi îşi dădură târcoale şi, treptat, mârâiturile li se transformară în sunete blânde, încete. Se apropiară şi-şi frecară feţele mult timp. Din locul în care se găsea, pilotul le putea auzi torsul răguşit.

Apoi, pe neaşteptate, Mrrow şuieră, scuipă şi se năpusti din nou asupra lui Muuurgh. El sări spre femelă şi căzură iarăşi pe pământ, rostogolindu-se, muşcând şi zgâriind cu ghearele.

Han o strânse uşor de mână pe Bria.

— Romantic, nu? murmură el, zâmbind.

— Şşşt! replică fata.

După câteva clipe, partenerii nupţiali torceau iarăşi, frecându-se unul de celălalt, cu ochii pe jumătate închişi de plăcere.

Mulţimea devenise surescitată şi Han auzea un tors care se înălţa, vibrând, din toate părţile. Muuurgh şi Mrrow reluară simulacrul de luptă.

De data aceasta însă, când ajunseră la etapa frecării obrajilor, Muuurgh o prinse pe Mrrow de pliurile largi de piele de la ceafă. Strângând-o în dinţi şi în braţele puternice, îi ridică forma micuţă şi traversă cercul. Mulţimea se deschise în faţa lor ca o uşă.

Muuurgh dispăru în întuneric, purtându-şi perechea. Peste câteva clipe, două răgete puternice, triumfătoare, de extaz, sfâşiară liniştea... după care domni tăcerea.

Participanţii aprobară în murmure încheierea ritualului. Han fu aproape dărâmat de rudele togoriane ale lui

Muuurgh care-l băteau peste umeri şi-l asigurau că fusese una dintre cele mai frumoase ceremonii la care avuseseră privilegiul să asiste vreodată.

Ospăţul nupţial se prelungi mult în noapte. Han şi Bria se furişară neobservaţi, pentru a se plimba în parc, sub cele două luni micuţe ale Togoriei. Stelele scânteiau deasupra capetelor.

— Cum a mers azi? întrebă Han. Este ceva mai uşor?

Fata încuviinţă slab din cap.

— Puţin… Uneori poate să treacă o oră întreagă fără să-i simt lipsa, dar alteori am senzaţia că minutele de abia se scurg şi mă străduiesc cu disperare să nu-mi pierd minţile.

— Ei bine, îi zâmbi el, am pregătit ceva special pentru mâine. Fii gata de distracţie. Am pus totul la punct.

— Despre ce-i vorba? Ce vom face?

— Nu-ţi pot spune, dar trebuie să te scoli o dată cu păsările, ai înţeles?

— Pe Togoria nu au păsări, îi reaminti Bria, ci doar şopârle zburătoare micuţe.

— Este adevărat, totuşi să te scoli devreme, bine?

— În regulă.

A doua zi dimineaţă, când Bria se trezi, nu-l găsi pe Han nicăieri în camerele ce le fuseseră repartizate. Descoperi însă un coş cu fructe, câteva bucăţi de carne afumată şi o pâine, pe o tavă. Alături de ele se găsea un foliplast pe care scria: „îmbracă-te, mănâncă şi ieşi. Te aştept. H.”

Bria citi notiţa, ridică din sprâncene, apoi se conformă mesajului. Curiozitatea îi era atât de mare, încât înăbuşi chiar şi dorinţa permanentă pentru Exultare. Uneori dorinţa aceea venea în valuri atât de intense, încât simţea că era pe punctul să înnebunească. Totuşi, pe măsură ce zilele treceau, accesele se răriseră.

Fata se ruga tuturor divinităţilor din Univers ca, într-o bună zi, să înceteze complet.

Când ajunse în curtea clădirii, îl găsi pe Han aşteptând-o. Tânărul călărea o mosgothă, de şaua căreia fuseseră prinse o pătură şi o raniţă. Bria rămase nesigură, privindu-l, dar el

se aplecă şi-i întinse mâna.

— Haide! Urcă!

Ea privi de la mosgothă la întinderile neţărmurite ale cerului togorian.

— Vrei să zbor cu tine pe... creatura asta?

Zborul într-o navă spaţială sau într-o avionetă de sol era una, dar să te sui pe spinarea unei reptile uriaşe şi să te înalţi în cer reprezenta cu totul altceva.

— Sigur că da! Han îşi bătu mosgotha cu palma pe grumaz. Ea este Kaydiss şi-i o adevărată scumpete, nu-i aşa, fato?

Mosgotha îşi arcui gâtul sinuos şi şfichiui limba lungă şi bifurcată, apreciind în mod vădit mângâierea.

Bria inspiră adânc.

— Bine, rosti ea gândindu-se La urma urmelor, lucrul cel mai rău care se poate întâmpla este să cădem din cer şi să murim. Atunci n-ar mai trebui să-mi fac griji în privinţa Exultării, nu!

Prinse mâna tânărului şi se sprijini de piciorul mosgothei, care se aplecă imediat, pentru a-i îngădui să încalece. Trăgându-se şi împingându-se, ajunse pe şa în faţa lui Han. Braţele lui o cuprinseră cu siguranţa unui harnaşament de securitate. Bria icni, apoi închise ochii, când el plescăi din limbă spre Kaydiss şi trase hăţurile.

Din două salturi lungi şi o fâlfâire a aripilor puternice ale mosgothei, Han şi Bria fură purtaţi în văzduh şi ridicaţi într-una. Fata deschise ochii şi văzu că ajunseseră deasupra clădirilor. Curentul de aer era puternic, răvăşindu-i părul şi aducându-i lacrimi în ochi.

— Han, strigă ea, este minunat!

— Mda, făcu el cu o notă de mândrie scuzabilă în glas. Şi aşteaptă niţel să vezi unde te duc!

Bria se ţinu de partea din faţă a şeii amândoi erau strâns lipiţi unul de celălalt şi acum fata nu se temea la fel de mult că va cădea şi se lăsă copleşită de sentimentul real al zborului.

Râuri şi păduri goneau pe sub ei. Bria privi în jos, spre

ogoare, oraşe şi lacuri, şi zâmbi extaziată. Nu se mai simţise aşa de bine de la... de la ultima Exultare.

Totuşi pentru moment până şi Exultarea păru să-şi fi pierdut puterea asupra ei. Aplecându-se înainte, Bria deschise gura, absorbind curentul provocat de zbor. Ar fi dorit să-şi fluture braţele şi să răcnească pe cât putea de tare, totuşi se abţinu, nedorind să dezechilibreze mosgotha.

— Nu va obosi cu o povară dublă? strigă spre Han.

Răspunsul tânărului veni aproape direct în urechea ei şi-i simţi căldura răsuflării.

— Este obişnuită să transporte togoriani masculi. Noi doi laolaltă nu avem greutatea lui Muuurgh... nici chiar a unor masculi mai mici. Kaydiss nu depune nici un efort suplimentar.

Peste o jumătate de oră, râul lat pe care-l urmaseră se lărgi şi mai mult, apoi se ramifică într-o deltă. Han coti mosgotha spre nord, iar după alte câteva minute Bria zări valuri înspumate spărgându-se pe nisip argintiu-auriu.

— Plaja! se întoarse surescitată spre Han.

— Mi-am făgăduit că într-o bună zi vom merge la o plajă adevărată, spuse el. Un loc unde să putem înota, fără să ne temem că putem fi devoraţi.

Coborî treptat mosgotha, până ce reptila zburătoare atinse nisipul. Han îi strecură priponul de aripă, apoi îi dădu drumul să vâneze în mlaştina sărată din apropiere. Reveni, purtând pătura şi prânzul lor.

— Mai întâi înotăm sau mâncăm?

Bria privi talazurile cu creste albe şi simţi ispita apei. Pe Corellia, familia ei avea o proprietate pe plajă şi-i plăcuse să înoate încă din clipa când fusese destul de mare ca să meargă.

— Înotăm.

Bucuroasă că purta o lenjerie dintr-o singură bucată pe sub cămaşă şi pantaloni, fata îşi scoase hainele şi alergă spre apă. Han o urmă, doar în şort.

Spre surprinderea ei, Bria constată că tânărul nu ştia să înoate.

— N-am avut niciodată ocazia să învăţ, recunoscu el uşor stânjenit. Munceam într-una, iar când n-o făceam, participam la cursele de swoop sau la altele. Ţi-am spus – plaja de pe Ylesia a fost prima dată când am văzut o întindere de apă atât de mare.

— Ei bine, spuse ea ferm, azi vei învăţa. Eşti tânăr şi puternic, ai echilibru şi reflexe bune. Nu se poate să nu te descurci.

Han se dovedi un elev bun. Bria fu uimită de puterea lui de concentrare şi de precizia cu care-i urma instrucţiunile despre felul în care să-şi mişte braţele şi picioarele, să respire şi aşa mai departe. La un moment dat făcu o remarcă în privinţa respectivă şi Han surâse ironic.

— Piloţii învaţă să urmeze instrucţiunile, replică el. Altfel ajung piloţi morţi.

Înainte de a ieşi, ca să mănânce, călca apa fără teamă şi începuse să-şi poată coordona respiraţia cu loviturile de braţe şi de picioare.

— Eşti un elev excelent, îl lăudă Bria, când se aşezară amândoi pe pătură cu faţa spre ocean.

— Mulţumesc, dar şi tu eşti o profesoară bună.

Împărţiră proviziile pe care le aduseseră, apoi se plimbară pe ţărm, ţinându-se de mână. La un moment dat, o şopârlă micuţă zbură peste ei, pâlpâind în tonuri verde şi auriu. Fata întinse un braţ şi rămase perfect nemişcată, iar micuţa creatură se opri pe degetele ei şi staţionă acolo, cu aripile fluturând uşor în briză. Han îi zâmbi.

— Arăţi… foarte frumoasă, îi spuse.

— Mă simt ca şi cum toată lumea ar fi a mea, răspunse ea pe jumătate în glumă. Ziua de azi… n-o voi uita niciodată, Han.

— Plaja toată e a ta, îi surâse tânărul. Ţi-o dăruiesc. Azi este a ta.

Şopârla decolă, la fel de netemătoare, şi se îndepărtă.

În vreme ce mergeau, cu valurile spărgându-se în jurul gleznelor, Han îi povesti mai multe despre decizia sa de a urma Academia Imperială.

— Oamenii tratează cu respect un ofiţer imperial, îi spuse. Până acum nimeni nu m-a tratat cu respect, dar dacă pot intra la Academie totul se va schimba. Voi putea să-mi schimb întreaga viaţă. Bria. Nu va mai trebui niciodată să fur, să înşel ori să fac contrabandă.

Auzindu-i seriozitatea din voce, ochii fetei se umplură de lacrimi. Ridică mâna şi-l mângâie uşor pe obraz.

— Câteodată, îi şopti, mi se rupe inima pentru tine. Când mă gândesc câtă cruzime ai cunoscut, câtă trădare...

Han o mângâie şi el pe obraz, privind-o intens cu ochii săi căprui. Vântul îi zburlea părul.

— A existat totuşi şi cineva care m-a iubit, îi spuse. Dă-mi voie să-ţi povestesc despre Dewlanna...

Continuară să se plimbe încet, mână în mână, şi Bria îl ascultă istorisind despre prietena lui cea mai bună. Când ajunseră din nou la pătură, tăceau. După o vreme, Bria rosti:

— Mi se pare că Garris Shrike s-ar fi potrivit perfect pe Ylesia.

— Probabil că ar fi ajuns conducător, încuviinţă tânărul cu glas mohorât. Se aşeză pe pătură şi rămase privind oceanul, strângându-şi genunchii la piept, cu o expresie tulburată pe chip. Trebuia să-l fi ucis, când am avut posibilitatea. Dar... n-am făcut-o.

Fata se aşeză alături de el.

— Asta pentru că eşti un om bun, Han, spuse ea apăsat. Crezi că eşti un tip dur – şi eşti dur dar în acelaşi timp eşti un om bun. Nu un ucigaş cu sânge rece, ca Shrike. Dacă l-ai fi împuşcat, nu te-ai fi deosebit cu nimic de el.

El se întoarse către Bria, cu o expresie serioasă şi concentrată.

— Ai dreptate, rosti încet. Uneori, când lucrurile par confuze, ai talentul să le limpezeşti... din numai câteva cuvinte. Eşti o... femeie... foarte înţeleaptă...

Bria rămase perfect nemişcată, când el se aplecă şi o sărută, uşor, pe obraz. Buzele tânărului erau calde. Când Han se retrase, ea îi puse o mână pe obraz.

— Nu…

Han întoarse capul şi buzele sale îi găsiră gura. Avea gustul mării sărate. Bria închise ochii şi timpul păru că se opreşte în loc.

După câteva bătăi lungi de inimă, Han se îndepărtă. Fata deschise ochii şi-l văzu cercetându-i chipul.

— Cum a fost? întrebă el încetişor, cu răsuflarea sugrumată. Bine?

Respiraţia Briei era mai mult decât gâtuită.

— Mai bine decât bine, murmură ea cuprinzându-l cu mâinile după ceafă şi simţindu-i pielea încălzită de soare a umerilor goi.

Braţele lui îi prinseră mijlocul şi o apropiară.

— Mult, mult mai bine…

Îl sărută din nou şi trecu mult timp până vorbiră din nou.

ÎNTOARCERE PE CORELLIA

În ziua următoare Mrrow şi Muuurgh se pregătiră să pornească în luna de miere, iar Bria şi Han se pregătiră să decoleze spre sistemul corellian.

În clipa finală a despărţirii, Muuurgh îl prinse pe Han de umeri şi-l scutură cu blândeţe.

— O să-ţi duc dorul, vorbi el într-o bazică şovăitoare deşi mult îmbunătăţită. Trebuie neapărat să pleci? Ai spus că-ţi place Togoria. Fără tine, n-aş fi găsit-o niciodată pe Mrrow. Margraful Togoriei mi-a cerut să-ţi spun că tu şi Bria sunteţi bineveniţi să rămâneţi aici pe vecie. Poţi să vânezi cu noi, Han. Să zbori pe mosgothe. Am fi fericiţi.

Han îi zâmbi felinoidului mătăhălos.

— Şi s-o văd pe Bria doar o dată pe an? Mă tem că noi oamenii nu facem lucrurile în felul ăsta, amice. Dar îţi mulţumesc pentru invitaţie. Poate că-ntr-o bună zi mă voi întoarce, ca să văd ce mai faci tu şi Mrrow.

— Han să facă asta, repede, mormăi Muuurgh şi bazica lui începu să se dezintegreze din cauza emoţiei.

Îl ridică pe corellian în braţe, desprinzându-l de la sol. Han îl îmbrăţişă cu aceeaşi sinceritate.

Bria şi Mrrow îşi luară şi ele rămas bun.

— Îţi vei învinge nevoia de Exultare, îi spuse togoriana cu sinceritate. Eu am făcut-o. Mult timp după ce mi-am impus să-i rezist, i-am dus dorul. Totuşi, după zile lungi, am învins nevoia şi acum n-o mai simt deloc. Îi îngădui mâniei mele faţă de negustorii de sclavi să mă ajute să-mi alunge dorinţa din suflet.

— Sper să pot avea puterea ta, Mrrow, zise Bria.

— O ai deja, atât doar că încă nu-ţi dai seama.

După ce ajunseră la bordul Talismamlui, Han ridică iahtul ylesian în văzduhul senin al Togoriei, încercând un sentiment real de regret.

— Este o planetă minunată, îi spuse Briei care stătea alături, în scaunul copilotului. Şi sunt nişte indivizi buni.

— Da, încuviinţă fata, în tot cazul au fost buni cu noi. Nu voi uita niciodată ziua de ieri.

Han îi zâmbi.

— Nici eu, scumpo. Toată viaţa mi-am dorit să merg la plajă şi să fiu capabil să mă comport ca orice cetăţean – fără şmecherii, fără poliţie de care să mă tem, fără obiecte de contrabandă care să-mi frigă buzunarele. Mulţumită ţie, acum ştiu ce-nseamnă viaţa.

Bria îi surâse atât de tandru, încât tânărul se aplecă spre ea şi o sărută.

— Bria... eu te...

Han şovăi, trase aer adânc în piept, apoi clătină din cap.

Îndreptându-şi umerii, reveni cu atenţia asupra comenzilor şi deveni foarte absorbit de pilotare. Fata rămase nemişcată, fără să-şi desprindă ochii de la el în timp ce calcula saltul în hiperspaţiu şi introducea coordonatele alese în navicalculator.

Când stelele se alungiră în linii de jur împrejurul lor şi efectuaseră saltul fără probleme, Bria îşi pivotă scaunul spre tânăr şi puse mâna pe braţul lui.

— Da? făcu ea. Continuă! Ce spuneai?

Han se strădui să pară inocent, dar nu izbuti.

— Cum? Ce vrei să spui?

— Voiai să-mi zici ceva, apoi ai fost foarte ocupat cu pilotatul. Ei bine, acum ne aflăm în siguranţă, în hiperspaţiu, aşa că nu-i nici un motiv pentru care să nu-mi spui. Surâse uşor. Aştept.

— Păi, mă gândeam... că mi-este foame, încheie el repede. Rău de tot! Haide să prânzim.

— Am mâncat înainte de decolare, îi reaminti ea, acum nici o oră.

Cu o expresie blândă pe chip, se întinse, prinse una

dintre mâinile tânărului şi o ţinu între ale ei.

— Spune-mi.

— Păi... ridică el din umeri. Îţi zic că mi-este foame.

— Serios? întrebă ea încetişor.

— Eu... Clătină din cap, în mod vădit stingherit. A-ă-ă... nu. Hei... Bria, scumpo... nu sunt priceput la aşa ceva.

— La unele lucruri eşti priceput, surâse fata ştrengar.

— La ce anume? o provocă el, răspunzându-i zâmbetului.

— De exemplu... la pilotat. Şi la lupte. Şi la salvarea oamenilor.

— Mda, cred că sunt. O privi iarăşi şi valul de bravură îi dispăru. Bria... ceea ce încercam să spun era că eu...

Îşi drese glasul.

— Nu-i uşor.

— Ştiu, încuviinţă ea, ştiu.

Ducându-şi mâna la buzele ei, o sărută, apoi spuse:

— Han... şi eu te iubesc.

Tânărul păru simultan încântat şi surprins.

— Cu adevărat?

— Da. De mult timp. Cred că m-am îndrăgostit de tine în ziua aceea, în refectoriu, când n-ai vrut să pleci, oricât de mult aş fi insistat.

— Vorbeşti serios? Eu n-am ştiut, până... nu ştiu când am ştiut. Dar când mi-am dat seama... m-a speriat. Nu mi s-a mai întâmplat până acum.

— Să iubeşti pe cineva? Sau să fii iubit?

— Ambele. Cu excepţia Dewlannei. Cred că ea m-a iubit, dar în cazul ei lucrurile stăteau altfel.

— Da, încuviinţă Bria cu ochi scânteietori. Asta este altceva. Eu sper doar să putem fi împreună. Han.

Fu acum rândul lui să-i prindă mâna între palmele sale.

— Sigur că vom fi împreună, îi zise. Nu voi lăsa nimic să stea în calea noastră. Poţi fi sigură de asta, scumpo.

Han stabili un curs care să ocolească de departe spaţiul hutt şi care-i aduse în sistemul corellian după un voiaj liniştit de trei zile. În mod deliberat, prelungea timpul pe

care el şi Bria îl petreceau singuri împreună, deoarece în sinea sa detesta să fie nevoit să revină pe Corellia şi să cunoască familia fetei. Nu ştia aproape nimic despre felul în care trăiau cetăţenii şi era aproape sigur că va avea probleme de adaptare.

Mai ştia de asemenea că, după ce ajungea pe Tralus, îl aştepta multă muncă. Era pregătit să schimbe identităţile imediat ce asolizau pe Corellia, totuşi Bria avea să fie căutată de t'landa til şi de hutti, iar aceştia cunoşteau adevăratul ei nume. Primul lucru pe care Han intenţiona să-l facă de cum punea mâna pe credite era s-o echipeze pe fată cu un ID fals.

În plus, încerca să-i ofere cât mai mult timp pentru a se tămădui. Ştia că ea încă ducea dorul Exultării, deşi nu mai era cuprinsă de crize de panică sau de accese de plâns, totuşi de câteva ori se deşteptase în toiul nopţii şi n-o găsise alături.

Când o căutase, o descoperise de aproape fiecare dată în cabina de pilotaj, aşezată pe scaunul copilotului şi privind spre stele cu un dor atât de trist în ochi, încât Han simţise un fior de gelozie.

De ce nu pot să fiu îndeajuns pentru ea? De ce dragostea noastră nu este îndeajuns? se întrebă el. Ar fi dorit să fie îndeajuns pentru Bria, ar fi dorit ca ea să fie fericită şi mulţumită... însă îşi dădea seama că lucrurile nu stăteau aşa. Situaţia îl amăra pe Han şi în acelaşi timp îl înfuria.

— Au trecut aproape zece zile! De ce tot îi mai duci dorul în asemenea măsură? întrebă el, auzindu-şi mânia din voce, dar neizbutind s-o stăvilească. Spune-mi, Bria. Fă-mă să înţeleg!

Ea îl privi cu ochi verde-albaştri foarte trişti, aproape torturaţi.

— Nu-ţi pot explica, Han. Este ca şi cum ar fi luat o bucată din mine... din spiritul meu. Nu-mi lipseşte doar Exultarea în sine, plăcerea, căldura ei. Cu asta m-am obişnuit, dar...

Şovăi, apoi amuţi.

Tânărul stătea alături de ea, în scaunul pilotului, şi se întinse să-i prindă mâinile. Erau reci şi i le încălzi cu blândeţe între palmele sale.

— Continuă... o îndemnă încetişor. Sunt aici. Te ascult.

— Atât Mrrow cât şi Teroenza au greşit, spunând că numai firile slabe cad în capcana religiei ylesiane, rosti Bria fără grabă, alegându-şi cuvintele cu grijă. De acord, unii pelerini pot să fie oameni nemulţumiţi, care nu au avut niciodată succes în viaţă şi care caută un mod de a evada de responsabilitate. Dar nu cei mai mulţi. Han, eu am ajuns să-i cunosc pe mulţi dintre ei.

— Da, ştiu.

— Cei mai mulţi pelerini de pe Ylesia erau... bănuiesc că le-ai putea spune idealişti. Oameni care socotiseră că exista ceva mai bun, că viaţa poate să aibă un înţeles. Ei căutaseră în locurile greşite, se lăsaseră amăgiţi de aiurelile preoţilor despre Unitate şi Absolut... dar asta nu înseamnă că ţelul lor – aspiraţia lor – de a crede într-o putere superioară ar fi stupid.

Han încuviinţă din cap şi zări lacrimile inundând ochii ei frumoşi şi revărsându-se. Îngrijorat, izbucni:

— Bria... scumpo, nu te mai omorî cu plânsul! Pentru simplul fapt că religia aceasta s-a dovedit o şarlatanie, nu înseamnă că viaţa nu mai trebuie trăită. Ne avem unul pe celălalt. Vom avea bani. Totul va fi bine.

— Han...

Îi atinse uşor obrazul, îi mângâie faţa şi-i zâmbi cu dragoste.

— Eşti pragmatic mai presus de orice, nu-i aşa? Dacă nu eşti împuşcat sau prins de o rază de tractare, viaţa este minunată, nu?

— De acord, aprobă el din cap, simţindu-se puţin rănit, sunt un tip simplu, dar asta nu-nseamnă că nu pot înţelege despre ce vorbeşti. Poate că ar fi mai bine dacă ar exista o putere superioară, dar pur şi simplu, eu nu cred că aşa ceva există. Şi mă doare să văd că suferi.

— Han... nu-ţi dai seama că singura persoană de care

poţi avea cu adevărat grijă şi pe care s-o protejezi eşti tu…

— Şi tu, Bria, o întrerupse pilotul. Să nu uiţi asta nici o clipă. Noi doi formăm o echipă, scumpo.

— Da, aprobă ea, formăm o echipă, însă pentru mine este greu să mă mulţumesc cu faptul că nu s-a tras cu blasterul în mine sau că am bani. Eu doresc mai mult.

— Tu doreşti un motiv pentru tot ceea ce se întâmplă, spuse Han. Vrei să acţionezi pentru a-ţi transforma idealurile în realitate.

— Da, însă înţeleg că tu nu te laşi torturat de întrebări cum ar fi cele legate de scopul vieţii. Probabil că eşti mai înţelept, Han.

— Înţelept, se încruntă el. Ştiu bine că nu sunt prost, dar n-am pretins niciodată că aş fi vreun filosof… sau aşa ceva.

— Exact. Nu te chinuie ideea nedreptăţilor, corupţiei şi fărădelegilor. Accepţi lucrurile ca atare şi te gândeşti la moduri prin care le poţi ocoli. Aşa este?

Han căzu pe gânduri, iar în cele din urmă aprobă.

— Da, cred că da. Poate că, cu mult timp în urmă, am avut idei despre felul în care aş putea ajunge un individ care să îndrepte răul şi să-i pedepsească pe cei răi, dar – oftă şi-i surâse pieziş – cred că ideile acelea m-au părăsit încă din copilărie. Când trăieşti condus de legea lui Garris Shrike, ajungi destul de iute la concluzia că nimeni n-o să aibă grijă de tine, decât tu însuţi, şi că a-ţi pune în joc capul pentru altcineva este o modalitate sigură de a scăpa de el.

— Şi Dewlanna?

— Ştiam c-o să pomeneşti de ea. Îşi trecu mâna prin păr şi zâmbi. Dewlanna era altfel. De acord, aveam grijă unul de celălalt, însă ea a fost singura pe care a interesat-o dacă o să trăiesc sau o să mor. Faptul că am ştiut asta cred că m-a făcut… pragmatic.

— Bineînţeles, zise fata, este perfect natural.

— Totuşi continuă, o îndemnă el. Spuneai că pelerinii erau… idealişti. Tu eşti idealistă?

— Cred că da, Han. Toată viaţa mi-am dorit să fiu mai mult, mai bine… să fac Universul un loc mai bun, fiindcă

trăiam în el. Când am descoperit religia ylesiană, am socotit cu adevărat că ea era răspunsul. Că puteam, cumva, să schimb Universul prin credinţă.

Zâmbi şi ridică din umeri.

— În mod evident, am ales să cred în ceva greşit.

— Mda, făcu Han reflectând la spusele fetei. Totuşi există şi alte lucruri în care poţi să crezi şi poate că unele dintre ele sunt reale. Poate că trebuie pur şi simplu să afli care sunt lucrurile reale.

Bria se ridică şi se apropie de el, apoi se apleca să-l sărute pe cap. Han se sculă, o cuprinse în braţe şi o strânse.

— Cunosc un lucru real, răspunse fata. Tu eşti real. Eşti cea mai reală persoană pe care am cunoscut-o. Cea mai plină de viaţă.

El o sărută pe obraz, iar Bria îşi lăsă capul pe umărul lui. Rămaseră aşa aproape un minut în tăcere, după care Han rosti:

— Dewlanna mi-a spus că ea credea într-un fel de putere a vieţii, împărtăşită de toate creaturile, de toate lucrurile. Credea în asta şi mi-a jurat că-i ceva real.

— Poate că ar trebui să mă duc în pelerinaj pe Kashyyyk, spuse Bria.

— Sigur că da. Într-o bună zi vom merge acolo. Mi-ar plăcea să văd planeta. Dewlanna spunea că-i minunată. Wookiee trăiesc în vârfurile copacilor.

— Ar fi frumos, rosti ea visător. Doar tu şi eu în vârful unui copac. Ce am face toată ziua?

— Eu am o idee, făcu tânărul şi se apleca să o sărute cu asemenea pasiune încât stelele părură să se rotească în jurul fetei în volburi prelungi, iar urechile îi ţiuiră…

Ba nu, îşi dădu ea seama peste o clipă, nu sărutarea lui Han provocase reacţia aceea, ci alarma care piuia, anunţându-i că ieşeau din hiperspaţiu. Han făcu o grimasă.

— Asta înseamnă momentul nepotrivit, scumpo. Dar… mai târziu, bine?

— Mai târziu, surâse ea. O să-ţi aduc aminte.

Pilotul revenise deja în scaunul lui şi examina coordonatele, totuşi îşi rupse un moment pentru a-i zâmbi, în felul lui aparte care o topea pe Bria.

— De abia aştept…

Han coborî Talismanul pe un câmp de asolizare privat de pe Tralus.

— Ce-i locul acesta? întrebă Bria, urmându-l pe rampă şi privind în jur surprinsă.

Nave de toate dimensiunile şi tipurile erau adunate laolaltă. Unele erau simple carcase ruginite… altele păreau nou-nouţe. Nici una însă nu avea nume sau cod de identificare. Însemnele respective fuseseră arse cu laserul.

— Pare un fel de… cimitir de nave spaţiale, sau aşa ceva.

— Exact. Navele vechi nu mor niciodată… ci ajung la Navele Uzate ale Onorabilului Toryl, încuviinţă Han. Atunci când ai nevoie de o navă, sau când vrei să scapi de o navă şi nu vrei să laşi… urme, vii aici.

Ochii fetei se holbară.

— Toate navele acestea sunt… furate?

— Majoritatea. Nu uita că şi a noastră este… furată.

— Mă străduiesc să uit asta, se strâmbă Bria.

Han privi spre baraca micuţă aflată în mijlocul vastului câmp de asolizare.

— Iată-l acum şi pe Onorabilul Toryl însuşi, anunţă el.

Onorabilul Toryl era un duros – un umanoid înalt, slab şi cu piele albastră. Complet spân, chipul său era destul de uman, atât doar că nu avea nas, ceea ce îi conferea o înfăţişare posacă. Han înaintă cu mâna întinsă.

— Bună ziua, călător Toryl, rosti el. Durosilor le plăcea atât de mult să colinde, încât apelativul călător era denumirea lor onorifică favorită. Sunt Keil d'Tana şi ea este asociata mea, Kyloria m'Bal. Suntem încântaţi să te întâlnim.

— Încântarea este de partea mea, replică Toryl. Salutări celor doi călători! Aveţi vreme pentru o gustare şi schimb de poveşti?

Durosii erau povestitori celebri în toată galaxia şi

reţineau aproape perfect orice poveste pe care o auziseră vreodată; cei mai mulţi colectau poveşti şi se părea că nici Toryl nu constituia o excepţie.

— Îmi cer scuze, făcu Han, dar suntem niţel grăbiţi. Trebuie să prindem o navă de pasageri.

— Înţeleg perfect, încuviinţă durrosul. Deoarece folosiţi transportul public, deduc că aţi venit să vindeţi o navă, nu să cumpăraţi.

— Ai dreptate, călătorule. Este într-o stare excelentă. Un iaht de plăcere, mic şi luxos. Cu doar puţină reechipare poate fi perfect pentru o familie corelliană bogată, care doreşte să-şi plimbe copiii într-o vacanţă de vis.

— Iaht? Briei i se păru că glasul lui Toryl se asprise puţin, dar nu putea fi sigură. Voi vedea şi-ţi voi oferi un preţ, călător d'Tana.

Han îl conduse spre Talisman. Trăsăturile cu aspect de obicei posomorât ale durosului se lungiră şi mai mult când zări nava ylesiană.

— Dă-mi voie să ţi-o arăt, spuse Han indicând rampa de acces.

Durosul clătină din capul spân şi albastru.

— Nu este nevoie, zise el. Îţi pot oferi cinci mii. Preţ final.

Tânărul se holbă, complet descumpănit.

— Poftim?! făcu el. Ce...? Ce-i prostia asta? Cinci mii pentru o navă ca asta? Cinci mii preţuieşte numai metalul din componenţa ei!

Durosul înclină uşor din cap în direcţia lui.

— Exact, călător Draygo.

Făcu după aceea o plecăciune înspre Bria.

— Şi călător Tharen.

Indicând spre Talisman, Onorabilul Toryl continuă cu tristeţe:

— Sunt de acord că este un păcat să transform o navă atât de frumoasă în metal topit, dar asta-i tot ce pot face cu ea. Huttii o caută... şi încă foarte intens. În acelaşi timp, îl caută pe descurcăreţul pilot Vykk Draygo, care a furat-o.

Han se întoarse cu spatele şi Bria îi văzu buzele

mişcându-se într-o înjurătură teribilă, dar când reveni spre Onorabilul Toryl îşi stăpânea perfect expresia chipului.

— Am înţeles, încuviinţă el. Cinci mii... preţ final.

— Da. Aş putea fi convins să ridic puţin preţul, dacă dumneata şi compania dumitale mi-aţi relata istoriile voastre... adăugă Toryl plin de speranţe.

— Ne pare rău, amice, n-o putem face, clătină din cap Han şi strânse din umeri. Asta este, cinci mii bani peşin.

— Bani peşin, aprobă Onorabilul Toryl.

Mai târziu în cursul aceleiaşi zile, Janil Andrus şi soţia sa, Drea Andrus, se îmbarcară într-o navetă inter-sistem cu destinaţia Corellia. Bria îşi făcuse griji despre deghizarea în soţ şi soţie, dar Han o asigurase că buletinele hutte de alertare a poliţiei îi prezentau ca fiind celibatari. În sinea lui îl îngrijora mai mult posibilitatea ca huttii să-i urmărească deoarece cunoşteau numele de familie al Briei, totuşi era conştient că aceştia n-ar fi dorit ca escrocheria lor de pe Ylesia să fie făcută publică. Trebuia să spere că asta îi va opri să încerce să-i aresteze pe faţă. El nu intenţiona să zăbovească mult timp pe Corellia.

Perechea sosi la începutul serii pe planeta lor natală şi luă o navetă transcontinentală spre continentul sudic, unde se afla reşedinţa Tharen. Când ajunseră la staţia despre care Bria spusese că se găsea faţă de locuinţa ei la o distanţă ce putea fi parcursă mergând pe jos, erau obosiţi şi murdari, fără nici o posibilitate de a-şi schimba hainele. Singurul lor bagaj era raniţa în care înghesuiseră comorile lui Teroenza.

— Şi acum... făcu Han foindu-se de pe un picior pe celălalt şi privind prin fereastra staţiei spre bura fină şi înceţoşată de afară, acum ce facem? Găsim un loc unde să înnoptăm? Sau ar trebui să-i apelăm şi să-i anunţăm?

— Cred c-ar fi mai bine să-i apelăm, zise Bria părând la fel de nesigură. Aşteaptă aici.

Se îndreptă spre şeful de staţie, pentru a-l ruga să-i împrumute comunicatorul. Reveni după câteva minute.

Han văzu cât de obosită şi trasă la faţă arăta şi o cuprinse cu braţul.

— Deci... cum a mers?

Ea surâse şters.

— Mama aproape că a leşinat, apoi a început să ţipe la mine. Suspină. Ştiu că mă iubeşte, dar felul în care se manifestă mă face pe mine să-mi vină să ţip câteodată. Doreşte tot ce-i mai bun pentru mine... atâta timp cât este ideea ei despre ce-i mai bine!

Tânărul încuviinţă din cap, gândindu-se pentru prima dată în viaţă că poate, într-un fel, fusese norocos că nu avusese niciodată de a face cu părinţii.

— Atunci, pornim?

— Nu, clătină ea din cap. Vine tata să ne ia cu speederul. Trebuie să apară dintr-o clipă în alta.

Chiar pe când vorbea, un speeder scump opri în faţa staţiei. Era pilotat de un bărbat chipeş, cu aspect distins, păr grizonat şi statură voinică.

Când Han şi Bria se apropiară de vehicul, bărbatul sări din speeder şi-şi îmbrăţişa fiica, plângând şi râzând în acelaşi timp. După câteva momente, se întoarse să-i strângă mâna lui Han.

— Sunt încântat să te cunosc, îi spuse. Am înţeles de la Bria că ai salvat-o de la... ei bine, de la lucruri teribile. Tot ce pot spune este... mulţumesc. Mulţumesc... ă-ă-ă...

— Solo, domnule, zise Han. Spuneţi-mi Han.

Strânsoarea mâinii lui Tharen era fermă.

— Te rog, Han, spune-mi Renn.

— Da, domnule.

Drumul până la locuinţa Briei fu scurt. Trecură printr-o poartă de securitate ranforsată, apoi parcurseră un drum pe marginile căruia nu existau case. Privind în stânga şi în dreapta, Han zări garduri înalte, de tipul celor pe care le detestase pe vremea când fusese spărgător.

— Nu trăiesc prea mulţi oameni pe aici, remarcă el.

— Este terenul nostru, explică nepăsător Renn Tharen. L-am cumpărat cu ani în urmă, pentru a ne izola de vecini.

Sunt o persoană căreia îi place intimitatea.

Coti pe o alee închisă cu altă poartă, la fel de ranforsată, dar cu aspect mai ornamental. Dincolo de ea, Han zări reşedinţa şi mormăi o înjurătură teribilă în huttă. Bria, fetiţa... gândi amar, de ce nu mi-ai spus că familia ta este îndeajuns de bogată pentru a cumpăra şi vinde jumătate din Corellia!

Casa era uriaşă... cu aripi şi turnuri modificate şi arhitectură peisagistică asortată. Prin comparaţie cu reşedinţa Tharen, clădirea vărului Thrackan părea o simplă căsuţă. Bria se întoarse spre pilot şi zâmbi timid.

— Ei bine, am ajuns.

— Da, încuviinţă el păstrând în mod deliberat un ton sec.

Îşi dădea seama că fetei i se făcuse aproape rău de emoţie şi nu dorea s-o îngrijoreze şi mai mult. Cel puţin faptul că părinţii ei erau bogaţi reprezenta un avantaj – huttii nu aveau să îndrăznească niciodată să încerce să pună mâna pe Bria cât timp se afla în reşedinţa Tharen. Aşa ceva ar fi cauzat un incident interstelar major, iar huttii preferau să acţioneze clandestin.

Înainte de a putea ajunge la uşa din faţă, mama Briei ţâşni afară, îmbrăcată într-o rochie largă pe care Han o putea identifica doar ca bănoasă.

— Iubito! suspină ea, prinzând-o în braţe pe fată.

Han rămase într-o parte, mulţumit să nu stea în cale până ce Bria şi părinţii terminau cu îmbrăţişările.

În toiul zarvei de sărutări, incriminări, lacrimi, îmbrăţişări, întrebări şi răspunsuri surescitate, sosi acasă fratele Briei. Han îşi reaminti că fata îi spusese că acesta se numea Pavik. Spre deosebire de sora sa, Pavik Tharen avea mai degrabă trăsăturile mamei; era scund, slăbuţ, cu păr negru şi ochi verzi, un tânăr chipeş care părea realmente că-şi iubeşte sora.

După mult timp, Bria se putu dezlipi de familia ei pentru a-l prezenta pe Han. Cu ochi strălucitori, îl luă de mână şi se apropie de mama ei, Sera Tharen, şi de Pavik.

— Încântat să vă cunosc, lady Tharen, rosti Han

strângându-i mâna şi recurgând la manierele sale cele mai elegante. Şi pe tine, Pavik.

Mama Briei avea o strângere de mână moale şi lipsită de entuziasm, îl cercetă pe Han şi tânărul rămase imediat cu impresia că femeii nu-i plăcuse prea mult ce văzuse. Oftă în sinea lui. Am o senzaţie foarte neplăcută în privinţa asta...

— Te rog, intră, spuse Sera Tharen. Haideţi să ne aşezăm cu toţii. Trebuie să spun că a fost un şoc pentru mine. Nu mai crezusem că-mi voi mai revedea vreodată copilaşul. Bria, iubito, cum ai putut să ne faci una ca asta?

Continuând să murmure incriminări, îi conduse înăuntru.

Când ajunse în salonul reşedinţei şi se aşezară, Han de abia se abţinu să nu sară în picioare şi să fugă de acolo. Ăsta nu-i locul meu, gândi el. Eu o ştiu şi ei o ştiu de asemenea.

Gândul îl înfurie. Refuzând să-şi trădeze disconfortul, Han se lăsă pe spate pe pernele voluminoase, căutând să etaleze dezinvoltură. Privi înjur şi aprecie în mod automat, cu ochi de profesionist, valoarea bibelourilor şi decoraţiunilor.

— Frumoasă casă, comentă el degajat.

— Da... ă-ă-ă... începu Sera.

— Han. Spuneţi-mi Han, lady Tharen, zise tânărul.

— Foarte bine, Han, încuviinţă rigid mama Briei. Înţeleg că ţie trebuie să-ţi mulţumim pentru revenirea fiicei noastre.

Ochii îi erau aţintiţi asupra blasterului său şi pilotul înţelese că, aidoma majorităţii cetăţenilor, nimeni din familia Tharen nu purta arme. Regret, lady, gândi Han. N-o să renunţ la blaster nici pentru tine, şi nici pentru altcineva. Obişnuieşte-te cu existenţa lui.

— Am încercat să fiu de ajutor, lady Tharen, răspunse el. N-aş fi putut însă reuşi fără Bria. Este foarte hotărâtă atunci când doreşte. O luptătoare înnăscută.

Lady Tharen înţepeni şi Han îşi dădu seama că femeia nu-i privea spusele drept un compliment.

— Vai de mine, murmură ea. Bria, iubito, înainte de a te

aşeza, de ce nu te duci să te schimbi? Chiar aşa, draga mea, de unde ai luat hainele acestea oribile?

— De la droidul croitor din colonia ylesiană, răspunse iute fata şi privi rugător spre Han, parcă întrebându-l dacă nu-l deranja să rămână singur.

Pilotul îi făcu un semn liniştitor din mână.

— Fugi, scumpo.

Lady Tharen se încordă din nou la auzul apelativului. Bria îi zâmbi lui Han, aruncă o privire îndoielnică spre mama şi fratele ei, şi părăsi grăbită odaia.

— Aşadar, Han, cu ce te ocupi? întrebă Pavik.

Îl privea pe Han, cercetându-l cu ochii într-un chip care-l stânjenea teribil pe acesta.

— Cu orice din care pot câştiga un ban, replică relaxat Han. În principal, sunt pilot.

— În Flotă? se interesă lady Tharen, luminându-se vizibil la chip. Eşti ofiţer?

— Nu, lady, pilotez cargoboturi. În general pot pilota aproape orice şi oriunde. De aceea eram pe Ylesia, făcând...

Han se întrerupse, amintindu-şi pentru prima dată după mult timp că contrabanda cu mirodenii figura în vârful activităţilor ilegale.

— ... transporturi de diferite mărfuri, încheie el vag.

— Aha, murmură lady Tharen în mod evident nepricepând nimic şi în acelaşi timp stingherită de răspunsul primit. Ce interesant!

— Da, făcu Han, are şi momente tari.

— Eu însumi am început ca pilot, cu mulţi ani în urmă, rosti Renn Tharen cu o undă de aprobare în glas. Aveam cam vârsta ta, Han. Am avansat treptat, până am devenit proprietarul companiei de transport. Aşa am câştigat primul milion.

Han se gândi să-i spună că intenţiona să intre la Academia Imperială, totuşi îi intrase în sânge obiceiul de a nu dezvălui informaţii personale. Se mulţumi să zâmbească şi să încuviinţeze din cap spre tatăl Briei.

— Acelea au fost timpuri incitante, domnule, comentă el. Erau mulţi piraţi pe atunci, nu?

Renn Tharen surâse.

— Am avut câteva ciocniri. Bănuiesc că şi tu ai avut.

Tânărul îi răspunse la zâmbet.

— Câteva.

Sera Tharen se uită de la unul la celălalt, uşor tulburată.

— Vai de mine. Pare... periculos.

— Face parte din meserie, lady Tharen, explică Han.

— Cât de nepoliticoasă sunt! exclamă ea. Căpitane Solo, te putem servi cu ceva de băut sau de mâncat?

— Nu m-ar deranja o bere alderaană, zise Han. Şi lipie cu carne şi brânză. Am călătorit toată ziua.

— Voi anunţa bucătăreasa, spuse lady Tharen.

Han fu uluit să constate că bucătăreasa era o fiinţă vie, o seldoniană, nu un droid. Dovada aceea suplimentară de bogăţie îl impresionă mai mult decât tot ce văzuse până atunci.

Când Bria reapăru, pilotul era instalat în sufragerie şi mânca. O zări intrând şi rămase în mijlocul îmbucăturii.

Fata purta o rochie verde-albastru simplă, asortată ochilor. Ţesătura moale lucea uşor şi i se lipea de trup în toate locurile cuvenite. Pentru prima dată de când o cunoscuse Han, părul îi era aranjat atrăgător, pieptănat într-un halo de cârlionţi moi, roşu-aurii. Părea cu totul diferită de hoaţa înarmată cu blaster de acum câteva zile, de parcă s-ar fi ivit din alt univers.

Noroc că Ganar Tos n-o poate vedea acum, gândi el amuzat.

— Arăţi superb, scumpo, îi spuse. Este o rochie foarte frumoasă.

Era îndeajuns de cunoscător pentru a-şi da seama că rochia costase probabil mai mult decât câştiga într-o săptămână un pilot spaţial obişnuit. A fost crescută în mijlocul banilor, gândi neliniştit. Cum va reacţiona dacă va trebui să trăiască mai întâi din leafa unui cadet imperial, apoi din a unui ofiţer imperial?

Bria zâmbi şi se aşeză lângă el.

— Mamă, pot să mănânc şi eu ceva? Mor de foame!

În vreme ce tinerii înfulecau cina târzie, familia se adună în jurul mesei şi sorbi cafeină de viţă din ceşti fragile de porţelan făcute pe Levier, iar majordomul, alt seldonian, aştepta discret.

— Aşadar, căpitane Solo... eşti corellian? întrebă lady Tharen, ridicând o sprânceană delicată pentru a indica faptul că era sigură în privinţa răspunsului afirmativ.

Continuând să mestece, Han încuviinţă din cap, apoi înghiţi.

— Da, lady.

— Şi familia ta? Eşti unul dintre Sal-Solo? în glasul ei se simţi o undă de speranţă. Am înţeles că au un domeniu vechi, dar frumos. L-am întâlnit pe moştenitor în câteva rânduri, însă lady Sal-Solo este foarte retrasă. Mi se pare că sănătatea ei nu este foarte grozavă.

— Nu. Lady Tharen, răspunse Han. Nu am nici o legătură cu ei.

— Ah, făcu ea vizibil dezamăgită. Atunci din ce ramură a familiei eşti?

Han observă că Bria părea extrem de stingherită, dar nu putea spune dacă pentru el sau din cauza lui.

— Nu ştiu, lady Tharen, îi spuse cu sinceritate. Probabil că sunt orfan. Negustorii m-au găsit când eram mic, rătăcind pe o străduţă de lângă docuri, în apropierea astroportului capitalei. Am fost adoptat şi crescut de ei. Mi-am petrecut majoritatea timpului în spaţiu.

O părticică din el simţea o plăcere perversă de a o vedea cum reacţionează înaintea acelei informaţii.

— Ciudat, interveni Pavik Tharen. Îmi pari foarte familiar. Sunt sigur că te-am mai văzut pe undeva. Undeva... la un picnic, cred. Am în minte imaginea ta la un picnic care a urmat unui concurs de swoop.

Pilotul se încordă brusc. Acum, când Pavik menţionase episodul, Han şi-l reaminti de asemenea. Era probabil cu doi sau trei ani mai mare decât el şi participase frecvent la

cursele de swoop. Din cauza diferenţei de vârstă, nu concuraseră niciodată unul împotriva celuilalt, dar Han îşi amintea că-l văzuse.

Şi, desigur, de fiecare dată când participase la un concurs important de swoop, Han făcuse parte dintr-o familie creată de Garris Shrike pentru a-i estorca pe corellianii bogaţi.

— Îmi pare rău, dar nu te ţin minte, rosti el indiferent. Am lipsit câţiva ani de pe planetă. Mă tem că n-am mai fost din copilărie la un picnic pe Corellia.

— Îmi amintesc totuşi dar... zise Pavik mijind ochii suspicios. Erai rezemat de un swoop şi mâncai coaste de traladon la grătar. Imaginea din mintea mea este foarte limpede.

— Interesant, făcu Han lăsându-se pe spate în scaun şi surâzând. Oamenii îmi spun deseori lucruri de felul acesta. Probabil că am un chip atât de banal, încât mulţi mă confundă.

— Eu nu aş zice că ai un chip banal, spuse Bria, neînţelegând ce se întâmpla, dar încercând să fie loială. Nu cred că cineva care te-a întâlnit vreodată, te-ar mai putea uita. Eşti... unic. Îi surâse. Şi chipeş.

Tânărul inspiră adânc şi izbuti să zâmbească inexpresiv spre familia Tharen.

— Mulţumesc, scumpo, dar nu sunt decât un tip obişnuit.

Bria pricepu în cele din urmă aluzia şi amuţi. Pavik continuă să-l studieze suspicios pe Han.

— Ei bine, vorbi Sera Tharen cu o voioşie exagerată, sunt sigură că amândoi sunteţi obosiţi. Căpitane Solo, Maronea îţi va pregăti unul dintre dormitoarele pentru musafiri. Bria, evident că tu vei dori odaia ta şi, scumpo, n-am clintit de la locul lui nici măcar un lucruşor! Am ştiut că într-o bună zi vei reveni cu picioarele pe pământ şi vei decide să te întorci la noi!

— De fapt, n-am putut pur şi simplu să decid să mă întorc, mamă, rosti încetişor fata. O dată ce ajungi pe Ylesia, nu te mai lasă să pleci. Nu există curse spaţiale şi

abundă paznicii înarmaţi. Dacă n-ar fi fost Han… n-aş fi putut scăpa niciodată.

— Vai de mine, scumpo… făcu lady Tharen înspăimântată şi părând ca şi cum n-ar fi ştiut ce să creadă.

Han avu impresia că toată experienţa femeii în privinţa părţii mai sordide a vieţii se acumulase probabil prin intermediul serialelor 3D de acţiune şi aventură.

— Înţeleg asta, Bria, zise Renn Tharen fixându-l cu privirea pe Han, şi n-o voi uita niciodată. Sera; Han este un erou şi-i datorăm mai mult decât am putea vreodată să ne achităm. Dacă n-ar fi fost el, nu ne-am mai fi revăzut niciodată fiica. Probabil că i-a salvat viaţa.

— Vai, vai… vai de mine!

Lady Tharen devenea tot mai speriată de aluziile la pericolul în care fusese Bria, iar Pavik părea tot mai sceptic.

Han o urmă pe camerista seldoniană Maronea spre un dormitor aflat în partea opusă a reşedinţei. Fu amuzat să constate că încăperea lui era cât mai departe posibil de a Briei, iar dormitorul părinţilor se afla între cele două camere. Se părea că mama Briei decisese să înăbuşe din faşă orice şansă de întâlnire la ore mici între musafir şi fiica ei.

De abia aştept să vindem obiectele lui Teroenza şi s-o ştergem de aici, gândi Han dezbrăcându-se şi suind în pat. Tatăl Briei e de treabă şi se pare c-a fost un tip de viaţă, dar maică-sa şi frate-său…

Suspină şi închise ochii. Cel puţin în seara asta, lady Tharen nu trebuia să se teamă. Se simţea într-atât de obosit încât nu se gândea decât la somn. Curios că… din unele puncte de vedere, petrecerea a două ore în compania familiei Briei îl obosise mai mult decât întreaga evadare de pe Ylesia.

Sera intră în dormitorul Briei, ca să-i spună noapte bună şi s-o îmbrăţişeze pentru ultima dată înainte de culcare. Fu un episod înduioşător, atât pentru mamă, cât şi pentru fiică. Se ţinură în braţe, plânseră, apoi se îmbrăţişară iarăşi.

— Mă bucur atât de mult că fetiţa mea s-a întors, şopti

Sera.

— Mă simt atât de bine că n-am întors, mamă!

În clipa aceea, fata se simţea chiar bine. Desigur, seara fusese stresantă. Dar lucrurile se vor îmbunătăţi, trebuie să se îmbunătăţească, gândi ea, străduindu-se să se liniştească. Han este extrem de simpatic. Este imposibil ca mama să nu fie fermecată de el şi să nu vadă ce minunat este…

— Tânărul acesta pe care l-ai adus acasă… începu Sera Tharen parcă citindu-i gândurile. Este destul de clar că nu sunteţi doar… prieteni, scumpo. Cât de… apropiaţi sunteţi?

Bria îşi privi mama fără să clipească.

— Îl iubesc pe Han, mamă, şi el mă iubeşte. Vrea să stau cu el. Deocamdată nici unul dintre noi n-a pomenit ceva despre căsătorie, dar nu m-ar surprinde dacă subiectul va fi discutat.

Lady Tharen inspiră iute şi adânc, de parcă îi fuseseră confirmate temerile cele mai teribile, totuşi ceva din cuvintele Briei îi atrase atenţia şi se năpusti ca un vrelt flămând.

— Înţeleg. Ei bine, mi se pare un tânăr drăguţ, deşi cumva… nu prea rafinat, scumpo. Ai zis însă că el vrea ca tu să stai cu el. Asta vrei şi tu?

Bria încuviinţă, apoi negă din cap, după care fu nevoită să-şi stăpânească lacrimile. Strânse din umeri, simţindu-se jalnic.

— Mamă, nu sunt sigură. Ştiu că-l iubesc, îi iubesc cu adevărat, dar… îmi este greu. Mi-a fost greu să plec de pe Ylesia, mi-a fost greu să descopăr că religia în care credeam şi căreia îmi devotasem viaţa nu era decât o minciună. Asta m-a durut… mult. Simt că lipseşte o parte din mine şi mai simt de asemenea că, de fapt, nu-i pot promite lui Han că voi sta cu el, cât timp eu nu sunt… întreagă.

— El ştie despre aceste îndoieli ale tale? o întrebă Sera, netezindu-i părul cu dragoste.

Fetei nu-i scăpă scânteia de fericire care-i licărise în ochi

când vorbise despre nesiguranţa legată de o convieţuire cu Han.

Nu vrea să trăim împreună, îşi dădu ea seama şi simţi durerea surdă a unei aşteptări confirmate. Ştiam că aşa va fi. Cât de nedrept este! Singurul lucru asupra căruia sunt nesigură în relaţia mea cu Han sunt EU; nu sentimentele mele faţă de el! Dar ea nu înţelege... este incapabilă de înţelegere.

— Am discutat, răspunse Bria nedorind deocamdată să-i mărturisească mamei mai multe. Şi nu-mi pot imagina viaţa fără Han, aşa că mă voi strădui din răsputeri să stau cu el şi să-l ajut.

Sera Tharen păru tulburată, dar nu insistă. Bria se întinse şi încercă să adoarmă. Revenirea în vechiul ei pat reprezenta un lux după ce dormise în cuşetele ylesiane tari sau în Talisman, totuşi îi lipsea căldura lui Han. Patul părea rece. Se foi şi se suci pe toate părţile, gândindu-se la tânăr şi întrebându-se ce ar fi trebuit să facă.

„Merită pe cineva mai bun”, gândi cu tristeţe. „Cineva care să poată fi alături de el sută la sută...”

Lovind frustrată cu pumnul în pernă, Bria simţi că lacrimile o podidesc iarăşi.

„De ce niciodată nimic nu va fi UŞOR? Am găsit un bărbat pe care-l pot iubi şi care mă iubeşte... de ce asta nu poate fi îndeajuns?”

Nu era îndeajuns. Singură în întunericul camerei din copilărie, Bria recunoscu lucrul acesta.

Începu să plângă încetişor, cutremurată de nefericire. După mult timp, lunecă din plâns în somn.

A doua zi, Han părăsi reşedinţa Tharen la scurt timp după micul dejun şi se grăbi să prindă naveta spre cel mai apropiat oraş mare. Avea la el raniţa cu obiectele pe care le furase împreună cu Bria din colecţia lui Teroenza. După câştigul dezamăgitor obţinut din vânzarea Talismanului, tânărul ştia că trebuia să obţină preţuri cât mai bune pentru mica lor comoară.

Debarcă în oraşul-port Tyrena şi se îndreptă spre un

oficiu de seifuri, de unde recuperă câteva sute de credite şi un set de acte curate pe numele Jenos Iclanian. După aceea merse la o sucursală a Băncii Imperiale şi deschise un cont, utilizând creditele şi ID-ul.

După ce termină, porni să caute un magazin de antichităţi şi obiecte de artă pe care şi-l reamintea din escapade mai vechi. Trecuseră câţiva ani de când nu mai călcase pe acolo şi era perfect posibil ca prăvălioara să se fi închis.

O găsi însă în locul unde ştiuse că ar fi trebuit să se afle. Firma de deasupra uşii era din lumini holografice pastelate, opalescente pe fundalul pietrei cenuşii, simple, a faţadei. Han deschise uşa, auzi o sonerie ţârâind îndepărtat în prăvălie şi pătrunse înăuntru.

Zări vânzătoarea seldoniană dinapoia tejghelei, dar o ignoră. Porni cât mai direct prin intervalele întortocheate dintre vitrinele cu obiecte, până ajunse la o uşiţă discretă din spatele magazinului. Era acoperită cu o tapiserie veche care descria întemeierea Republicii şi doar anumiţi clienţi descopereau vreodată intrarea din spatele ei.

Ajuns în faţa uşiţei. Han privi în jur, pentru a verifica dacă era singur şi neobservat, apoi ciocăni conform unui cod. Aşteptă, iar, după alt minut, din partea cealaltă a uşii se auzi deschiderea încuietorii electronice. Pilotul ridică tapiseria, se strecură pe sub ea şi intră în odaia din spate.

Proprietarul era un om foarte bătrân, încă sprinten în ciuda corpului gârbovit, a chipului acoperit de zbârcituri şi a părului rar, alb-gălbui. Galidon Okanor arăta absolut la fel cum fusese cu cinci ani în urmă, când Han îl întâlnise prima dată. Acum ridică ochii şi zâmbi.

— Ia uită-te, este...; hm... cine eşti azi, fiule?

Tânărul surâse.

— Jenos Iclanian, domnule. Ce mai faceţi?

Îl plăcea realmente pe omuleţ, care era un evaluator artistic autentic şi respectat, dar în acelaşi timp un tăinuitor competent şi demn de încredere.

— Ah, nu mă plâng, nu mă plâng, replică omuleţul. Dacă

m-aş plânge, cu ce m-ar ajuta? încheie el cu chicotit şuierător.

— Aveţi dreptate.

Okanor se aşeză pe un taburet înalt în faţa unei mese iluminate cu lămpile speciale ale evaluatorilor şi bijutierilor, care putea fi înclinată şi reglată pentru a descoperi defectele din pietre preţioase şi fisurile sau viciile antichităţilor. Îi făcu semn tânărului spre scaunul din faţa lui.

— Ia loc, ia loc, Jenos Iclanian. Ce te-a adus azi la mine?

— Mai multe obiecte, răspunse Han. Aş dori un preţ pentru tot lotul şi aş vrea ca banii să fie depozitaţi în Banca Imperială de pe Coruscant.

— Perfect, perfect, încuviinţă Okanor frecându-şi laolaltă palmele ale căror dosuri erau acoperite de venele noduroase ale bătrâneţii. De obicei ai gusturi bune, Jenos. Ia să vedem ce mi-ai adus!

Han începu să-şi golească raniţa, aşezând fiecare obiect pe masă, sub lumină. Păstră totuşi favorita sa, statueta micuţă din aur a unui palledor corellian dispărut de mult timp. Era superbă, cu ochii din nestemate-de-foc perfecte de pe Keral.

Okanor privea avid, exclamând la răstimpuri câte un oh! sau ah! încetişor, dar se abţinu să vorbească până ce Han nu termină.

După aceea, luă cu atenţie fiecare obiect, îl studie absorbit, uneori prin lupa de bijutier, apoi îl aşeză pe masă şi trecu la următorul.

— Remarcabil, absolut remarcabil, spuse în cele din urmă. O să-mi încalc una dintre reguli şi te voi întreba unde – în numele galaxiei! — ai găsit toate astea? Într-un muzeu? Ştii că nu aprob jefuirea muzeelor.

— Nu sunt dintr-un muzeu, clătină pilotul din cap.

— O colecţie particulară? Okanor îşi umezi buzele. Sunt extrem de impresionat. Colecţionarul respectiv este o fiinţă cu gust şi discernământ. În acelaşi timp, tinere, îţi voi spune că nu are prejudecăţi legate de sursa de

provenienţă. Am recunoscut minimum jumătate din aceste obiecte care au fost raportate ca fiind furate. Unele sunt căutate de ani buni.

— Nu mă surprinde, făcu Han. Dumneavoastră le veţi vinde muzeelor, nu?

— În majoritate, da, încuviinţă Okanor.

— Perfect atunci, zise Han gândindu-se că asta o va mulţumi pe Bria. Acolo este locul lor. Şi acum... cât?

Okanor rosti o cifră.

Tânărul îl privi cu dispreţ nimicitor şi-şi luă raniţa.

— În Kolene există cineva care ar fi încântat să le vadă. Îmi dau seama că ar fi fost mai bine să trec pe la el mai întâi.

Întinse mâna spre fildeşul sculptat de bantha de pe Tatooine.

Okanor rosti altă cifră, mai mare. Fără un cuvânt, Han începu să pună obiectele la loc în raniţă.

Anticarul oftă, de parcă ar fi fost ultima sa răsuflare, şi numi altă cifră, considerabil mai mare decât cea anterioară.

— Asta-i oferta finală, adăugă el.

Han clătină din cap.

— Regret. Am nevoie de încă cel puţin cinci mii de credite.

Okanor se prinse cu mâinile de piept şi privi cu ochi îngrijoraţi pilotul care continua să pună obiectele în raniţă. În cele din urmă, când Han se întinse după ultimul – mica sculptură din gheaţă vie – tăinuitorul cârâi:

— Nu! Stai! Mă omori! Mă ruinezi! O s-ajung pe stradă, Jenos! Eşti în stare să-i faci aşa ceva unui bătrân?

Han rânjii feroce.

— Fără să clipesc, Okanor. Ştiu prin ce am trecut ca să pun mâna pe astea, ştiu destul de bine cât valorează şi nu accept nimic mai puţin. Îl fixă cu privirea pe bătrân. Vorbesc serios, nu-mi pot permite să accept mai puţin. Creditele astea sunt destinate unui scop foarte important. Dacă iese ceea ce intenţionez, n-o să mă mai vezi niciodată. Părăsesc pentru totdeauna branşa asta.

— Bine, încuviinţă Okanor. M-ai convins, Iclanian. Îţi plătesc preţul cerut.

— Perfect, încuviinţă Han şi porni să scoată obiectele din raniţă. Părăsi prăvălia cu un zâmbet satisfăcut şi ascunse cu grijă în portofel actele şi contul deschis pe numele Jenos Iclanian. Avea să călătorească sub diverse identităţi, lăsându-l curat pe Jenos Iclanian, exclusiv pentru operaţiunile bancare. Intenţiona să depoziteze paledorul de aur într-un loc sigur pe care-l ştia. Era bine ca întotdeauna să aibă mici rezerve, în caz de urgenţă.

Ştiind că banii lui Okanor aveau să-l aştepte pe planeta-capitală a Imperiului, Han porni fluierând pe stradă, spre staţia navetei.

Când intră pe poarta domeniului Tharen, Han observă un speeder mic de teren, model sport, plutind deasupra pavajului curţii interioare. Se apropie de uşa reşedinţei, intră şi în salon îi găsi pe Pavik şi mama sa, stând de vorbă cu un tânăr. Când Sera Tharen îl văzu pe Han, se schimbă vizibil la faţă. Spera că n-o să mă mai întorc, gândi cu acreală pilotul.

— Bună ziua, lady Tharen, o salută el. Bria este pe aici? Tânărul se întoarse şi-l privi. Era un tip arătos, probabil cu un an sau doi mai mare decât Han, îmbrăcat elegant şi cu gust pentru un meci de netbal.

— Bună ziua, vorbi el politicos şi întinse mâna. Eu sunt Dael Levare, iar tu...

Miji ochii şi exclamă înainte ca Han să poată replica:

— Ia stai! Mi se păruse că ai un chip familiar! Tallus Bryne, nu-i aşa?

Han nu-şi putu imagina nici un blestem suficient de adecvat. Surâse slab şi-i strânse mâna.

— Salut, mă bucur să te văd.

— Tallus Bryne? repetă Pavik întrebător.

— Dar el este...

Sera Tharen se opri brusc, când fiul ei o înghionti prea puţin delicat, în mod evident, Dael Levare nu sesiză nimic

din cele întâmplate înjur, preocupat să dea mâna cu Han.

— Ce onoare! încă mai ţin minte ziua când ai stabilit recordul acela – şi ai făcut-o zburând prin tunelul Platoului Mesei, nu peste el! Toţi credeau că s-a zis cu tine, dar ai dat lovitura! Se întoarse spre Pavik. Vrei să zici că nu l-ai recunoscut? El este noul prieten al Briei? Campionul curselor de swoop al Corelliei! Recordul tău încă n-a fost doborât, Bryne. Pot să-ţi spun Tallus?

— Da, sigur, încuviinţă Han ridicând din umeri resemnat şi gândindu-se De data asta, venitul chiar că este în bucătărie…

Apariţia Briei constitui o diversiune salutară. Han încercă să prindă privirea fetei şi să-i facă semn să fie cu ochii-n patru, dar atenţia ei era dedicată exclusiv nou-venitului.

— Dael! Ce cauţi aici?

— M-a invitat mama ta. Arăţi minunat, Bria. Mă bucur să văd că te-ai întors sănătoasă… şi cu un asemenea prieten celebru! Dorisem să dau mâna cu el încă de anul trecut, de când a câştigat campionatul de curse swoop!

Fata se întoarse spre Sera.

— Tu l-ai invitat, mamă? Ce drăguţ…

Han auzi limpede tăişul din glasul Briei şi văzu expresia de vinovăţie de pe chipul Serei. M-am prins, gândi el furios. Maică-sa a vrut ca Bria să mă vadă alături de bogătaşul ăsta, fostul ei logodnic, gândindu-se că, prin comparaţie, eu voi arăta ca un ratat.

— Păi, da, scumpo… ştiam că Dael te va putea pune la curent cu toate noutăţile din lumea tinerilor… mult mai bine ca mine… chiţăi nervos Sera.

Bria răsfrânse buza, îi întoarse spatele şi-i surâse lui Dael.

— Mă bucur că ai trecut pe aici. Poate că-ntr-o bună zi ne putem întâlni cu toţii, să prânzim. Tu cu cine mai ieşi acum?

În timp ce vorbea, se apropie de Dael şi, dintr-o singură mişcare fluidă, îl prinse de braţ şi-l conduse spre uşă. Han surâse fără să vrea. Elegant, Bria, scumpo… perfect executat.

— Cu Sulen Belos, răspunse Dael. Şi ei i-ar face plăcere să-l cunoască pe Tallus. Este pasionată de cursele de swoop.

— Tal...

Bria se opri brusc, înţelegând, şi izbucni în râs.

— Da, ei i-au plăcut dintotdeauna! Aruncă o privire cochetă spre Han. Va trebui să stau cu ochii pe tine, nu-i aşa, Tallus? Sulen Belos este frumoasă foc şi n-a rezistat niciodată vreunui pilot de swoop.

Han îi surâse înţelegător. Grozav! Pur şi simplu, grozav. Din lac în puţ.

— Trebuie să fii cu ochii-n patru şi după noi, piloţii de swoop. Deviza vieţii noastre este confruntarea cu pericolul.

Pe jumătate ieşit pe uşă, Dael Levare râse, ca şi cum Han ar fi spus ceva foarte inteligent.

— Ei bine, o să mai sun eu. Încântat de cunoştinţă, Tallus!

— Şi eu mă bucur că te-am cunoscut, încuviinţă Han.

— Nu uita să suni, îl îndemnă Bria apoi închise uşa în urma lui şi se rezemă de ea.

Domnea tăcerea.

Han nu mai cunoscuse niciodată o tăcere atât de profundă, nici chiar în interiorul unui costum spaţial, în vid. Se uită iute de la Bria, la Pavik, apoi la Sera. Toţi trei îl priveau încruntaţi. Tânărul îşi drese glasul, după care anunţă:

— Cred că mă duc să mă plimb. Vreau să iau niţel aer.

Ieşi fără să privească în ochii cuiva.

Bria simţea că-i vine să urle, apoi să izbucnească în plâns, totuşi se luptă să se autocontroleze. Situaţia era şi aşa neplăcută, fără ca ea să aibă o criză de isterie. Se plimba înainte şi înapoi prin camera mamei. Pavik stătea pe canapea, gesticulând şi ridicând glasul, iar Sera era aşezată pe un fotoliu tapiţat în brocart roz şi alterna între exclamaţii înăbuşite de felul.

— Vai de mine! şi Bria, fratele tău are dreptate, trebuie să facem ceva!

— L-ai auzit aseară! strigă Pavik. A negat că ar fi participat la cursele de swoop şi ne-a dat un nume fals! Han Solo – ce să-ţi spun! Cine ştie care-i numele lui adevărat?

— Termină! făcu Bria. Han Solo este numele lui adevărat!

— Atunci de ce Tallus Bryne apare drept campion de swoop al Corelliei anul trecut? Nu poate să fie două persoane, Bria. Trebuie să recunoşti că tipul foloseşte un nume fals, iar singurul motiv pentru care poate face asta este pentru că are ceva de ascuns! Şi ăsta-i omul pe care vrei să-l acceptăm cu braţele deschise, numai pe baza cuvântului tău?

— Vai de mine, îşi frânse mâinile Sera.

Bria îşi muşcă buza pentru a nu începe să zbiere.

— Încă ceva, urmă Pavik. Am început să-mi amintesc unele lucruri, iar Tallus Bryne nu-i singurul nume fals al lui Solo. Ceea ce ţineam eu minte s-a petrecut acum trei ani. Pe atunci nu era decât un puşti, la un picnic după o cursă de swoop. Solo era Keil Garris, fiul lui Venadar Garris. Îl mai ţii minte? Individul care pe durata unei veri a vândut acţiuni pentru exploatarea unui asteroid de aliaje dure, care s-a dovedit o escrocherie! Un şarlatan!

Fata îşi amintea într-adevăr.

— Chiar dacă acel Garris era un escroc, asta nu-nseamnă că Han…

Pavik ridică braţele exasperat.

— Surioară, nu-ţi aminteşti cum doi dintre prietenii părinţilor noştri au fost aproape desfiinţaţi, fiindcă au cumpărat acţiuni lipsite de valoare în asteroidul acela inexistent? Bria, toată familia Garris nu era decât o adunătură de şarlatani… iar asta îl include şi pe noul tău prieten!

— Teribil! rosti Sera. Poate că ar trebui să facem ceva!

Atât Bria cât şi Pavik îşi ignorară mama.

— Pe atunci Han nu era decât un copil, zise fata luptându-se să-şi stăvilească lacrimile. Ai recunoscut chiar tu. Nu poate fi tras la răspundere pentru ceea ce susţii că au făcut părinţii lui.

— Dar el nu are părinţi... cel puţin, aşa ne-a spus!

— Poate că erau părinţii lui, îl fulgeră Bria cu privirea, iar el nu-i mai recunoaşte ca atare fiindcă au fost escroci. Pavik, Han este un om bun! A dus o viaţă grea şi pentru a supravieţui a fost nevoit să facă şi lucruri care nu i-au plăcut – ştiu deja asta. Dar acum s-a schimbat! Încearcă să-şi găsească un rost, iar voi nu vreţi să-i acordaţi şansa asta!

Pavik pufni ironic.

— Dacă măcar ar fi fost părinţii lui! Surioară... nu te lăsa orbită de aspectul lui arătos şi de faptul că te-a salvat! Recunoaşte că s-ar putea ca tipul să-ţi fi făcut curte fiindcă a investigat familia noastră şi a descoperit că tata este bogat!

— Vai de mine! exclamă Sera. Vrei să zici că băiatul este un hoţ?

— Exact asta vreau să spun, mamă.

— Ar trebui să mă duc şi să verific dacă nu lipseşte ceva, icni Sera. Vai de mine şi de mine, unde să-l culc diseară?

— Mamă, spuse Pavik, diseară nu va mai fi aici. Anunţ poliţia. Sunt sigur că este căutat pentru tot felul de chestii.

— Să nu cutezi una ca asta! strigă Bria. Dacă o să chemi poliţia, n-o să mai vorbesc niciodată cu vreunul dintre voi! Te înşeli în privinţa lui Han! Atunci când ne-am cunoscut, nu avea nici cea mai mică idee că familia mea era bogată. Nici nu i-am spus până n-am ajuns aici!

— Un personaj ca el dispune de tot felul de surse de informare, îi atrase atenţia Pavik. Probabil că la câteva zile după ce te-a cunoscut, a verificat şi a aflat tot ce dorea să ştie.

— Nu, nu-i adevărat!

— Bria... nu încerc să fiu un căpcăun! Încerc doar să te determin să gândeşti raţional! Nu vreau să fii nici rănită, dar nici implicată alături de cineva care încalcă legea!

— Han nu-i aşa! ţipă fata, apoi inspiră adânc şi urmă pe un ton mai potolit. Bun, recunosc că poate în trecut a încălcat legea. Acum însă s-a schimbat. Vrea să intre la Academia Imperială şi să ajungă ofiţer. Nu-i poţi da o

şansă? încearcă să-şi schimbe viaţa!

— Aşa ţi-a spus el, Bria, dar indivizii de felul ăsta trăiesc din minciuni. Anunţ poliţia.

— Vai de mine!

— Nu!

Bria îşi privi sălbatic fratele, dorindu-şi pentru o clipă să fi avut un blaster. Nu-l putea lăsa să facă aşa ceva!

Pavik pusese mâna pe butonul de activare al comunicatorului, când un glas îl opri din uşă.

— Opreşte-te, Pavik, ţi-o interzic!

Toţi se întoarseră şi-l zăriră pe Renn Tharen.

— Tată, începu Pavik, nu ştii...

— Ba da, îl întrerupse Tharen, ştiu. Eram în biroul meu şi uşa era deschisă. Am ascultat această scenă ruşinoasă şi-ţi repet, Pavik, nu chemi poliţia.

— Totuşi, Renn... începu soţia lui.

El se întoarse şi o fulgeră cu privirea.

— Sera, m-am plictisit de felul în care încerci s-o foloseşti pe fiica noastră ca pe un pion pentru a-ţi satisface ambiţiile sociale. În cea mai mare parte, tu eşti motivul pentru care ea a fugit anul trecut. Aşa că termină! Ai înţeles?

— Renn! icni femeia. Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti în felul ăsta?

— Fiindcă sunt furios, Sera, extrem de furios! Cum poţi să fii atât de oarbă? Nu înţelegi pericolul în care a fost fiica noastră pe Ylesia? Priveşte!

Îşi apucă fata de braţ şi o trase înaintea mamei ei. Îi luă mâinile şi le vârî cu forţa sub ochii Serei.

— Priveşte! Îi vezi mâinile? Vezi cicatricele astea? Oamenii de acolo i-au făcut rău Briei, au transformat-o în sclavă. Ea ar fi murit, dacă n-ar fi fost Han. Îi sunt recunoscător tânărului, chiar dacă tu nu ai bunul simţ s-o recunoşti! Este un puşti de treabă şi zic că Bria ar fi putut face alegeri mult mai rele.

— Dar... începu mama Briei, frângându-şi mâinile, şi izbucni în plâns. Oh, Bria, mânuţele tale, scumpo...

— Încetează, Sera! Îţi interzic să te mai aud spunând un

cuvânt.

Femeia rămase nemişcată în scaunul ei, plângând încetişor.

Renn se răsuci spre fiul său.

— Pavik, ai devenit la fel de acuzator şi obsedat de poziţia socială ca şi maică-ta. M-am plictisit şi de tine! Vorbeşti despre un om care şi-a riscat viaţa ca s-o salveze pe Bria de la sclavie. Bria are dreptate când spune că el vrea să intre în Academia Imperială. Han Solo este un tip decent. Îmi aminteşte de propria mea persoană pe când aveam vârsta lui. Şi în trecutul meu există unele episoade pe care nu mi le reamintesc cu mândrie. El merită o şansă, nu temniţă. Merită mulţumirile noastre, nu să apelăm Seccor.

Când Renn se opri din vorbit, tăcerea se lăsă din nou în odaie. Apoi, cu un plâns întretăiat de sughiţuri, Bria alergă spre el şi-l cuprinse în braţe.

— Mulţumesc, tată!

Han străbătuse pe jos toată lungimea domeniului Tharen şi acum se întorcea, când zări pe cineva venind pe drum spre el. Era Bria, care purta pe umăr o geantă mare de voiaj.

Tânărul îi zări expresia feţei şi se opri.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Haide, rosti ea, până nu-şi dau seama că lipsim. Plecăm de aici. Nu am încredere că Pavik nu va chema poliţia fără ca tata să ştie.

Porniră spre staţia de transport.

— Te-ai furişat afară din casă?

— Le-am lăsat un bilet, se apără fata. Tu ai transferat banii pe Coruscant?

— Da, suntem în regulă.

Merseră câteva minute în tăcere, apoi Bria spuse:

— Han, într-o bună zi, aş dori să cunosc tot adevărul. Detest surprizele de felul acesta.

— Ar fi trebuit să-ţi spun, oftă el. Îţi voi spune. Totul. Îţi

promit. Pur şi simplu, n-am obiceiul să mă încred în oameni.

— Mi-am dat seama, zise ea încruntată.

— Frumos din partea tatălui tău să-mi ia apărarea.

— Tata a spus că i-ai reamintit de el însuşi pe vremea când era pilot tânăr, zâmbi Bria fără chef. Am înţeles că timp de câţiva ani a dus o existenţă destul de agitată pe exteriorul Inelului.

Han încuviinţă din cap şi, precaut, întinse mâna spre geanta de voiaj.

— Îmi pare sincer rău de cele întâmplate. Dă-mi s-o duc eu.

Fata suspină şi i-o întinse.

— Bine. Probabil că oricum a fost o idee proastă să revin aici.

După o clipă, îl prinse de mână.

— Acum suntem din nou, numai noi doi.

— Aşa-mi place, scumpo, aprobă Han.

PE CORUSCANT, ÎN ADÂNC ŞI ÎNAPOI

Drumul până la Coruscant fu lipsit de evenimente. Respectându-şi făgăduiala, Han îi povesti Briei toată viaţa sa, fără să omită sau să denatureze vreun detaliu. Îl stânjenea să recunoască multe dintre lucrurile pe care le făcuse în trecut, dar îşi privise promisiunea cu toată sinceritatea şi fu cât de onest putu.

La început se temuse că fata ar putea fi şocată şi scârbită la auzul faptelor sale din decursul adolescenţei pestriţe, dar ea îl linişti, spunându-i că acum, după ce ştia adevărul, îl iubea şi mai mult.

Călătoria de cinci zile până la Coruscant fu lungă. Han începuse să moară de plictiseală, până ce nava de pasageri andocă la una dintre masivele staţii spaţiale care deserveau uriaşa planetă-capitală a Imperiului.

Din staţia spaţială, pasagerii aveau să coboare pe astroport la bordul unor navete. Han fu surprins să descopere că pe gigantica planetă nu exista aproape nici un loc unde să poată fi văzut sau atins solul natural.

— Aşa ceva este posibil doar în Piaţa Monumentului, le spuse stewardul din nava Aureola. Acolo cetăţenii pot să atingă vârful singurului munte care mai există pe planetă. Piscul lui se ridică la aproape douăzeci de metri în văzduh, restul fiind ascuns în totalitate sub clădiri.

Coruscant se părea că era un labirint de clădiri, zgârie-nori, turnuri, terase şi iar clădiri, toate construite unele peste celelalte într-un imens şi întortocheat talmeş-balmeş. Când stewardul se interesă dacă pasagerii aveau întrebări,

Han ridică imediat braţul.

— Ai spus, rosti el, că terasele cele mai înalte se află la peste un kilometru de străzile aflate la nivelul cel mai de jos. Ce se găseşte pe străzile acelea?

Stewardul clătină din cap cu un gest prevenitor.

— Domnule, credeţi-mă pe cuvânt, nici măcar n-aţi dori să ştiţi ce-i pe-acolo. Nivelurile de la bază nu văd niciodată lumina soarelui. Se află la asemenea adâncime sub aerul curat, încât sunt fetide, mereu umede şi au propriile lor sisteme climaterice. O ploaie puturoasă picură într-una pe pereţii clădirilor. Străduţele sunt infestate cu limacşi de granit, viermi de durbeton, moluşte-umbră... şi, lucrurile cele mai rele dintre toate, urmaşii degeneraţi a ceea ce, cândva, au fost oameni. Troglodiţii aceştia sunt hoitari albicioşi şi mâncători de gunoaie, dezgustători din toate punctele de vedere.

— Hm, murmură tânărul la urechea Briei, pare un loc pe gustul meu.

— Termină! şuieră ea ascunzându-şi surâsul. Eşti mereu pus pe glume...

— Asta sunt, ce să-i faci, chicoti Han lăsându-se pe spate în scaun. Sunt un tip imposibil. Nu ştiu cum rezişti alături de mine.

— Nici eu nu ştiu, zâmbi ea mânzeşte.

Aşteptând naveta care urma să-i ducă la suprafaţă, cei doi se apropiară de una dintre ferestrele staţiei.

— Parcă-i o piatră preţioasă aurie, murmură Bria. Toate clădirile acelea iluminate...

— Seamănă cu o nestemată corusca, încuviinţă Han cercetând gânditor planeta. Probabil că de acolo îşi trage şi numele.

Se înşiruiseră, aşteptând să se îmbarce în navetă, când un agent se apropie de ei şi indică blasterul lui Han.

— Îmi pare rău, domnule, dar trebuie să-l lăsaţi aici. Armele nu sunt permise pe Coruscant.

Tânărul rămase nemişcat câteva clipe, apoi strânse din umeri şi descheie cureluşa tocului din jurul coapsei şi

catarama mare ce strângea centura blasterului. Încolăci centura în jurul tocului şi armei, le întinse agentului şi căpătă un ecuson numerotat.

— Înainte de a părăsi planeta, îi explică individul, este suficient să predaţi ecusonul şi vă veţi recăpăta arma.

Han şi Bria reveniră la coadă şi tânărul făcu o strâmbătură nemulţumită, simţindu-şi piciorul drept prea uşor, fără greutatea obişnuită care era prinsă de el.

— Parcă aş fi în pielea goală, mormăi el. Mă simt ca într-unul dintre coşmarurile acelea în care te prezinţi pentru ceva important şi, brusc, îţi dai seama c-ai uitat să-ţi pui pantalonii.

Fata începu să râdă, închipuindu-şi imaginea respectivă.

— Nu ştiam că şi bărbaţii au genul acesta de vise.

— Eu nu le am foarte des, preciză Han încruntat.

— Ei bine, făcu ea raţional, dacă nimeni nu-i înarmat, situaţia este egală pentru toţi.

Pornind pe intervalul de trecere dintre scaunele navetei, Han o privi dezamăgit.

— Scumpo, nu fi naivă! Pe planeta asta există şi o lume subterană şi fac prinsoare pe ochişorii tăi frumoşi că aceia care fac parte din ea sunt înarmaţi.

Bria îl cercetă iute cu privirea, pe când îşi fixau centurile de siguranţă.

— De unde ştii?

— M-am uitat la cei din gărzile imperiale şi toţi erau înarmaţi. Am văzut şi poliţia de pe Alderaan, iar acolo nimeni nu purta nici o armă. Prin urmare infractorii cu care se confrunta ea nu aveau arme. Imperialii ăştia sunt însă înarmaţi, ba au şi armuri blindate. Trebuie să existe un motiv întemeiat pentru aşa ceva.

— Recunosc, raţionamentul pare logic.

— O să mă simt ca naiba, mâine, când voi intra în bancă fără să am blasterul la îndemână, comentă trist tânărul privindu-şi coapsa.

— Fii serios, Han, şopti ea, dintre toate locurile de pe lume tocmai într-o bancă nu te vor lăsa să intri înarmat!

— De ce? Doar nu le-ar putea fura cineva creditele. Nu cred că mai ţin acolo discuri de credit şi nici monede. Toate sunt înregistrate electronic pe ID-urile personale. Sistemul nu-i rău, adăugă el gânditor. Băncile pot face economie la paznici.

— E discutabil, fiindcă ai fost totuşi silit să-ţi predai blasterul.

Dincolo de hublouri, imaginea planetei-oraş creştea întruna. În scurt timp aveau să intre în atmosferă.

— Mda. Uite ce-i, Bria, cred că ăsta-i un moment la fel de bun ca oricare altul pentru a discuta şi despre planurile de rezervă.

— De ce? se alarmă ea. Te aştepţi la necazuri?

— Vorbeşte niţel mai încet, o preveni tânărul. Nu, nu mă aştept la necazuri. Ar trebui să gândim o operaţiune în care totul să meargă ca pe roate. Jenos Iclanian este curat, fiindcă l-am folosit numai pentru deschiderea contului şi depunerea banilor. Ar trebui să fie antilaser, dar am învăţat de mult să mă pregătesc întotdeauna şi pentru necazuri.

— Bine. În cazul de faţă, care-i planul?

— Este un oraş mare şi o planetă mare, arătă Han în clipa în care naveta atinse limitele superioare ale atmosferei. Dacă se întâmplă ceva şi ne separăm, aş vrea să stabilim un punct de întâlnire.

— Perfect, mi se pare raţional. Unde?

— Singura adresă pe care o cunosc, deoarece i-am memorat locaţia cu mult timp în urmă, este barul Păianjenul luminos. Acolo îl voi contacta pe Nihi Specialistul, urmă el pe un ton cât mai scăzut, totuşi fără să şoptească.

Han învăţase de mult timp că şoaptele atrag atenţia, spre deosebire de conversaţiile purtate pe tonuri scăzute.

— El este cel care poate face rost de ID-uri atât de perfecte încât nu pot fi detectate nici de imperiali?

— Exact. Are legături cu persoane din birourile imperiale care fac realmente ID-uri. Sunt perfecte, crede-mă! Prin urmare, legătura noastră este Nihi Specialistul. El îşi pierde

timpul în general prin Păianjenul luminos. Ai reţinut?

— Nihi Specialistul, în Păianjenul luminos. Pe unde vine asta?

— Nivelul 132, megacvartalul 17, cvartalul 5, subevartalul 12.

Ţine minte adresa. Planeta este un adevărat labirint.

Bria repetă în gând adresa, până ce putu declara cu siguranţă:

— O ţin minte.

— Bravo.

Când ajunseră la suprafaţă – câmpul de asolizare de la nivelul teraselor celor mai de sus unde oprea naveta – Han o lăsă pe Bria cu puţinele lor bagaje şi se apropie de un centru turistic automat pentru a obţine informaţii şi îndrumări. Aveau nevoie de un loc unde să stea, în timp ce el pregătea examenele de admitere la Academie şi intenţiona să închirieze o cameră ieftină.

Când se întoarse la Bria, fata văzu că avea un locator computerizat de mărimea palmei.

— Ăsta cât a costat? îl privi ea îngrijorată.

Fondurile lor provenite din vânzarea iahtului ylesian se topeau rapid.

— Doar douăzeci de credite, răspunse Han. Cred că pe Coruscant este foarte uşor să te rătăceşti. Tot ce am de făcut este să introduc destinaţia dorită, uite-aşa…

Miji ochii concentrat şi tastă:

— Nivelul 86. Megacvartalul 4, cvartalul 2, subevartalul 13…

— Ce-i asta?

— Locul unde dormim la noapte, replică tânărul fără să ia ochii de la afişaj. Şi acum… uite!

Pe minidisplay apărură instrucţiuni, pornind din locaţia în care se găseau.

— Mai întâi, coborâm cu turboliftul la nivelul 86… murmură Han şi privi în jur. Acolo!

Porniră spre indicatorul turbolift.

Bria icni când turboliftul începu coborârea rapidă.

Cădeau... şi cădeau...

— Parcă am fi în spaţiu, comentă neliniştit Han. Aproape ca în imponderabilitate...

— Stomacului meu nu-i place deloc, se plânse fata.

Din fericire, turboliftul încetini, apropiindu-se de destinaţie. Bria se împletici afară, arătând verde la faţă.

— Acum căutăm megacvartalul 4... urmă Han concentrat asupra gadgetului său. După aceea vom coborî din nou...

Ieşită din turbolift, Bria privi în jur, uimită şi în acelaşi timp încercată de claustrofobie. La tot pasul, clădirile se ridicau hăt deasupra ei, atât de înalte încât trebuia să lase capul mult pe spate pentru a le putea zări vârfurile. Cele mai multe susţineau altă terasă, similară probabil celei pe care stătea ea chiar acum.

Deşi sus, pe platforma de asolizare, lumina zilei fusese puternică dar aerul era friguros, aici lumina era mai obscură şi temperatura crescuse. În canioanele de durbeton şi oţel transparent dintre clădiri se părea că aerul încremenise. Fata auzi un uruit îndepărtat ca de tunet, dar nici o picătură de ploaie nu ajunse până la ea şi îi fu imposibil să precizeze dacă furtuna era deasupra sau dedesubtul ei.

Ocazional, coşuri de aeraj întrerupeau permatonul terasei şi, la aproximativ o sută de metri depărtare. Bria distinse linia care anunţa marginea platformei. În mod evident, o magistrală trecea la nivelurile cele mai de jos.

Se apropie de un puţ de aeraj şi scrută în adâncul lui; după o privire scurtă, se retrase împleticindu-se, simţind cum capul i se învârte şi palmele o furnică de vertij. Se uită în jur, nu văzu pe nimeni în apropiere, se lăsă în patru labe şi se întoarse ca să mai privească o dată. Se gândea că atâta timp cât nu stătea în picioare, ameţeala nu putea fi la fel de rea.

Apropiindu-se de marginea coşului, se prinse bine cu ambele mâini şi privi în adânc.

Coşul de aeraj cobora... şi cobora într-una. Era uluitor, înspăimântător, să-şi imagineze cum ar fi căzut prin hăul

aparent fără fund, cu trupul rotindu-se şi răsucindu-se prin aer.

Bria se uită şi se cutremură din tot corpul. Dacă s-ar fi aplecat încă puţin, doar niţeluş, ar fi căzut în puţ. Nu ar fi necesitat nici un efort. Nu ar fi trebuit să sară, nu, doar… să se aplece… iar dacă o făcea, nu ar mai fi trebuit niciodată să simtă fiorii provocaţi de dorul Exultării. Ar fi fost eliberată de durere şi de nostalgie. Ar fi fost liberă…

Atât atrasă, cât şi respinsă, Bria se clătină, aplecându-se mai mult peste margine… şi mai mult…

— Ce faci?

O mână o prinse de umăr, trăgând-o înapoi, îndepărtând-o de gura care se căsca în gol. Bria ridică ochii ameţită şi-l zări pe Han privind-o, cu trăsăturile contorsionate de grijă.

— Bria, scumpo! Ce făceai?

Fata duse un braţ la frunte şi clătină buimăcită din cap.

— Am… am… nu ştiu, Han. M-am simţit… foarte ciudat.

Inspiră adânc; pete negre îi dansau în faţa ochilor şi se căzni să nu leşine sau să vomite.

Han îi apăsă cu blândeţe capul, lăsându-l să se odihnească pe propriii ei genunchi, apoi îngenunche lângă fata care tremura. O mângâie pe păr şi o strânse cu putere în braţe, în timp ce frisoanele ei se înteţeau. Bria dârdâia din tot corpul.

— Uşurel… uşurel… ia-o încet.

Finalmente, Bria ridică ochii, simţind cum scuturăturile i se diminuează.

— Han, nu ştiu ce s-a întâmplat. Pentru o clipă m-am simţit extrem de straniu şi cred că am fost cât pe aici să cad…

— Cădeai, rosti el grav, dar te-am prins. Se numeşte vertij, scumpo. Am mai văzut oameni afectaţi de aşa ceva în spaţiul cosmic, când priveau în jos şi-şi pierdeau orientarea spaţială. Haide, acum ştiu încotro trebuie să pornim. O să luăm mai întâi un lift orizontal.

În lift, fata se lipi de Han, care o cuprinse blând cu braţul. Treptat, tremurăturile ei se reduseră.

— Pe tine nu te afectează planeta asta? îl întrebă. Eu mă simt oprimată. Mă fascinează, dar în acelaşi timp mă apasă.

— Nu uita că eu am crescut în spaţiu, îi reaminti tânărul. Acolo nu-ţi permiţi să fii afectat de vertij sau claustrofobie. Probabil că m-am adaptat de foarte mult timp, fiindcă locurile astea nu mă deranjează. Tu însă... ai crescut pe Corellia şi ai avut întotdeauna cerul deasupra capului. Nu-i de mirare că ai cedat.

— O să încerc să nu mai privesc în jos.

— N-ar fi o idee rea.

După alte câteva coborâri cu turboliftul, ajunseră la pensiunea micuţă unde Han rezervase o cameră şi pe care acum o achită cu bani gheaţă din fondul tot mai sărăcăcios.

— Când te duci să scoţi banii de la Banca Imperială? întrebă Bria aruncându-se pe pat şi întinzându-se cu un oftat de oboseală.

— Mâine dimineaţă la prima oră. Scumpo, îmi pari sfârşită de oboseală. Mă duc să cumpăr nişte mâncare şi o aduc aici. O să ne culcăm devreme.

— Nu vrei să admiri panorama? făcu fata, gândindu-se că planul acela părea ideea cea mai grozavă din toată ziua.

— O să fie timp destul şi pentru asta. Nu vreau decât să mănânc şi apoi să dorm. Poate o să ne uităm niţel la video, să vedem ce fel de propagandă emite Oraşul Imperial în prezent.

— Bine, încuviinţă Bria înăbuşindu-şi un căscat de oboseală. Îmi place propunerea ta.

În dimineaţa următoare, Han o lăsă pe fată mâncând plăcintă şi sorbind stimceai.

— Mă întorc peste vreo oră, o anunţă. După ce scot banii, ne ducem şi căutăm barul despre care ţi-am povestit. Cum se numeşte?

— Păianjenul luminos, răspunse ea conştiincios.

— Şi unde se află?

Bria repetă adresa.

— Bravo, făcu tânărul. Dacă mă rătăcesc, mă poţi găsi

acolo.

Ea chicoti.

— Este mai greu să te descurci pe aici decât prin spaţiu?

— Din unele puncte de vedere, făcu Han. Se aplecă şi o sărută între ochi. O să mă-ntorc.

— Bine, ne vedem mai târziu.

Ieşi, fluturând voios din mână şi Bria se lungi pe pat, suspinând. Poate că mă voi mulţumi să mai dorm, gândi ea şi se întinse satisfăcută.

Banca Imperială a Coruscantului ocupa trei niveluri într-un zgârie-nori monstruos la nivelul planetar cel mai de sus. Han se apropie de uşă şi privi înăuntru. Sala de la intrare era enormă, din sticlină fumurie, durbeton, marmură neagră şi oţel transparent mai.

Inspirând adânc şi continuând să resimtă lipsa greutăţii blasterului, tânărul intră şi se apropie de ghişeul cu tejghea înaltă şi strălucitoare. Sala era ticsită de cetăţeni şi oameni de afaceri, iar Han arăta şi se simţea nelalocul lui în salopeta veche de pilot, de pe care îndepărtase toate însemnele, în jacheta uzată şi cizme.

Cu cât se simţea mai neconfortabil, cu atât se afişa mai arogant.

Trebui să aştepte la coadă vreme de câteva minute, apoi ajunse în faţa unei casiere. Era tânără şi drăguţă, dar îl privea impersonal... până ce Han îi oferi surâsul lui cel mai cuceritor. Aproape împotriva voinţei ei, fata îi zâmbi.

— Bună dimineaţa, rosti Han. De puţin timp am deschis un cont pe Corellia, ştiind că voi veni aici. Aş dori să-mi scot banii.

— Doriţi să vă lichidaţi contul?

— Da.

— Sigur că da, domnule. Vreţi să-mi daţi cardul ID? Vă vom transfera fondurile pe el şi vă vor fi accesibile din orice port de pe Coruscant sau de pe oricare dintre planetele sistemului interior. Vă mulţumeşte, domnule...

— Han îi întinse cardul ID pe sub bariera de sticlină – ...

Iclanian?

— E-n regulă, încuviinţă pilotul silindu-se să se împotrivească imboldului de a cere toată suma în bancnote şi monede.

Dacă ar fi solicitat ceva atât de neobişnuit, ar fi trezit cu siguranţă suspiciuni.

Casiera scană cardul şi sprâncenele i se înălţară uşor când văzu suma din cont. Nu se aştepta ca un tip ca mine să dispună de asemenea fonduri, îşi dădu seama Han amuzat.

— Domnule, suma aceasta depăşeşte suma pe care sunt autorizată s-o plătesc fără aprobarea şefului meu. Dacă aşteptaţi o clipă, voi obţine aprobarea respectivă, apoi vă transfer fondul pe card.

Han nu putu decât să aprobe din cap.

Rămas singur în faţa ghişeului, îşi impuse să nu se foiască nervos şi nici să nu examineze cu atenţie sala uriaşă, pentru a zări dispunerea paznicilor sau securităţii interne.

Uşurel, îşi impuse. Ştii bine că la o retragere atât de mare de bani, au nevoie de aprobarea superiorilor. Cel puţin acum e sigur că Okanor mi-a transferat banii aşa cum i-am cerut…

O zări pe casieră vorbind cu un bărbat voinic şi solid, îmbrăcat într-un costum elegant şi sobru. Acesta încuviinţă din cap, luă cardul lui Han şi se apropie de pilot.

— Domnul Jenos Iclanian? întrebă el politicos.

Avea chip rotofei şi trandafiriu, ochi albastru-deschis şi păr alb, rar, iar în creştetul capului era chel.

— Da.

— Mă numesc Parq Yewgeen Plancke şi sunt managerul acestei sucursale. V-am autorizat transferul, dar înainte de a vă putea restitui cardul aş dori să văd un alt act de identitate, ca simplă formalitate. Zâmbi amabil. Mă tem că instituţiile financiare au reguli destul de stricte. Vreţi să veniţi în biroul meu?

Făcu semn spre un cubicul din sticlină şi Han simţi cum i

se zbârleşte părul de pe ceafă. Putea însă vedea tot interiorul cubiculului şi acolo nu mai exista nimeni, iar nicăieri nu zărea nici picior de paznic.

— Bine, spuse el, dar sunt cam grăbit, aşa că sper că nu va dura prea mult.

— Doar o secundă, îl asigură Plancke şi-i făcu semn s-o ia înainte.

Corellianul intră în încăpere sigur pe sine, dar cu toate simţurile alerte şi muşchii încordaţi gata de acţiune. Cabinetul lui Plancke era liniştitor de prietenos – un birou scump cu tăblie din marmură neagră, pe care se afla un stilus cu suportul respectiv şi un aranjament floral ultramodern de lorchide negre într-un colţ. De o parte a biroului se găsea fotoliul lui Plancke, din piele neagră clonată şi scumpă, iar de cealaltă parte două scaune pentru vizitatori.

— Luaţi loc, domnule Iclanian, indică Plancke şi se aşeză. Dacă îmi daţi alt act de identitate, vi-l scanez şi puteţi pleca la treburile dumneavoastră.

Han scoase ID-ul fără şovăială, totuşi nu scăpă nici una dintre mişcările bancherului. Pentru două credite, aş şterge-o de-aici, gândi tânărul. Am o presimţire foarte neplăcută…

Plancke luă ID-ul şi-l scană.

— Hopa! rosti el pe un ton deloc surprins sau de regret. Mă tem că avem o problemă, domnule. Mi s-a ordonat să vă blochez contul. Nu vă pot da nici un ban.

Han sări din scaun.

— Poftim. Eu… în numele galaxiei, ce se-ntâmplă aici?

Plancke clătină din cap.

— Văd că banca a fost contactată de inspectorul Hal Horn din Seccor. Fondurile dumneavoastră sunt suspectate de a fi fost dobândite ilegal şi sunt blocate, aşteptând investigarea amănunţită a Securităţii Corelliane şi Imperiale.

Han nu mai pierdu timpul să argumenteze, ci porni drept spre uşă. Îşi simţea pieptul strâns ca într-o menghină gravitaţională. Nu… nu se poate sfârşi aşa…

Se afla la un metru de uşa groasă din sticlină fumurie, când auzi un clic electronic.

— Îmi pare rău, domnule, dar mi s-a cerut să vă reţin aici până la sosirea forţelor de securitate imperiale, rosti Plancke pe un ton care lăsa impresia că era încântat de ocazia de a fi erou. Luaţi loc.

Han se întoarse şi-l privi pe bărbatul gras. Surâdea amabil, iar obrăjorii săi trandafirii şi rotunzi îl făceau să semene cu un spiriduş vesel desprins dintr-un basm pentru copii.

— Am anunţat de asemenea şi paznicul băncii. Trebuie să apară dintr-o clipă în alta. Vă rog… luaţi loc şi aşteptaţi să fiţi arestat.

Furia îl podidi pe Han cu o forţă pe care nu ştiuse că o poseda.

— Peste cadavrul meu! şuieră el şi se năpusti înainte.

Se azvârli peste birou, înhăţând din aceeaşi mişcare stilusul bancherului. Plonjând peste Plancke, îl luă prin surprindere şi-l răsturnă pe spate cu fotoliu cu tot. După o secundă, vârful ascuţit al stilusului era poziţionat îndărătul lobului rozaliu al urechii acestuia.

— O mişcare, mârâi tânărul, şi-ţi pătrunde între maxilar şi craniu, drept în creier. Dacă ai aşa ceva… Ai creier, Plancke?

— Da…

— Perfect, atunci foloseşte-l. Sunt deja nebun de furie… aşa că nu mă împinge mai departe, ai înţeles?

Han simţi cum toţi muşchii gâtului celuilalt se contractă, când bărbatul înghiţi un nod. Glasul îi răsună răguşit şi piţigăiat de frică.

— Da…

— Bravo. Acum o să-ţi dau drumul, o să te ridici şi o să te aşezi la loc în fotoliul tău elegant. Când vine paznicul, o să-l laşi să intre, ca şi cum totul ar fi în regulă… ai înţeles?

— Da…

Mişcându-se rigid, Plancke făcu aşa cum i se spusese. Han se ghemui înapoia fotoliului, iar mâna i se ridică

înţepând uşor cu stilusul spinarea bancherului.

— Crede-mă, îi spuse, o împunsătură zdravănă în rinichi îţi va cauza mai multă durere decât ţi-ai fi dorit să simţi vreodată. S-ar putea chiar să te ucidă. Vrei să-ţi asumi riscul ăsta?

— Nu...

— Perfect. Uite c-a venit paznicul. Dă-i drumul să intre.

— Da...

Încuietoarea uşii clincăni şi paznicul intră. Într-o secundă, Han fu în picioare, cu vârful stilusului apăsat din nou în beregata lui Plancke.

— Spune-i!

— Nu mişca, rosti disperat Plancke. O să mă ucidă!

— Are dreptate, rânjii feroce Han. Şi-mi va face plăcere. Acum, fă exact ce ţi se spune, dacă vrei să-ţi mai încasezi următoarea chenzină. Pune blasterul pe birou. Mişcă-te încet de tot, ai înţeles?

— Da, domnule, încuviinţă paznicul.

Era un om în vârstă şi părea îngrozit la gândul că ar fi trebuit realmente să facă altceva decât să se plimbe de colo-colo, purtându-şi arma.

Încet, fără mişcări bruşte, scoase blasterul din toc şi-l aşeză pe marmura neagră. Han întinse mâna stângă şi-l ridică.

— Acum... treci sub birou. Nu ieşi de-acolo până nu-ţi spun eu.

— Da, domnule.

Han lipi ţeava blasterului de tâmpla lui Plancke, continuând să-l susţină pe bancher cu un braţ.

— Vom părăsi banca, rosti el încordat. Vom ieşi, frumos şi fără grabă. Mergem spre turbolift. Când ajungem acolo, dacă vei fi băiat amabil şi de treabă, îţi voi da drumul. Ai înţeles?

— Da...

— Bine.

Traversaseră jumătate din sala cea mare, înainte ca vreo persoană să fi remarcat că ceva nu era în neregulă. Un

bărbat răcni, altul chiţăi de frică şi o femeie ţipă ascuţit.

Han îndreptă blasterul spre tavan şi apăsă pe trăgaci. Sfărâmături în flăcări se revărsară peste ei.

— Toată lumea la podea! strigă el.

Comanda nu mai fu necesară. Toţi cetăţenii se trântiseră deja, tremurând de groază, pe mocheta scumpă.

— Haide, Plancke... uşurel şi frumos...

Înaintară spre uşi, apoi ieşiră din bancă. Han îl eliberă uşor pe bancher, gata să-l propulseze pe jos şi apoi să sară în turbolift. Refuza să se gândească la ce avea să facă după aceea! Fiecare, lucru la rândul lui, se înfrâna el. Fiecare lucru la rândul lui...

Rămase foarte alert, în vreme ce el şi Plancke mergeau spre turbolift, aşa că zări grupa de trupe de şoc imperiale, înainte de a fi observat el însuşi. Il smuci pe bărbat, aducându-l în faţa lui, şi-i puse arma la tâmplă.

— Nu trageţi! bolborosi Plancke, când soldaţii întinseră carabinele. Eu v-am chemat! Eu sunt managerul băncii!

Han se retrase cu spatele spre turbolift, târându-l după el pe bancherul gras şi greu. O privire scurtă aruncată spre panoul de comandă îl asigură că liftul se apropia de nivelul lor.

— Fuge! răcni un soldat.

Pilotul rămase în faţa uşii turboliftului, încordat, asudat şi gata să-şi piardă cumpătul. Nu se trăda însă deloc la exterior, ci se mulţumea să aştepte, la adăpostul formei corpolente şi tremurătoare a celuilalt.

Auzi apoi uşile turboliftului glisând îndărătul său.

— Nu-l lăsaţi să scape! Deschideţi focul! ordonă comandantul trupelor de şoc.

— Nuuuuu! urlă Plancke şi sfârâiturile salvelor blasterelor umplură aerul.

Han sări înapoi, simţind mirosul de carne arsă şi târând cu el în turbolift corpul pe jumătate prăbuşit al lui Plancke. Trase o salvă exact înainte ca uşile să se închidă, după care izbi cu pumnul în butonul pentru nivelul cel mai de jos.

Turboliftul de mare viteză căzu ca o piatră.

Gâfâind, tânărul izbuti să-şi îndrepte spinarea. O simplă privire îl anunţă că Plancke era mort. Îi păru rău. Dacă trupele de şoc n-ar fi început să tragă, l-ar fi lăsat în faţa turboliftului.

Simţi urechile pocnindu-i, în vreme ce turboliftul se năpusti în jos. Îşi scoase iute locatorul şi-şi verifică poziţia pe hartă. Dacă indicaţiile erau corecte, turboliftul trebuia să-l coboare aproximativ o sută cincizeci de niveluri, după care ar fi trebuit să ia altul.

În clipa în care uşile se deschiseră, Han ţâşni afară. Târâse trupul lui Plancke în colţul cel mai întunecat al cabinei, astfel încât să nu poată fi zărit de la intrare. De asemenea, îşi vârâse blasterul înăuntrul jachetei de piele; totuşi rămăsese cu mâna pe patul său, gata oricând să-l scoată.

Scena care-l întâmpină era paşnică. Cetăţeni mergeau pe o pasarelă între clădiri, iar de undeva din apropiere cânta muzică.

Han îşi cercetă locatorul în timp ce mergea. Coteşte aici...

Acolo se afla într-adevăr următorul turbolift. Tânărul trecu mai departe, deoarece ar fi fost alegerea cea mai evidentă şi sui într-un lift orizontal cu care trecu în megacvartalul adiacent. De acolo coborî iarăşi cu liftul, de data aceasta două sute de niveluri.

Străzile erau mai murdare acum, pe când căuta următorul turbolift, asigurându-se pe cât posibil să cotească aleatoriu. Coborî din nou. De acum, se afla cu cinci sute de niveluri mai jos. Străzile deveniseră şi mai mizere.

La un moment dat, o gaşcă de puşti se apropie de el. Han clătină din cap în semn de avertisment:

— Să nu-ncercaţi nimic, zise el.

— Serios? făcu şeful găştii, un băieţandru voinic cu piele întunecată şi o coamă deasă de păr negru şi slinos. Aoleu, omul cel mare se teme? Omul cel mare o să se teamă cu adevărat când terminăm cu el...

Şase cuţite cu lamă vibratorie sclipiră în semiîntunericul

străduţei care semăna mai degrabă cu un gang. Han oftă, dădu ochii peste cap şi scoase blasterul din jachetă.

Gaşca se destrăma atât de rapid, de parcă puştii ar fi fost răpiţi de şoimi-lilieci. Han rămase locului cu blasterul în mână, până se asigură că toţi derbedeii plecaseră.

Câţiva trecători îl priviră cu surprindere, apoi îşi reluară grăbiţi drumul având pe chip o expresie care spunea că nu văzuseră nimic.

Strecurându-şi arma sub jachetă, pilotul alergă pe strada întunecoasă spre următorul lift.

Altă sută de niveluri, şi încă una. Se afla la şapte sute de niveluri sub suprafaţă. De acum, locatorul era inutil. Câte niveluri are locul ăsta? se întrebă el, suind în alt lift orizontal, în care duhnea a efluvii extraterestre şi umane.

Opt sute, opt sute cincizeci…

Han mergea acum pe străzi iluminate doar indirect de raze rătăcite dinspre puţurile de aeraj, sau de lămpi cu incandescenţă palide, ataşate de clădirile dărăpănate. Permatonul de sub cizme era scăldat adesea în lichide vâscoase care duhneau teribil. De sus cădea o bură ce părea nocivă, iar pe ziduri creşteau licheni deşi.

Nu se mai zăreau cetăţeni, ci doar forme care ţâşneau dintr-un loc în altul, prea iuţi şi furişe ca să poată fi identificate. Han se gândi că unele dintre ele puteau fi extratereştri şi, cunoscând neplăcerea prea puţin ascunsă şi neîncrederea împăratului Palpatine în non-umani, nu era surprins să-i găsească pe aceştia bântuind în adâncuri.

O mie de niveluri. O mie o sută…

Han nu mai găsi nici un alt lift, ci doar paliere de trepte, pe care coborî mai mult, mereu mai mult…

Ajunsese acum la cota 1 200, la aproximativ trei mii şase sute de metri mai jos de locul din care pornise, din vârf, de la Banca Imperială.

Deşi cobora, Han începuse să gâfâie. Aerul din subteran era dens şi umed, încărcat de mirosuri fetide, ca şi cum s-ar fi aflat pe fundul unui tunel.

Nu se zărea nici un semn de urmăritori. Am scăpat de ei,

gândi tânărul mergând pur şi simplu la întâmplare. Întrevăzu o formă, deplasându-se iute prin faţa uneia dintre clădirile deformate şi povârnite; înainta gârbovit, ca un animal, dar se deplasa pe membrele posterioare. Zdrenţe sfâşiate de abia îi acopereau pielea alburie, pătată de leziuni şi inflamaţii purulente. Creatura mârâi spre Han dinapoia clăii de păr lăţos şi murdar, dezvăluindu-şi gura plină de cioturile putrede ale dinţilor.

Tânărul nu putu să-şi dea seama dacă era – sau dacă fusese cândva – om.

Şuierând ca un vrelt, făptura se îndepărtă, mergând când pe picioare, când în patru labe pentru a se deplasa mai repede.

Zguduit, Han scoase blasterul din jachetă şi-l vârî direct la centură, afişându-l deschis şi sperând că prezenţa sa avea să ţină la respect creaturi similare.

Trecu pe lângă deschiderea unui gang şi distinse în noroiul dinăuntru câţiva troglodiţi ghemuiţi, sfâşiind şi rupând ceva din care vârau bucăţi în gurile lor mânjite cu roşu. Revoltat, Han scoase blasterul, trase o salvă peste capetele lor şi-i privi risipindu-se.

Nu se apropie de prada lor, ci înghiţi un nod neplăcut când zări coastele omeneşti care ieşeau din pieptul sfârtecat. Pe toate creaturile Xendorului, ce fel de loc mai este şi ăsta?

îşi simţea picioarele extrem de obosite. Nu purta ceas, dar când trecu pe sub un puţ de aeraj lăsă capul mult pe spate şi privi în sus, spre înălţimile ameţitoare. Hăt departe se distingea un pătrat micuţ şi neclar de lumină. Lumina păleşte. Până voi ajunge la locul de întâlnire, va fi beznă... Pentru prima dată după multe ore, se gândi la Bria şi fu bucuros că nu o luase cu el la bancă.

Ştia bine că fata avea să fie îngrijorată. Oftând, Han găsi altă scară şi începu urcuşul lung spre suprafaţă.

Până ajunse la un nivel care să dispună de facilităţi de tipul parcurilor cu bănci pe care să se aşeze, avea crampe la muşchii picioarelor şi tremura de epuizare. Se prăbuşi pe

o bancă şi, pentru prima dată, se întrebă ce să facă în continuare.

Era atât de obosit şi de descurajat, încât mintea i se învârtea ca o creatură închisă într-un butoi care se rostogoleşte la vale. Trebuie să mă gândesc la ceva, îşi spuse. Nu mă pot întoarce la Bria în felul ăsta...

În ciuda eforturilor sale, nu găsea însă nici o soluţie la dilema prezentă. Se ridică şi se împletici spre cel mai apropiat turbolift, simţindu-seca unul dintre troglodiţii pe care-i văzuse-doar vag uman.

Când verifică locatorul, constată că reîncepuse să funcţioneze şi porni spre coordonatele pe care i le dăduse Briei.

Nivelul 132, megacvartalul 17, cvartalul5, subevartalul 12... îşi repetă într-una. Pe măsură ce suia spre nivelurile care erau, în opinia sa, locuibile, stomacul începu să-i chiorăie, simţind arome ispititoare dinspre restaurantele şi localurile pe lângă care trecea.

în cele din urmă, zări o firmă luminată într-un cartier ieftin de la hotarul cu enclava extraterestră. Pe o pânză orbitor de stacojie, reprezentat în lumini ţipătoare negru-verzui atârna un păianjen îmblănit devaronian gigantic, care picura venin. Păianjenul luminos. În sfârşit...

Hărmălaia şi aglomeraţia ticseau străzile, iar mulţi dintre trecători se aflau sub efectul alcoolurilor sau drogurilor. Han trecu pe lângă gura unui gang şi văzu pe cineva activând o lumină, apoi fulgerul albastru şi sfârâitul care anunţau aprinderea unei doze de sclipstim.

Se opri în nişa unei intrări, vizavi de barul căutat şi se întrebă dacă Bria îl aştepta afară sau înăuntru. Spera că fata nu intrase singură... sau încercase să ia legătura cu Nihi Specialistul? Suspină, îşi şterse chipul transpirat cu dosul palmei şi simţi cum i se învârte capul de oboseală, sete şi foame.

Pe când şovăia, nişte degete îl prinseră de braţ. Se răsuci pe călcâie, ducând mâna spre interiorul jachetei unde ascunse blasterul, apoi se opri, văzând-o pe Bria.

— Iubito! icni el, prinzând-o şi strângând-o atât de tare în braţe, încât ea începu să se zbată după o secundă.

Trupul fetei era – şi mirosea – atât de grozav!

— Han, făcu ea, nu pot respira!

Pilotul slăbi puţin strânsoarea şi rămase locului, clătinându-se. Bria îi îndepărtă o şuviţă de păr din ochi şi-l privi îngrijorată.

— Ce s-a întâmplat?

Tânărul simţi o gheară încleştându-i beregata şi pentru o clipă se temu că s-ar fi putut face de râs şi să înceapă să izbucnească în plâns. Trase aer adânc în plămâni, clătină din cap şi rosti:

— Nu aici. Haide să căutăm un loc unde să putem sta jos şi să mănânc ceva. Sunt terminat.

Peste o jumătate de oră, erau încuiaţi într-o cameră închiriată într-un hotel ieftin. Han fusese şi în locuri mai jalnice, dar i se strânse inima, văzând încercările curajoase ale Briei de a se preface că nu era şocată de mizeria, mirosurile şi insectele care fojgăiau. Totuşi era un loc ieftin şi părea sigur.

Primul lucru pe care-l făcu pilotul fu să se spele şi să bea câteva pahare de apă. Continua să fie ameţit, totuşi mirosul mâncării pe care o cumpăraseră îl mai revigoră oarecum. Se aşeză pe marginea patului care scârţâia şi mâncă împreună cu Bria, pe rând, din containerul unic.

Hrana readuse ceva energie în trupul lui epuizat. Înghiţi ultima îmbucătură şi se lăsă pe spate, privind cu ochi goi spre fată şi întrebându-se de unde să înceapă.

— Han, rosti ea, trebuie să-mi spui ce s-a întâmplat. Din expresia ta îmi dau seama că-i ceva rău. Nu ai luat banii, aşa este?

Han clătină din cap, apoi, încet, întrerupându-se des, îi relată tot ce se întâmplase. Lacrimile umplură ochii Briei în timp ce-l asculta, în cele din urmă, tânărul se opri... sau obosi.

— Şi am venit încoace, termină el. Restul... restul îl ştii. Scumpo – o privi şi simţi iarăşi un nod în gât asta-i treaba.

N-avem încotro să mai pornim. În clipa de faţă, n-am nici o idee, decât să ne folosim de ultimele credite pentru a încerca să părăsim planeta. După aceea… putem muncii. Eu mă pot angaja ca pilot, ştiu că pot.

Oftă şi-şi îngropă capul în palme.

— E numai vina mea. Ar fi trebuit să-mi dau seama că huttii vor rula scanarea retinei mele în toate sistemele şi că-mi vor găsi toate identităţile false. Crezusem că am fost isteţ, dar am fost prost ca un bolovan. Offf, Bria…

Gemu, se întoarse spre fată, o cuprinse cu braţul după talie şi-şi lăsă capul pe umărul ei.

— O să mă poţi ierta?

Bria îl sărută pe frunte şi răspunse încetişor:

— Nu am pentru ce să te iert. N-a fost vina ta. Dacă n-ai fi făcut ceea ce ai făcut, acum aş fi fost într-un local de desfrâu, trecând de la un soldat la altul. Nu uita asta niciodată, Han. Eşti un erou. M-ai salvat şi te iubesc.

— Şi eu te iubesc, spuse tânărul privind-o în ochi. N-am putut s-o spun până acum… dar… vreau s-o ştii. Te iubesc, Bria.

Ea încuviinţă şi o lacrimă i se prelinse pe obraz. Han o şterse cu vârful unui deget.

— Nu plânge, îi zise. Recunosc că şi eu am fost gata să plâng ceva mai devreme, dar de atunci m-am gândit. Dacă putem să părăsim planeta asta blestemată, ştiu sigur că ne putem descurca. Putem muncii. O să ne facem o viaţă… ştiu că putem.

Şovăi, apoi izbucni:

— Putem chiar să ne căsătorim, iubito. Dacă vrei…

Îşi dădu seama că fata fusese profund mişcată de stângacea lui cerere în căsătorie, dar ea clătină din cap.

— Han, nu poţi să renunţi la visele tale. Ne-am apropiat foarte mult de ele. Trebuie să ne gândim la ceva. Vei fi ofiţer în Flota Imperială, nu uita!

Fu rândul lui să scuture din cap.

— Nu mai este cazul, Bria. De acum s-a terminat cu asta. Trebuie să mă gândesc ce altceva voi face în viaţă.

— Han! începu ea să plângă cu adevărat. Nu mai rezist să te văd doborât!

— Nu am absolut nimic, insistă tânărul deşi era o minciună.

Bria îşi lăsă capul pe pieptul lui şi îl cuprinse strâns cu braţele.

— În seara asta o ducem bine, urmă el, dar mâine trebuie să ne facem nişte planuri foarte serioase.

Bria îl sărută pe obraz, pe bărbie, în lungul liniei maxilarului... sărutări fugare, de abia atingându-l. Han o prinse în braţe şi o sărută pe buze, mângâindu-i obrajii, trecându-şi degetele prin părul ei şi simţind nevoia disperată de a o atinge, de a fi tămăduit de atingerile fetei.

Cămăruţa mizeră se topi în depărtare şi acum nu se putea gândi decât la fericirea de a fi alături de Bria.

În orele mici dinaintea zorilor, pe planeta unde diferenţa dintre noapte şi zi însemna foarte puţin pentru oricine care nu ducea o existenţă la vârf, Bria Tharen stătea ghemuită în toaleta strâmtă şi murdară. Ţinea în mână un stilus, iar în faţa ei se afla un foliplast şi un teanc gros de credite.

Din dormitor se auzea, slab, sforăitul uşor al lui Han. Tânărul era atât de obosit, încât n-o auzise când se ridicase şi ieşise, şi nu se trezise nici când ea revenise, după câteva ore.

Acum Bria se lupta cu foliplastul şi stilusul, oprindu-se des pentru a-şi şterge lacrimile care-i înceţoşau ochii, împiedicând-o să scrie. De şase-şapte ori golise foliplastul şi reîncepuse, dar timpul se scurgea inexorabil şi ea nu putea să mai fie aici când se deştepta Han. Dacă el se trezea, Bria ştia că nu avea să se mai poată sili niciodată să plece.

Aşa că, din nou, alegea calea laşităţii şi pleca pe furiş. Suspinele i se opriră în gâtlej şi-şi apăsă ambele palme pe piept. Pentru o clipă se întrebă dacă nu era posibil ca inima să i se oprească din cauza durerii pe care o simţea, apoi scutură din cap şi-şi porunci să termine cu amânările. Îmi pare atât de rău, reuşi ea să scrie. Te rog, iartă-mă pentru

că fac asta...

În seara aceasta, pentru prima dată, îşi dăduse seama că era posibil ca Han să nu-şi atingă visul de o viaţă, dacă rămânea alături de el. Ea îl trăsese în jos şi îl ţinuse pe loc, de săptămâni, dar nu voise s-o recunoască. Dar în seara aceasta... văzându-i durerea din ochi, auzindu-i tonul vocii... fusese prea teribil ca să mai reziste.

Ieşise pe furiş din cameră, găsise un bar al cărui proprietar fusese de acord să-i închirieze comunicatorul şi-şi apelase tatăl. Bria îi ceruse ajutorul, atât pentru ea, cât şi pentru Han. Rezultatul fusese teancul de credite de pe podea. Renn Tharen era un individ care ştia cum să facă anumite lucruri şi nu pierduse timpul. Banii îi fuseseră aduşi Briei de unul dintre partenerii de afaceri de pe Coruscant ai tatălui ei, care-i înmânase, refuzase mulţumirile şi dispăruse în noapte, în mod evident bucuros să scape din taverna jegoasă.

În decursul scurtei lor convorbiri, Renn Tharen îşi prevenise fiica să nu revină acasă. La scurt timp după plecarea Briei şi a lui Han, inspectorii de la Seccor apăruseră la reşedinţa Tharen, interesându-se de fată.

— Nu le-am spus nimic, iar fratele tău şi mama ta nu mai discută cu mine, deoarece le-am suspendat banii de buzunar pentru o lună, deşi mi-au jurat că nu ei au chemat Seccor. Fii atentă, iubito...

— Voi fi, tată, promisese Bria. Te iubesc. Mulţumesc...

„L-am rănit şi pe el”, gândi fata. „De ce întotdeauna îi rănesc pe oamenii pe care-i iubesc cel mai mult?”

Disperarea o ameninţa, dar refuza să se lase copleşită. Tot ce putea să facă pentru Han, dacă-l iubea, era să-l părăsească. Fii tare, Bria, îşi porunci.

Strângând cu putere stilusul, îşi şterse lacrimile, apoi îşi impuse să termine cea mai dificilă scrisoare pe care avea s-o scrie vreodată.

Han ştiu că ceva era în neregulă chiar înainte să deschidă ochii. Nu auzea nici un sunet, absolut nici unul.

— Bria? strigă el.

Unde este? Coborî din pat şi se îmbrăcă iute.

— Bria, iubito?

Nici un răspuns.

Tânărul inspiră adânc şi-i porunci inimii care bubuia sălbatic să se potolească. Probabil c-a ieşit să cumpere stimceai şi plăcinte pentru micul dejun, îşi spuse. Ţinând seama de circumstanţe, era o presupunere rezonabilă... totuşi ceva îi spunea că se înşela.

Îşi încheie salopeta, apoi luă jacheta. De abia atunci observă că geanta de voiaj a fetei dispăruse.

Cu un geamăt surd de durere, văzu ceva alb ieşindu-i din buzunarul jachetei. Scoase obiectul şi văzu că era un portofel plin cu bancnote de credit de valori mari. Alături de el mai exista ceva...

O scrisoare pe un foliplast împăturit şi plin de cute. Han închise ochii şi-l strânse în palmă. De abia după un minut, fu în stare să se silească să citească:

Dragul meu Han,

Nu meriţi aşa ceva şi nu-ţi pot spune decât că-mi pare rău. Te iubesc, dar nu pot rămâne...

Se va întoarce, fu primul gând al lui Han, iar al doilea fu Am pierdut-o pentru totdeauna... Privi disperat în jurul camerei, simţindu-se gata să explodeze dacă nu FĂCEA ceva. Cu o înjurătură sonoră, îşi azvârli jacheta în perete, apoi smulse pernele de pe pat şi le aruncă şi pe ele cât colo. Nu era de ajuns... se întrebă fulgerător dacă nu se găsea pe punctul de a înnebuni. Îşi simţea capul prea mic pentru a-i adăposti mintea şi era copleşit de nevoia de a-şi urla durerea şi suferinţa, ca un wookiee.

— AAAAHHHHHHHHHHHHHH! răcni el.

Luă scaunul uzat care constituia una dintre cele trei piese de mobilier ale odăii, îl roti deasupra capului şi-l azvârli cu toată puterea în uşă. O înjurătură răsună prompt dinspre camera vecină. Scaunul rămase întreg pe mocheta tocită. Nici uşa nu păţise nimic.

Han se prăbuşi pe pat şi rămase nemişcat câteva minute, cu capul îngropat în braţe. Suferinţa venea şi pleca în valuri. Pieptul îl durea, simpla răsuflare îl durea. Singura sa uşurare fu atunci când se simţi complet amorţit.

Cumva, amorţeala era lucrul cel mai rău dintre toate.

După mult timp. Han îşi dădu seama că nu citise scrisoarea Briei până la sfârşit. Cu excepţia teancului de credite, era tot ce-i mai rămăsese de la fată, aşa că se ridică cu greu în capul oaselor şi miji ochii în lumina slabă pentru a citi cuvintele tremurate de pe foliplast.

Dragul meu Han,

Nu meriţi aşa ceva şi nu-ţi pot spune decât că-mi pare rău. Te iubesc, dar nu pot rămâne...

În fiecare zi mă întreb dacă nu voi ceda şi voi lua prima navă înapoi, spre Ylesia. Mă tem că nu sunt îndeajuns de puternică pentru a rezista... dar trebuie să rezist. Trebuie să recunosc faptul că sunt dependentă de Exultare şi că trebuie să lupt împotriva acestei dependenţe. Mă tem că voi avea nevoie de toată energia ca să fac asta şi să înving. M-am sprijinit pe tine pentru a găsi tărie, dar asta nu e bine pentru nici unul dintre noi. Tu ai nevoie de toată tăria şi determinarea pentru a trece testele şi a intra la Academie.

Han, te rog, nu-ţi abandona visul de a deveni ofiţer. Nu te sfii să foloseşti banii pe care ţi i-am lăsat. Tata ni i-a dat fără nici o obligaţie, deoarece te place şi-ţi este recunoscător. Ca şi mine, el înţelege că mi-ai salvat viaţa. Acceptă, te rog, darul lui. Amândoi dorim să reuşeşti.

Am învăţat multe de la tine. Cum să iubeşti, cum să fii credincios şi curajos. Am învăţat de asemenea cum să găsesc oameni care mă vor ajuta să-mi schimb identitatea, aşa că nu te obosi să mă cauţi. Plec şi voi învinge dependenţa. O voi face, chiar dacă-mi va secătui toată puterea şi tot curajul.

Tu ai fost liber toată viaţa, Han. Şi puternic. Pentru asta, te invidiez. Şi eu voi fi liberă într-o bună zi. Şi puternică.

Poate că atunci ne vom putea reîntâlni.

Încearcă să nu mă urăşti prea mult pentru ceea ce fac. Eu una nu te voi urî, indiferent cum vei proceda. Vreau să ştii că te voi iubi, acum şi de-a pururi…

A ta, Bria

Han se căzni să citească scrisoarea până la capăt. Fiecare cuvânt îi ardea în minte ca o rază laser. Când o termină, decise s-o recitească, deoarece încerca să amâne momentul când trebuia să reînceapă să simtă şi să gândească. Atâta vreme cât citea foliplastul Briei, era ca şi cum ea s-ar fi găsit încă acolo. Aproape că-i putea auzi glasul. Ştia că în clipa în care avea să se oprească din citit, ea avea să dispară iarăşi.

De data aceasta însă deşi se strădui din răsputeri, nu mai putu distinge cuvintele. Erau prea înceţoşate.

— Iubito, şopti atât de răguşit încât de abia putea pronunţa cuvintele, n-ar fi trebuit să faci asta. Am fost o echipă, ai uitat?

Auzindu-se folosind timpul trecut, tânărul se cutremură, ca un om cuprins de febră. Se ridică şi începu să se plimbe, înainte şi înapoi, înainte şi înapoi. Mişcarea părea să fie singurul lucru care-l putea ajuta să reziste. Valurile de furie şi frustrare alternau cu momente de durere atât de acută, încât gândi că poate ar fi fost mai uşor dacă ar fi înnebunit.

M-a minţit. Nu m-a iubit niciodată. Fată de bani gata, încrezută, care avea încă o aventură… s-a folosit de mine ca să evadeze şi m-a jucat pe degete până s-a plictisit. O urăsc…

Gemu apoi puternic, scuturând din cap. Nu, n-o urăsc. O iubesc. Cum de mi-a putut face aşa ceva? Spunea că mă iubeşte. Mincinoasă! Mincinoasă? Nu… era sinceră. Recunoaşte, Han, suferea, o ştii prea bine. Avea probleme, era măcinată de dureri…

Da, suferise. Han îşi reamintea toate nopţile în care o găsise suspinând şi o ţinuse în braţe, încercând s-o aline.

Iubito... de ce? M-am străduit din răsputeri să te ajut. N-ar trebui să fii singură. Ar fi trebuit să rămâi. Am fi rezolvat noi lucrurile...

Era îngrozit că dependenţa fetei ar fi putut s-o împingă la revenirea pe Ylesia. Dacă Bria s-ar fi întors acolo. Han nu-şi făcea iluzii în privinţa lui Teroenza. T'landa til nu aveau capacitatea de a simţi mila sau compătimirea. Marele Preot ar fi ordonat uciderea fetei, dacă mai dădea cu ochii de ea.

Privi buimăcit prin odăiţa sărăcăcioasă. Cu numai o seară în urmă, fuseseră unul în braţele celuilalt. Bria îl strânsese cu disperare şi putere, iar Han înţelegea acum motivul pasiunii ei. Ştiuse că-l îmbrăţişa pentru ultima dată...

Scutură din cap. Cum se putuseră schimba lucrurile atât de irevocabil în numai câteva ore?

Dă timpul înapoi, îi şoptea un colţişor copilăros al minţii sale. Să fie TRECUTUL, nu PREZENTUL. Nu-mi place PREZENTUL. Vreau să fie TRECUTUL...

Dar, desigur, asta era o prostie. Han trase aer adânc în plămâni şi sunetul se auzi hârâit, plin de durere. Aproape un suspin. Brusc, nu mai rezistă să stea acolo şi să mai vadă odăiţa mizerabilă. Îngrămădindu-şi puţinele lucruşoare în geanta micuţă, tânărul strecură bancnotele în buzunarele interioare ale salopetei, spre piele. După aceea, îmbrăcă jacheta veche şi vârî blasterul la centură, în faţă.

Ieşi din cameră şi porni pe coridor, pe lângă recepţionera şleampătă, care moţăia.

Şi continuă să meargă...

Merse toată ziua, umblând ca un droid prin mulţimile dubioase din zona respectivă, unul dintre cartierele periculoase, de graniţă, care se învecina cu o enclavă pentru non-umani. Nu mâncă nimic – îl scârbea însăşi ideea de mâncare.

Era permanent conştient de blasterul furat pe care-l avea la brâu. Un colţişor al minţii sale spera că cineva va încerca să-l jefuiască. Asta i-ar fi oferit un pretext pentru a se dezlănţui, ca să mutileze ori să ucidă – dorea să distrugă ceva. Sau pe cineva.

Nu-l deranjă însă nimeni. Poate că proiecta o aură, un limbaj al corpului care-i avertiza pe alţii să se ferească.

Mintea continua să fie într-un conflict permanent cu inima. Repetă mereu şi mereu tot ceea ce spuseseră şi făcuseră vreodată el şi Bria. Să fi greşit el cu ceva? Să fi fost Bria o fată frumoasă, cu probleme, dar la locul ei, care se lupta cu o dependenţă letală? Sau nu era decât o odraslă de bani gata, răsfăţată şi crudă, care jucase cu el un joc nemilos? Oare îl iubise vreodată cu adevărat?

La un moment dat, Han se pomeni la un colţ de stradă, între două mormane imense de sfărâmături de piatră. Avea în mâini foliplastul Briei şi încerca să-l citească la lumina pâlpâitoare provenită de la firma unui bordel. Tânărul clipi din ochi. Probabil că plouă... Avea chipul ud.

Ridică ochii spre cer, dar, desigur, aici nu exista cer, ci doar un acoperiş, hăt deasupra. Întinse un braţ, cu palma în sus. Nici o picătură de ploaie.

Împăturind scrisoarea, Han o ascunse cu grijă. Se împotrivi impulsului de moment de a o face bucăţele sau de a-i da foc. Ceva îi spuse că avea să regrete un asemenea gest.

Indiferent ce ar fi fost ea, acum A PLECAT, decise şi-şi îndreptă umerii. Nu se mai întoarce, iar eu trebuie să mă adun. Primul lucru pe care-l voi face mâine dimineaţă este să-l caut pe Nihi Specialistul, în Păianjenul luminos...

Observă că se făcuse noapte. Rătăcea pe străzi de douăsprezece sau cincisprezece ore. Din fericire, în districtul acela unele locuri nu dormeau niciodată. Corellianul îşi dădu seama că avea nevoie de hrană şi de somn – se simţea atât de golit şi de epuizat, încât i se învârtea capul.

Porni încet pe drumul pe care venise, iar la fiecare pas i se părea că ar fi călcat pe nisip arzător. Tălpile i se băşicaseră şi sângerau, şi de aceea şchiopăta.

Durerea din picioare reprezenta o distragere binevenită.

De acum înainte, sunt doar eu, Han Solo, gândi, oprindu-se şi privind iarăşi spre cerul nopţii, de abia vizibil în partea

de sus a unui puţ de aeraj. O stea – sau o staţie spaţială? – clipea pe fundalul negru. Declaraţia mintală a tânărului avea convingerea unui jurământ. Nimeni altul. Nu-mi pasă de nimeni altul. De acum înainte, nimeni nu se apropie de mine. Nu-mi pasă cât este de frumoasă, de inteligentă sau de dulce. Nici prieteni, nici amante... nimeni nu merită asemenea durere. De acum înainte, sunt doar eu... Solo. Un colţ al minţii sale realiză ironia amară a involuntarului joc de cuvinte şi chicoti găunos. De acum înainte, numele lui era chiar el. Numele lui ajunsese să reprezinte ceea ce era el, ceea ce se afla în interiorul lui.

Solo. De acum înainte. Doar eu. Galaxia şi totul din ea se pot duce naibii. Eu sunt Solo, acum şi de-a pururi.

Ultimul fragment de sensibilitate şi moliciune ale tinereţii dispăruse din trăsăturile lui Han, iar în ochii lui exista acum o răceală şi o duritate inexistente anterior. Mergea prin noapte, iar călcâiele cizmelor sale răsunau sonor pe permaton – la fel de dur şi de aspru ca şi cochilia care-i cuprinsese inima.

Peste o săptămână, Han Solo mergea spre Sala Admiterilor din Academia Spaţială Imperială. Clădirea era o structură uriaşă, la nivelul planetar cel mai de sus, masivă şi tăcută, cu un design solid şi demn.

Razele micului soare alb al Coruscantului îl făceau să clipească. Trecuse mult timp de când nu mai văzuse lumina soarelui şi ochii îi erau încă sensibili, încă uşor iritabili.

Modificarea amprentei retinei era posibilă, aşa cum Han tocmai o demonstra, dar nu fusese o experienţă plăcută. Suferise operaţia cu laser şi rearanjarea celulară, apoi petrecuse o zi într-o bactacuvă, vindecându-se. În următoarele trei zile purtase un bactavizor şi zăcuse întins într-o odăiţă din spatele clinicii lui Nihi.

Profitase totuşi de inactivitatea silită şi ascultase ore de înregistrări pe teme de istorie şi literatură, pregătindu-se pentru examenele pe care spera să le înceapă. Han nu se autoamăgea cu gândul că testele Academiei aveau să fie simple pentru el. Educaţia lui avusese multe pete albe, în

cazul cel mai bun.

Nihi Specialistul meritase fiecare credit al onorariului său exorbitant. Han Solo exista acum în baza de date imperială, alături de amprenta retinei şi alte semne de identificare. Cele mai multe dintre cicatricele acestea erau nou-nouţe, plasate cu atenţie pe trupul tânărului de către droizii medicali ai lui Nihi. De asemenea, majoritatea cicatricelor vechi fusese şterse.

Han Solo avea ID-uri care nu se deosebeau cu nimic de cele deţinute de oricare cetăţean loial din Imperiu. Pentru prima dată după mai bine de un deceniu, era curat – Han Solo nu era căutat de nimeni, pentru nimic. Nu mai trebuia să privească îngrijorat înapoia sa, ori să încerce să-şi dezvolte ochi la ceafă. Nu trebuia să stea alert pentru a vedea scânteia trădătoare a ţevii unui blaster scos brusc din toc. Continua să se încordeze atunci când auzea zgomote puternice, dar nu era decât un simplu instinct.

Han Solo era un cetăţean obişnuit, nu un evadat urmărit.

Continua să păstreze ID-urile lui Vykk Draygo şi Jenos Iclanian, ascunse printre credite într-un buzunăraş al portofelului, însă aştepta pur şi simplu ocazia prielnică de a se descotorosi de ele. Chipul lui Han nu apăruse niciodată pe vreun afiş de recompense sau în vreo bază de date, ci numai amprenta iniţială a retinei sale. Iar aceea dispăruse, fiind ştearsă.

Urcând treptele de piatră spre Sala Admiterilor, paşii tânărului erau siguri şi încrezători. Se apropie de recrutatorul uman dinapoia recepţiei şi zâmbi curtenitor.

— Bună ziua, rosti el. Mă numesc Han Solo şi aş dori să mă înscriu pentru admitere la Academia Imperială. Am dorit dintotdeauna să fiu ofiţer în Flotă.

Ofiţerul nu-i răspunse la surâs, dar se comportă politicos.

— Pot să vă văd actele, domnule Solo?

— Desigur, încuviinţă Han şi le puse pe tăblia recepţiei.

— Va dura niţel. Vă rog să luaţi loc.

Han se aşeză, simţind o încordare interioară, dar spunându-şi că nu avea de ce să se teamă. Creditele lui

Renn Tharen avuseseră grijă de toate…

Peste câteva minute, ofiţerul îi restitui actele şi-i oferi un zâmbet distant.

— Totul se verifică, Solo. Poţi începe azi procedura de înscriere şi testare. Ştii că peste cincizeci la sută dintre candidaţi nu sunt acceptaţi? Şi că cincizeci la sută dintre cei acceptaţi nu apucă să-şi termine cursurile în Academie?

— Da, domnule, ştiu, încuviinţă Han, dar sunt decis să încerc. Sunt un pilot bun.

— Împăratul are nevoie de piloţi buni, zise ofiţerul şi, pentru o clipă, surâsul lui fu autentic. Perfect, atunci, să-i dăm drumul…

Săptămâna care urmă fu un coşmar cu program. Prima etapă a fost un examen medical, cel mai amănunţit de care avusese Han parte vreodată. Droizii medicali investigară şi examinară locuri ce-l făcură să-şi dorească să le dea un şut în circuite, totuşi rezistă cu stoicism.

Fu foarte încordat pe durata examinării oftalmologice, dar droidul lui Nihi fusese un expert. Droidul medical imperial nu găsi nimic în neregulă.

Han trecu examinarea medicală cu calificativul excelent. Timpii de reacţie şi reflexele sale îl situau în primii zece la sută dintre candidaţi.

Apoi începu partea cu adevărat grea…

Zi după zi, un grup tot mai mic de cadeţi candidaţi era introdus în cabine private de testare. În fiecare cabină se găsea un droid examinator, care adresa întrebările, înregistra punctajul şi actualiza tabelul cu poziţiile candidaţilor.

În fiecare seară, Han revenea la cămăruţa sa din alt hotel ieftin şi adormea, epuizat, doar ca să viseze examene toată noaptea:

— Cadet candidat Solo, vei vedea patru tipuri de armuri de corp individuale. Care dintre ele a fost utilizat de forţele mandaloriane în secolul trecut?

Sau:

— Cadet candidat Solo, în ce an gloriosul nostru împărat

a devenit Preşedinte al Senatului imperial? Ce eveniment istoric a precedat alegerea lui?

Sau:

— Cadet candidat Solo, dacă un distrugător spaţial clasa Victory pleacă din Centrul Imperial la ora afişată şi transportă masa de armament, încărcătură şi trupe afişată, ce curs şi vector de apropiere de sistemul Deiedalon vor fi necesare pentru un consum minim de combustibil? Ce curs şi vector de apropiere vor fi necesare pentru viteza maximă? Trebuie să prezinţi şi calculele justificative.

Sau:

— Cadet candidat Solo, care bătălie din timpul Crizei Nootiane a dus la eliberarea sectorului bothan? La ce dată a avut loc?

Din punctul de vedere al lui Han, cele mai groaznice erau întrebările de cultură. Fiecare cadet trebuia să fie un gentleman şi pentru aceasta era necesar un anumit bagaj cultural. Han transpiră serios auzind întrebări de felul. Cadet candidat Solo, vei asculta fragmente muzicale provenind de pe trei planete diferite. Identifică planeta de origine a fiecărui fragment.

Ca o ironie a sorţii, tânărul era mult mai priceput în domeniul lucrărilor de artă, decât în cel muzical. Trecutul său de hoţ şi spărgător îi oferise un contact, chiar dacă pasager, cu specialităţile de Istoria Artei şi Artă Galactică Modernă.

Când, după trei zile de examinări nemiloase, constată că figura încă printre cadeţii CANDIDAŢI pe videotabla din gigantica Sală a Admiterilor, Han fu atât surprins, cât şi extaziat.

Testele de pilotare acopereau ultimele două zile ale perioadei de examinare de o săptămână. În decursul acelei etape, experienţa îi fu de un imens ajutor lui Han. Candidaţii părăseau planeta în transportoare uriaşe, fiind duşi la baze imperiale din apropiere. O singură probă din testarea în condiţii reale avu loc chiar pe Coruscant.

În fiecare zi, candidaţii pilotau în situaţii diferite. Han se

descurcă bine şi ştiu că absolvise fiecare test. Unicul moment de nemulţumire venise din partea unuia dintre examinatori în etapa aceasta toţi examinatorii erau instructori umani, care comentase cu acreală faţă de camarazii săi că timpul cel mai rapid obţinut de Han pe un traseu impus trebuia anulat, deoarece era extrem de neregulamentar pentru un cadet candidat să treacă cu naveta prin Arcul de Triumfal împăratului Palpatine de pe Centrul Imperial, în loc să treacă pe deasupra.

— A înspăimântat câteva mii de cetăţeni imperiali! Am primit sute de reclamaţii! se bâlbâise nervos ofiţerul.

Şeful comisiei de examinare ridicase din umeri.

— N-a fost nimeni rănit, aşa este?

— Nu, domnule.

— Atunci timpul obţinut de cadetul candidat Solo rămâne valabil. Cetăţenii respectivi se mai pot bucura şi de niţică surescitare la răstimpuri. Le face bine la circulaţie.

Han avusese multă grijă să nu se trădeze că auzise schimbul de replici.

Ştia prea bine că deşi se descurcase la testele de pilotaj, absolvise alte subiecte la limita inferioară.

În câteva rânduri, un semn minus apăruse în dreptul numelui său, indicând că, în cazul în care avea să fie primit în Academie, trebuia să urmeze cursuri suplimentare în domeniul respectiv.

Deloc surprinzător, printre materiile acelea se numărau Muzica, Istoria antică pre-Republică, Fizica cuantică interspaţială şi Geometria nonlineară a hiperspaţiului.

Han studia în fiecare noapte şi aţipea în sunetele înregistrărilor mecanice, care recitau stive de informaţii, în timp ce el dormea buştean. De fapt, pe tânăr nu-l deranjau cu adevărat visele nesfârşite despre examene.

Le prefera viselor despre Bria.

Veni în cele din urmă şi ziua când stătu în faţa videotablei şi-şi căută numele pe lista cu CANDIDAŢII RESPINŞI... dar nu-l găsi.

Cu inima bubuind, de abia îndrăznind să spere, se

îndreptă spre lista afişată pe peretele opus al sălii, cea cu titlul CADEŢI ACCEPTAŢI.

Han Solo.

Era acolo, cu litere luminoase. Han se holbă la numele său, incapabil să gândească, de abia îndrăznind să creadă.

Numele rămânea însă locului. Tânărul se plimbă prin sală vreun ceas, reveni de trei ori în faţa videotablei şi-l văzu de fiecare dată. În cele din urmă, după a treia confirmare, îşi îngădui să lovească cu pumnul prin aer, triumfător, şi să şoptească:

— Este!

Coborî treptele şi ieşi în piaţeta uriaşă de la nivelul cel mai de sus, simţind aerul rece al serii de pe Coruscant ca un duş de apă răcoroasă, înviorătoare.

Succesul trebuie sărbătorit, gândi exultat.

Se trată cu o cină la unul dintre restaurantele de lux de la nivelul superior, nu departe de Sala Admiterilor. Comandă medalion de nerf în sos redor picant, cu garnitură de tuberculi prăjiţi şi salată de verdeţuri asortate. Comandă de asemenea o bere alderaană, pe care o sorbi încetişor, savurând-o.

La un moment dat în timpul cinei, privi în jur la decorul minunat şi admiră lucrăturile elegante din metal şi sculpturile din gheaţă vie, trioul de jazz care cânta în surdină şi chelnerii oameni. În local se aflau câţiva ofiţeri imperiali de rang superior, însoţiţi de femei atrăgătoare în rochii de seară superbe. Han ridică paharul discret în aer şi şopti:

— Bria, am reuşit! Îmi doresc din toată inima să fi fost şi tu alături de mine pentru a împărtăşi clipele acestea...

După ce plăti fără regrete preţul exorbitant al cinei, ieşi din restaurant şi traversă piaţa mare şi elegantă. Deflectorul climateric montat mult deasupra ei abătea majoritatea curenţilor de aer, astfel că nu era frig, totuşi Han îşi încheie jacheta veche în timp ce mergea pentru a nu mai simţi defel răcoarea.

De jur împrejur şi deasupra sa, tânărul putea zări

turnurile şi terasele clădirilor cele mai de sus. Piaţa era situată imediat sub ultimul nivel din această parte a Coruscantului. Rampe lungi şi spiralate urcau spre acesta, alături de turbolifturile omniprezente.

Ieşit de sub strălucirea puternică a luminilor, Han se rezemă de o balustradă şi încercă să zărească stelele. Alese una sau două dintre cele mai sclipitoare, dar orizontul umbrea complet firmamentul. Aurore roşii şi verzi pâlpâiau şi licăreau, parcă zugrăvite pe fondul negru de un artist gargantuesc nebun. Era o panoramă care-ţi tăia respiraţia.

„Am reuşit!”

Han zâmbi…

Şi apoi îngheţă, simţind ceva dur, mic şi rotund apăsându-l între omoplaţi. Ţeava unui blaster. Un glas pe care îl recunoscu, deşi trecuseră aproape cinci luni de când îl auzise ultima oară, rosti jovial:

— Salut, Han. Mă bucur să te revăd, băiete. Trebuie să recunosc, n-a fost uşor să-ţi dau de urmă.

„Nu se poate, gândi tânărul. Nu acum! Nu-i cinstit!”

Glasul vesel chicoti.

— De ce nu te-ntorci, încetişor şi fără mişcări pripite, ca să discutăm faţă în faţă?

Han se întoarse, foarte lent, şi, aşa cum ştiuse, se găsi faţă în faţă cu Garris Shrike. Căpitanul Norocului negustorului îşi înlocuise uniforma ţipătoare cu vechile sale veşminte de vânător de recompense – vestă de piele scorojită, pantaloni şi tunică strânse pe trup din lână de nerf alderaan, dar altfel arăta exact ca în seara când Han îl lăsase inconştient pe podeaua bucătăriei navei.

„Nu…” gândi Han, „ceva este diferit”.

După un moment, îşi dădu seama că privea de sus spre Shrike. „Eu sunt diferit. Am mai crescut. Sunt mai înalt…”

Shrike îl cercetă cu atenţie.

— Arăţi foarte chipeş, băiete, spuse el. Păcat că nu te poţi întoarce cu mine în Noroc, ca să te poată vedea nişte cucoane. Sunt sigur că te-ai număra printre favoriţi.

Tânărul îşi regăsi în cele din urmă glasul.

— Ce vrei, Garris? întrebă el sec.

— Oho, deci acum este Garris, da? Te crezi egalul meu, da?

Dosul palmei bărbatului îl lovi violent pe Han peste faţă. Când tânărul dădu să reacţioneze, blasterul i se înfipse ameninţător în abdomen. În tăcere, Han îşi şterse sângele din buza spartă.

— Ei bine, nu eşti egalul meu şi ar fi bine să nu uiţi asta. Pentru mine nu însemni nimic altceva decât un teanc de credite de la hutti, pentru că-l voi preda pe Vykk Draygo viu.

— Mă caută huttii? întrebă Han, trăgând de timp.

— Ei îl caută pe Vykk Draygo, pe Jenos Iclanian şi toate celelalte identităţi false ale tale, băiete. Dar tu eşti Han Solo acum, nu-i aşa? Iar eu sunt practic singurul din toată galaxia care ştia că Han Solo era totuna cu Vykk Draygo şi toţi ceilalţi. De aceea, când am văzut anunţul cu recompensa huttilor, am decis să intru din nou în pâine, doar de dragul tău. Sunt în joc prea multe credite, ca să le dau cu piciorul.

— Înţeleg.

Shrike îi propulsă capul spre spate cu altă lovitură puternică.

— Nu, nu înţelegi. Han. Nu înţelegi că lucrurile n-au mers prea bine în ultimul timp pentru Negustorul. Nu înţelegi că Larrad n-a mai fost niciodată acelaşi om după ce băbătia wookiee i-a dislocat braţul. Creditele alea de la hutti o să schimbe situaţia pentru noi toţi.

— Chiar aşa? făcu Han. Nu pricep în ce fel capturarea mea îţi va schimba norocul. Ar fi mai bine dacă ai pune la cale vreo escrocherie pe Gamorr. Şi mă tem… Garris… că eu nu mai te pot ajuta în şarlatania ta…

Îşi reduse treptat intensitatea glasului, vorbind tot mai încet. Instinctiv, Shrike se aplecă puţin înainte, ca să-l audă…

…exact în clipa în care Han, cu un răcnet sălbatic, se năpusti spre el. Un braţ i se ridică în blocaj, măturând într-o

parte mâna lui Shrike şi aproape în acelaşi moment corellianul ridică genunchiul, lovind puternic sub burta bărbatului. Când Shrike se încovoie, gemând, Han îl izbi în falcă, puternic. Căpitanul se prăbuşi.

Blasterul îi căzu din mână şi Han şută cu toată puterea în armă, expediind-o în umbrele întunecate şi conturate distinct. După aceea sări peste forma ghemuită a lui Shrike şi se repezi spre rampa care urca la terasa cea mai de sus. Acolo se putea ascunde şi lua un lift orizontal sau un turbolift.

Nu-i venea să creadă că reuşise realmente să-l doboare pe Shrike într-o înfruntare. Cât timp crescuse, fusese terorizat de exploziile de furie ale căpitanului şi de pumnii săi duri.

Ajunse la rampă şi sui pe spirala acesteia cu viteza unei nave care ambala toate motoarele. În vârful rampei, şovăi, privind în jur. Terasa părea desprinsă din altă lume, cu umbrele duble dinspre cele două luni micuţe ale Coruscantului, tivind totul în alb dureros de orbitor şi dungi sure, care se pierdeau în bezna impenetrabilă.

Pornise să traverseze terasa, continuând să scaneze locurile în căutarea unui turbolift, când un fulger albastru ţâşni din întunericul din dreapta sa. Salva provenise dinspre uşa unui turbolift. Blaster sau paralizant? gândi tânărul, luând-o din nou la fugă şi descriind zigzaguri frenetice. „Shrike! Cum a putut să ajungă aşa repede sus?"

Altă rază paralizantă.

Han alergă peste terasă ca un vrelt înaintea unei salve blaster, gonind aşa cum n-o mai făcuse în viaţa lui. Trecu de altă intrare de turbolift, se opri şi reveni spre ea. Tocmai în clipa în care ajunse acolo, uşa se deschise şi Shrike apăru în cadrul ei, cu blasterul în mână.

Tânărul frână pe permatonul îngheţat şi schimbă direcţia. Shrike e aici? Atunci cine a tras celelalte salve?

Era însă prea preocupat de cursa peste terasă pentru a reflecta mult la întrebarea aceea.

Blasterul lui Shrike scuipă, verde-albastru din umbră.

Nivelul cel mai de sus era rezervat în general perechilor de îndrăgostiţi şi era iluminat discret. Numai razele celor două luni luminau zona.

Răsuflarea lui Han era vizibilă în beznă, pe când fugea, trecând peste borduri şi conducte aparente. Vârfurile turlelor câtorva clădiri se înălţau din permaton ca brazi groteşti din piatră. Han sări peste unul şi derapă pe chiciură când ateriză. În absenţa deflectorului climateric, aici sus era frig. Jacheta de piele oferea prea puţină protecţie.

— Stai, sau te rad! urlă Shrike şi alt fascicul paralizant spintecă noaptea.

Han mări pasul, alergând ca un animal hăituit, disperat să evadeze, îndrăzni să privească iute peste umăr şi zări silueta întunecată a lui Shrike sclipind vag în lumina reflectată dinspre altă salvă.

Revenind cu privirea înainte, tânărul îşi continuă goana... şi se opri brusc, legănându-se, gata să-şi piardă echilibrul, pe muchia unde se termina permatonul!

Agitând disperat din braţe, Han se retrase de pe margine, întrezărise pentru o clipită piaţa luminată ca în palmă, la peste zece niveluri dedesubt, inclusiv restaurantul de lux în care cinase. Prin pâlpâirea deflectoarelor climaterice, putea distinge statuile elegante, florile şi verdeaţa exotică.

Cina părea că fusese acum o eternitate.

Se întoarse spre dreapta, lunecă puţin şi porni mai departe. Altă rază paralizantă sfârâi pe lângă el. Răsuflarea îi ardea pieptul, când icnea, inspirând aerul îngheţat.

Sări peste alt vârf de turlă şi simţi cum îi atinge partea interioara a pantalonului, dar trecu cu bine şi se năpusti spre un petic de beznă, pentru a scăpa de blaster.

Bezna se transformă brusc în vid complet şi absolut – era un puţ de aeraj care cobora ca un hău fără fund!

Han avea viteza prea mare ca să se poată opri la timp. Cu un răcnet de groază, sări cât putu mai departe...

...şi reuşi să treacă de gura căscată în permaton. Ateriză brutal de partea opusă, căzu şi se rostogoli. Icni cu plămânii goliţi de aer şi se strădui să se ridice în picioare. Lunecă pe

chiciura de pe permaton şi agită disperat din braţe, iar o salvă paralizantă se sparse chiar lângă el.

Întreaga parte dreaptă a corellianului amorţi.

Tânărul căzu pe permaton, cu un icnet de agonie. Se relaxă complet şi aşteptă, sperând că, în timp, îşi va recâştiga posibilitatea de utilizare a corpului. În funcţie de nivelul de intensitate pe care-l folosise Shrike, asta putea să dureze două minute... sau zece.

Simpla respiraţie era o tortură, dar Han înghiţi nesăţios fiecare gură de aer, ignorând durerea. Trebuia să-şi recapete răsuflarea, în cazul în care reuşea să-şi simtă din nou partea dreaptă a corpului.

Auzi paşi apropiindu-se din stânga. Era Shrike, care înconjura puţul de aeraj peste care sărise Han. Tânărul rămase nemişcat. Doar fuiorul alburiu al respiraţiei sale dovedea că mai trăia.

Paşii se opriră lângă el, apoi îl ocoliră. Han zări vag silueta lui Shrike, apoi o cizmă îl lovi sălbatic în piciorul drept. Corellianul icni de durere.

— Jeg nenorocit, scuipă Shrike. Pentru două credite, ţi-aş arunca hoitul netrebnic peste margine pentru ceea ce ai făcut.

Faptul că tânărul putea simţi durere în locul în care îl lovise cizma grea a lui Shrike era un lucru bun. Paralizia începuse să se estompeze. Han nu se clinti însă, ci rămase inert, când căpitanul îl prinse de gulerul jachetei şi-l trase peste permaton, lovindu-l de borduri şi julindu-l, îndreptându-se spre turboliftul cel mai apropiat.

Shrike înjura într-una şi Han observă cu satisfacţie că şchiopăta vizibil. Se strădui să se transforme într-o greutate cât mai inertă şi mai necooperantă, izbindu-se de neregularităţile terasei şi simţind frecarea îngheţată a permatonului. Mâna dreaptă îl furnica în timp ce era târât, iar acesta era de asemenea un semn bun.

Când contrabandistul ajunse la turbolift, eliberă gulerul lui Han. Tânărului îi veni greu să se prăbuşească fără să amortizeze, dar izbuti să fie cât mai convingător, fără a se

lovi prea tare la cap. În raza sa vizuală apăru chipul cu ochi scânteietori al lui Shrike, pe a cărui falcă se lăţea o vânătaie.

— Acum vom coborî cu liftul ăsta şi te vei comporta aşa cum trebuie, vrelt nemernic. O să fim nişte prieteni tare buni. Tu o să fii amicul meu care a băut un păhărel în plus.

Han auzea turboliftul apropiindu-se. Flexionă muşchii piciorului drept, apoi ai braţului drept. Aceştia răspunseră, chiar dacă leneş. Nu dispunea de mult timp…

— Ia zi, ai reuşit la Academia imperială? se interesă Shrike. De-aia te tratai ca un domn în seara asta, aşa-i? izbucni în râs. Imperialii trebuie să fie al naibii de disperaţi, dacă acceptă rataţi ca tine.

Îl scuipă şi sputa caldă îl izbi pe Han deasupra ochiului drept. Tânărul fu atent să nu reacţioneze. Turboliftul era foarte aproape. Când uşa avea să se deschidă, Shrike ar fi fost distras pentru câteva secunde preţioase şi atunci… atunci Han urma să acţioneze.

Imperceptibil, flexionă degetele mâinii drepte, care răspunseră la comanda creierului. Shrike continua să vorbească:

— Imperialii ăia… nu pot trage ca lumea, nu pot pilota şi nu pot lupta nici cât o ceapă degerată. E de mirare că moş Palpatine se mai poate da jos dimineaţa din pat. Toţi sunt nişte rataţi…

Uşile turboliftului se deschiseră. Shrike ridică ochii şi în aceeaşi clipă Han ţâşni de pe permaton.

Elementul de surpriză îl ajută pentru o clipă. Izbuti să azvârle iarăşi blasterul din mâna lui Shrike, dar apoi acesta sări pe el. Mâinile cu degete de fier ale căpitanului îi cuprinseră beregata. Ochii tânărului începură să iasă din orbite, însă apoi trecu un picior îndărătul picioarelor celuilalt şi-l răsturnă pe spate. Shrike nu-şi slăbi strânsoarea, aşa că Han căzu o dată cu el şi aterizară într-o încăierare în care schimbau lovituri de pumni şi de picioare.

Han izbi cu pumnul în partea centrală a trunchiului lui Shrike şi-l auzi icnind de durere. Degetele din jurul gâtului

său îşi slăbiră strânsoarea pentru o clipă... apoi adversarul îi dădu drumul şi încercă să-i scoată ochiul.

Ochiul drept. Degetul mare care apăsa sălbatic lunecă însă chiar în saliva lui Shrike, iar tânărul întoarse capul şi muşcă aidoma unui animal. Dinţii i se strânseră pe degetul căpitanului şi Shrike urlă, când Han îi sfârtecă pielea şi carnea de dedesubt. Corellianul simţi gustul sângelui.

Han profită de distragerea de moment a celuilalt şi-l lovi cu genunchiul de jos în sus sub cuşca toracică. Plămânii contrabandistului se goliră cu un şuierat şi aerul ieşi ca un val alb şi înţepător în aerul rece al nopţii.

Tânărul se împinse în sus, aruncându-l pe Shrike de pe el. Bărbatul scăpă priza şi căzu pe spate, răşchirându-se. Han se împletici spre locul unde auzise că fusese scăpat blasterul... şi degetele sale îl găsiră.

Shrike se ridicase deja şi se îndrepta hotărât către el, când Han se sprijini într-un genunchi, ţintindu-l cu arma. În mod ostentativ, reglă intensitatea la nivel maxim.

— E rândul tău să-ngheţi, Shrike, rosti el.

Cele câteva cuvinte îi declanşară un acces de tuse şi un fulger de durere îi arse beregata maltratată, totuşi reuşi să-l menţină pe căpitan în cătare.

Shrike râse şi-şi încetini înaintarea, dar nu se opri. Se afla la vreo şase metri depărtare.

— Han, fiule, rosti el linguşitor, moş Shrike doar glumea cu tine, atâta tot. Nu voiam să te predau huttilor ăia, ce naiba! Ştiai că ai ucis unul dintre ei, băiete? Huttilor nu le place asta – nu, nu, nu le place defel. Să ştii că nu vor înceta deloc să-l caute pe Vykk Draygo.

— Opreşte-te imediat, spuse Han şi fu îngrozit să-şi audă tremurul din glas.

Până atunci, nu mai împuşcase pe nimeni cu sânge rece. Mai ales pe cineva pe care-l cunoştea. Putea oare s-o facă?

Shrike rânjii, de parcă i-ar fi putut citi gândurile.

— Haide, Han. Ştii bine că n-o să mă-mpuşti. Nu poţi. Eu sunt aproape tatăl tău.

Tânărul clătină din cap şi replică printr-o vulgaritate

huttă atât de usturătoare, încât căpitanul ridică din sprâncene.

— Vai de mine, băiete, da' ce limbaj urât ai deprins de când ai plecat!

Continua să înainteze. Numai patru metri îi despărţeau pe cei doi. Han strânse mai tare blasterul, însă constată terifiat că ţeava tremura.

— Să coborâm şi să discutăm despre asta, zise Shrike cu glas scăzut şi liniştitor. Nu-ţi voi face nici un rău, îmi dau cuvântul.

— Cuvântul tău? râse Han, apoi tuşi. Nu mă face să râd! Cuvântul tău nu valorează nici cât un scuipat.

— Da, cuvântul meu. În plus... dacă mă împuşti, băiete, nu vei afla niciodată adevărul despre părinţii tăi. Cine au fost... cum de ai ajuns pe străzile unde te-am găsit...

Tânărul îl fixă cu privirea.

— Ştii cine au fost ei? Ştii de ce am fost abandonat? înghiţi un nod şi simţi o durere arzătoare. Spune-mi şi poate că te las să trăieşti.

Shrike ajunsese acum aproape în situaţia de a înhăţa blasterul. Între ei doi distanţa se redusese la un metru. Han ştia că ar fi trebuit să-l împuşte, ştia că nu se putea încrede în contrabandist... totuşi şovăia.

— Spune-mi, Shrike!

— Îţi voi spune totul, când îmi dai blasterul înapoi. Totul! Ai cuvântul meu.

„Împuşcă-l! Acum!” răcni în mintea lui Han.

Cu o revărsare de lumină roşie, o salvă de blaster îl lovi pe Garris Shrike drept în piept. Căpitanul ridică braţele şi o expresie de teroare şi durere îi contorsionă trăsăturile. Căzu pe spate ca un bolovan, murind înainte să atingă permatonul.

Han îşi privi stupefiat mâna. Degetul îi era pe trăgaciul blasterului, dar nu-l clintise... sau nu-şi dăduse seama?

După o clipă înţelese că salva venise dinapoia sa.

Se răsuci fulgerător, rămas tot într-un genunchi, şi se trezi în faţa altui bărbat, un om, tânăr, de înălţime mijlocie

şi zvelt. Părul negru era argintat de razele lunilor. Ţinea în mână un blaster şi totul din făptura lui vestea vânător de recompense.

— Gata, puştiule, s-a terminat, spuse el şi scoase de la centură o pereche de cătuşe. Scoală-te. Vii cu mine.

Primele două salve, îşi aminti Han. El trebuie să fi fost. M-a urmărit până aici, apoi l-a aşteptat pe Shrike să mă doboare, pentru ca să poată interveni şi pune mâna pe mine.

De parcă i-ar fi citit gândurile, vânătorul de recompense continuă:

— Ştiam că moş Shrike te va găsi. Huttii nu au nici o imagine de a ta, aşa că l-am urmărit pe Shrike, fiindcă el practic te-a crescut, nu-i aşa, Vykk? Ştiam că te va aduce în mâna mea.

„Nu!” răcni mintea lui Han. „Nu acum! Nu din nou!”

Era încă rigid în urma paraliziei, epuizat şi rănit după încleştarea cu Shrike. Toţi muşchii îi urlau de durere şi oboseală.

Vânătorul de recompense făcu un semn cu arma.

— Aruncă blasterul, puştiule, altfel îţi trag cu raza paralizantă drept în cap şi-ţi fac varză creierii. Huttii te vor viu, dar n-au pomenit nimic despre starea ta mintală. Aruncă-l!

Tremurând, Han lăsă blasterul să-i cadă dintre degetele insensibile. Icnind de efort, se căzni să se ridice, dar piciorul drept îi cedă.

— Piciorul… mormăi el. Nu pot să mă sprijin pe piciorul drept… M-a lovit Shrike.

— Da, l-am văzut. Nu prea profesionist din partea lui, dar moş Shrike a fost dintotdeauna un individ temperamental.

Vânătorul de recompense făcu un pas înainte şi adăugă:

— O să-ţi întind mâna ca să te ajut să te ridici. Să nu-ncerci…

Cu un urlet dement, Han se năpusti cu capul înainte în abdomenul lui.

Individul era mai tânăr decât Shrike, mai puternic şi mai

iute dar Han se lupta ca un nebun, cu forţa născută din disperare pură. Nu avea nimic de pierdut şi o ştia.

Vânătorul de recompense căzu pe spate cu un strigăt de surprindere. Han se aruncă după el, lovindu-l cu pumnii. Celălalt îşi reveni din surpriză şi-l izbi în tâmplă cu ţeava blasterului.

Sângele ţâşni şi se prelinse în ochiul stâng al lui Han; dar corellianul nu-i îngădui să-l încetinească. Se târî pe trupul vânătorului de recompense ca şi cum acesta ar fi fost o liană din junglă şi-l pocni cu fruntea în nas. Auzi şi simţi cartilajul trosnind sub impact. Zbieretul ascuţit al adversarului răsună în noapte.

Blestemând, vânătorul de recompense se luptă cu Han, lovindu-l în spinare şi în rinichi cu blasterul. Pilotul îi prinse braţul şi-i zdrobii mâna de permaton, trosc... trosc. Arma căzu dintre degetele celuilalt. Han îl pocni din nou cu capul în faţă, ignorând pielea frunţii sale care plesnise.

— Nu mă iei! urlă corellianul, lovindu-l repetat cu capul.

Cu un strigăt de teroare, vânătorul de recompense împinse cu toată forţa în sus, aruncându-l pe tânăr de pe el.

Han căzu, încercă să se rostogolească şi se opri în peretele structurii care adăpostea turboliftul. Cu chipul transformat într-o mască hidoasă, cu nasul şi buzele sparte, vânătorul de recompense se năpusti după el cu o privire ucigaşă.

Pilotul aşteptă până în ultima secundă, apoi se feri. Când adversarul trecu pe lângă el, se propulsă cu toată greutatea în umărul lui.

Capul vânătorului de recompense lovi structura de piatră cu un trosnet care păru că răsună în noaptea îngheţată.

Bărbatul zvâcni, se înmuie, apoi lunecă în josul peretelui şi rămase inert pe permaton.

Clătinându-se, muşcându-şi buza inferioară şi înghiţind bila care i se ridicase în gâtlej, Han se împletici în picioare şi se apropie de el. Îi atinse carotida cu două degete şi se asigură că vânătorul de recompense era la fel de mort ca Garris Shrike, care zăcea răşchirat, câţiva metrii mai

departe, fixând lunile gemene cu ochi sticloşi şi goi.

Han se lăsă la rândul lui să lunece în josul peretelui şi rămase în şezut, cu capul rotindu-se, simţindu-se obosit şi gata să vomite. Începu să tremure din tot corpul şi criza dură aproape un minut.

Trebuie să mă adun, îşi spuse ca prin ceaţă. Trebuie să mă gândesc. Să mă gândesc...

Se ridică încet în picioare şi se clătină iarăşi spre vânătorul de recompense. Rămase locului şi-l privi. Era cam de statura lui şi avea de asemenea păr şaten. Ceva mai închis la culoare decât al lui Han, dar poate că amănuntul acela avea să treacă neobservat.

Răsuflarea corellianului înflorii alburie, în timp ce scoase cizmele bărbatului şi le încălţă. Încet, metodic, porni apoi să-l dezbrace.

Peste cinci minute, Han se împleticea îmbrăcat în hainele vânătorului de recompense. Strâmbându-se, porni să tragă pe cadavru propriile sale veşminte... salopeta cenuşie şi uzată de pilot, jacheta scorojită din piele de şopârlă, cizmele... Puse blasterul vânătorului de recompense în tocul lui. În cele din urmă, luă un pumn de credite şi toate ID-urile sale false şi le introduse în buzunarul interior al bărbatului, etanşându-l după aceea cu grijă, încheie şi jacheta.

Bălăbănindu-se nesigur, Han porni în căutarea blasterului lui Shrike. Îl găsi şi reveni la trupul vânătorului de recompense. Cu o grimasă pe chip, îl reglă la intensitate maximă, ţinti, apoi, întorcând capul într-o parte, trase direct în faţa cadavrului. Când se sili să privească rezultatul, mortul nu mai avea chip... şi nici ochi.

Sau retine...

Han se îndepărtă câţiva metri şi vărsă mult şi chinuitor. Gândul la cât îl costase prânzul acela îl făcu să vomite şi mai mult...

Icnind din cauza efortului, apucă leşul de subsuori şi-l trase peste permaton, la fel cum Shrike îl trăsese pe el. Se deplasă cu spatele, încet, precaut, până ajunse din nou

lângă puţul de aeraj peste care sărise.

Se uită în jos, apoi îşi feri privirea iute, luptându-se cu ameţeala. Puţul era foarte, foarte adânc.

Rostogoli trupul până la marginea deschiderii, după care îl împinse brusc şi puternic cu ambele braţe peste buza puţului, să se rostogolească în gol.

Nu privi cadavrul căzând. Cu paşi şchiopătaţi, târâş-grăpiş, reveni la Shrike şi puse blasterul între degetele inerte ale căpitanului. După aceea, apăsă butonul şi chemă turboliftul.

Când uşile se deschiseră, fu cât pe aici să se prăbuşească în cabina luminată.

Turboliftul porni în jos şi Han rămase în picioare, clătinându-se, ţinându-se cu ambele mâini de pereţi. Trebuia să se străduiască din răsputeri ca să nu leşine.

Fusese o noapte lungă.

EPILOG - RENAŞTERE

Han Solo stătea neînsoţit în gloata animată de cadeţi adunaţi pe platforma de asolizare de pe terasa

Coruscantului. Gulerul strâns al noii sale uniforme îi rodea pielea gâtului, dar rezista tentaţiei de a-l lărgi. Dacă proceda aşa, s-ar fi putut să-l mototolească şi Han dorea să arate perfect.

De jur împrejurul său, cadeţii se îmbrăţişau şi se sărutau la despărţire cu membrii familiilor lor. Doar câţiva erau singuri, ca el. Han scană mulţimea şi observă la câţiva metri mai încolo un băiat cu piele oacheşă, care părea că nu are nici o rudă, iar în partea opusă a platformei văzu o tânără cu părul tăiat scurt, milităreşte, tot neînsoţită.

Totuşi majoritatea cadeţilor aveau taţi, mame, fraţi şi surori, bunici, unchi şi mătuşi, care veniseră să asiste la clipa de triumf. Han simţi un val de singurătate. El era mai vârstnic decât toţi ceilalţi şi asta îl deosebea o dată în plus.

Dar, ce naiba... Sunt aici. Am reuşit!

Transportorul Imperatorul îi aştepta pe platformă şi în scurt timp, cadeţii aveau să se îmbarce pentru călătoria spre Carida, planeta de instruire militară a Imperiului. Han surâse puţin, studiindu-i linia fuzelajului şi aripioara dorsală supradimensionată. O corvetă corelliană. Cât de potrivit...

Se uită din nou spre mulţime, cercetător, şi brusc îşi dădu seama că sperase să vadă un anume căpşor roşu-auriu printre cei care veniseră să-şi conducă apropiaţii; eşti un idiot, Solo. Realmente idiot. Doar nu te-ai aşteptat într-adevăr ca ea să apară, nu? A plecat de mult!

Nu, decise Han, într-adevăr nu se aşteptase ca Bria să apară. Chiar poate că în adâncul sufletului sperase că fata va veni...

Oftă. Dewlanna obişnuia să-i citeze un vechi proverb wookiee, ceva care în bazică se traducea aproximativ prin Bucuria neînsoţită de tristeţe este îndoielnică.

Dewlanna...

Dacă l-ar fi putut vedea acum... Han şi-o reaminti – silueta înaltă şi lăţoasă, nasul negru şi borcănat, ochii micuţi şi scânteietori, aproape ascunşi sub smocuri de blană brun-cenuşie. Ştia că ea ar fi fost foarte mândră azi. Pentru un moment, fu atât de reală, încât aproape că şi-o

putu imagina, aproape că-i putu auzi mârâiturile şi mormăiturile, când îi spunea cât de mândră o făcuse, i-ar fi zbârlit părul, ca să arate ciufulit în mod atrăgător.

Tânărul surâse înaintea gândului. Am reuşit, Dewlanna, se adresă el imaginii. Uită-te la mine. Tu eşti familia mea, singura mea familie, aşa că-i corect ca tu să fii azi aici, chiar dacă exişti doar în memoria mea...

Şi Bria...

Recunoaşte, Solo, încă mai ţii la ea. Încă te mai uiţi după ea şi speri să-i auzi sunetul paşilor, sunetul glasului. Trebuie să treci peste asta, omule...

Clătină din cap, ca şi cum ar fi putut alunga imaginea Briei cu aceeaşi uşurinţă cu care o apelase pe a Dewlannei. O purta totuşi pe Bria la bordul Imperatorului, la fel de clar ca şi cum ea ar fi fost aici, mergând alături de el. Indiferent cât ar fi încercat, n-o putea uita.

Alt proverb wookiee al Dewlannei îi reapăru în minte: Memoria bună este în acelaşi timp o binecuvântare şi un blestem...

Câtă dreptate ai, Dewlanna.

Han îşi mută centrul de greutate şi fiorul de durere din piciorul drept îi reaminti lupta dusă cu două nopţi în urmă. Tânărul răsuflă adânc. Este mort, Dewlanna, gândi el. Ucigaşul tău este mort. Sunt convins că te poţi odihni mai uşor, ştiind asta...

Un ofiţer imperial trecea acum prin mulţime. Când ajunse în dreptul lui Han, se opri şi-l privi cu atenţie.

— Numele tău, cadet?

Han luă brusc poziţia de drepţi.

— Cadet Han Solo, domnule locotenent!

— Ai uitat cum să saluţi, cadet Solo?

— Nu, domnule locotenent! spuse Han şi oferi salutul său cel mai bun.

Ofiţerul îi cercetă chipul.

— Cadet Solo, ce s-a întâmplat cu faţa ta?

Pentru o clipă, tânărul fu ispitit să-i spună că se lovise de uşă, dar apoi decise că adevărul reprezenta probabil

răspunsul cel mai bun.

— Am fost implicat într-o dispută, domnule locotenent.

— Serios? Nu mi-aş fi dat seama, făcu sarcastic locotenentul. Care a fost motivul disputei, cadet Solo?

Han gândi rapid.

— Oponentul meu a insultat Flota Imperială, domnule locotenent.

La urma urmelor, era adevărat. Ofiţerul ridică o sprânceană.

— Chiar aşa, cadet Solo? A fost foarte… puţin înţelept… din partea lui. I-ai aplicat o corecţie zdravănă pentru lipsa de respect?

Han îşi aminti la timp să încuviinţeze din cap.

— Da, domnule locotenent. Vă asigur că nu va mai zice niciodată ceva insultător la adresa forţelor imperiale.

— Foarte bine, cadet Solo.

Locotenentul surâse şi se îndepărtă, pornind mai departe.

Tânărul respiră prelung şi uşurat. Prin asta am trecut!

Peste platforma de asolizare răsună glasul amplificat al unui subofiţer care anunţă de lângă locotenent:

— Cadeţi imperiali! Aliniaţi-vă în şiruri!

Pentru o secundă domni o confuzie generală, apoi cadeţii se aliniară.

— Vă veţi îmbarca în transportor, conform şirurilor. Nu vorbiţi în front şi nu târşâiţi picioarele.

Se lăsă tăcere. Han se afla în şirul 4. Stătu cât de drept putea, fără să privească nici la stânga, nici la dreapta, aşteptând ordinul de îmbarcare. Imnul de luptă al Flotei Imperiale începu să se audă pe fundal.

— Şirul 1! Marş!

— Şirul 2! Marş!

— Şirul 3! Marş!

Incitarea îl străbătu pe Han, cântându-i în sânge. Asta-i! Asta-i ceea ce am aşteptat toată viaţa…

— Şirul 4! Marş! răcni subofiţerul.

Han se întoarse milităros spre dreapta şi-l urmă pe cel

din faţa sa, spre Imperator. Pe când mărşăluia, îşi îngădui un surâs imperceptibil.

Azi începe, gândi el. Începe adevărata mea viaţă.

Îşi imagină ochii Dewlannei şi a Briei. Şi ele zâmbeau.

Ajuns pe rampă, Han inspiră profund, cu tipul de răsuflare pe care un nou-născut o trage în plămâni pentru a scoate primul său ţipăt, primul strigăt prin care anunţă Sunt aici! Ascultaţi-mă, sunt VIU!

Han Solo se simţea ca un nou-născut. Trecutul întunecat i se rostogoli de pe umeri şi doar viitorul luminos se întindea în faţă.

Mărşălui înainte şi nu privi în urmă.

Sfârşit.



Cuprins

